

ဆယ်ပြည်ထောင် လျှော့တော့မပြုံး

တက္ကသိုလ်နှစ်မိတ်

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝန်းချို ယဉ်မင်းဝိုက်

ဒီတော့ရဲ့ အခန်းကဏ္ဍ

- ပြည်ထောင်စု ပဋိပက္ခ
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု ပဋိပက္ခ
- အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့နိုင်ရေး

ဒီတော့ရဲ့
ဒီတော့ရဲ့
ဒီတော့ရဲ့

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
မြန်မာနိုင်ငံသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန် ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား မြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံမာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- မြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- လေ့ကျက်စီးပွားရေးစနစ် ပိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး
- အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ် မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး၊ လက္ခဏာများ ပပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်ဆန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်မားရေး

သယ်ပြည်ထောင်
ချောတော့မပြုံး

ဓာတ်ပုံ
နိဒ္ဒါမိတ်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- ၅၀၁၂၀၃၀၅၀၉
- ၅၀၀၁၆၃၀၆၀၂

ဒုတိယအကြိမ် - အဖြာညီနောင်စာပေတိုက်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ မေလ

- ပန်းချီယဉ်မင်းပိုက်
- ကြည်နိုင်

ဦးကျော်ဟင်း၊ (ယုံကြည်ချက်စာပေ)၊

အမှတ် (၁၁၁)၊ ပ-ထပ်(ယာ)၃၃လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်။

ဦးဇော်မင်း၊ ဝိဇ္ဇာပုံနှိပ်တိုက်

၁၉၇၊ ၃၃-လမ်း(အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

- သိန်းသိန်းအေး၊ သီသီထွက်
- အောင်ဇော် (ပုံရိပ်ရှင်)

ဦးဇော်မြင့်ဝင်း (ကာလာစုံ) ပုံနှိပ်တိုက်၊ ၁၈၄ - ဘီ၊ ၃၁ - လမ်း၊

ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ကိုမြင့်၊ ညီဝင်းမြင့်

၅၀၀

၂၅၀၀ ကျပ်

အဖြာညီနောင်စာပေ

၈၁ - ၆၁၁၁၉၆၊ ၀၉၅ - ၁၁၈၈၃၃

ဝတ္ထုထဲမှ ဝတ္ထု

“ရခိုင်မှာ ဆာမူရိုင်နဲ့တွေ့ခဲ့တယ်...”
 “ရခိုင်မှာ ဆာမူရိုင်...”
 “ဟုတ်တယ်”
 “တကယ်ပြောနေတာလား၊ ရဲဘော်ဆာယာ”
 “အို...တကယ်ပြောနေတာပေါ့”
 “ဆာမူရိုင်ဆိုတာ...”
 “ဆာမူရိုင်ဆိုတာ...ဂျပန်စားသမားပေါ့ရှင်”
 “ဟုတ်ပါတယ်လေ...ဆာမူရိုင်ဆိုတာ ဂျပန်စားသမား၊ အဲဒါတော့ ကျွန်
 တော်လည်း အသိသားပဲဟာ”
 “သိရင် ဘာလို့မေးနေရသလဲလို့”
 “ရခိုင်မှာ ဆာမူရိုင်နဲ့တွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုလို့ပါ”
 “ဟုတ်တယ်လေ...တွေ့ခဲ့ရတယ်”
 “ရခိုင်မှာ ဆာမူရိုင်မှ မရှိတာ”
 “ရှိပါတယ်...မြောက်ဦးမှာရှိပါတယ်”
 ရဲဘော်ဆာယာ၏စကားကြောင့် စာရေးသူက ခဏတော့ ကြောင်သွား
 သည်။ ပြီးမှ သတိရလာကာ...

အဖြာညီနောင်စာပေ

“မြောက်ဦးခေတ်မှာ ဂျပန်ဆာမူရိုင်တွေကို ဘုရင်ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့သားတွေအနေနဲ့ ခန့်ထားတာကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တာပေါ့ သိရီသုခမ္မာမင်း လက်ထက်မှာလေ”

အင်္ဂလိပ်အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ရဲဘော်ဆာယာက ရုခိုင်အကြောင်းကို ရုခိုင်သားတစ်ယောက်ထက်ပင် ပို၍သိနေပုံရ၏။

“ဒါ ဘယ်ကလာတာလဲ”

စာရေးသူက ရုပ်ထားသောဂျက်လေယာဉ်ကြီးကို လှမ်းကြည့်ရင်း မေးလိုက်သည်။

“လေယာဉ်ကတော့ စစ်တွေနဲ့ ကျောက်ဖြူကလာတာ။ ကျွန်မ လာတာကတော့ မြောက်ဦးက”

“ဪ...မြောက်ဦးကို လေ့လာရေးခရီးထွက်ကြတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်တယ်”

“မြောက်ဦးကမှ စစ်တွေကို ရေကြောင်းခရီးနဲ့လာ၊ စစ်တွေကမှ ဒီကိုလေယာဉ်နဲ့”

“ဟုတ်တယ်”

“မြောက်ဦးကို ခု မြို့ဟောင်းလို့ပဲ ခေါ်ကြ သိကြတော့တယ်”

“အဲဒါ ဝမ်းနည်းစရာပေါ့ရှင်၊ ပုဂံကို ပုဂံလို့ သိကြ ခေါ်ကြပြီး မြောက်ဦးကျကာမှ မြို့ဟောင်းလို့ ဖြစ်သွားရတာ”

စာရေးသူက မည်သို့ပြန်ပြောရမည်ကို စဉ်းစားနေသည်။ ရဲဘော်ဆာယာက ဆက်လျက်...

“မြောက်ဦးခေတ် သိရီသုခမ္မာမင်းလက်မှာ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့သားတွေအဖြစ်အမှုထမ်းတဲ့ ဂျပန်ဆာမူရိုင်တွေက ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တွေ”

“ရိုမင်ကက်သလစ်လား၊ ပရိုတစ်စတင်လား”

“ရိုမင်ကက်သလစ်တွေပါ”

“ရဲဘော်ဆာယာကလည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေတော့ ဂျပန်ခရစ်ယာန်တွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်ထင်တယ်”

“ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျပန်ပြည်ကနေ ဒီလောက်ဝေးဝေးလဲလဲနေရာကို လာပြီး အမှုထမ်းတာကို တွေးမိလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအချိန်တုန်းက သွားရေးလာရေးက သိပ်ကိုခက်ခဲတယ် မဟုတ်လား”

ရဲဘော်ဆာယာနှင့် စာရေးသူတို့ စကားပြောနေကြသည့်နေရာမှာ သံတွဲမခင်လေဆိပ်။

စာရေးသူသည် ရဲဘော်ဆာယာနှင့် သိကျွမ်းခဲ့သည်မှာ မနှစ်က တပေါင်း၊ တန်ခူး။

သည်နှစ်တပေါင်း တန်ခူးတွင် သူနှင့် အမှတ်မထင် မခင်လေဆိပ်တွင် တွေ့ပြန်သည်။

ရဲဘော်ဆာယာနှင့် စာရေးသူတို့ တွေ့ကြုံပုံမှာ ရုပ်ရှင်မဆန်ပါ။ ဝတ္ထုမဆန်ပါ။ ဇာတ်မဆန်ပါ။

ရုပ်ရှင်ဆန်ဆန်၊ ဝတ္ထုဆန်ဆန်၊ ဇာတ်ဆန်ဆန်တွေကြုံပုံကို စာရှုသူများ သိပြီးဖြစ်ကြပါသည်။

ရဲဘော်ဆာယာနှင့် စာရေးသူတို့သည် လင်းသာကမ်းခြေတွင် လမ်းလျှောက်ရင်း အမှတ်မထင်တွေ့ကြုံရမှ သိကျွမ်းခင်မင်သွားကြခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

လင်းသာကမ်းခြေသည် ငပလီမှ တစ်မိုင်ခွဲသာကွာသည်။ ငပလီလောက်လူမရှုပ်။

ရဲဘော်ဆာယာသည် လူရှင်းသော လင်းသာကမ်းခြေ တည်းခိုစခန်းတစ်ခုတွင် လာရောက်တည်းခိုနေခဲ့၏။

“ခုရော ဘယ်မှာတည်းမှာလဲ”

“အရင်နေရာ၊ မနှစ်က တည်းနဲ့အတိုင်း”

“ကဲ...ဒါဖြင့် လား၊ အဆင်သင့်ပဲ၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်မှာ ကားပါလာတယ်”

စာရေးသူသည် ရဲဘော်ဆာယာ၏ အထုပ်အပိုးများကို ကူ၍သယ်ကာ ကားရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။

မော်ရစ် ဆလွန်းကားကလေးပေါ်မှ မိတ်ဆွေနှင့် ရဲဘော်ဆာယာအား မိတ်ဆက်ပေးလိုက်၏။

“ဆာယာဆိုတဲ့ နာမည်ရှေ့က ကွမ္မရိတ်ရဲဘော်ဆိုတာက ဘာဖြစ်လို့ ပါနေရတာလဲ”

စာရေးသူ၏မိတ်ဆွေက စာရေးသူအား သံတွဲစကားဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဒါကတော့ သူကြိုက်လို့ပေါ့”
“အဓိပ္ပာယ်တော့ တစ်ခုခုရှိရမယ်”
“ရှိမယ်လို့ ထင်လို့လား”

“ကြည့်လေ...ဆာယာဆိုတာ အင်္ဂလိပ်လို ရွှေမင်းသမီးကလေးလို့ အနက်ထွက်တယ်။ ရွှေမင်းသမီးကလေးနဲ့ ကွမ္မရိတ်ရဲဘော်ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို တွဲထားတာကတော့ အားကြီးကဗျာမဆန်တာပဲ”

စာရေးသူနှင့် မိတ်ဆွေက အပြန်အလှန်ပြောနေကြသည်။
ရဲဘော်ဆာယာက မော်ရစ်ဆလွန်းကားလေးကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသလို ငေးစိုက်ကြည့်နေလေ၏။

‘ကျုပ်နဲ့ စပြီးသိတုန်းကလည်း သူ့ကို ရဲဘော်ဆာယာလို့ ခေါ်ပါဆိုပြီး ကျုပ်ကိုပြောခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကလည်း သူ့ကို ရဲဘော်ဆာယာလို့ပဲ ခေါ်ခဲ့တယ်’
ဘာဖြစ်လို့ ရှေ့က ရဲဘော်ဆိုတာ ထည့်ထားရတာလဲလို့ မေးကြည့်ခမ်းပါဦး”

စာရေးသူက မေးကြည့်လိုက်ရာ...

“ရဲတဲ့နေရာမှာ အဖော်ရလို့ ရဲဘော်လို့ ထည့်ထားတာပေါ့လေ”

ရဲဘော်ဆာယာက ဆင်ဂွေရန်ရှောင်ဖြေလိုက်ရင်း မော်ရစ် ဆလွန်းကားကလေးကို လှည့်ပတ်၍ ကြည့်နေသည်။

“သွားချင်ပြီလား...ရဲဘော်ဆာယာ၊ သွားချင်ရင် ပြောနော်”

လေယာဉ်ပျံ ထွက်သွားပြီးတဲ့အချိန်ထိ စောင့်ကြည့်ကြရအောင်၊ ဒီကောင်ကြီး ပျံတက်သွားပုံက သိပ်ကိုကြည့်လို့ကောင်းတယ်”

“ဒါနဲ့ မြို့ဟောင်း၊ အဲ...မြောက်ဦးမှာ နံ့နံ့စပ်စပ် လေ့လာနိုင်ခဲ့ရဲ့လား”

“နံ့စပ်ပါတယ်၊ အတွင်းမြို့ အပြင်မြို့၊ ပေါ်တူဂီတွေ နေထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာ၊ ဆာမူရိုင် ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့သားတွေ အစုအဝန်းနေရာ စုံလို့ပါပဲ”

“ရှစ်သောင်းဘုရားကိုရော”

“ဘယ်အလွတ်ပေးမလဲ၊ မြောက်ဦးမြို့ အနောက်မြောက်ဘက် မိုင်လေးဆယ်လောက်မှာရှိတဲ့ မဟာမြတ်မုနိဘုရားကုန်းတော်ကိုတောင် တက်ပြီး လေ့လာ

ခဲ့သေးတယ်”

“သိရီဂုတ္တလို့ ရခိုင်ရာဇဝင်တွေမှာ ခေါ်ကြတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သိရီသုဓမ္မာမင်းကြီးဟာ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရွှေဖောင်ကို စီးပြီး မဟာမုနိကို ဖူးမြော်ဖို့ ရောက်တယ်တဲ့။ သူ့မှာ ပေါ်တူဂီတွေ၊ ဂျပန် ဆာမူရိုင်တွေကို ကိုယ်ရံတော်တပ်သားတွေအဖြစ် ဖွဲ့ထားတယ်”

“ဒီဂျပန်ဆာမူရိုင်တွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မြောက်ဦးကို ရောက်လာကြတာလဲ”

စာရေးသူ၏မိတ်ဆွေက မေးလိုက်၏။

ဤအချိန်တွင် ဂျက်လေယာဉ်ကြီး၏စက်သံက တဟီးဟီးမြည်လာသဖြင့် စကားစပြတ်သွားလေသည်။

ဂျက်လေယာဉ်ကြီးသည် လေယာဉ်ပြေးလမ်းအတိုင်း ပြေးသွားပြီးနောက် အရှိန်ယူကာ အထက်သို့ မြင့်တက်သွားသည်။

ရဲဘော်ဆာယာသည် လေယာဉ်ကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး ရုပ်၍ကြည့်နေပြီးမှ ကားထဲသို့ ဝင်၍ထိုင်လိုက်၏။

“ဂျပန်ဆာမူရိုင်တွေ မြောက်ဦးကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာကြတာလဲ”

စာရေးသူ၏မိတ်ဆွေက မော်ရစ်ဆလွန်းကားကလေးကို မှန်မှန်မောင်းရင်း ထပ်၍မေးနေသည်။

“ဂျပန်ပြည်ကို သက္ကရာဇ် တစ်ထောင်ခြောက်ရာလောက်ကတည်းက ခရစ်ယာန်သာသနာပြုတွေ ရောက်နေကြပြီ။

“အဲဒီသာသနာပြုတွေရဲ့ ကြီးပမ်းမှုကြောင့် ဂျပန်ခရစ်ယာန်တွေ အတော်ကလေး အားကောင်းလာတယ်။ ကြာတော့ ဂျပန်ဘုရင်က သာသနာပြုတွေကိုရော၊ ခရစ်ယာန်သာသနာထဲကို ဝင်သွားကြတဲ့ ဂျပန်တွေကိုရော မယုံသင်္ကာ ဖြစ်လာပြီး...”

“လိုက်လံသတ်ဖြတ်တဲ့အတွက် ကိုယ့်ဟိုင်းပြည်က ပြေးမိပြေးရာ ပြေးလာကြရင်း ရေကြည်ရာ မြက်နုရာ မြောက်ဦးရွှေမြို့တော်ကို ရောက်လာကြတာပေါ့ရှင်။

“ဒီလိုရောက်လာတဲ့ ဂျပန်တွေအထဲမှာ ဆာမူရိုင်ဓားသမား လူစွမ်းကောင်းတွေလည်းပါတော့ ရခိုင်ဘုရင်ဆီမှာ ခိုလှုံပြီး အမှုထမ်းကြတာပါပဲ”

“မြောက်ဦးမှာတင်မဟုတ်ဘဲ ခု ထိုင်းလို့ခေါ်တဲ့ ယိုးဒယားမှာ၊ နောက်ပြီး ပဲခူးမှာလည်း ဂျပန်ဆာမူရိုင်တွေ လာပြီး မင်းမှုထမ်းခဲ့တဲ့ မှတ်တမ်းတွေရှိသားပဲ”

“အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဂျပန်တွေဟာ ယိုးဒယား၊ မြန်မာနိုင်ငံတွေကို မျက်စိ ကျနေခဲ့တာနဲ့တူတယ်”

စာရေးသူ၏မိတ်ဆွေက ထင်မြင်ချက်ပေးလိုက်၏။

မော်ရစ်ဆလွန်းကားကလေးသည် ငပလီလမ်းခွဲမှတ်တိုင်ကို ကွေ့ကာ လင်းသာရွာဘက်သို့ ရှေးရှုနေလေပြီ။

“ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့လေ”

ရဲဘော်ဆာယာက မယုတ်မလွန် စကားဆိုလေသည်။

“ထောင့်ကိုးရာလေးဆယ်နှစ်ခွဲမှာ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တွေ အာရှ အရှေ့တောင် ပိုင်းကို ဓားပြဝင်တိုက်တော့ ရဲဘော်ဆာယာက အင်္ဂလန်မှာလား”

“အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ မလေးနိုင်ငံမှာ”

“ဝင်ကာပူခံတပ်ကြီးကျသွားတော့ ရဲဘော်ဆာယာတို့လည်း အင်္ဂလိပ်တပ် တွေနဲ့ ဆုတ်ပြေးရတော့တာပဲလား”

စာရေးသူက နားထောင်သမားအဖြစ် လိုက်ပါလာ၏။

“ဆုတ်မပြေးပါဘူး”

“ဆုတ်မပြေး...”

“ဟုတ်တယ်”

“ဆုတ်မပြေးတော့ ဘယ်လိုလုပ်ကျန်ရစ်တာလဲ”

“နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးတွေအနေနဲ့ ကျန်ရစ်တာပေါ့”

“ဟာ...တယ်သတ္တိကောင်းပါလား”

“သတ္တိကောင်းတယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဖက်ဆစ်ရန်ကို တွန်းလှန်ချင် တဲ့စိတ်ဓာတ်ကြောင့်လို့ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးတွေအနေနဲ့ ကျန်ရစ်ပြီး ဘာတွေလုပ်ကြလဲ”

“တက်လာတဲ့ ဂျပန်တပ်တွေရဲ့ နောက်ပိုင်းက ဆက်သွယ်ရေး လမ်း ကြောင်းတွေကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးတယ်၊ မလေးတိုင်းရင်းသား၊ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး သမားတွေနဲ့ စည်းလုံးမှုရအောင် ကြိုးပမ်းတယ်။ စစ်သင်တန်းတွေပေးတယ်”

“ဂျပန်တွေက ရဲဘော်ဆာယာတို့ကို အမဲလိုက်သလို မလိုက်ဘူးလား”

“အမဲလိုက်တာထက် ဆိုးတာပေါ့ရှင်။ လက်နက်ခဲယမ်းကလည်း မရှိ သလောက်၊ ရိက္ခာဆေးဝါးကလည်း ရှားရှားပါးပါး...အတော့်ကိုဒုက္ခရောက်တာ”

“အင်း...တောတဲတောင်ထဲမှာဆိုတော့ ဆိုးရွားတဲ့ ရာသီဥတုဒဏ်ကို လည်း ခံကြရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငှက်ဖျားနဲ့ ဝမ်းရောဂါကိုတော့ ရဲဘော်တိုင်း ခံကြရတာ ချည်းပဲ။ ကျွန်မတို့ရဲဘော် ဒုဗိုလ်အာသာခမျာ ငှက်ဖျားဒဏ် ပီနေတုန်း...”

“ခု ကျွန်မတို့စီးလာတဲ့ မော်ရစ်ဆလွန်းကားမျိုးနဲ့ တခြားစခန်းတစ်ခုကို အပြောင်း...”

“လမ်းမှာ ဂျပန်စစ်ကားနဲ့တွေ့ပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်တာမှာ ကျဆုံးသွားခဲ့ရတယ်”

“ဪ...ဒါကြောင့် ရဲဘော်ဆာယာဟာ ကျွန်တော့်ကားကို ငေးစိုက်ပြီး ကြည့်နေတာ တွေ့ရတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ တော်လှန်ရေးအတွက်က ကျွန်မတို့ ဒီလိုကားမျိုးနဲ့ အသွား ကြံရတာကို ပြန်တွေးမိပြီး ဆွေးသလိုခံစားမိလို့ပါ”

[၁]

ည ကိုးနာရီ။

ညကိုးနာရီဆိုသည်မှာ ကျွန်မတို့လုပ်ငန်းကို စောလွန်းနေသေးသည်။ အန္တရာယ်များလောက်အောင်ပင် စောနေသေးသည်ဟု ကျွန်မက ထင်နေမိ၏။

ညကိုးနာရီနှင့် သန်းခေါင်မကျော်မီအတွင်း ရန်သူဘက်က ခြေရှုပ်တတ် သည်ကိုလည်း ကျွန်မတို့က သိပြီးဖြစ်နေ၏။

ကျွန်မတို့က စုစုပေါင်းမှ လေး၊ငါး၊ခြောက်ယောက်။ ရန်သူက အများ။ သို့သော် ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် ‘အလှိုင်’နှင့် သူ့ ရဲဘော်များက သူတို့ဦးဆောင်မည့်လုပ်ငန်းကို အလွန်အမင်း စိတ်ချယုံကြည် နေကြ၏။

ရန်သူဂျပန်များကလည်း ကျွန်မတို့အဖွဲ့ကို တောနင်း၍ ရှာနေကြသည်။ ကျွန်မတို့အဖို့ ဤစခန်းတွင် ဆက်လက်နေထိုင်၍ လုံခြုံမှုရှိမည် မဟုတ်ကြောင်း ‘မင်ချစ်’စခန်းမှ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် ‘လာလီယို’က သတိပေးနေ၏။ ကျွန်မတို့ ယခုရောက်နေသောစခန်းမှာ ‘ဂေါင်း’ဖြစ်သည်။ ‘ဂေါင်း’သည်

တောင်စဉ်တောင်တန်းများအကြား ပေ ၂၀၀၀ ကျော် မြင့်သည်။ ညဆိုလျှင် အရိုးကွဲမတတ်အေးသည်။ ညနေဆိုလျှင် စိုထိုင်းထိုင်းနှင့် မြူများက လျှိုမြောင်း တောတောင်တစ်ခွင်ကို မင်းမူနေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်မတို့သုံးယောက်က ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အများတက်ကြပါ တော့သည်။

ကျွန်မတို့သုံးယောက်ဆိုသည်မှာ အော်ကော၊ အာသာနှင့် ကျွန်မ ဆာယာ တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသူ၊ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသား များ ဖြစ်ကြသော်လည်း ယခု ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိနေသည့်ဒေသမှာ မလေးနိုင်ငံ ဖြစ်လျက် ကျွန်မတို့သုံးယောက် စခန်းချသည့်နေရာမှာ သာမန် မလေးနိုင်ငံသား များပင် ရောက်ဖူးပေါက်ဖူးခြင်းမရှိသည့် တောနက်တောင်မြင့်ကြီးပေါ်မှ 'ဂေါင်း' စခန်း ဖြစ်လေသည်။

ဤစခန်းသို့ ကျွန်မတို့သုံးယောက် မည်သို့မည်ပုံရောက်လာကြရမည်ကို တဖြည်းဖြည်း ဇာတ်ရည်လည်လာအောင် ပြောပြပါမည်။

ကျွန်မတို့အဖွဲ့ကို ရန်သူဂျပန်များက တစ်တောင်ဆင်း တစ်တောင်တက် တောရှင်းရှာဖွေနေကြောင်း ကျွန်မပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဤသို့ အမဲလိုက်သလို အလိုက်ခံနေရသဖြင့် ကျွန်မတို့အဖွဲ့တွင် ရိက္ခာနှင့် ဆေးဝါးများ ရှားပါးလျက် ရှိသည်။ ရိက္ခာလာရောက်ပေးပို့နေကျ 'အပျိုငင်'၏ ဘက်တော်သားများမှာ လည်း ကျွန်မတို့စခန်းသို့ ဂျပန်ရန်ကိုကြောက်၍ မလာရဲကြတော့။

မလေး-ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်များက ကျွန်မတို့ သုံးယောက်၏ လုံခြုံရေးကို အထူးဂရုစိုက်ကြပါသည်။ ဤသို့ ဂရုစိုက်ခြင်း မှာလည်း အကြောင်းရှိပါသည်။

အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းတစ်ခုလုံးနီးနီးလောက်ကို ဖက်ဆစ်သံဖနောင့် အောက်သို့ အရောက်သွင်းခဲ့သော ဂျပန်ကို ပြန်လှန်တိုက်ခိုက်ရာ၌ မဟာမိတ်များ ဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ရုရှတို့၏ အကူအညီမရဘဲ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေးပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်များက သဘောပေါက် ထားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့ အကူအညီယူရာ၌ အင်္ဂလိပ်သည် သူတို့နှင့် အနီးစပ်ဆုံးဆက်သွယ် ရန် အဆင်အပြေဆုံး မဟာမိတ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ပြောက်ကျား

ခေါင်းဆောင်များက သိထားပြီး ဖြစ်ကြသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သုံးယောက်မှတစ်ဆင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရနှင့် အဆက် အသွယ်ရနိုင်ရန် ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်များက ကြိုးပမ်းနေသောအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ကျွန်မတို့သုံးယောက်ကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရ အုပ်စိုးလျက် ရှိနေသေးသော အိန္ဒိယသို့ အရောက်ပို့ဆောင်ပေးရန်၊ ထိုမှတစ်ဆင့် ဘီလပ် အစိုးရနှင့် တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်ရန် အကြံရှိကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ဂျပန်သည် မလေးကျွန်းဆွယ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ၁၉၄၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့၏။ ဂျပန်တပ်များ မရောက်လာမီက မလေး နိုင်ငံနှင့် မလေးကျွန်းဆွယ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို နှစ်ပေါင်းများစွာ အုပ်စိုးလာခဲ့သော အင်္ဂလိပ်(ဗြိတိသျှ)အစိုးရလည်း ယခုအချိန်တွင် မရှိတော့။

ကျွန်မတို့သည် စင်ကာပူခံတပ်ကျသည့် ၁၉၄၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်မတိုင်မီက အင်္ဂလိပ်အစိုးရ၏ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများ အနေဖြင့် မလေးနိုင်ငံအတွင်း စတင်ဝင်ရောက်လာသည့် ဂျပန်တပ်များကို တတ်နိုင်သမျှ အနှောင့်အယှက်ပေးခဲ့ကြ၏။

ယခု ကျွန်မတို့ 'ဂေါင်း'စခန်းမှ ပြောင်းရွှေ့မည့် ရုလိုင်လ ၉ ရက်ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ တောထဲတောင်ထဲ၌ လှည့်လည်ကျက်စားနေခဲ့ သည်မှာ ငါးလခန့် ရှိနေခဲ့ပေပြီ။ ဤငါးလအနက် ကျွန်မတို့သည် 'ဂေါင်း' စခန်း၌ နှစ်လနီးပါး ကြာအောင် နေခဲ့ရသည်။

တိုက်ပွဲတွင်ရရှိသည့် ဒဏ်ရာကြောင့်လည်းကောင်း၊ တောထဲ တောင်ထဲ တွင် ဖြစ်သလိုဘေးသောက်နေထိုင်လာခဲ့ရသဖြင့် ခံစားလာရသော ငှက်များနှင့် ဝမ်းကိုက်ဝေဒနာများကြောင့်လည်းကောင်း၊ 'ဂေါင်း'စခန်းတွင် လူမမာများအဖြစ် နှစ်လနီးပါး ကြာမြင့်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'မင်ချစ်'စခန်းမှ ကျွန်မတို့စခန်းသို့ရောက်လာသော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် 'လာလီယို'က သူ့စခန်းတွင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။ ရိက္ခာလည်း ဖောဖောသီသီရနိုင်သည်။ သူ့စခန်းသို့ ပြောင်းလာကြပါဟု အကြံပေးပါသည်။ သို့ဖြင့် 'မင်ချစ်'စခန်းသို့ ပြောင်းရန် ကျွန်မတို့က သဘောတူလိုက်ပါသည်။

'မင်ချစ်'စခန်းသည် ကားလမ်းဆုံရာ 'ကာရတ်'မြို့မှ တောင်ဘက် ၂၅ မိုင်ကွာ တောနက်ထဲတွင်ရှိနေ၏။ ကျွန်မတို့သည် 'ဂေါင်း'စခန်းမှ ကားလမ်းသို့

အရောက် ခြေကျင်သွားကြရမည်ဖြစ်သည်။ အာသာမှာ လမ်းပင် ကောင်းစွာ လျှောက်နိုင်သည့်အခြေအနေ မရှိ။

ထို့ကြောင့် အာသာအား ကားလမ်းအထိ ထမ်းစင်ဖြင့် သယ်ယူမည်။ ကားလမ်းသို့အရောက်တွင် ကားတစ်စီး အသင့်ရှိနေမည်။ ကျွန်မတို့တွင် ရှိသော တော်မီနှစ်လက်၊ ရိုင်ဖယ် ၁၀ လက်၊ လက်ပစ်ဗုံး အလုံး ၁၀၀၊ ကျည် ၃၀၀၀၊ ယမ်းဘီလူး ပေါင်ချိန် ၁၅၀၀ နှင့် ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေး ကိရိယာများကို လာလီယိုနှင့် အလွိုင်၏ ရဲဘော်များက ကားလမ်းတစ်လျှောက် စက်ဘီးများဖြင့် သယ်ပေးကြမည်။

ဘက်ထရီတတ်အိုးများကို တတ်အားသွင်းရန် စက်မရှိသဖြင့် အသုံးမပြုနိုင် ဖြစ်နေသည့် ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်ကိုလည်း စက်ဘီးဖြင့်ပင် ကားလမ်းအတိုင်း သယ်ယူလာကြသည်။

ကျွန်မတို့က မော်တော်ကားဖြင့် မသွားလို၊ အန္တရာယ်များနိုင်သည်ဟု အကြောင်းပြကြ၏။ ကျွန်မတို့အကြောင်းပြချက်ကို ရဲဘော်လာလီယိုနှင့် ရဲဘော် အလွိုင်တို့က လက်ခံကြပါ၏။

သို့သော် ကျွန်မတို့အထဲမှ အာသာက လမ်းပင် ကောင်းစွာမလျှောက်နိုင် လောက်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဂျပန်တပ်များကလည်း ကျွန်မတို့အဖွဲ့ကို တော နင်း၍ အမဲလိုက်သလို လိုက်နေသည်။

အခြားရွေးစရာလမ်း မရှိတော့။

“ကာရုတ်မြို့ကနေပြီး တောင်ဘက် ၂၅ မိုင်အတွင်းမှာ ဘယ်ဂျပန်ကားမှ ညမလာပါဘူးများ။ မလေးတစ်နိုင်ငံလုံး သိမ်းပြီးကတည်းက ဘယ်ဂျပန်ကားမှ ဒီလမ်းကို ညမလာဘူး။ စိတ်ချစမ်းပါ။”

ရဲဘော်လာလီယိုကလည်း ဤသို့ ဝန်ခံချက်ပေးနေသည်။

သို့နှင့် ဇူလိုင်လ ၉ ရက်နေ့။

ကျွန်မတို့သည် ဂေါင်းစခန်းမှ ခရီးထွက်လာခဲ့ကြ၏။

အာသာကို ပြောက်ကျားရဲဘော်များက အလှည့်ကျထမ်းကာ သယ်ယူလာ ခဲ့ကြသည်။ အလှည့်ကျထမ်းရာ၌ ပြောက်ကျားရဲမေများကလည်း တာဝန်ကျေကြ သည်။ ကျွန်မသည် ထိုအမျိုးသမီးများကို ကြည့်၍ ချီးကျူးနေမိတော့၏။

ဂေါင်းစခန်းတွင် ပြောက်ကျား ရဲဘော် ရဲမေ စုစုပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်

ရှိသည်။ ပြောက်ကျားရဲဘော်က တပ်စိတ်နှစ်စိတ်၊ ပြောက်ကျားရဲမေက တပ်စိတ် တစ်စိတ်။

ပြောက်ကျားအမျိုးသမီးများသည် ပြောက်ကျားအမျိုးသားများနည်းတူ ပေးအပ်သည့်တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ကြသည်။ အနုအကြမ်း ရွေးမနေ။ ကင်း တာဝန်၊ တိုက်ပွဲတာဝန်၊ ထမင်းဟင်းချက် တာဝန်အားလုံးကို အမျိုးသားများ နည်းတူ လုပ်ဆောင်ကြ၏။

လက်နက်နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်သာ လုံလုံလောက်လောက် ရှိနေမည် ဆိုလျှင် အမျိုးသမီးတပ်စိတ်သည် တိုက်ပွဲတိုင်းတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲနှင့် ရှိလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် 'ဂေါင်း'စခန်းမှ ကားလမ်းပေါ်သို့အရောက် ၂ ရက် တိုင်တိုင် ချီတက်ခဲ့ကြရ၏။

ရဲဘော် 'လာလီယို' နှင့် အဖွဲ့က ကျွန်မတို့ထက် အလျင်ချီတက်သွားကြပြီး ဖြစ်သည်။ အော်စကာ၊ အာသာနှင့် ကျွန်မတို့မှာ 'ဂေါင်း'စခန်းမှ ထွက်ခွာလာခဲ့ ရသဖြင့် ရှေ့အလားအလာကို မျှော်မှန်းကာ အားတက်နေကြ၏။

အော်စကာမှာ စင်ကာပူခံတပ်မြို့ရှိ စစ်ရေးနည်းပြ သင်တန်းကျောင်းမှ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရှိ နည်းပြဆရာ။ အာသာက စစ်တပ်မှ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေး တာဝန်ခံ ဒုဗိုလ်အဆင့်။

ကျွန်မက စစ်ဆေးရုံမှ အပြာဝတ် သူနာပြုဆရာမ...။

ကျွန်မတို့ သူနာပြုဆရာမများသည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး နီးလာသည့် အချိန်တွင်မှ အခြေခံစစ်သင်တန်း တက်လာခဲ့ကြရ၏။ ဤသို့ စစ်သင်တန်း တက်ခဲ့ရသည့်အလျောက် ကျွန်မတို့၏ သင်တန်းမှူးအဖြစ် အချိန်ပိုင်းတာဝန် ယူရသော ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် စာပေ၌ မွေ့လျော်၏။ ပန်းချီတွင် ဝါသနာ ထုံ၏။ စစ်ဝယ် ပျော်ပိုက်၏။ ဂီတမှာမူ သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုပင် ဆုံးအောင်မရ။ အသက်က နှစ်ဆယ့်ငါးဝန်းကျင်။

ဒုဗိုလ်အာသာကား ပျော်ပျော်နေတတ်သူ။ အပြောင်အပြက် အရွှန်း အရောက်ဘက်တွင် တစ်ခေါ်လောက်သူ၊ အသက်က အော်စကာနှင့် မတိမ်း မယိမ်း။

ကျွန်မသည် ပန်းချီဆွဲ ဝါသနာပါ၏။ အမဲပစ်ထွက်ရခြင်းကို ပျော်သည်။

ကျွန်မအသက်က နှစ်ဆယ်။

ကျွန်မတို့သည် တောတောင်များကို ဖြတ်သန်းကာ အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ တစ်ရက်ခရီးကျော်ကျော် လာခဲ့ကြသောအခါ 'ကာရတ်'မြို့ မြောက်ဘက်အစွန်ရှိ ရာဘာတောကြီးထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

ကျွန်မတို့သည် ရာဘာတောကြီး၏ အစွန်တစ်လျှောက်တွင် နေ့ဝက် ခရီးနှင့်လိုက်ကြ၏။ ရာဘာတောကြီးအလယ်တွင် တည်ဆောက်ထားသော စက်ရုံသို့ ည ၇ နာရီကျော်ကျော်ခန့်တွင် ရောက်ကြသည်။

စက်ရုံပိုင်ရှင်က ရဲဘော်အလွိုင် ခေါင်းဆောင်သော ကျွန်မတို့အဖွဲ့ကို ကောင်းစွာ ဆီးကြိုလက်ခံကျွေးမွေးသည်။ ရှေ့မှချီသွားနှင့်သော ရဲဘော်လာလီယို က ဆက်သားတစ်ယောက်လွှတ်၍ သတင်းပို့ထားနှင့်သည်ဟု သိရ၏။ ကျွန်မတို့အတွက် နားစရာ အိပ်စရာ နေရာများကိုလည်း သိုသိုသိပ်သိပ် လျှို့လျှို့ ဝှက်ဝှက် ပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

လမ်းကောင်းစွာမလျှောက်နိုင်သော အာသာအတွက် သူ့ကိုယ်ပိုင် မြင်းရှစ်ကောင်ရေစက်အားရှိ မော်ရစ်ဆလွန်းကားကိုလည်း ငှားပါမည်ဟု ကတိပေးသည်။ သို့သော် ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့က အရပ်သားပိုင် မော်တော်ကားမှန်သမျှမှ စက်ဝိုင်ယာကြိုးများနှင့် ရှေ့မီး ဖန်သီးများကို ဖြုတ်ယူထားသဖြင့် အခက်တွေ့နေရ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပြောက်ကျားတို့၏အစွမ်းဖြင့် ရှာဖွေလိုက်သောအခါ၊ လိုအပ်သည်ကိုရိယာများ ရလာကာ မော်ရစ်ကားကလေးသည် ပြေးရန် အသင့်ဖြစ်နေပေပြီ။

ကျွန်မတို့သည် ရာဘာစက်ရုံမှ ဂူလိုင်လ ၁၁ ရက်နေ့ ည ၉ နာရီအချိန်တွင် စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ကားကို ရာဘာစက်ရုံပိုင်ရှင်၏အစ်ကိုက မောင်းသည်။ ရဲဘော်နှစ်ယောက်က ရှေ့ခန်းတွင် ကားမောင်းသူနှင့်အတူ နေရာယူသည်။ နောက်ဘက်ထိုင်ခုံတွင် အာသာကို အလယ်ကထားကာ ကျွန်မနှင့် အော်စကာက တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ထိုင်သည်။

အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် အလွိုင်နှင့် အခြားရဲဘော်တစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ပိုင်သော တော်မီ ၂ လက်ကို တစ်လက်စီယူကာ မော်တော်ကားရှေ့ ဘန်မာ

တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် နေရာယူလိုက်၏။ ကျွန်မတို့သုံးယောက်ပိုင် ပစ္စည်းများကို ကားနောက်ပိုင်းတွင် ထည့်ထားလိုက်သည်။

ကျန်လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ရိက္ခာများကို စက်ဘီးအသီးသီးတွင်တင်ကာ ရဲဘော်လာလီယို ဦးဆောင်လျက် ကျွန်မတို့ထက် တစ်နာရီစော၍ ချီသွားနှင့်ကြပြီ။

ကျွန်မတို့သုံးယောက်က ပစ္စတိုတစ်လက်စီ၊ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးစီ ကိုင်ထားသည်။ အော်စကာက သူ့နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်နှင့် ထောက်လှမ်းရရှိထားသည့် အချက်အလက်များပါသော စာအုပ်ကို ဘေးလွယ်အိတ်ထဲတွင် ထည့်လိုက်၏။ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကို လည်ပင်းတွင် လွယ်ထားသည်။ ကျွန်မပခုံးတွင် စလွယ်သိုင်းလျက် ဆေးလွယ်အိတ်။

ရာဘာတောကြီးအလယ်ရှိ စက်ရုံမှ ကားလမ်းသို့ထွက်သောလမ်းတွင် လေးပေလောက်မြင့်သော ချုံနွယ်များပင် ပေါက်နေလေသည်။ ဂျပန်က ကိုယ်ပိုင်ကားများကို အသုံးမပြုနိုင်အောင် လုပ်ထားသည့်အတွက် ချုံစီးနေခြင်းပင်။

ကျွန်မတို့ ကားခေါင်မိုးပေါ်တွင် သစ်သားပျဉ်ချပ်များကို တင်ယူလာခဲ့၏။ ကားလမ်းတွင် ပျက်နေသောတံတားကို တွေ့ပါက ခေါင်မိုးပေါ်မှ သစ်သားပျဉ်ချပ်များကို ချခင်းနိုင်ရန်တည်း။

ကားမောင်းသူအပါအဝင် ကားပေါ်တွင် လူရှစ်ယောက်။ သို့သော် နှစ်ယောက်က ကားရှေ့ ဘန်မာပေါ်တွင် နေရာယူထားသောကြောင့် ကားမောင်းသူက ကားကို ကောင်းစွာထိန်း၍ မောင်းနိုင်သည့်အနေအထား ရှိနေသည်။

ကျွန်မတို့ကားသည် စက်ရုံပိုင် လမ်းမြွှာမှ ပင်မကားလမ်းကြီးပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ငါးလနီးနီး တောကြီးတောင်ကြီးထဲတွင်သာ ခြေလျင်နှင့်နေခဲ့ရသော ကျွန်မတို့အဖို့ ကားစီးရသည်မှာ ပျော်စရာ။

သို့သော် တစ်ဖက်တွင် ထိတ်စရာက ရှိနေသေးသည်။ ရန်သူနှင့် တွေ့ခဲ့သော်...ဟူသော စိုးရိမ်ထိတ်လန့်စိတ်။

ကားမီးရောင်က ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။ ကားလမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ကိုင်းပင်ရှည်ကြီးများ၊ ရာဘာပင်များနှင့် တောအုပ်များကို တစ်လှည့်စီ မြင်နေရသည်။

ကားသည် မိုင်တိုင်အမှတ် ၉၀ ကို ကျော်လာခဲ့၏။

ရှေ့တူရုမှ ကျွန်မတို့ဘက်သို့ မျက်နှာမူ၍လာနေသော ကားတစ်စီး၏ မီးရောင်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

ကားခေါင်းမိုးစွန်းကို ကိုင်ကာ ရှေ့သို့လှမ်းကြည့်နေသော ရဲဘော်အလှိုင်က 'ဂျပန်...ဂျပန်'ဟု ထိတ်လန့်တကြား အော်လိုက်၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကိစ္စချောပြီ”

ကျွန်မက စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

“ဟေ့...အာသာ၊ မောင့်ရင့်လက်ပစ်ဗုံး ကိုယ့်ကိုပေး၊ ကားရပ်တာနဲ့ ချက်ချင်း အောက်ကိုဆင်း၊ ဆာယာ...ကြားရဲ့လား၊ အကာအကွယ်ယူ၊ ကိုယ့်က ဒီကောင်တွေ တစ်ဖက်ကို အာရုံစိုက်သွားအောင်လုပ်မယ်၊ ကားနဲ့ ဝေးနိုင်သလောက် ဝေးအောင်သွား”

အော်စကားက လက်တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးစီ ကိုင်ထားသည်။ အာသာက လက်ပစ်ဗုံးမှ ပင်များကို ဖြုတ်ပေးနေ၏။

ကားလမ်းညာဘက်တွင် ရာဘာတော၊ ဘယ်ဘက်တွင် မကြာသေးမီကမှ ရှင်းလင်းထားဟန်တူသော တလင်းပြောင်။ ထိုတလင်းပြောင်ကျော်သော် ရာဘာတော။ ကားကို တလင်းပြောင်ရှိရာဘက်သို့ ထိုးချလိုက်ခြင်းက လမ်းအလယ်တွင် ရပ်လိုက်ခြင်းထက် ပို၍ကောင်းမည်။ ကျွန်မတို့အဖို့ ကားထဲမှ ထွက်လိုက်ပြီးနောက် တလင်းပြောင်အလွန်တွင် ရှိနေသည့် ရာဘာတောထဲသို့ ပြေးဝင်အကာအကွယ်ယူနိုင်မည်။

ဤသို့စိတ်ကူးမိသည့်အတိုင်း ကျွန်မက ရဲဘော်အလှိုင်အား အော်၍ပြောနေ၏။ ပြောရင်းလည်း ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ လက်ဖြင့် မှေး၍ကိုင်ထားသည်။ ညာလက်တွင် ပစ္စတိုက အသင့်။ လက်ပစ်ဗုံးကမူ ခါးတွင်ချိတ်လျက်။

ကျွန်မက အော်၍ပြောနေစဉ်မှာပင် ကားမောင်းသူသည် ရှေ့မှလာနေသော ကားကိုရှောင်ရန် လမ်းဘယ်ဘက်သို့ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ကွေ့ချလိုက်၏။ ကားနှစ်စီးသည် တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ကိုက်အနည်းငယ်အကွာတွင် ထိုး၍ရပ်သွားကြလေသည်။

ဂျပန်လော်ရီကားကြီးပေါ်တွင် စစ်သားအပြည့်။

ဂျပန်စစ်သားများသည် အမဲကောင်ကိုမြင်လိုက်ရသော တောခြောက်သူများပမာ အော်ဟစ်လိုက်ကြပြီးနောက် ကားပေါ်မှ လမ်းပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းစပြု

နေလေသည်။

အာသာနှင့် ကျွန်မတို့က အခြားရဲဘော်များနှင့်အတူ ကားထဲမှ ထွက်ကြပြီးနောက် တလင်းပြောင်အလွန်တွင်ရှိသော ရာဘာတောထဲသို့ တိုးဝင်ရန် ကြိုးစားနေကြ၏။

ဤအချိန်တွင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် မော်ရစ်ကားနောက်ဘက်နား၌ အကာအကွယ်ယူထားရင်း ဂျပန်လော်ရီကားကြီးထဲသို့ လက်ပစ်ဗုံးနှစ်လုံးကို ဆင့်၍ ဆင့်၍ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ ကားအောက်တွင် ဝပ်နေလိုက်၏။

လော်ရီကားကြီးပေါ်မှ အောက်သို့ ဂျပန်စစ်သားများ ထက်ဝက်ခန့် ရောက်နေပြီ။ လမ်းလက်ဝဲဘက် တလင်းပြောင်ရှိရာအစပ်တွင် စစ်သားများ ရပ်နေဆဲ။ လော်ရီကားကြီးမှ ရှေ့မီးရောင်များကလည်း ပြန်၍ လင်းလာသည်။

လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲသံများ ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ရဲဘော်အလှိုင် ခေါင်းဆောင်သော ကျွန်မတို့က ရပ်နေသည့် ဂျပန်စစ်သားများရှိရာသို့ ပစ်ထည့်နေကြ၏။ ပစ်ရင်းလည်း နောက်သို့ ဆုတ်နေကြရသည်။

ကျွန်မက လက်ပစ်ဗုံးကိုမသုံးဘဲ ချန်ထားလိုက်၏။ ပြေးမလွတ်သာသည့် အဆုံးတွင် ကျွန်မအနားသို့ ကပ်လာသော ဖက်ဆစ်သရဲအား ကျွန်မနှင့်အတူ နောက်ကမ္ဘာသို့ ခေါ်သွားနိုင်ရန်တည်း။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားအဖို့ လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲသံ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ဆုတ်ခွာရန် တစ်လမ်းတည်းသာ ရှိနေတော့သည်။

လမ်းလက်ဝဲဘက် တလင်းပြောင်တွင် ဖက်ဆစ်သရဲများရှိနေရာ လက်ယာဘက်ရှိ ရာဘာတောထဲသို့ ဆုတ်ရန် တစ်လမ်းတည်းသာ။

ရန်သူကားမှ ရှေ့မီးများက လင်းနေ၏။ လမ်းဝဲဘက်မှ ကျွန်မတို့ကလည်း တလင်းပြောင်မှ ဖက်ဆစ်သရဲများကို ပစ်ခွင်းနေသည်။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကားအဖို့ လမ်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ ပြေးရပေတော့မည်။ ကျွန်မတို့ပစ်မှတ်ကို ဖြတ်ရပေတော့မည်။

အော်စကားသည် ကားအောက်မှ မြွေတစ်ကောင်လို လျော့ခနဲ ထွက်လိုက်ပြီးနောက် လမ်းညာဘက်သို့ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးဝင်ကာ ရာဘာပင်တစ်ပင်ကို အကာအကွယ်ယူလျက် မှောက်ချလိုက်၏။

ဤသို့မှောက်မချလိုက်နိုင်မီ ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးတစ်ခုက အော်စကား၏

ဝဲလက်မောင်းကို ဖောက်ထွက်သွားသည်။ နောက်ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးတစ်ခုက လည်း ဝဲဘက်နား၊ အထက်နားဆီမှဖြတ်ကာ ဝဲပါးရိုးကို ပွတ်တိုက်သွား၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားက ခေါင်းကိုဖောက်၍ထိသွားပြီဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ပါလာသော နေ့စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ကျင်းကလေး တစ်ခုယက်ကာ ဝှက်ထားလိုက်သည်။

တိုက်ပွဲသံမှာ အလွန်ပြင်းထန်နေလေပြီ။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များဘက်တွင် မော်တာတစ်လက်က သွက်သွက်ကြီး အလုပ် လုပ်နေရုံသာမက စက်သေနတ်နှင့် တော်မီသေနတ်သံများကလည်း အဆက် မပြတ်သလောက်။

ဝဲလက်မောင်းက အသုံးချ၍မရလောက်အောင် ဖြစ်နေစေကာမူ အသက် နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲသေးကြောင်း သိလာသော ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ လမ်းဝဲဘက်သို့ ကူးလာရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

အကာအကွယ်ယူထားသော ရာဘာပင်မှ ခွာလိုက်သည်။ ရန်သူ့မော်တော် ကားမှ ရှေ့မီးအလင်းရောင် ရောက်မလာသည့် နေရာအထိ လမ်းနှင့်မျဉ်းပြိုင် ပြုကာ ရာဘာတောထဲမှ တွား၍ထွက်နေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ အထူးသဖြင့် ရဲဘော်အလွိုင်တို့လူစုနှင့် ကွဲသွားလျှင် ဟူသော အတွေးက အော်စကားကို နှိပ်စက်နေသည်။ ပြောက်ကျားရဲဘော်များနှင့် ကွဲသွား ခဲ့လျှင် အဆက်အသွယ်ပြန်ရရန် လွယ်မည်မဟုတ်တော့။

ရာဘာတောထဲတွင် တွား၍သွားနေစဉ် မော်တာစုံတစ်လုံးက အော်စကား အနားတွင် ကျရောက်ပေါက်ကွဲလာသည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပေါက်ကွဲသည့် အရှိန်ဖြင့် ရာဘာပင်တစ်ပင်ဆီသို့ လွင့်စဉ်သွား၏။

သို့သော် အထိအခိုက်မရှိ။ အံ့ဩစရာပင် ဖြစ်နေသည်။ ခေါင်းထဲတွင် တဒီဒီမြည်သံကသာ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပေါ်ထွက်နေ၏။

အော်စကားသည် လမ်းကို ဝဲဘက်သို့အရောက် ပြေးကူးလိုက်ပြီးနောက် တလင်းပြောင်အလွန် ရာဘာတောရှိရာသို့ ပြေးဝင်သည်။ ဤနေရာတွင် သစ်ပင် များကို လှဲပစ်ပြီးနောက် မကြာမီကမှ မီးရှို့ထားခြင်းဖြစ်ရာ မီးအရှိန်မှာ တငွေ့ငွေ့ရှိနေဆဲ။

တော်မီတစ်လက်က မိမိရှေ့တူရုမှ မီးပွင့်နေကြောင်း အော်စကား တွေ့

လိုက်ရ၏။ အလွိုင်ပင် ဖြစ်ရပေမည်။

အော်စကားသည် 'အလွိုင်...အလွိုင်' ဟုအော်ရင်း လဲကျနေသော သစ်တုံး များပေါ်မှ တွားကာ ရှေ့တူရုသို့ တက်နေ၏။

"အလွိုင်...မပစ်နဲ့...မပစ်နဲ့"

မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် အရှေ့ကပစ်နေသူမှာ ရဲဘော်အလွိုင် ဖြစ် နေလေသည်။

"ဆာယာ...၊ အာသာ..."

ကျွန်မက အကာအကွယ်ယူထားသည့် သစ်ပင်နောက်မှ ထူးလိုက်၏။ အာသာထံမှ ထူးသံမပေါ်လာ။

"အာသာရော...အာသာ၊ အာသာ ဘယ်မှာလဲ"

"ကားက အထွက်...ဒီဘက်တောစပ်ကို ပြေးအဝင်မှာ ထိသွားတယ်" ရဲဘော်အလွိုင်က အဖြေပေးလိုက်၏။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များက မည်းမည်းမြင်ရာကို အရမ်းပစ်ထည့်နေတုန်းပင်။ ရဲဘော်အလွိုင်က သူ့ရဲဘော်များကို တစ်ဦးစီခေါ်ကြည့်၏။ ထူးသံ မကြားရ။

"မကျတဲ့ရဲဘော်တွေ မင်ချစ်စခန်းကို ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ဒဏ်ရာနဲ့ လွတ်ရာရောင်သွားတဲ့ ရဲဘော်တွေကိုလည်း ဒီနယ်မြေမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘက်တော်သားတွေက စောင့်ရှောက်ထားကြလိမ့်မယ်၊ ကဲ...လာ"

ကျွန်မတို့သည် ရဲဘော်အလွိုင် ဦးဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ကြသည်။ ချောင်းကမ်းပါးတစ်ခုသို့ ရောက်သွား၏။ ရန်သူဘက်မှ ပစ်သံခတ်သံများ မစဲသေးသဖြင့် ချောင်းကမ်းပါးအောက်တွင် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ခိုနေကြရ သေးသည်။

ဤအတွင်း ကျွန်မက ပါလာသောဆေးလွယ်အိတ်မှ ဆေးများဖြင့် အော် စကား၏ ဝဲလက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပေးရ၏။ ဝဲဘက်ပါးရိုးတွင် လည်း ဆေးထည့်ပေးရသည်။ ထိုးဆေးဟူ၍ တစ်လုံးမျှမရှိတော့။

ကျွန်မတို့သည် ချောင်းဝှမ်းအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ စုန်၍လာခဲ့ကြ ပြီးနောက် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသည့်နေရာ တောင်ဘက်မှလမ်းကို ဖြတ်ကူးကြ၏။ ကျွန်မတို့အဖို့ ရဲဘော်အလွိုင်နှင့် စကားပြောရသည်မှာ အခက်တွေ့လာရ

တော့၏။ အာသာရှိစဉ်ကမူ အာသာက မလေးစကား ပြောတတ်သဖြင့် မလေးစကားတတ်သည့် အလျှင်နှင့် ပဏာစားနေ၏။ ယခုမူ အာသာမရှိတော့။ တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့လေပြီ။

ကျွန်မနှင့် အော်စကားက မလေးစကားလို မတောက်တခေါက်တတ်၍ ရဲဘော်အလျှင်က အင်္ဂလိပ်စကားကို ရက်စိ...နီး...လောက်သာ တတ်သည်။

ရဲဘော်အလျှင်က ကျွန်မတို့သည် အရက်မကျင်းမိ 'မင်ချစ်' ဟိုဘက်သို့ ရောက်အောင်သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ နေထွက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဂျပန်စစ်တပ်က တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားရာ နယ်မြေတစ်လျှောက်ကို တောနင်း၍ အမဲလိုက်သလို လိုက်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤနေရာမှ ၁၄ မိုင် ရောက်အောင် သွားရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤသို့သွားနိုင်ပါက ရာဘာတောအစွန်တွင်ရှိသည့် ဘက်တော်သား အိမ်တစ်အိမ်တွင် တစ်ရက် နှစ်ရက်မျှ ခိုအောင်းနေနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြ၏။

မိုလ်ကြီးအော်စကားမှာ လက်မှဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် ခရီးသွားရင်းပင် အပြင်းအထန် အဖျားတက်လာသည်။ ဝမ်းကိုက်သည့်ဝေဒနာကြောင့် ခဏခဏ ဝမ်းသွားချင်နေ၏။

“လုံလုံခြုံခြုံလည်းရှိမယ်၊ နီးနီးနားနားလည်းဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအိမ်ကို သွားပါ” အော်စကားကိုယ်စား ကျွန်မက ဝင်၍ အကြံပြုလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ခက်နေသည်မှာ ရဲဘော်အလျှင်သည် ဤဒေသဇာတိ မဟုတ်သဖြင့် မည်သူ့ကို ယုံ၍ ပုံအပ်ရမည်မသိ ဖြစ်နေလေသည်။

ဤအရပ် ဤဒေသတွင် ရဲဘော်အလျှင်သိသော ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး ဘက်တော်သားများ ရှိကြပါ၏။ သို့ရာတွင် ဘက်တော်သားဆိုတိုင်း လွယ်လွယ်နှင့် ယုံ၍မရသောအခြေအနေသို့ ရောက်နေသည်။ ဂျပန်က အောင်နိုင်သည့် အလံကို လွှင့်ထူလာသောအခါ အခွင့်အရေးလိုချင်သူများ များလာသကဲ့သို့ ဂျပန်က ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ဘက်တော်သားကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်ကွပ်လာသောအခါ ဖက်ဆစ်သံဖောင့်ရန်ကို ကြောင့်ကြစိုးရိမ်လာကြသူများလည်း မနည်းလှ။

အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့လို အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူများအား စကားပြောမိ၊ အတားအစာကျွေးမိ၊ တည်းခိုနေထိုင်ခွင့် ပေးမိသော မလေးတိုင်းရင်းသူ တိုင်းရင်းသားများမှာ ပဒေသရာဇ်ခေတ်ကကဲ့သို့ ဆွေခုနစ်ဆက် မျိုးခနစ်ဆက် မီးလောင်

တိုက် အသွင်းခံရမည်မူချ။

ထို့ကြောင့် ရဲဘော်အလျှင်သည် ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အား မည်သူ့ထံတွင် ယုံ၍ ပုံအပ်ခဲ့ရမည်ကို စဉ်းစားရင်း မော်တော်ကားလမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ခေါင်းဆောင်လာခဲ့၏။

ကျွန်မတို့သုံးယောက်က သစ်ပင်ရိပ်များကိုခိုကာ တောင်ဘက်စူးစူးသို့ နားနားနေနေ လျှောက်လာနေကြသည့်တိုင် ဖက်စစ်ဂျပန်များကမူ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့ရာ နေရာတစ်ဝိုက်တွင် မော်တာဗုံးများဖြင့် တဂုန်းဂုန်း ပစ်တုန်းခတ်တုန်း။

မိုင်တိုင်အမှတ် ၉၃ သို့ ရောက်ခါနီးတွင် ရွာကလေးတစ်ရွာကို လှမ်းမြင်ရ၏။ ကျွန်မက အော်စကားအတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။ လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာက သွေးအထွက်များခဲ့ရုံမက ဝမ်းကိုက်သည့် ဝေဒနာကြောင့် ခဏခဏထိုင်ကာ ဝမ်းသွားရသောအခါ အော်စကားမှာ များစွာပင်ပန်းလာတော့၏။

ကျွန်မက ဝမ်းသာနေခိုက် ကျွန်မတို့မျက်နှာများပေါ်သို့ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ရောင်များ ဝင်းခနဲလက်၍ ရောက်လာသည်။ လမ်းကိုလည်း ခြံစည်းရိုးဖြင့် ပိုင်းခြားကာရံထားသည်။ ကျွန်မတို့အဖို့ ပွဲခိုးမမိ ဆန်ခိုးမိ ဖြစ်နေပေပြီ။ ပြေး၍လည်း လွတ်နိုင်တော့မည်မဟုတ်။

ကျွန်မတို့သုံးယောက်အား လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးထားသူများသည် နက်ပြာရောင်ဝတ်စုံများကို ဝတ်ဆင်ထားကြကာ ပြောင်းတိုသေနတ်များကို ကိုင်ဆောင်ထားကြ၏။

ကျွန်မသည် အော်စကားကို ကျွန်မနှင့်အတူ လမ်းပေါ်သို့ လှဲချလိုက်ပြီးနောက် လက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်ထားသော ပစ္စတိုဖြင့် ပစ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ရဲဘော်အလျှင်၏အသံက ရုတ်ခြည်းပေါ်လာသည်။

“မပစ်နဲ့”

နက်ပြာရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားသူများသည် ဂျပန်လက်အောက်၌ အမှုထမ်းနေကြသော တရုတ်အမျိုးသား ရဲအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ သိရသည်။ ပြောက်ကျားများသည် ရဲအဖွဲ့ဝင်များနှင့် နားလည်မှု ယူထားကြကြောင်း၊ သို့သော် ရဲအမှုထမ်းများ အထက်မှ အုပ်ချုပ်သူ အရာရှိမှာ ဂျပန်အလိုတော်ရှိဖြစ်ပြီး မနီးမဝေးတွင် ရှိနေသောကြောင့် ကျွန်မတို့အား ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မေးမြန်းစုံစမ်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရဲဘော်အလျှင်က ခပ်ဝေးဝေးသို့

ရောက်မှ ရှင်းလင်းပြောပြသည်။

ကျွန်မတို့သည် မြင်နေရသော ရွာအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မရဘဲ ရွာခြံစည်းရိုးမှ လှည့်၍ ပြန်လာခဲ့ကြရ၏။

သို့ရာတွင် နောက်သို့ပြန်ဆုတ်၍ကား မဖြစ်။ ထို့ကြောင့် ရွာတံခါးဝမှ ရဲအတားအဆီးကို ဖြတ်ကျော်ရန် ရွာကိုကွင်းဝိုက်၍ တစ်မျှော်တစ်ခေါ်ကြီး သွားကြရသည်။ ဤအထဲတွင် ရဲဘော်အလွိုင်က လမ်းမှားနေပြန်၍ ကျွန်မ တို့သည် ချုံကိုတိုးလိုက်၊ လယ်ကွင်းထဲတွင် နစ်လိုက်ဖြင့် တစ်နာရီခန့် ဝဲလှည့်၍ နေခဲ့ရသေးသည်။

ဤသို့ ဝဲလှည့်၍နေပြီးနောက်မှ အရှေ့မြောက်ဘက်သို့ ဖြတ်၍ ဆောက် ထားသော တံတားကို တွေ့ကြရ၏။ ကျွန်မတို့သည် ကားလမ်းအတိုင်းပင် လျှောက်လာကြသည်။ အော်စကာမှာ ဝမ်းကိုက်သည့်ဝေဒနာကြောင့် ခဏခဏ နားနေရသော်လည်း လမ်းကိုမူ တွဲရန် လူမလိုဘဲ လျှောက်လာနိုင်လေသည်။

ကျွန်မတို့သည် အရုဏ်မတက်မီ 'မင်ချစ်'ရွာ ရဲစခန်းကိုဖြတ်၍ လာခဲ့ပြီး နောက် ရာဘာတောကြီးအတွင်း တစ်မိုင်ကျော်ကျော်ခန့် ဝင်သွားသောအခါ တစ်အိမ်တည်း ထီးထီးရှိနေသည့် လုံခြုံရာနေရာကို တွေ့ရတော့၏။

အိမ်ရှင်ဖြစ်သူက ကျွန်မတို့သုံးယောက်စားရန် ထမင်းဟင်းများ ချက်ပြုတ် နေသည်။ ကျွန်မက အော်စကာဒဏ်ရာကို ရေနွေးဖြင့် စင်အောင်ဆေးကာ ဆေးထည့်ပေးပြီးနောက် လက်မောင်းကို ပတ်တီးစည်းပေးလိုက်သည်။ ပါးရိုး ပေါ်မှ ဒဏ်ရာကိုမူ တင်ချာထည့်ပေးလိုက်၏။

အော်စကာ၏ သွေးများပေးနေသော အင်္ကျီနှင့် ဆောင်းဘီအစား အိမ်ရှင်၏ တရုတ်အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီကို ဝတ်စေသည်။

ကျွန်မတို့သုံးယောက် ထမင်းစားပြီး၍ သီးသန့်ပေးထားသော ဖျာပေါ်တွင် လှဲလိုက်သည့်အချိန်၌ နံနက် ၆ နာရီ ထိုးနေပေပြီ။

အိပ်လိုက်ရသည်ဟုပင် မထင်။ အော်စကာက ကျွန်မပခုံးကို လှုပ်၍နှိုးနေ၏။ မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သော အခါ ရဲဘော်အလွိုင်ကိုပါ အနားတွင်တွေ့ရ၏။

"ထ...ထ...မြန်မြန်ထ၊ ဂျပန်တွေ ရွာထဲဝင်ပြီး တစ်အိမ်တက်ဆင်း ရှာနေတယ်"

...ပြည်ထောင်ချောတော့မပြုံး

ကျွန်မတို့သည် ယူစရာရှိသမျှကိုယူကာ ရာဘာတောထဲမှ ဖြတ်လျက် 'ပင်ဂျစ်'တောင်ပေါ်ရှိစခန်းသို့ ကွေ့ဝိုက်၍လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်မတို့ စတည်းချ ကြည့်နေရာနှင့် တောင်ပေါ်စခန်းသည် မြေပုံပေါ်တွင် သုံးမိုင်သာ ကွာသော်လည်း ဂျပန်မတို့က ၉ နာရီကြာအောင် ခရီးနှင့်ခဲ့ရ၏။

အော်စကာ၏လက်မောင်းမှာ ဒဏ်ရာကြောင့် ဖူးရောင်နေသည်။ ထိ၍ ယုတ်၊ ခိုက်၍မနာ၊ သို့သော် လက်ကို လှုပ်ရှား၍မရ။ ဒဏ်ရာအရှိန်ကြောင့် ဝမ်းဗျားသွေးတက်နေသည်။ ဝမ်းကိုက်သည့်ဝေဒနာကလည်း တစ်မှောင့်။ ထို့ ကြောင့်ပင် ဤမျှ ခရီးဖင့်ခဲ့ရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ 'ကာရတ်မင်ချစ်လမ်း' ၉၁ မိုင်တိုင် တိုက်ပွဲ၌ ဂျပန်နှင့် ဖုင်ဆိုင်နဲ့ခွဲသူများအထဲတွင် ကျွန်မတို့သုံးဦးသာ 'မင်ချစ်' တောင်ပေါ်စခန်းသို့ ပထမဆုံးရောက်လာသူများ ဖြစ်နေကြတော့သည်။

တောင်ပေါ်စခန်းရှိ ပြောက်ကျား ရဲဘော် ရဲမေများက တိုက်ပွဲသတင်းကို ကြားထားပြီးဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့သုံးယောက်ကို အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲဘဲ တွေ့လိုက်ကြရသောကြောင့် အလွန်အံ့ဩနေကြ၏။

နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် ရဲဘော် 'လာလီယို'သည် ကြိုတင်ချိန်းချက်ထား သည့်အတိုင်း ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှ ဒုဗိုလ်အာသာအား မနေ့ညနေက မင်ချစ်ရွာ မြောက်ဘက် တစ်မိုင်အကွာမှနေ၍ ထမ်းစင်အဖွဲ့သားတစ်စုနှင့် စောင့်ကြိုရန် လာခဲ့သည်ဆို၏။

ရာဘာတောထဲသို့ အရောက်တွင် ဂျပန်တပ်သားများကို ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တွေ့ရသောကြောင့် ထမ်းစင်ကို လုံခြုံသည့်နေရာတွင် ဝှက်ထားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် သာမန်ခရီးသည်တစ်ဦးကဲ့သို့ ဟန်မပျက် ဆက်လာရာ ဂျပန်ကင်း နှင့်တွေ့ပြီး ရှေ့ဆက်မသွားရန် တားဆီးခြင်း ခံရသည်။

ရဲဘော်လာလီယိုကိုသာမဟုတ်၊ တောင်ဘက်မှတက်လာသူတိုင်းကို ရာဘာ တောတွင်းလည်းကောင်း၊ မင်ချစ်ရွာမှလည်းကောင်း၊ ဂျပန်ကင်းတပ်ဖွဲ့များက ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်အောင် ပိတ်ပင်ထားသည် ဆို၏။

မြောက်ဘက်မှဆင်းလာမည့် ကျွန်မတို့အဖွဲ့ထံ သတင်းရောက်မသွား အောင် ဂျပန်က နည်းဗျူဟာဆင်လိုက်ခြင်းပင်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တပ်များသည် တောင်ဘက်မှ တက်လာသူများအား ည

ကိုးနာရီအထိ ဖမ်းထားထားသည့်တိုင် မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ ဆင်းလာ
 သော ကျွန်မတို့အဖွဲ့ကို မတွေ့ရသောကြောင့် ပြန်လွှတ်လိုက်သည်ဆို၏။
 ဂျပန်တပ်များသည် သူတို့၏ကင်းတပ်ဖွဲ့များကို ရုပ်သိမ်းကာ မြောက်ဘက်
 ကာရတ်မြို့ဆီသို့ လော်ရီကားကြီးများဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။
 'မင်ချစ်'တောင်ပေါ်စခန်းသို့ ကျွန်မတို့ရောက်ပြီးနောက် တစ်ပတ်အတွင်း
 တွင်ပင် ရဲဘော်လာလီယို ခေါင်းဆောင်သည့် စက်ဘီးအဖွဲ့မှ ရဲဘော်၊ ရဲမေများ။
 ရဲဘော်အလျှိုင် ခေါင်းဆောင်သည့်အဖွဲ့မှ ရဲဘော်များ တဖွဲ့ဖွဲ့ရောက်ရှိလာကြ
 တော့၏။

သို့သော် ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှ ဒုဗိုလ်အာသာကား ရောက်မလာ။
 အာသာသည် ကားနှင့် ဆယ်ကိုက်ခန့်အကွာသို့ အရောက်တွင် ရန်သူ
 ကျည်သင့်လျက် ကျဆုံးခဲ့ရရှာသည်။
 ကျွန်မတို့အဖွဲ့အား စေတနာဗရပူဖြင့် ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရုံသာမက
 မော်ရစ်ကားကိုပါ ငှားလိုက်သော ကာရတ်မြို့ မြောက်ဘက် ရာဘာစက်ရုံမှ
 စက်ရုံပိုင်ရှင်၏ညီ ကားမောင်းသူမှာလည်း တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ရသည်။
 ကျွန်မတို့ကားတွင် အတူပါလာသော ပြောက်ကျားရဲဘော် သုံးဦးအနက် နှစ်ဦး
 ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။

တန်ဖိုးမပြတ်နိုင်သော ဝိုင်ယာလက် ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်နှင့် လက်နက်၊
 ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာ...စသည်များကို စက်ဘီးများဖြင့် သယ်ဆောင်လာကြသော
 ရဲဘော် ရဲမေများသည် လက်နက်များနှင့်အတူ မင်ချစ်တောင်ပေါ်စခန်းသို့
 ရောက်ရှိလာနိုင်ခဲ့သည် မှန်သော်လည်း ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်၊ ရိက္ခာနှင့် ယမ်း
 ဘီလူးများ၊ ဖောက်ခွဲရေးကိရိယာများကိုမူ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ၏ ဝိုင်းဝန်းပိတ်ဆို့
 တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် စွန့်ပစ်ခဲ့ကြရလေသည်။

[၂]

'မင်ချစ်'တောင်ပေါ် ပြောက်ကျားစခန်း...
 ဤစခန်းသို့ ကျွန်မတို့ ၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၃ ရက်နေ့၊ ညနေ
 ဘက်တွင် ရောက်ရှိခဲ့ကြပါသည်။ စောင်များ၊ အဝတ်အစားများနှင့် စာအုပ်များ
 မှာ ကားထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့်အလျောက် အော်စကာနှင့် ကျွန်မမှာ

...ကစီထည် ကိုယ်တစ်ခု အခြေအနေသို့ ရောက်နေကြရ၏။
 ဘော်စကာတွင် ပစ္စတိုတစ်လက်၊ အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းတစ်လက်၊ လက်
 ...နာရီတစ်လုံးနှင့် ကိုယ်ပေါ်တွင်ဝတ်ထားသည့် အဝတ်အစား။ ကျွန်မတွင်
 ...ကိုတစ်လက်၊ ဆေးလွယ်အိတ်တစ်လုံး၊ လက်ပစ်ခဲးတစ်လုံး၊ လက်ပတ်နာရီ
 ...လုံးနှင့် ကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစား။

ပြေပုံများနှင့် ခရီးလမ်းညွှန် အိမ်မြောင်(ကွန်ပါ)လည်း ကားနောက်ပိုင်း
 ...ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လက်ကျန်ငွေအနည်းငယ်ကိုလည်း အာသာထံတွင်
 ...ထားခဲ့ရာ အာသာကျဆုံးကျန်ရစ်ခဲ့သဖြင့် ကျွန်မတို့မှာ ငွေလည်းလက်မဲ့။
 ကျွန်မတို့ 'မင်ချစ်'တောင်ပေါ် ပြောက်ကျားစခန်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက်
 ...ပြောက်ကျားဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် အမှတ်(၆) ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး
 ...တပ်ဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းရန် စိုင်းပြင်းနေကြကြောင်း ကြားသိရပါသည်။

ဤသို့ သတင်းရရှိသော်လည်း ပြောက်ကျားဌာနချုပ် မည်သည့်နေရာတွင်
 ...ကြောင်း မည်သူမျှ မသိကြပါ။ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးတပ်ဖွဲ့ ၁ မှ ၅ အထိ
 ...စည်းရာတွင် ကျွန်မတို့ အမှတ်(၁၀၁) စစ်အထူးသင်တန်းက မွေးထုတ်ပေး
 လိုက်သော လူနှင့် လက်နက်ကို အမြဲတော့အဖြစ်ထား၍ တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်ဟု
 ဆိုလျှင် အံ့ဩကြမည်ထင်ပါသည်။

အမှတ်(၁၀၁) စစ်အထူးသင်တန်းမှာ ဗြိတိသျှအစိုးရက စင်ကာပူခံတပ်မြို့
 တွင် အရေးပေါ်ဖွဲ့စည်းလိုက်သောကျောင်း။

ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးတပ်ဖွဲ့က မလေးနိုင်ငံရေးသမားများ ခေါင်းဆောင်
 ဖွဲ့စည်းထားသော နိုင်ငံခြားအုပ်စိုးမှုမှန်သမျှ တိုက်ဖျက်ချေမှုန်းမည့် လူထုအစည်း
 အရုံး။

တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆန့်ကျင်ဘက်။
 ဤသို့ ကျောချင်းလည်းမကပ်နိုင်၊ ရင်ချင်းလည်းမအပ်နိုင် ဖြစ်နေသော
 အဖွဲ့အစည်းကြီးနှစ်ခုအကြားတွင် ကျွန်မတို့က မည်ကဲ့သို့ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့
 သို့ ရောက်လာပါသလဲ။

ဤမေးခွန်းကိုဖြေရန် ကျွန်မတို့တွင် တာဝန်ရှိသည်။
 ဤမေးခွန်းကို ပြေလည်အောင် ရှင်းပြ ဖြေဆိုပြီးမှသာ မင်ချစ်စခန်းသို့
 ရောက်ပြီးနောက် ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ပေါ်ပေါက်လာသော တိုက်ပွဲများ၊ အဖြစ်

အပျက်များသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်စပ်မှုရရှိနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။
ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်လေတပ်က စစ်မကြေညာဘဲ ဝင်မတိုက်မီ၊
စင်ကာပူ ခံတပ်မြို့ကို ဖက်ဆစ်တို့က လေကြောင်းမှ မတိုက်ခိုက်မီ သုံးလ
အလို...။

ဤအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မသည် အခြေခံစစ်သင်တန်းသို့ တက်ရောက်နေသည်။
ကျွန်ုပ်မလိုပင် အပျော်တမ်းအမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်ကြသူ မနည်းလှ။
အကယ်၍ စစ်ကြီးဖြစ်လာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လို အခြေခံစစ်သင်တန်း တက်ပြီး
သူများအား မြို့စောင့်တပ်နှင့် တွဲ၍ တာဝန်ပေးဆောင်မည်ဟူသော ရည်ရွယ်
ချက်။

အမျိုးသမီးများနည်းတူ အမျိုးသားများအတွက်လည်း အပျော်တမ်း တပ်ဖွဲ့
များ ဖွဲ့ပေးကာ စစ်သင်တန်းများပေးနေ၏။
စင်ကာပူခံတပ်မြို့ကြီးထဲသို့ ရောက်သွားပြီဆိုလျှင် ကြည့်ချင်သည်နေရာကို
ကြည့်၊ စစ်ဝတ်စုံ ရောင်းစုံများကို မြင်တွေ့ရမည် မှချ။

မြို့တစ်ခုလုံးသည် ရောင်စုံပန်းများ ဖူးပွင့်နေသည့် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးပမာ။
အထက်ကောင်းကင်ယံတွင် လေယာဉ်သံများက ဆူညံနေ၏။ လှေကျင့်
ပျံသန်းနေသော လေယာဉ်များ။

မြေပြင်တွင် ၁၅ လက်မ အမြောက်ပစ်သံများက တခြိမ်းခြိမ်း။ လှေကျင့်
နေကြသော အမြောက်တပ်သားများ။

ညဆိုလျှင် စင်ကာပူကောင်းကင်ပြင်ကြီးသည် ဆာချီလိုက်ခေါ် ရန်သူ့
လေယာဉ်ကို လိုက်ရှာနေသော မီးမောင်းကြီးများမှ မီးရောင်များဖြင့် ထိန်လင်း
နေ၏။

စင်ကာပူသည် ဗြိတိသျှတို့၏ ရေတပ်အခြေခံစခန်းကြီး ဖြစ်သည်။

ဤအခြေခံရေတပ်စခန်းကြီးကို တည်ဆောက်ရာ၌ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ခိုးပါး
ကြာခဲ့၏။ အင်္ဂလိပ်ငွေ ပေါင်၊သန်းခြောက်ဆယ် ကုန်ကျခဲ့သည်။

သတင်းစာများကလည်း ဂျပန်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ စင်ကာပူ
ခံတပ်စခန်းကြီးကို ဖြိုဖျက်တိုက်ခိုက်၍ ရနိုင်မည်မဟုတ်။ ပစိဖိတ်ဒေသရှိ
ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်ရေတပ်ကြီးက ဂျပန်ရေတပ်ကို မလေးနိုင်ငံသို့ ရောက်
မလာနိုင်အောင် တားဆီးထားနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ဂျပန်သည် စီးပွားရေးအားဖြင့်

ပြတိုက်နှင့် အမေရိကန်ကို မယှဉ်နိုင်။ ထို့ကြောင့် စစ်ကြေညာပုံမဟုတ်...
သည်ဖြင့် ရေးသားနေကြဆဲ။

သို့ဖြစ်၍လည်း မလေးနိုင်ငံတွင် နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများ ထားခဲ့ရန်
ပစိအစဉ်ကို သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်အဖွဲ့က ပယ်ချခဲ့သည်။

မလေးနိုင်ငံနှင့်အနီးဆုံး ဂျပန်အခြေခံရေတပ်စခန်းက ဟိုင်နန်ကျွန်းတွင်
ရှိ၏။ အနီးဆုံးဆိုသော်လည်း မလေးနှင့် မိုင်တစ်ထောင်ငါးရာ ကွာသည်။
ဂျပန်သည် မလေးကို ရေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်နိုင်ရန်အတွက် ထိုထက်ပို၍နီးသော
ခြေကုပ်စခန်းတစ်ခုကို ရနိုင်မည်ဟု မယုံကြည်ကြ။

မလေးကျွန်းဆွယ် အောက်ပိုင်းမှနေ၍ တက်လာနိုင်သည့် အန္တရာယ်ကို
ထည့်၍တွက်ကြည့်ကြသည်။ ကျွန်းဆွယ်အောက်ပိုင်းမှနေ၍ မလေးနိုင်ငံ
အရောက် တက်လာမည်ဆိုလျှင် ဂျပန်ရေတပ်သည် ယိုးဒယားပင်လယ်ကွေ့ကို
ဖြတ်ကျော်လာရမည်။

ဤသို့ဖြတ်ကျော်ရန်ကြိုးစားသော ဂျပန်ရေတပ်ကို ဗြိတိသျှတို့၏ စင်ကာပူ
ရေတပ်ကြီးက မြို့ခွင်းပစ်နိုင်သည်။

သို့ဖြင့် နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများထားခဲ့ရန် အစီအစဉ်မှာ ပယ်ချခဲ့ခြင်း
ခံခဲ့ရတော့၏။

၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့။

ဂျပန်တပ်များသည် မလေးနိုင်ငံ အရှေ့မြောက်ပိုင်း၊ ယိုးဒယားနယ်စပ်
အောက်ဘက်နားရှိ 'ကိုတာဘာရူး'မြို့ကို တက်ရောက် တိုက်ခိုက်သည့်နေ့။
စင်ကာပူခံတပ်မြို့ကြီး ပထမဆုံးအကြိမ် ဝှံ့ကြံခံရသည့်နေ့။

သည်တော့မှပင် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်လည်းဖြစ်၊ မြို့ပြအုပ်ချုပ်ရေး
ဘက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်လည်းဖြစ်သော မလေးနိုင်ငံ ဘုရင်ခံမင်းကြီး ဆာရှန်
တွန်တောမတ်က မျက်လုံးပြူးလာသည်။ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများဖွဲ့ပါဟု
ဆိုလာသည်။

အချိန်ကား လေးလခန့် နောက်ကျခဲ့ချေပြီ။

မိမိလက်လွှတ်လိုက်ရသောဒေသတွင် နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများ ထား
ခဲ့ခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ...

၁။ ရန်သူ့သတင်းကို မိမိတပ်ဖွဲ့ရှိရာသို့ပို့ရန်။

- ၂။ ရန်သူဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများကို ဖျက်ဆီးရန်။
  - ၃။ ရန်သူဆန့်ကျင်ရေးဝါဒဖြန့်ရန်။
  - ၄။ မိမိတပ်ဖွဲ့က စေလွှတ်လိုက်သော တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကူညီရန်ဖြစ်သည်။
- နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများ ထားခဲ့ရန် မူလအစီအစဉ်ရေးဆွဲခဲ့စဉ်က...
- (က) တပ်ဖွဲ့ကလေးတစ်ဖွဲ့ကို အုပ်ချုပ်သူသည် စစ်ဘက်မှ အရာရှိတစ်ဦး ဖြစ်ရမည်။
  - (ခ) ထိုအရာရှိသည် တောတောင်လျှိုမြောင်ဒေသတွင် စစ်ဆင်ရေးကို ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်ရမည်။
  - (ဂ) နယ်မြေဒေသကို ကျွမ်းကျင်၍ ဒေသခံစကားကို ပြောနိုင်သော ရဲအရာရှိတစ်ဦး သို့မဟုတ် ရာဘာစိုက်ပျိုးရေးမှ ဥရောပတိုက်သားတစ်ဦး ပါဝင်ရမည်။
  - (ဃ) တရုတ်၊ မလေးနှင့် အိန္ဒိယအမျိုးသားများထဲမှ စိတ်ချယုံကြည်ရသူများ၊ နယ်မြေကျွမ်းကျင်သူများကို စိစစ်ရွေးထုတ်ကာ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါဝင်စေရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားခဲ့၏။
- ယခုမူ ကျောချမှ တားပြမှန်း သိလာသောအချိန်သို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၍ မူလအစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်မနေနိုင်တော့။ ဖြစ်သလိုလုပ်နေရတော့၏။ ဤသို့ လုပ်ရာတွင် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေးပြောက်ကျားအဖွဲ့မှ ရဲဘော်များလည်း ပါဝင်လာလေသည်။
- ပါဝင်လာပုံမှာ ဤသို့တည်း။
- ၁၉၃၇ ခုနှစ်တွင် တရုတ်-ဂျပန်စစ်ပွဲ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့၏။ ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းမှာလည်း ဂျပန်က တရုတ်နယ်မြေပေါ်သို့ ကျူးကျော်လာသောကြောင့် ဖြစ်သည်။
- ဤတွင် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ တရုတ်အမျိုးသားများက ဂျပန်ကုန်ပစ္စည်းများကို သပိတ်မှောက်ခြင်း၊ ရန်ပုံငွေကောက်ခံစုဆောင်း၍ တရုတ်ပြည်သို့ပို့ခြင်း စသော လုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင်လာကြ၏။
- ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ တရုတ်အမျိုးသားများနည်းတူ မလေးနိုင်ငံတွင် အခြေစိုက်နေထိုင်လျက်ရှိကြသည့် တရုတ်အမျိုးသားများကလည်း အဖွဲ့အစည်းများ

...ကလေးတူလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်လာကြသည်။ နောင်တွင် ဤအဖွဲ့... ကလေးများကို စုပေါင်းကာ 'ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး တရုတ်ထောက်ကူရေး... ကြီး'ဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

«ကံဆစ်ဂျပန်တို့က အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းဒေသကြီး တစ်ခုလုံးကို ဝါးမျိုဖျက် နယ်ချဲ့အာခံတွင်းကြီးကို ဖြံ့ပြုလိုက်သောအခါ ဤအသင်းကြီးမှ အမာခံပေါင်းဆောင်များက 'ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့'ကို ထူထောင်လိုက်တော့သည်။

ဤသို့ထူထောင်လိုက်သော်လည်း လက်နက်မရှိ။ စစ်ရေးကျွမ်းကျင်သူမရှိ။

ထို့ကြောင့် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေးပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များ

- (က) မလေးဘုရင်ခံလည်းဖြစ်၊ စစ်အာဏာပိုင်လည်းဖြစ်သော ဆာဂျန်တွန်တောပတ်ထံ မိမိတို့တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား စစ်သင်တန်းများပေးရန်၊ လက်နက်များထုတ်ပေးရန် အဆိုပြုလွှာတစ်စောင် တင်သွင်းခဲ့လေသည်။

ဘုရင်ခံသည် ဤအဆိုပြုလွှာကို စောစောပိုင်းက ပယ်ချထားခဲ့၏။

သို့သော် စစ်အခြေအနေက မျှော်လင့်ထားသလိုမဟုတ်ဘဲ ကသုတ်ကရက်နှင့် ဗရုတ်ဗရက်ဖြစ်လာသည်။ မလေးနိုင်ငံ အရှေ့မြောက်ပိုင်းမှ 'ကိုတာဘာရူး'မြို့မှာ ယိုးဒယားအရှေ့တောင်နယ်စပ် အောက်ဘက်နားတွင်ရှိနေကာ ဘန်ကောက်မြို့နှင့် မီးရထားလမ်း ဆက်သွယ်နေသည်။

ဂျပန်တပ်များက ၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ရှစ်ရက်နေ့တွင် 'ကိုတာဘာရူး' မြို့ကို တက်ရောက်သိမ်းပိုက်ထားလိုက်ပြီ။ ဂျပန်တပ်များ ယိုးဒယားမှတစ်ဆင့် မလေးနိုင်ငံအတွင်းသို့ လိုမ့်ဆင်းလာနိုင်သည်။

ဤသို့သောအခြေအနေတွင် ဘုရင်ခံက ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေးပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့မှ တပ်သားအချို့အား စစ်သင်တန်းပေးရန် ခွင့်ပြုချက်ပေးလိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့် ဒီဇင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့မှ ကိုယ်စားလှယ်နှစ်ယောက်သည် ကြိုတင်ချိန်းချက်ထားချက်အရ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကြ၏။ အော်စကာက မလေးနိုင်ငံ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်သည်။

ဤဆွေးနွေးပွဲကို လျှို့ဝှက်ပြုလုပ်ရ၏။ စင်ကာပူမြို့ ချောင်ကျကျရပ်ကွက် လေးထပ်တိုက် အခန်းကျဉ်းတစ်ခုသည် ဆွေးနွေးပွဲခန်းမပင် ဖြစ်လေသည်။ ပြောက်ကျားကိုယ်စားလှယ်နှစ်ယောက်က မျက်မှန်နက်များတပ်၍လာကြ၏။

ဆွေးနွေးပွဲမှ အောက်ပါသဘောတူချက်များကို ရရှိလေသည်။
၁။ အမှတ်(၁၀၁) စစ်အထူးသင်တန်းကျောင်းမှ လက်ခံ သင်ကြားပေး နိုင်မည့် တပ်သားဦးရေကို ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေးပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့က စေလွှတ်ပေးရန်။

၂။ သင်တန်းပြီးဆုံးသည့် တပ်သားများအား မလေးမြိတ်သို့ စစ်ဘက် ဌာနက ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းမှန်သမျှတွင် ကြိုက်သလို တာဝန် ပေးရန်။

၃။ သင်တန်းကို ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ ရက်မှ စတင်၍ ပထမ သီတင်းပတ် အတွက် သင်တန်းသား ၁၅ ယောက်စေလွှတ် ပေးရန်။

၄။ နေရာထိုင်ခင်းနှင့် သင်တန်းဆရာများ များလာသည်နှင့်အမျှ သင်တန်း သားဦးရေကို နှစ်ဆသုံးဆ စသည်ဖြင့် တိုးမြှင့်သွားရန်။

ဤသဘောတူညီချက်များကို ရရှိပြီးနောက် သင်တန်းသား ၁၅ ယောက် အား စင်ကာပူမြို့ မည်သည့်လမ်း မည်သည့်နေရာတွင် မည်သည့်အချိန်၌ စုရုံးထားရန်နှင့် ထိုသင်တန်းသားများအား တင်ဆောင်ရန် မော်တော်ယာဉ်ကို ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် စေလွှတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အသေးစိတ်အစီအစဉ် ပြုလုပ်လိုက်ကြ၏။

ဤသတင်းသည် 'လျှို့ဝှက်'ဖြစ်သော်လည်း 'ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်'မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဤသတင်းကို ကျွန်မက အော်စကာထံမှ ကြားခဲ့ရသည်။

ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့လည်းဖြစ်၊ ယိုးဒယားနိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့တော်သို့ ရထားလမ်းဆက်သွယ်လျက်ရှိသော မြို့လည်းဖြစ်သည့် 'ကိုတာဘာရူး'မြို့သို့ ရောက်လာတိုက်ခိုက်သော ဂျပန်တပ်များက ထိုမြို့ရှိ ဆေးရုံမှ သူနာပြုဆရာမ များကို မုဒိမ်းကျင့်ခဲ့ကြ၏။ ဆေးရုံရှိ လူနာများကို လှံစွပ်ဖြင့် ထိုးသတ်ခဲ့ကြ၏။ ဖက်ဆစ်သားမှန်သမျှ တိရစ္ဆာန်လောက်ပင် အသိစိတ် ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိကြပါတကား။

ဤသတင်းကို 'ကိုတာဘာရူး'မြို့ ဆေးရုံတွင် သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်

မပြုံးဘဲ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသော သူငယ်ချင်းမက ကျွန်မကို ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျပြောပြသည်။ ကျွန်မ၏သူငယ်ချင်းမသည်လည်း ဖက်ဆစ်တိရစ္ဆာန် ပြုံးတို့၏ ကျူးကျော်စော်ကားခြင်းကို ခံခဲ့ရရှာသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ၏သူငယ်ချင်းမနှင့်အတူ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို လက်စား မျှရန် သဒ္ဓါဌာန်ပြုလိုက်ကြပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံးပင် မလေးနိုင်ငံ၌ မျောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

ကျွန်မ၏စိတ်ဓာတ်ကိုသိနေသော ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ကျွန်မနှင့် ကျွန်မ သူငယ်ချင်းမအား နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးတစ်ခုစီတွင် နာမည်စာရင်းသွင်း ထားလိုက်၏။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်လုံးမှာ သူနာပြုဆရာမများဖြစ်ရာ တစ်ဖွဲ့ ကည်းတွင် အတူထားခြင်းထက် အဖွဲ့ခွဲကာ တစ်ယောက်စီထားခြင်းက ပို၍ အကျိုးရှိမည်ဟု ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် လက်ခံယုံကြည်မိပါ၏။

ယုံကြည်ချက်ဟူသည် မိမိလိုရာကို ပြီးမြောက်စေသော လက်ဖွဲ့ပင် မဟုတ် ပါလား။

“ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့က သင်တန်းတက်ဖို့ လွှတ်ထားခဲ့တဲ့ ကလေးတွေက သိပ်ကိုစည်းစနစ်ရှိတယ်။ သတ္တိလည်းရှိတယ်”

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက တစ်နေ့ ကျွန်မနှင့် လမ်းတွင်တွေ့ရာတွင် အားရ ပါးရပြောပါသည်။

“ဆာယာတို့က နောက်ဆိုရင် သူတို့နဲ့ပဲ တွဲပြီးအလုပ်လုပ်ရမှာ၊ သူတို့ သတင်းကို ဒီလိုကြားရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ”

ကျွန်မနှင့် ကျွန်မသူငယ်ချင်းမမှာ လက်စားချောတော့မည့်အတွက် စိတ် အားတက်ကြွနေကြ၏။ စစ်သင်တန်းကို သူများထက် ခွဲကောင်းကောင်းဖြင့် တက်နေကြသည်။

မလေးနိုင်ငံ၏ ဘုရင်ခံလည်းဖြစ်၊ စစ်အာဏာပိုင်လည်းဖြစ်သူ ဆာရှန်တွန် တောမတ်က စစ်ပြင်ဆင်ရေးကို ယခုမှလုပ်နေရသည်။ သို့ရာတွင် ဖက်ဆစ် ဂျပန်က အင်အားစုရင်ခံ စစ်ပြင်ပြီးအောင် စောင့်မနေပါ။

တောမီးလောင်သည့်အဟုန်ဖြင့် အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းဒေသကြီး တစ်ခု လုံးကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝါးမျှီလာ၏။ ကျွန်မတို့သည် ဂျပန်၏ တကယ့်အင်အား ကို အထင်အသေးကြီးသေးခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားလာပါပြီ။ အထူးသဖြင့် ဂျပန်

လေတပ်အင်အားသည် ကျွန်မတို့ထင်နေသလို မဟုတ်ဘဲ ကျွန်မတို့အင်အားလိပ်
လေတပ်ထက် အင်အားသာနေကြောင်း ကျွန်မတို့ မျက်မြင်ဒီဒူ တွေ့နေကြ
ရပါလေပြီ။

ဂျပန်လေတပ်မှ လေယာဉ်များမှာ ခေတ်မမီတော့။ ဂျပန်လေတပ်သူရဲများ
မှာလည်း ငစွေ၊ ငတင်း၊ ငကန်းများသာဖြစ်သည်ဟု အရပ်ထဲတွင် သတင်း
ဖြန့်နေခဲ့၏။

ယခုမူ ခေတ်မမီတော့သည်မှာ အင်အားလိပ်လေယာဉ်။ စွေနေ၊ စောင်းနေ၊
ကန်းနေသူများမှာ အင်အားလိပ်လေယာဉ်။

တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်ထားသော ကျွန်မတို့လေယာဉ်ကွင်းများမှာ ဂျပန်
လေတပ်၏ အဆင့်မြင့်မြင့် ဖုံးကြံတိုက်ခိုက်ပုံကြောင့်ပင် သုံး၍မရတော့သည့်
အခြေအနေသို့ ရောက်သွားရသည်။

ဂျပန်လေတပ်မတော်မှ နေအဝန်းအဝိုင်းသဏ္ဍာန် အနီရောင် 'တက်နေ'
အဝိုင်းများ၊ ဆေးခြယ်ထားသည့် တိုက်လေယာဉ်များကို ကျွန်မတို့ အင်အားလိပ်
လေယာဉ်များက နှစ်ဖက်ဖက် ခိုးရို... သုညဟု ခေါ်နေကြ၏။ သို့ရာတွင်
ထိုဂျပန် သုညတိုက်လေယာဉ်များသည် ကျွန်မတို့တိုက်လေယာဉ်များထက်
အစွမ်းကောင်းနေကြ၏။

ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်တပ်များက မလေးနိုင်ငံ အရှေ့မြောက်
ဘက်များရှိ 'ကိုတာဘာရူး'မြို့ကို တက်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်မှာ အမှန်။

သို့သော် စွယ်ယောင်ပြ တက်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမျှသာ။

ထိုနေ့က အင်ကြီးအားကြီးဖြင့် ဂျပန်က တက်ရောက်တိုက်ခိုက်သည့်
နေရာမှာ ယိုးဒယားတောင်ဘက်အစွန်ဆုံးနယ်စပ်ရှိ 'ဆင်သိုရာ'နှင့် 'ပတနိုင်း'
ဒေသများဖြစ်သည်။ ထိုဒေသသည် မလေးနိုင်ငံ မြောက်ဘက်များရှိ 'ကိဒါး
ပြည်နယ်'နှင့် ကျောချင်းကပ်နေသည်။

'ကိဒါးပြည်နယ်' 'ဂျစ်တရာ'နယ်မြေ၌ ကျွန်မတို့၏ အမှတ် ၁၁ အိန္ဒိယ
တပ်မက နယ်စပ်လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူထား၏။ ဤတပ်မသည် ကျောချင်း
ကပ်နေသော 'ဆင်သိုရာ'နှင့် 'ပတနိုင်း'ဒေသသို့ ဂျပန်တပ်များ အလုံးအရင်းဖြင့်
တက်ရောက်လာသည်ကို သိပါလျက် ချီတက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြု။ မိမိတို့
ခံကတုတ်ကျင်းများမှနေ၍သာ ဂျပန်တပ်များ နယ်စပ်ကိုဖြတ်၍ တက်လာကို

၄ ရက်လုံးလုံး စောင့်နေခဲ့ကြ၏။

ဤသတင်းကိုကြားသိခဲ့ကြရသောအခါ ကျွန်မတို့မှာ ရင်ထုမမှာ ဖြစ်ကြ
ရသည်။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက 'ကျုပ်တို့တပ်ဦးတော့ ကျိုးပြီ'ဟု ထင်မြင်ချက်
ပေးခဲ့လေသည်။

အင်အားလိပ်စစ်သင်္ဘောကြီး 'ပရင်စံအော့ပီဝေးလ်စ်'ဝေလမင်းသားနှင့် 'ရီယိုစ်'
ပြန်လှန်တွန်းလှန်ခြင်း နှစ်စင်းက မလေးနိုင်ငံနှင့် မလေးကျွန်းစွယ်ကြီးတစ်ခုလုံး
ကာကွယ်ရန် စင်ကာပူ အခြေခံရေတပ်စခန်းကြီးသို့ ဒီဇင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့က
ရောက်လာ၏။

မလေးနိုင်ငံနှင့် မလေးကျွန်းစွယ်ကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် ရင်တမမ ဖြစ်နေ
ကြရသော ကျွန်မတို့မှာ အလွန်တရာ ခမ်းနားကြီးကျယ်လှသည့် စစ်သင်္ဘော
ကြီး ၂ စင်းကိုကြည့်၍ အားတက်လာကြသည်။ မလေးနိုင်ငံကို ရန်သူအန္တရာယ်
မှ မည်သည့်နည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် ကာကွယ်ထားနိုင်လေပြီဟု စိတ်အေးလာခဲ့ရ၏။

စစ်သင်္ဘောကြီး ၂ စင်းကို ပျက်သင်္ဘောများက ခြံရံထားကြပုံမှာလည်း
ရွှင်လန်းအားတက်စရာ။

သို့ရာတွင် ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့သို့ ရောက်လာသောအခါ၌မူကား
ကျွန်မတို့မှာကြားလိုက်ရသော သတင်းအတွက် ကြက်သေ သေ၍ နေမိကြရ
တော့သည်။

ဝေလမင်းသားနှင့် ပြန်လှန်တွန်းလှန်ခြင်း သင်္ဘောကြီး ၂ စင်းကို ဂျပန်
လေတပ် လေယာဉ်များက ယိုးဒယားပင်လယ်ကွေ့တွင် နှစ်မြှုပ်စပ်လိုက်ပြီ
ဟူသော အမင်လာသတင်းကြီးပင်တည်း။

ကျွန်မတို့၏ စစ်သင်္ဘောကြီး ၂ စင်းသည် ဂျပန်သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး
သင်္ဘောများကို ယိုးဒယားပင်လယ်ကွေ့၌ လမ်းမှ ဖြတ်တောက်တိုက်ခိုက်ရန်
ကြိုးစားနေစဉ် ၂ စင်းလုံးပင် ရန်သူလေတပ်လက်ချက်ဖြင့် နှစ်မြှုပ်သွားခဲ့ရ
လေပြီ။

ကျွန်မတို့၏ မျှော်လင့်ချက်သည်လည်း အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲခဲ့ရ
ချေပြီ။

သို့တိုင်အောင် စင်ကာပူကျွန်း အခြေခံရေတပ်စခန်းကြီးကိုမူ ဥရောပနှင့်
ဥရောပအရှေ့အလယ်ပိုင်းမှ စစ်ကူများရောက်လာသည့်အချိန်ထိ ကာကွယ်ထား

နိုင်မည်ဟု တွက်မိကြလေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် မလေးနိုင်ငံသို့ မလိုလားအပ်သော ဧည့်သည် အဖြစ် ရောက်နေလေပြီ။

အော်စကာမှာ သင်တန်းကြီးကြပ်ကွပ်ကဲရေးကိစ္စများ၊ စစ်ကိစ္စများနှင့် အလုပ်များနေပြီး ကျွန်မမှာ အခြေခံသင်တန်းတက်၍ ပြီးသွားပြီဖြစ်သည့်တိုင် ကြိုတင်ကာကွယ်ရေး အစီအစဉ်များတွင် ပါဝင်ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးနေရ၏။

ကြိုတင်ကာကွယ်ရေး အစီအစဉ်ဆိုသည်မှာ ဗုံးခိုကျင်းများတူးရာတွင် မည်သို့မည်ပုံတူးရမည်ဟု ရုပ်ကွက်အလိုက် ညွှန်ကြားရခြင်း၊ နေဝင်မီးငြိမ်း အမိန့်ကို လိုက်နာစေရခြင်း၊ ရုပ်ကွက်သူရပ်ကွက်သားများအား လေကြောင်း အချက်ပေး ဥဩသံကြားလျှင် မည်သို့ စနစ်တကျ ဗုံးခိုကျင်းများသို့သွားရန် လေ့ကျင့်ခြင်း၊ ရှေ့ဦးသူနာပြုစုနည်းများ သင်ပေးခြင်း...စသော အလုပ်ဖြစ် သည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် ဒီဇင်ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် မလေးနိုင်ငံ ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်ရှိ အမှတ် ၃ တပ်မကြီး ဌာနချုပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားရ၏။ သင်တန်းကျောင်း အုပ်ချုပ်စီမံကွပ်ကဲရေးကို လက်အောက်အရာရှိတစ်ဦးအား လွှဲပြောင်းပေးခဲ့သည်။

စစ်အခြေအနေမှာ တဖြည်းဖြည်း ဆိုးရွား၍သာလာနေ၏။

ဂျပန်တို့သည် 'ကိုတာဘာရူး'မြို့မှ တပ်ဖွဲ့တစ်ခုကို အနောက်တောင် ယွန်းယွန်းရှိ 'ဂရစ်'မြို့သို့ ချီတက်စေသည်။ 'ဂရစ်'မြို့သာ ရန်သူ့လက်သို့ ရောက်ရှိသွားလျှင် မလေးနိုင်ငံ အနောက်ဘက်တွင် အရေးပါအရာရောက်သော 'ကူလာကန်ဆာ'မြို့ကြီး လုံခြုံရေးမှာ အန္တရာယ်ဖြစ်လာနိုင်ဖွယ်ရာ ရှိနေတော့၏။ ဤမျှမက 'ကိဒါး'ပြည်နယ်တွင် တပ်ခွဲထားသော အမှတ် ၁၁၊ အိန္ဒိယတပ်မ၏ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများပါ ဖြတ်တောက်ဖျက်ဆီးခြင်းခံရမည်ဘေးကို စိုးရိမ်နေရ၏။

'ဂရစ်'မြို့သို့ ရှေးရွှေချီတက်လာသော ဂျပန်တပ်များကို အိန္ဒိယတပ်မမှ တပ်ခွဲ ၂ ခွဲက လမ်းမှ ဆီးကြိုလျက် ရဲရဲဝံ့ဝံ့တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ချီတက်လာသော ရန်သူကို နှောင့်နှေးစေသည်မှန်သော်လည်း အမှတ် ၁၁ အိန္ဒိယတပ်မသည် ဆုတ်ရချေ၏။

တပ်မသည် 'ပရတ်မြစ်'ကိုဖြတ်ကူးကာ အနောက်ဘက်မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက် ပျံ့လှဲ တပ်စွဲထားရင်း ပြန်ကျနေသောတပ်များကို ပြန်လည်စုရုံးနေသည်။ လက်နက်နှင့် ခဲယမ်းရိက္ခာများ ထပ်ဖြည့်ပေးနေသည်။

ဤဒေသတစ်လျှောက်တွင် သစ်ပင်နှင့် တောအုပ်က ထူထပ်လှ၏။ ပြွန်ကမ်းပါးများအထိပင် သစ်ပင်နှင့် တောအုပ်ပေါက်ရောက်နေသည်။ အချိန် ကြာမြင့်စွာ တပ်စွဲထားရန်မလွယ်။

ထို့ကြောင့် မြေပြင်ပစ်အမြောက်တပ်ကို များများအသုံးပြုနိုင်မည့် လွင်ပြင် များရာ'ကမ်ပါ'ဒေသတစ်ဝိုက်ဆီသို့ ထပ်မံဆုတ်ခွာရန် စီစဉ်ထားသည်။ ကျွန်မ တို့ဘက်မှ အမြောက်တပ်စွမ်းရည်သည် ရန်သူထက် 'သာ'နေရာ ရန်သူကို ပို၍ အကျနာအောင် တိုက်နိုင်မည်ဟု မှတ်ယူနေကြ၏။

'ပရတ်မြစ်'အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် တိုက်ပွဲက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်နေ သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဂျပန်တပ်များသည် ဒီဇင်ဘာလ ၂၉ ရက်၊ ခရစ္စမတ် နေ့မတိုင်မီ ပရတ်မြို့ကိုဖြတ်ကူးကာ အနောက်ဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လာနိုင် သည်။

မလေးနိုင်ငံ၏ စစ်အခြေအနေက ဤသို့ဖြစ်နေစဉ် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်သို့ ရောက်သွား၏။

ရန်သူက ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်ကို သဲသဲမဲမဲ ဗုံးကြဲသောနေ့။ ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်ရှိ အမှတ် ၃ တပ်မကြီးဌာနချုပ်သို့ သွားရောက် သတင်းပို့သောအခါ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာအား ရန်သူ့စစ်ကြောင်း နောက်ဘက် တွင် ထောက်လှမ်းရေးတာဝန်နှင့် တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ငယ်ကလေးများကို စုစည်း ရန် တာဝန်ပေးလိုက်သည်။

ခရစ္စမတ် အကြိုနေ့။

ဤနေ့တွင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် မလေး စကားနှင့် 'ပရတ်'နယ်မြေဒေသကို ကျွမ်းကျင်သောအရာခံဗိုလ် တစ်ယောက်နှင့် အတူ ရန်သူ့စစ်ကြောင်းနောက်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ဂျပန်တပ်များ ဖြတ်ကူးရန်ကြံနေသော 'ပရတ်'မြစ်တစ်ဝိုက်ဆီသို့။ 'ပရတ်'မြစ်သည် ကိုက် ၅၀၀ ခန့်ကျယ်၏။ မကြာမီ သုံးလေးရက်က ရွာချလိုက်သောမိုးကြောင့် ရေစီးသန်ကာ ရွှံ့ရောင်ထနေလေသည်။

ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ကားစီး၍ သွားလာနေခဲ့ရသော အော်စကာအဖို့ လယ်ကွက်များ၊ ရွံ့ဗွက်များ၊ တောအုပ်များ၊ ကိုင်းတောများကိုဖြတ်၍ လာခဲ့ရသောအခါ အာရှအရှေ့တောင်ဘက်ဒေသ၏ တောသဘာဝကို တွေ့ထိလာရသည်။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများ၏ စိတ်နေသဘောထားကို နားလည်လာခဲ့သည်။

အော်စကာနှင့်အဖွဲ့သည် ပရတ်မြစ်ကိုဖြတ်ကူးကြ၏။ အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် ရွာကလေးတစ်ရွာကို တွေ့ရသည်။ ရွာသူကြီးအိမ်တွင် ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် စကားပြောနေကြစဉ် ဂျပန်လှည့်ကင်းအဖွဲ့သားများ လာနေကြောင်း သတင်းရ၏။

ဂျပန်လှည့်ကင်းအဖွဲ့တွင် တပ်သားတစ်ဒါဇင် ပါသည်။ စက်ဘီးစီး၍ ရွာလမ်းကလေးအတိုင်း လာနေကြသည်။ သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ဘော်လုံးပွဲသို့ သွားနေသော လူငယ်ကလေးများနှင့် တူနေ၏။ ရယ်ရယ်မောမော ပြောင်ပြောင်လှောင်လှောင်။

ဂျပန်စက်ဘီးအဖွဲ့သည် အော်စကာနှင့်အဖွဲ့ ပုန်းအောင်းနေသော နေရာနှင့် ကိုက် ၅၀ အကွာလောက်မှ ဖြတ်၍သွားကြသည်။

လှည့်ကင်းတပ်သားများ ပျောက်ကွယ်သွားကြသောအခါ သူကြီးထံမှ လမ်းပြတစ်ယောက်တောင်းလျက် ဂျပန်များ စခန်းချနားနေရာသို့ အော်စကာတို့အဖွဲ့ လျှို့ဝှက်ချီတက်သွားသည်။

ညနေ ၄ နာရီလောက်တွင် ဂျပန်တပ်များ နားနေစခန်းချသည့်နေရာကို ကောင်းစွာမြင်နိုင်သော ရာဘာတော်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်ကြ၏။

ဂျပန်စစ်သားများသည် ရာနှင့်ချီကာ ပရတ်မြစ်ရှိရာသို့ ချီတက်နေကြ၏။ ရာဘာတော်ကြီးအလယ်ရှိ စက်ရုံအဆောက်အအုံများမှာ ဂျပန်တပ်များ စခန်းချရာ ဌာနပင်ဖြစ်သည်။

ဂျပန်စစ်သားများ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဝတ်စုံ၊ ကိုင်ဆောင်သည့်လက်နက်၊ ကိုယ်ပေါ်တွင်ပါလာသည့် စစ်အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများမှာ အညံ့စား။

ချီတက်ရာတွင် စက်ဘီးကို ပေါပေါများများ အသုံးပြုကြသည်။ တော်မီနှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို စက်ဘီးဘားတန်းတွင် ချည်နှောင်၍ သွားတတ်ကြ၏။

စစ်ဦးစီးအရာရှိကြီးများစီးသည့် ကားများနှင့် စစ်သားတင် လော်ရီကားများ

ပကြာခဏဖြတ်၍ ချီတက်သွားသည်ကို မြင်ရသည်။ သို့သော် ဂျပန်စစ်ကားများ မဟုတ်။ မလေးအရပ်သားများထံမှ သိမ်းယူထားသော ကားများသာဖြစ်ကြောင်း နုံပါတ်ပြားများကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် သိရသည်။

ထမင်းချက်သည် 'ဟန်ကော'များမှာ အပေါ့စား။ စားနပ်ရိက္ခာဟူ၍ ပါလာပုံမရ။ လမ်းဘေးအိမ်များမှ ရမိရရာ ဆွဲယူနေကြသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် ထောက်လှမ်းရေးခရီးမှ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများကို အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲ၍ မလေးနိုင်ငံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရန် ပို၍စိတ်အားထက်သန်လာသည်။ တပ်မကြီးဌာနချုပ်ထံ အစီရင်ခံစာရေးရာ၌ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက အောက်ပါအတိုင်း နိဂုံးချုပ် ရေးသားခဲ့လေသည်။

“ကျွန်တော်မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဂျပန်တပ်များသည် ဒုတိယတန်းစား စစ်သားကောင်းများဖြစ်သည်။ စစ်ပညာကို ကောင်းစွာသင်ယူထားသူများဖြစ်သော်လည်း လက်နက်ကိရိယာများမှာ ညံ့ဖျင်းသည်။ ရန်သူ၏ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများကို ကျွန်တော်တို့၏ ကောင်းစွာ သင်တန်းပေးထားသော ပြောက်ကျားများဖြင့် ထိရောက်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်ပါကြောင်း”

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၏ အသေးစိတ်အစီရင်ခံစာကို တပ်မကြီးမှူးဖြစ်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'ဟိသီ'က ဖတ်ရှုပြီးနောက် အော်စကာကို လူကိုယ်တိုင် ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံကာ ရန်သူ့စစ်ကြောင်းနောက်ဘက်မှ အဖွဲ့ငယ်များဖြင့် စစ်ဆင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မေးခွန်းပေါင်းများစွာ မေးသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲမေးလိုက်သော မေးခွန်းများကို အော်စကာက ချက်ကျလက်ကျ ပြန်၍အဖြေပေးနိုင်၏။ ဤသို့ မေးရင်း ဖြေရင်းနှင့် ရင်းနှီးမှုရလာသော ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား အရဲစွန့်လျက်...

“ဗိုလ်ချုပ်ကြီးခင်ဗျား...ကျွန်တော်ကို လူငါးရာပေးပါ။ ငါးရာ များတယ် ဆိုရင် တစ်ရာပဲပေးပါ။ အဲဒီလူတစ်ရာကို ကျွန်တော် တစ်ပတ်တည်းပဲ သင်တန်းပေးပါ့မယ်။ သင်တန်းပြီးတာနဲ့ ချက်ချင်း ရန်သူ့စစ်ကြောင်းနောက်ပိုင်းမှာ အဖွဲ့ကလေးတွေအနေနဲ့ ဖြန့်ပြီးလှုပ်ရှားမယ်။ ရန်သူ့ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းတွေကို တိုက်ပြပါ့မယ်။ ရန်သူ့ရိက္ခာနဲ့ ခဲယမ်းသို့လှောင်စခန်းတွေကို ပြောက်ကျားနည်းနဲ့ ဝင်ပြီးဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးပြပါ့မယ်။ လူတစ်ရာသာပေးပါ” ဟု ပန်ကြားလိုက်၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် ချိုသာစွာပြုံးလိုက်ပြီးနောက် တည်ငြိမ်သော လေသံဖြင့် စကားဆိုလိုက်သည်။

“ကျုပ်မှာ လူတစ်ရာမပြောနဲ့၊ တစ်ယောက်တောင် ပေးရမှာ ဝန်လေးနေတယ်။ တပ်ထဲကလူတွေကိုတော့ တစ်ယောက်မှ ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။”

ကျွန်မတို့အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်မှ တပ်သားတစ်ယောက်ပင် မရနိုင်သောအခါ ကျွန်မတို့သည် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေးပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့မှ လူများကိုသာ အားထားလာရတော့၏။

ထို့ကြောင့် အော်စကာ ထောက်လှမ်းရေးခရီးမှ ပြန်ရောက်လာပြီးနောက် အစီရင်ခံစာတင်ပြီးသည့်နေ့တွင်ပင် ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်၌ မလေးပြောက်ကျားကိုယ်စားလှယ်များနှင့် ဆွေးနွေးပွဲပြုလုပ်ကြသည်။

ဆွေးနွေးပွဲမှာ စင်ကာပူတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည့်ပုံစံမျိုးပင်ဖြစ်၏။

ဤဆွေးနွေးပွဲမှ ရန်သူ လောလောဆယ်ဝင်ရောက်နေသော ‘ပရတ်နယ်မြေ’တွင် နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေး ၁၅ ဖွဲ့ထားခဲ့ရန် သဘောတူကြ၏။ ပြောက်ကျားအဖွဲ့ဝင် လူငယ်များအား ၁၉၄၂ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၃ ရက်နေ့မှစ၍ တရုတ်စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် သင်တန်းပေးမည်ဖြစ်သည်။

အော်စကာက သင်တန်းအတွက် သိမ်းယူလိုက်သော စာသင်ကျောင်းကို အမှတ်(၁၀၂)စစ်အထူးသင်တန်းကျောင်းဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုက်လေသည်။

သင်တန်းအတွက် ဆရာများနှင့် လက်နက်များ၊ ဖောက်ခွဲရေး ကိရိယာများနှင့် ယမ်းဘီလူးများကို စင်ကာပူမှ လော်ရီကားကြီးများဖြင့် သယ်ယူလာသည်။

ဤနည်းဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေးပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ ခေါင်းဆောင်များနှင့် ဆက်သွယ်မှု ရရှိခဲ့တော့၏။

မလေးပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်မှုရသည့်တိုင် ကျွန်မတို့လုပ်ငန်းက လွယ်ကူသွားသည်တော့မဟုတ်။ အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးကိစ္စ၊ ရိက္ခာနှင့် ဆေးဝါး၊ လက်နက်နှင့်ခဲယမ်း၊ စခန်းတည်ဆောက်ရေးနှင့် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရန် ရှိနေသေးသည်။

ကျွန်မတို့သည် သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာများ၊ ရာဘာစိုက်ပျိုးရေး မန်နေဂျာများ၊ သစ်တောအရာရှိများနှင့် အချိန်ရသမျှ ဆွေးနွေးကာ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့

ကလေးများ ဖွဲ့စည်းနေ၏။ စုစည်းနေ၏။ စည်းရုံးနေ၏။

အဖွဲ့ငယ်ကလေးတစ်ဖွဲ့လျှင် လူခြောက်ယောက်။

ပထမအဖွဲ့ဝင်သည် စစ်ခေါင်းဆောင်။ ဒုတိယအဖွဲ့ဝင်သည် ဖောက်ခွဲပျက်ဆီးရေးကျွမ်းကျင်သူ။ တတိယအဖွဲ့ဝင်သည် အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးသမား။ စတုတ္ထအဖွဲ့ဝင်သည် ဆေးဝါးနားလည်သူ။ ပဉ္စမအဖွဲ့ဝင်သည် သက်ဆိုင်ရာနယ်မြေနှင့် ထိုနယ်မြေမှအသုံးများသည့်ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်သူ။ ဆဋ္ဌမအဖွဲ့ဝင်သည် ရိက္ခာတာဝန်ခံ။

အဖွဲ့ဝင်များ၏ အရည်အချင်းကို ဤသို့ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားသော်လည်း အဖွဲ့ဝင်တိုင်းသည် စစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ တောတွင်းတိုက်ခိုက်နည်းကို သင်တန်းတက်ပြီးထားသူ ဖြစ်ရမည်ကား မလွဲ။

နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများ၏ ဗဟိုရိက္ခာသိုလှောင်ရေးစခန်းကို ဩစတြေးလျ အမျိုးသားပိုင် ရွှေတွင်းနယ်မြေရှိ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်ရုံနှင့် မလှမ်းမကမ်း တောထဲတွင် တည်ဆောက်လိုက်သည်။ ဤနယ်မြေတွင် ရေပေးသည့်ပိုက်လိုင်းကြီးများလည်း ရှိနေ၏။

လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးစက်ရုံမှ စက်ရုံမှ ဥရောပတိုက်သားနှင့် တမိလ် အမျိုးသမီးတို့မှ ပေါက်ဖွားလာသူ မစ္စတာအဲစ်ဖြစ်၏။ သူ၏ မလေးအလုပ်သမားများက ရိက္ခာများကို ကားပေါ်မှချခြင်း၊ တွင်းနက်နက်တူး၍ ဤရိက္ခာများကို စနစ်တကျ သိုလှောင်ခြင်းများကို ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း လုပ်ပေးကြ၏။

မလေးနိုင်ငံအတွင်းသို့ ဂျပန်တပ်များဝင်လာသည့်အချိန်တွင် ဂျပန်အလိုတော်ရှိများဟု နာမည်ကျော်နေသူများမှာ မလေးအမျိုးသားများ ဖြစ်သည်။

ရိက္ခာသိုလှောင်ရေးစခန်းကို မလေးအလုပ်သမားများဖြင့် တည်ဆောက်ရသည့်အတွက် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက စိတ်မချ။ သို့ရာတွင် လျှပ်စစ်ရုံမှ မစ္စတာအဲစ်က ထိုအလုပ်သမားများသည် မိမိထံ အလုပ်လုပ်နေကြသည်မှာ ၁၀ နှစ်ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ယုံကြည်စိတ်ချရပါကြောင်းဖြင့် တာဝန်ယူသည်။

ဤနယ်မြေတွင် ရွှေတွင်းတူးဖော်ရေးလုပ်ငန်းရှိသောကြောင့် ‘ရှော့’အမည်ရှိ မြို့ကလေးတစ်မြို့ ထွန်းကားနေ၏။ ဤမြို့သို့ ကွာလာလမ်ပူမှ ကားလမ်းဖောက်ထားလေသည်။

ကျွန်မတို့ ဗဟိုရိက္ခာသိုလှောင်ရာစခန်းသည် ‘ကွာလာလမ်ပူမြို့’မှ ‘ကွာလာလမ်ပူမြို့’

တောင်တန်းသို့သွားရာ လမ်းအရှေ့ဘက်တွင်ရှိ၏။ 'ဂက်'တောင်တန်းတွင် အမြင့်ဆုံးနေရာ၌ တောင်ကြားလမ်းတစ်ခု ရှိနေသည်။ 'ဂက်'တောင်ထိပ်သည် ပေ ၂၇၀၀ မြင့်နေ၏။ ထိုတောင်ထိပ်ရှိ တောင်ကြားလမ်းမှ ပေ ၁၅၀၀ ပို၍ မြင့်သည့် 'ဖရေစာတောင်ကုန်း'သို့ မော်တော်ကားသွား၍ ရလေသည်။

'ဂက်'တောင်ကြားလမ်းထိပ်ပေါ်တွင် ကျောက်တုံးများဖြင့် ခမ်းနားစွာ ဆောက်ထားသော နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးရှိသည့်ပြင် ဘန်ဂလိုလေးတစ်လုံးလည်း ရှိသည်။ တိရစ္ဆာန်ဘေးမဲ့တောကို အုပ်ချုပ်ရသူ အိ-အို-ရှိဘာရာပိုင် အနားယူ စခန်းတည်း။

'ဂက်'တောင်ကြားလမ်းသည် ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်မှလည်းကောင်း၊ 'ကွာလာလမ်ပူ'မြို့မှလည်းကောင်း မိုင်ခြောက်ဆယ်သာ ကွာဝေးရာ စစ်အခြေ အနေ ဆိုးရွားလာပါက ကျွန်ုပ်တို့သည် မော်တော်ယာဉ် မရနိုင်သည့်တိုင် စက်ဘီးဖြင့် အလွယ်တကူသွားလာနိုင်သောနေရာ။

နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများ၏ ဌာနချုပ်စခန်းကိုမူ 'တန်ချောင်မာလင် မြို့' မြောက်ဘက် ၄ မိုင်ကွာရှိ တောထဲတွင် တည်ဆောက်ရန် လျာထား လိုက်၏။ 'တန်ချောင်မာလင်မြို့'သည် မလေးနိုင်ငံ အနောက်ဘက်တွင် တည်ရှိ သည်။

ဤဌာနချုပ်စခန်းသည် စွန့်ပစ်ထားသော ခဲမဖြူသတ္တုတွင်းသို့ ရောက်နိုင် သည့် မော်တော်ကားလမ်း၏ လမ်းမြွှာကလေးထိပ် တောထဲတွင် ရှိနေ၏။ ဤလမ်းကို ဂျပန်များအသုံးမပြုနိုင်ရန် သစ်သားတံတားများပေါ်မှ ပျဉ်များကို ခွာချထားသည်။ တံတားပေါ်တွင် အသင့်ယူလာသော ပျဉ်ချပ်များကို ဖုံးလိုက် သောအခါ မော်တော်ကား သွား၍ရလေသည်။

ဌာနချုပ်စခန်းမှနေ၍ လမ်းခွဲကလေးအတိုင်း ၂ မိုင်ခန့်ဆက်၍ ကားကို မောင်းသွားသောအခါ ဟောင်းနေသောချောင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် 'ဆန်ဂရီ ငလတ်ချောင်း'သို့ ရောက်လာ၏။

ဤချောင်းဝှမ်းတွင် တရုတ်အမျိုးသားအချို့ နေထိုင်ကြ၏။ ၄ က်ပျော၊ ဆေးနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ စိုက်ပျိုးထားကြသည်။ ဤရွာမှ တရုတ်အမျိုး သား ကုန်သည်နှစ်ဦးက ဗိုလ်ကြီးအော်စကာအား အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီ ပေးပါမည်ဟု ကတိပေးကြ၏။

ကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်သူ လျူခင်သည် အစက 'တန်ချောင်မာလင်မြို့'တွင် နေထိုင်သူဖြစ်၏။ ရာဘာခြံပိုင်ရှင်လည်းဖြစ်၊ ကုန်သည်လည်းဖြစ်သည်။ 'တန် ချောင်မာလင်မြို့'ကို ဂျပန်လေယာဉ်များ လာရောက်ဖုံးကြံသောကြောင့် ဤရွာသို့ ရွှေ့ပြောင်းပြေးလာသူ ဖြစ်သည်။

လျူခင်သည် အသက်သုံးဆယ်ခန့်၊ လူသေးသေး၊ အကင်းပါးသည်။ အပြောင်အပြက် ပြောတတ်သည်။ အော်စကာက လျူခင်ကို သဘောကျ သွား၏။

အခြားကုန်သည်တစ်ဦးဖြစ်သူ လိဖီသည် ဤရွာတွင် အစဉ်တစိုက် နေထိုင် သူ ဖြစ်သည်။ သံဖြူနှင့် ခဲမဖြူများကို မှောင်ခို၍ တူးဖော်ရောင်းချနေသူဖြစ်၏။ လူကောင်ထွားထွားလျားလျား။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးတွင် အလုပ်သမား နှစ်ဆယ်သုံးဆယ်ခန့်စီ ရှိကြ၏။ သူတို့က အော်စကာတင်ယူလာသော ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများကို လမ်းထိပ်မှ တောထဲ သို့ အရောက်သယ်ယူပေးပါမည်ဟု ကတိပေးကြ၏။ သူတို့ပေးသောကတိကို ယုံကြည်လေးစားသည့် အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်အား စက်ဘီး တစ်စီးစီ လက်ဆောင်ပေးလိုက်လေသည်။

ဗဟိုသို့လှောင်ရေးစခန်းနှင့် ဌာနချုပ်သည် မျဉ်းဖြောင့်အတိုင်းဆိုလျှင် ၁၅ မိုင်သာကွာမည်။ သို့သော် လက်တွေ့ခရီးတွင်မူ ပေ ၄၀၀၀ မြင့်သည့် 'ဂက်'တောင်တန်းကြီး၏ ကျောရိုးကို ကျော်ဖြတ်ရပေမည်။ အော်စကာက စခန်း ၂ ခု အခြား ခြေလမ်းကလေးတစ်ခု ဖောက်ထားမည်ဟု စိတ်ကူးထား သည်။

ဌာနချုပ်စခန်းအတွက် ရိက္ခာ၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ ဝိုင်ယာလက် ကြိုးမဲ့ ကြေးနန်းစက်နှင့် ဆေးဝါးများကို စုဆောင်းကာ လော်ရီကားများဖြင့် တင်ပို့ လိုက်ကာ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက အခြားကားကလေးတစ်စီးဖြင့် နောက်မှလိုက် သွားသည်။

လျာထားခဲ့သောနေရာတွင် ဌာနချုပ်စခန်းနှင့် မြေအောက်ရိက္ခာ သို့လှောင် ရုံ၊ လက်နက်တိုက်၊ ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက် စသည်တို့ကို စနစ်တကျတည်ဆောက် ရန် လက်အောက်အရာရှိအား ညွှန်ကြားထားခဲ့သည်။

ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါ

အဖျားတက်လာ၏။ ခေါင်းကလည်း ထူ၍မရအောင် ကိုက်ခဲလာသည်။ ငှက်ဖျားက စ၍ တိုက်စစ်ဆင်နေပေပြီ။

ဇန်နဝါရီလ ၇ ရက်နေ့။

ဤသို့ဖြစ်နေရသည့်အထဲတွင် အမင်္ဂလာသတင်းများကို ကြားလာရပြန်သည်။

ဂျပန်တပ်များသည် အင်္ဂလိပ်တို့၏ 'ဆလင်းခဲစစ်ကြောင်း'ကို ထိုးဖောက်လိုက်ပြီ။ အင်္ဂလိပ်တပ်များ 'တန်ချောင်မာလင်မြို့'ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာနေပြီဟူသော သတင်း။

ရန်သူ့ချီတက်မှု နှေးကွေးသွားစေရန် အင်္ဂလိပ်တပ်များက တံတားများ၊ လမ်းများကို ချိုးဖောက်ပစ်နေသည်။ ဖျက်ဆီးပစ်နေသည်။

'တန်ချောင်မာလင်မြို့' မြောက်ဘက် ၄ မိုင်ကွာ တောနက်ထဲတွင် ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်ကို ဆောက်လုပ်ပြီးသည်မှာ ရက်ပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသည်။

ကျွန်မသည် စင်ကာပူမှ ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရသည်မှာ တစ်ရက်ပင်မပြည့်သေး။ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် နေရစ်လိုသူများ ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်တွင် လာ၍စုရမည်ဟူသောအမိန့်ကြောင့် ကျွန်မရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သို့ရာတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ရုတ်တရက် ရောက်မလာနိုင်သူများအား ဌာနချုပ်စခန်းသို့ လိုက်လာရင် လျှို့ဝှက်သတင်းပေးထားခဲ့သည်။

ဇန်နဝါရီလ ရှစ်ရက်နေ့တွင် အော်စကာသည် တုန်တုန်ခိုက်ခိုက် အဖျားတက်နေရာမှ လော်ရီတစ်စီးစာမျှရှိသော အပိုရိက္ခာများကို တင်လျက် ကျွန်မနှင့် ဘေကွ ရမိရရာ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့သားများကိုခေါ်ကာ ဗဟိုရိက္ခာသိုလှောင်စခန်းဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ရန်သူ့တပ်များ တက်လာနိုင်သည့်လမ်းအချို့မှ တံတားများကို ဖျက်ထားသောကြောင့် ကျွန်မတို့သည် လျှပ်စစ်ရုံမှ မစ္စတာအဲစ်၏ ဘန်ဂလိုသို့အရောက်ခက်ခဲခဲခဲလာခဲ့ကြရ၏။ 'ပရတ်နယ်မြေ'တစ်ခုလုံး ဂျပန်လက်ထဲသို့ ကျမသွားမီ ကျွန်မတို့၏ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေး ၁၅ ဖွဲ့ကို 'ပရတ်နယ်မြေ'တွင် ပိပီရီရီ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်၍ ထားနိုင်ရန်တည်း။

'တန်ချောင်မာလင်မြို့'သည် 'ပရတ်နယ်မြေ'တွင် စစ်ရေးအရလည်း

ကောင်း၊ စီးပွားရေးအရလည်းကောင်း အရေးပါသောမြို့ ဖြစ်နေ၏။ အင်္ဂလိပ်တပ်များ 'တန်ချောင်မာလင်မြို့'ဘက်သို့ ဆုတ်ခွာနေရသည်ဟူသော သတင်းသည် ဂျပန်က 'ပရတ်နယ်မြေ'ကို သိမ်းယူတော့သည်အဓိပ္ပာယ်နှင့် ထူးမခြားနား။

ကျွန်မတို့သည် ရန်သူ့စစ်ကြောင်းနောက်ဘက်မှနေ၍ ရန်သူ့ ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများကို ဖြတ်တောက်ရန်။

ရန်သူ့ရိက္ခာစခန်းနှင့် လက်နက်တိုက်များကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးပစ်ရန်။ ရန်သူ့လှုပ်ရှားမှုသတင်းကို မိမိတပ်ဖွဲ့ရှိရာသို့ ပို့ရန်နှင့် ရန်သူ့ဆန့်ကျင်ရေး

ဝါဒဖြန့်ရန်။

မိမိတပ်ဖွဲ့က စေလွှတ်လိုက်သော တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များကို နည်းမျိုးစုံဖြင့် အကူအညီပေးရန် နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများအဖြစ် 'ပရတ်နယ်မြေ'သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပြီ။

သို့သော် စီစဉ်ထားခဲ့သည့်အတိုင်း လူစုံတက်စုံနှင့် ဘက်စုံကား ပါမလာနိုင်။ ကျွန်မတို့သည် လော်ရီကားကြီးအပြည့် တင်ယူလာသော ရိက္ခာနှင့်

လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ဗဟိုရိက္ခာသိုလှောင်စခန်းတွင် စနစ်တကျ သိုသိုဝှက်ဝှက်ထားခဲ့ပြီးမှ ကျွန်မတို့၏ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများ ဌာနချုပ်သို့ ခရီးဆက်မည်ဟု ရည်ရွယ်သွားကြသည်။

သို့ရာတွင် ဗဟိုရိက္ခာသိုလှောင်စခန်းတွင် ပေါ်ပေါက်လာသည့် အဖြစ်အပျက်က ကျွန်မတို့အား သောကမအေးရအောင် မီးမွှေးပေးသကဲ့သို့ ဖန်လာတော့၏။

[၃]

မစ္စတာအဲစ်တို့မိသားစုနေထိုင်သည့် ဘန်ဂလိုကလေးက ချစ်စရာ။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ဘန်ဂလိုအရှေ့ပိုင်းအခန်းရှိ အိပ်ရာထက်တွင် အဖျားကျသွားပြီဖြစ်၍ အိပ်ပျော်နေ၏။

မစ္စတာအဲစ်၏ လျှပ်စစ်မီးရုံမှ ဆစ်ခဲအမျိုးသား ဖိုမင်နှင့် မလေး အလုပ်သမား ၁၅ ယောက်၊ ကျွန်မတို့ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့မှ ရဲဘော် ရဲမေ အယောက် ၃၀ ကို ခေါင်းဆောင်လျက် ဒုဗိုလ်အာသာက ကားပေါ်မှ ရိက္ခာနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းများကို သယ်ယူနေကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် အထုပ်အဖိုးများကို ထမ်းသူကထမ်း၊ ရွက်သူက ရွက်ကာ ရေပိုက်လိုင်းထိပ်သို့ရောက်အောင် မတ်စောက်သောတောင်ကို တက်ကြရ၏။

ရေပိုက်လိုင်းထိပ်သို့ရောက်သောအခါ ရေလှောင်ကန်အနီးရှိ တဲကလေးသို့ ရောက်အောင် ပိုက်လိုင်းနှင့် မျဉ်းပြိုင်ပြေးနေသည့် မြေညီလမ်းကလေးအတိုင်း အထုပ်အဖိုးကို သယ်၍၊ ရွက်၍၊ ထမ်း၍ သွားကြရသေးသည်။

ရိက္ခာနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းများကို တဲကလေးတွင် ယာယီထားပြီးနောက် 'ဆန်ဂီရီဆမ်ပန်' ချောင်းအတိုင်း အထက်သို့ မိုင်ဝက်ခန့်၊ ထို့နောက် မတ်စောက်သော ချောင်းလက်တက်ကမ်းပါးအတိုင်း ဆက်လျက် ဝါးရုံအုပ်ကြီးအတွင်းသို့ သယ်ယူသိုဝှက်ထားမည်ဟု ရည်ရွယ်ထားသည်။

တဲကလေးမှ ဝါးရုံတောကြီးအတွင်းသို့ သယ်ယူသည့်အလုပ်ကိုမူ ဤချောင်းဝှမ်းတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသော တရုတ်အမျိုးသား ၄ ယောက်ကို ခေါ်၍ တာဝန်ပေးရန် ရည်စူးထားသည်။ မလေးအလုပ်သမားများကို စိတ်မချသောကြောင့်ပင်။

သို့ရာတွင် ရိက္ခာလက်နက်ခဲယမ်းများကို ဝါးရုံတောကြီးရှိရာသို့ မပြောင်းမီပင် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်အပျက်က ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

ရောက်သည့်နေ့ညက ကျွန်မတို့ ရဲဘော်ရဲမေများသည် လျှပ်စစ်တတ်ဘားပေးရုံနှင့် မစ္စတာအဲစ်၏ ဘန်ဂလိုတွင် လူခွဲ၍ အိပ်ကြ၏။ မောကလည်းမော၊ ရန်သူ့အရိပ်အခြည်ကလည်း လုံးဝမတွေ့ရသောကြောင့် အားလုံးပင် စိတ်ချလက်ချ အိပ်လိုက်ကြသည်။

အရုဏ်တက်ချိန်သို့ ရောက်လာသောအခါ ရေပိုက်လိုင်း ထိပ်ဘက်ဆီမှ ပစ်သံခတ်သံ ပေါက်ကွဲသံများ ပေါ်ထွက်လာတော့၏။ ကျွန်မတို့က လက်နက်ကိုင်ကာ အသံလာရာ တဲကလေးဆီသို့ ပြေးသွားကြသောအခါ ကျွန်မတို့၏ ရိက္ခာလက်နက်နှင့် ခဲယမ်းများကို လူမသမာအချို့က လုယက်သွားကြောင်း တွေ့ရတော့၏။

လက်ပစ်ဗုံးထည့်ထားသော သေတ္တာအချို့၊ ယမ်းဘီလူးများ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာအချို့ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ ကျွန်မတို့ အလွန် အမြတ်တနိုးယူလာခဲ့သော စာအုပ်သေတ္တာ၊ သေနတ်သုံးလက်၊ စီးကရက်နှင့် ဝိစကီသေတ္တာများနှင့် ငွေစက္ကူအကြွေလဲထားသော ပေါင် ၂၀၀၀ ပါ မရှိတော့။

ပေါင် ၂၀၀၀ ကို တဲအိမ်ခင်းပျဉ်တွင် အပေါက်ဖောက်လျက် သိုဝှက်ထားခဲ့ပြီးသည့်တိုင် ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေလေသည်။

လူမသမာများသည် ဝိစကီပုလင်းများကို ဖွင့်၍ စိတ်ကြိုက်သောက်ထားခဲ့သည့်လက္ခဏာကို တွေ့ရ၏။ ဝိစကီအရှိန်တက်လာကြသောအခါ သေနတ်

လက်ပစ်ဗုံးများကို ယူကာ တဲအိမ်နံရံကို လက်တည့်စမ်းကြည့်ဟန်တူသည်။ ပျဉ်များကိုမူ ဝိစကီသောက်ရင်း တစ်ညလုံး ခပ်ဝေးဝေးသို့ သယ်ယူထားကြ

ရ၏။ ကျွန်မတို့က လူစုခွဲကာ မသမာသူများကို လိုက်ရှာကြသည်။ လူမသမာများသည် ရေလှောင်ကန် ခြေရင်းဘက်ရှိ ဆည်ကြီးဘေးမှ

နုန်းဝိုက်လျက် နက်စောက်သော ချောင်းဝှမ်းအတိုင်း ထွက်ပြေးကြသော ခြေရာများကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်မတို့က တောနင်း၍ လိုက်ကြသောအခါ လူမသမာများ

သည် သယ်ယူသွားသောပစ္စည်း အားလုံးလောက်ကို စွန့်ပစ်လျက် ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

ကျွန်မတို့ပစ္စည်းများကို လုယက်သွားသူများမှာ နာမည်ကြီး တရုတ်တေးပြုကိုဏ်းဖြစ်ကြောင်း နောင်မှသိရသည်။

ဤသို့ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မတို့ပစ္စည်းများကို ဝါးရုံတောကြီးရှိရာသို့ ကျွန်မတို့ကိုယ်တိုင် တဖြည်းဖြည်း သယ်ယူကာ ကျကျနုနု

သိုလှောင်ထားလိုက်ကြ၏။ အခြားသူများရှာ၍ မတွေ့နိုင်အောင်လည်း မြေအောက်သိုလှောင်ရုံများကို ပုံဖျက်၍ထားလိုက်ကြသည်။ ကျွန်မတို့ တပ်ဖွဲ့ဝင်

အားလုံးလည်း ဝါးရုံတောကြီးအလယ်တွင် တဲများဆောက်လျက် စခန်းချနေကြ၏။

ဂျပန်တပ်များသည် ကျွန်မတို့စခန်းချနေသော နေရာတစ်ဝိုက်သို့ ရောက်မလာကြသေးသော်လည်း 'ကူလာကူဘူမြို့' မှ 'ဂက်'တောင်ကြားလမ်းသို့ကား

ခြေဦးလှည့်လာကြပြီဖြစ်သည်။ ဖရေရာတောင်စခန်းမြို့ရှိ အဆောက်အအုံများကို ဂျပန်တပ်ဖွဲ့များက နာလန်ထစခန်း ပြုလုပ်ထားကြောင်း ကြားသိရ၏။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ဒုဗိုလ်အာသာအား ကျွန်မတို့နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများ ဌာနချုပ်သို့ ရဲဘော်

၁၀ ယောက်နှင့်အတူ စေလွှတ်တာဝန်ယူခိုင်းထားသည်။ ကျွန်မတို့အဖွဲ့ဝင်များ

ဌာနချုပ်သို့ရောက်လာလျှင် စားရေးသောက်ရေးနှင့် နေရာထိုင်ခင်းပါ အဆင်ပြေ နိုင်စေရန်တည်း။

ဂျပန်တပ်များသည် မလေးနိုင်ငံတောင်ဘက်ပိုင်းရှိ 'ဂျီဟိုပြည်နယ်' ထဲ သို့ပင် ဝင်ရောက်နေပြီဟု သတင်းပြန့်လာ၏။ ကျွန်မတို့က ဌာနချုပ်သို့ ရောက်လာမည့် ရဲဘော်များနှင့် ပူးပေါင်းကာ ရန်သူ့စစ်ကြောင်းနောက်ဘက် တွင် လှုပ်ရှားရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေကြ၏။

သို့ရာတွင် စစ်ရေးခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို လေ့လာရင်း အစီအစဉ်ရေးဆွဲနေဆဲဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ရဲဘော်၊ ရဲမေများအား စောင့်ကင်းတာဝန်၊ လှည့်ကင်းတာဝန်များကို ခွဲဝေပေးသည်။ ကျွန်မတို့ စခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် ကတုတ်ကျင်းများ တူးကြရသည်။

ဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်မတို့သည် နောက်ချန် တပ်ဖွဲ့ဌာနချုပ်သို့ ချီတက်ကြရ၏။

ဗဟိုရိက္ခာသိုလှောင်စခန်း ပတ်ပတ်လည်တွင် ခလုတ်ဖုံးများ ထောင်ထား ခဲ့သည်။ ဤသို့ထောင်ထားသည့်အကြောင်းကိုလည်း မလေးနှင့် တရုတ်အမျိုး သားများအား အသိပေးထားခဲ့၏။

ဗဟိုရိက္ခာသိုလှောင်စခန်းမှ ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်သို့ မျဉ်းဖြောင့်အတိုင်းဆို လျှင် ၁၅ မိုင်သာကွာသည်။ သို့သော် ကြားတွင် ပေ ၄၀၀၀ လောက်မြင့်သော 'ဂက်'တောင်တန်း ကျောရိုးကြီးကို ဖြတ်သွားရသဖြင့် အမျိုးသမီးများပါ၊ပါသော ကျွန်မတို့အဖွဲ့သည် နားနားနေနေ ချီတက်ပါက အလွန်ဆုံး ၇ ရက်အတွင်း ရောက်နိုင်မည်ဟု တွက်ထားခဲ့ကြ၏။

၁၅ မိုင်အနက် 'ဂက်'တောင်တန်း အနောက်ဘက်ရှိ ရေပိုက်လိုင်းမှာ နှစ်မိုင်၊ မြေပုံပေါ်တွင်ပြထားသော 'ဆန်ဂီရီဆမ်ပန်'ချောင်းကမ်းဘေးမှ လူသွား လမ်းကလေးက သုံးမိုင်အရှည်ရှိနေရာ ကျွန်မတို့သည် ဤ ၅ မိုင်ကို နုတ်လိုက် လျှင် ၁၀ မိုင်သာ ချီတက်ရမည်။

တစ်နေ့ ၂ မိုင်နှုန်းဖြင့် ချီလျှင် ၅ ရက်။ အမျိုးသမီးရဲမေများ ပါသော ကြောင့် ပိုပိုမိုမို ၇ ရက်ဟု တွက်ချက်မိကြခြင်းဖြစ်၏။

လူတစ်ကိုယ်လျှင် ၇ ရက်စာ ဆန်၊ အသားဘူးတစ်ဘူး၊ အဝတ်တစ်စုံ၊ မြေပေါ်တွင် ခင်းအိပ်ရန် ရွက်ဖျဉ်တစ်ထည်၊ သေနတ်တစ်လက်၊ လက်ပစ်ဗုံး

တစ်လုံး၊ 'ပရန်'ဟုခေါ်သော မလေးစားတစ်ချောင်းစီ အနည်းဆုံးပါရသည်။ လက်နက်ခဲယမ်းကို ထည့်မတွက်ဘဲ လူတစ်ယောက် ကျောပေါ်တွင်လွယ်ရမည့် အလေးချိန်များကို အများဆုံး ၂၅ ပေါင်ထက် မပိုရဟု သတ်မှတ်ချက်ပေး ထား၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့တွင် စောင့်မပါ။ ခြင်ထောင်လည်း မယူနိုင်။ ကျွန်မတို့ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့သည် အမြဲတမ်းတပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ မဟုတ်သော ကြောင့် အဝတ်အစား၊ ဦးထုပ်နှင့် ဖိနပ်များကို မိမိတို့ ကြိုက်သလို ဝတ်ဆင်ခွင့် ပေးထား၏။

ဇန်နဝါရီလ ၁၇ ရက်နေ့ ညနောက်တွင် အဲ့စ်တိုမိသားစုနှင့်အတူ တပျော်တပါး စားသောက်ကြပြီးနောက် ၁၈ ရက်နေ့၊ အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ကျွန်မတို့ ခရီးစဉ်ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်မတို့ ရဲဘော်၊ရဲမေများမှာ လှုပ်ရှားမှုစတင်လိုက်ပြီဖြစ်၍ အားတက် ရွှင်လန်းနေကြ၏။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို မည်သို့အပြုတ်နှံမည်ဟူသော စိတ်ကူးဖြင့် မာန်ဖိ၍နေကြ၏။

သို့ရာတွင် လမ်းကိုထွင်၍၊ ချောင်းကိုဖြတ်၍၊ မျှော့များ၊ ကျွတ်များကို သပ်ချ၍၊ တောင်ကမ်းပါးကိုတက်၍ ချိခဲ့ကြရလေသောအခါ ပန်းဟိုက် ဇွမ်းနယ် လာကြရတော့၏။

ကျွန်မတို့တပ်ဖွဲ့တွင် ပြောက်ကျားရဲဘော်များ ပါလာကြသည် မှန်သော် လည်း ယခု ကျွန်မတို့ ဖြတ်ကျော်နေသည့်လမ်းမှ မည်သူမျှ ခရီးမသွားဘူးသေး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ ဦးဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါနေ ကြရ၏။

အော်စကာသည် အိမ်မြောင်ကိုကြည့်၍ လမ်းညွှန်နေလေသည်။ ၁၈ ရက်နေ့ အရုဏ်တက်ချိန်မှ ချီတက်လာခဲ့သော ကျွန်မတို့အဖွဲ့သည် ထိုည မိုးချုပ်ချိန်ရောက်လာသည့်တိုင် ကျွန်မတို့ ခရီးစဉ်ထွက်လာခဲ့သော 'ဆန်ဂီရီဆမ်ပန်'ချောင်းကမ်းဘေးတွင်ပင် ရှိနေကြသေး၏။

နေ့လယ်က မိုးသဲသဲမဲမဲရွာထားသောကြောင့် ချောင်းရေ လျှံနေသည်။ ညအိပ်စခန်းချစရာဆို၍ ပြန်ပြန်ပြူးပြူး ကုန်းပြင်မြင့်တစ်ခုကိုပင် မတွေ့။ သို့နှင့် ချောင်းရေလွတ်ရာ သဲသောင်ကမ်းပါးပေါ်တွင် စခန်းချလိုက်ကြရလေ

သည်။

ကျွန်မတို့ ရဲမေတစ်စုက ရေချိုးမည်ဟု အကျိချွတ်လိုက်ကြသောအခါ ကျွန်မတို့ ကိုယ်ပေါ်တွင် သွေးဝနေသော မျှောကြီးများ တွယ်ကပ်နေသည်ကို ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထလျက် တွေ့ကြရ၏။

တစ်လမ်းလုံးတွင်လည်း ကျွန်မတို့သည် မျှောအကောင်နှစ်ဆယ် သုံးဆယ် ခန့်ကို ကိုယ်ပေါ်မှ ပွတ်သပ် ခါချခဲ့ကြရသေးသည်။

ကျွန်မသုငယ်ချင်းမမှာ ကျွန်မထက် ပိုဆိုးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ပြောက်ကျားရဲမေများက မျှောကို ဆားနှင့်ဖြစ်စေ၊ ဆေးရွက်နှင့်ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် စီးကရက်မီးများဖြင့် တို့လိုက်လျှင် အလွယ်တကူ ပြုတ်ကျသည်ဟု ပြောပြပါသည်။

ရေချိုးပြီး၍ ထမင်းချက်မည်ကြသောအခါ မိုးရွာလာ၏။ မိုးဖို၍ တော်တော်နှင့်မရ။

ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ထမင်းချက်ကာ စားသောက်ကြသည်။ အိပ်မည်ဟု မြေခင်း ရွက်ပျဉ်များကို ခင်းလိုက်ချိန်တွင် မိုးက ရွာလာပြန်၏။ ကျွန်မတို့တွင် စောင်လည်းမပါ။ မိုးရွာထဲတွင်ပင် မောမောပန်းပန်းနှင့် တစ်ရေအိပ်ပျော်သွားကြသည်။

ကျွန်မတို့ ခိုးလာသောအချိန်တွင် ချောင်းရေက ကျွန်မတို့နေရာကို ကွက်ကွက်လေးချန်လျက် ဖြန့်၍တက်နေသည်။ တဝေါဝေါ ထိုးဆင်းနေသော ချောင်းရေကို ဖြတ်ကူးကာ အိပ်စရာနေရာ ရှာကြရပြန်သည်။

မိုးက စဲလိုက် သဲလိုက် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်မတို့ရဲမေများသည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုးတော့ကာ အပူငွေ့ရအောင် အိပ်ကြသည်။ မေ့ခနဲပျော်သွားလိုက်၊ ခိုက်ခိုက်တုန်၍ ခိုးလာလိုက်ဖြင့် တစ်ညတာအချိန်ကုန်ရတော့၏။

ဒုတိယညမှာ ပထမညထက် ဆိုးနေ၏။

စာထဲတွင် ငရဲကြီး ၄ ထပ်ရှိသည်ဟု ဖတ်ဖူးသော်လည်း ကျွန်မကိုယ်တွေ့အရ ပြောရပါလျှင် ငရဲကြီး ၁၂ ထပ် ရှိလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်မတို့အဖွဲ့သည် ဌာနချုပ်သို့မရောက်မီ လမ်းတွင် ၁၂ ညတိုင်တိုင် စခန်းချခဲ့ရသောကြောင့်ပင်တည်း။

၁၃ ရက်မြောက် နေ့လယ်ဘက်တွင် ကျွန်မတို့သည် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ

နှင့် မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားခဲ့သော တရုတ်အမျိုးသားလျူခင်၏ 'ကုမ္ပဏီအိမ်'သို့ ရောက်လာခဲ့ကြလေသည်။

ကုမ္ပဏီအိမ်ကို တရုတ်စကားဖြင့် 'ကွန်စီ'ဟု ခေါ်ကြ၏။ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း၊ မွေးမြူရေးလုပ်ငန်း၊ ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်းတစ်ခုခုကို အိမ်တွင်ပင် တပည့်လက်သား အလုပ်သမားများဖြင့် လုပ်ကိုင်ခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။

လျူခင်က ဗိုလ်ကြီးအော်စကာကို မမှတ်မိ။ ပုတ်မိစရာလည်း မရှိနိုင်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့်တကွ ကျွန်မတို့အဖွဲ့သားအားလုံးမှာ ကိုယ်ခန္ဓာက ကမ္ဘာ့ဌာနရုပ်ပေါက်နေ၏။ အဝတ်အစားများက သူတောင်းစားရုပ် ပေါက်နေစေသည်။ မျက်နှာကမူ သရဲရုပ်ပေါက်နေမည် ထင်ရသည်။

လွန်ခဲ့သည့်တစ်လလောက်က ဌာနချုပ်ပြုလုပ်ရန် ရောက်လာခဲ့ပုံ၊ စက်ဘီး ၂ စီးကို လျူခင်နှင့် လီမီတို့အား လက်ဆောင်ပေးခဲ့ပုံတို့ကို ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ဇာတ်ကြောင်းပြန်လှန်တော့မှ လျူခင်က မှတ်မိ သိရှိလာ၏။

ဤအခိုက်တွင်ပင် ဌာနချုပ်စခန်းသို့ ရောက်နှင့်နေသော ဒုဗိုလ်အာသာနှင့် ရဲဆော်ဆယ်ယောက်က ကျွန်မတို့ထံ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်မတို့မှာ အာသာနှင့် ပြန်တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာနေကြ၏။

သို့သော် ကြာရှည်ဝမ်းမသာနိုင်ကြ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဌာနချုပ်အတွက် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာပိုလိုက်သော ရိက္ခာများ၊ စီးကရက်များ၊ ဆေးဝါးများ၊ စက်ဘီးများနှင့်အတူ ကြီးမဲကြေးနန်းစက်ကိုပါ လီမီ၏အလုပ်သမားများက ပိုလိုက်သည့်ညဘက်တွင်ပင် ခိုးယူဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်သောကြောင့်ပင်တည်း။

ဌာနချုပ်စခန်းသို့ ကျွန်မတို့ထက် စော၍ ရောက်နေသော အာသာက သူသည် ဤသတင်းကို ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကြားရကြောင်း၊ လီမီကို လိုက်ရှာသော်လည်း မတွေ့ရတော့ကြောင်း၊ တစ်အိမ်သားလုံးပင် ဤရွာမှ ထွက်ပြေးသွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းပို့သည်။

ကျွန်မတို့အဖို့ စိတ်ဖြေစရာတစ်ခုကား ဌာနချုပ်စခန်းသို့ ဥရောပတိုက်သား ၅ ယောက်နှင့် မလေးပြောက်ကျားရဲဘော် ၂၅ ယောက် ရောက်ရှိနေခြင်းနှင့် လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ ဖောက်ခွဲရေးကိရိယာများ မပျောက်မပျက် ကျန်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများ၏ ဌာနချုပ်သို့ ကျွန်မတို့ ရောက်လာပြီး

နောက် နောက်တစ်နေ့ညတွင်ပင် ရန်သူ့စစ်ကြောင်း နောက်ဘက်၌ စတင် လှုပ်ရှားကြသည်။

၁၉၄၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ တစ်ရက်နေ့ည။

ဌာနချုပ်စခန်းတွင် ဥရောပတိုက်သားနှင့် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေး ပြောက်ကျား စုစုပေါင်း ခြောက်ဆယ်။

အမျိုးသားနှင့် အမျိုးသမီးတပ်ဖွဲ့ဝင် ခြောက်ဆယ်ကို မူလစီစဉ်ထားသည့် အတိုင်း ခြောက်ယောက်စီပါသော အဖွဲ့ကလေးတစ်ခုစီ ဖွဲ့လိုက်ရာ အဖွဲ့ကလေး ပေါင်း ၁၀ ဖွဲ့ ဖြစ်လာ၏။

အဖွဲ့ကလေးတစ်ဖွဲ့စီတွင် ဥရောပတိုက်သားတစ်ယောက်၊ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်နှင့် ပြောက်ကျားရဲဘော် လေးယောက်။

သို့ရာတွင် လူစုံတက်စုံ ရောက်မလာနိုင်သေးသဖြင့် မူလအစီအစဉ် ရေးဆွဲထားသကဲ့သို့ ခြောက်ယောက်သော အဖွဲ့ဝင်များသည် ကန့်သတ်ထား သည့် တာဝန်အသီးသီး၌ ကျွမ်းကျင်သူချည်း ဖြစ်မလာနိုင်တော့။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ လှုပ်ရှား၍ရနိုင်သည့်အခြေအနေရှိခြင်းကိုပင် ကျေနပ်ရ တော့သည်။

နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံး၏ စစ်ရေးခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော ဗိုလ်ကြီး အော်စကာက အဖွဲ့အသီးသီးအား လှုပ်ရှားရမည့်နယ်မြေကို ခွဲဝေ၍ပေးလိုက်၏။ ပွဲဦးထွက် လှုပ်ရှားရမည်ဖြစ်သောကြောင့် ဌာနချုပ်စခန်းနှင့် ၅ မိုင်ထက်မကျော် သော နယ်မြေရှိ ရန်သူ့ဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းကိုဖြစ်စေ၊ ရိက္ခာနှင့် လက်နက်ခဲယမ်း သိုလှောင်ရေးစခန်းများကိုဖြစ်စေ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရန် အခြေ အနေမပေးပါက တတ်နိုင်သမျှ ထောက်လှမ်းခဲ့ရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။

ဥရောပတိုက်သူတိုက်သားများအား မျက်နှာနှင့် လက်များကို ဆေးအနက် လိမ်းကာ အဝတ်အစားကို အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရုပ်ဖျက် ထားရန် ညွှန်ကြားသည်။

ဌာနချုပ်မှ ညနေ ၅ နာရီတွင် ထွက်ခွာ၍ နောက်တစ်နေ့နံနက် အရက် မတက်မီ ပြန်ဝင်ရန်၊ အခြေအနေမသင့်က တောထဲတွင်ပင် ခိုအောင်းနေရန် မှာကြားပြီးနောက် စကားဝှက်ကို ပြောပြလိုက်၏။

ကျွန်မသည် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၏ အမှတ်တစ်အဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင် ရဲမေ

လားလာတော့သည်။

ကျွန်မတို့အဖွဲ့ငယ်၏ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ ရက်နေ့ည ပစ်မှတ်မှာ 'တန် ကျောင်းမာလင်'မြို့ ဘူတာရုံမှ တောင်ဘက် ၁ မိုင်ကွာတွင် ရှိနေသော တံတား။

'တန်ချောင်မာလင်'မြို့သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်အောက်သို့ ရောက်နေချေပြီ။ မလေးနိုင်ငံ အနောက်ဘက်ပိုင်းတွင် တောင်နှင့်မြောက် ရထားလမ်းဆုံရာ မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့သည် မှောင်သွားသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် 'ဘာနမ်ချောင်း'ကို ဖြတ် ကူးကာ အက်စကော့နယ်မြေထဲသို့ ဝင်ကြ၏။ ထိုနယ်မြေထဲရှိ လမ်းကျယ်ကြီး အတိုင်း 'တန်ချောင်မာလင်' ရထားလမ်းရှိရာသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ဤသို့လာရာ၌ အလုပ်သမားတန်းလျားများရှေ့မှ ဖြတ်၍ လာခဲ့ကြရ၏။ ရထားလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ ရထားလမ်း အောက်ဘက်၊ ရထားလမ်းနှင့် မျဉ်းပြိုင်ပြေးနေသော မော်တော်ကားလမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ဆက်၍ ချီလာခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတွင် တော်မီတစ်လက်စီ၊ ပစ္စတိုတစ်လက်စီ၊ လက်ပစ်ဗုံး နှစ်လုံးစီ၊ ပြောက်ကျားရဲဘော် လေးယောက်တွင် ရိုင်ဖယ်တစ် လက်စီ၊ လက်ပစ်ဗုံးသုံးလုံးစီ၊ ခြောက်ယောက်လုံး၏ ကျောပိုးအိတ်များတွင် ယမ်းဘီလူးနှင့် ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေး ကိရိယာများ။

ကျွန်မ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်နှစ်ဖက်တွင် ဆေးထိုးအပ်၊ ထိုးဆေးနှင့် သောက် ဆေးများ။ ဘောင်းဘီအိတ်နှစ်ဖက်တွင် ပတ်တီး၊ လိမ်းဆေးနှင့် ကျည်အစအန များကို ထုတ်ယူရာတွင် အသုံးပြုသည့် ဆေးကိရိယာအသေးအမွှားများ ထည့် ထားသောအိတ်။ ရေဘူးကို ပခုံးပေါ်တွင် စလွယ်သိုင်းလျက်။

ရထားလမ်းတစ်လျှောက်တွင် အစောင့်အရှောက်မရှိ။ ဂျပန်စစ်ခေါင်းဆောင်များက သူတို့သိမ်းပိုက်လိုက်သော နယ်မြေတွင် ကျွန်မတို့ အင်အားတပ်များက နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများ ချန်ထားခဲ့ကာ အနှောင့်အယှက်ပေးလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆမိဟန်မတူ။

ကျွန်မတို့၏ ပစ်မှတ်ဖြစ်သည့် တံတားမှာ ကျွန်မတို့ မျှော်လင့်ထားသည့် ထက် ကြီးနေသည်၊ ခိုင်ခံ့နေသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ ကျောပိုးအိတ်များအတွင်း တွင် ပါလာသော ယမ်းဘီလူး၊ ဒိုက်နမိုက်များဖြင့် ဖောက်ခွဲ၍ရနိုင်လောက်သည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် ကျွန်မနှင့် ပြောက်ကျားရဲဘော် အမှိုက်ကို တံတား၏ တောင်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်ထိပ်မှ ဆယ်ကိုက်အကွာတွင် ကင်းချထားလိုက်၏။ ရန်သူ့အရိပ်အခြည် တွေ့ရပါက အချက်ပေးရန်တည်း။

ကျွန်ပြောက်ကျားရဲဘော်သုံးယောက်သည် ကျွန်မတို့ထံမှ ဒိုက်နမိုက်အိတ်များကိုယူကာ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့်အတူ တံတားပေါ်သို့ တက်သွားကြ၏။

ကောင်းကင်တွင် မိုးရိပ်မိုးသားများ ပြေးလွှားကစားနေကာ မိုးစက်ကလေးများ တဖွဲဖွဲကျနေလေသည်။

လျှင်ခင်နှင့် ရွာသားအချို့ထံမှ ကြားသိချက်အရ ဂျပန်တို့သည် ဖက်ဆစ်တပ်သားများအား 'တန်ချောင်မာလင်'မြို့မှနေ၍ တောင်ဘက်သို့ နေ့ရောညပါ ရထားဖြင့် ပို့ပေးနေကြောင်း သိရ၏။

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာဖြစ်နေသော 'ဂျီဟို'နယ်သို့ ပို့ပေးနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်မတို့သာ 'တန်ချောင်မာလင်'ဘူတာ၏တောင်ဘက် တစ်မိုင်ကွာတွင် ရှိသည့် ဤတံတားကို အောင်မြင်စွာ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးလိုက်နိုင်ပါက 'ဂျီဟို'မြို့သည် ရန်သူ့လက်သို့ အကျနေသွားပေတော့မည်။ 'ဂျီဟို'တိုက်ပွဲကို အချိန်ဆွဲထားနိုင်ပါက စင်ကာပူစံတပ် တိုက်ပွဲသည် တော်တော်နှင့် ပေါ်ပေါက်လာနိုင်မည်မဟုတ်။

သို့ဖြစ်လျှင် ဥရောပနှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်းဒေသများမှ စစ်ကူများ စင်ကာပူသို့ အချိန်မီရောက်လာနိုင်သည်။

ဤအတွေးများက ကျွန်မခေါင်းထဲသို့ စုပြုံဝင်လာသည်။ အတွေးရေယာဉ်ကြောတွင် မျောပါမသွားအောင် ဂရုစိုက်နေရ၏။

တန်ချောင်မာလင် ဘူတာဆီမှ ရထားခေါင်းတွဲများ ရှန်တီန်လုပ်နေသံကြားရ၏။ စစ်သားတင်ရထားများ၊ လက်နက်နှင့်ခဲယမ်းတင်သည့် ရထားများ မကြာမီ ဘူတာမှ ထွက်လာတော့မည်ဟု ထင်ရ၏။

သည်လောက်ဆိုလျှင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် ပြောက်ကျားရဲဘော်သုံးယောက် အကူအညီဖြင့် တံတားယက်မကြီးများတွင် ဒိုက်နမိုက်များကို ချည်ပြီး ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။

ကျွန်မတို့တွင် ဖျူးစ်များ၊ ဒီတိုနေတာများလည်း ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင်

ပသင့်ပါလာသည်။ ဝိုင်ယာကြိုးခွေများလည်း လိုအပ်သည့် အမျိုးအစားအားလုံးပါလာသည်။ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေးကိရိယာ အပြည့်အစုံ။

တန်ချောင်မာလင်ဘူတာမှ ယခုည စ၍ထွက်လာမည့် ရထားသည် ဖက်ဆစ်သရဲများကို တင်လာသည့်ရထား ဖြစ်ပါစေဟု ဆန္ဒပြုမိနေ၏။

လက်မှ ညကြည့်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆယ်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်သာ လိုတော့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ရန်သူ့ရထားသည် ဆယ်နာရီတိတိတွင် ဘူတာမှ စ၍ ထွက်လာမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ စစ်သားတင်၊ လက်နက်ခဲယမ်းတင် ရထားများ ညအခါ ခရီးစတတ်သည်အချိန်မျိုး။

ဘူတာဘက်ဆီမှ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်လာသော ရထားမီးရောင်ကို တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် မြင်နေရသည်။ တန်ချောင်မာလင်ဘူတာနှင့် ကျွန်မတို့ ဖောက်ခွဲရန် ကြိုးပမ်းနေသော တံတားသည် တစ်မိုင်သာ ကွာဝေးစေကာမူ ကြားတွင် တောင်ကုန်းတစ်ခုက ခံနေ၏။ ထို့ကြောင့် ရထားလမ်းသည် တစ်ဖြောင့်တည်းမဟုတ်ဘဲ ကွေ့ကောက်နေသည်။

ကျွန်မ၏ ညကြည့်နာရီခိုင်ခွက်ပေါ်တွင် လက်ကံတိုက် ဆယ်ဂဏန်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာနေကာ လက်တံရှည်က ဆယ့်တစ်ဂဏန်းသို့ ရောက်လာသည်။ ဤအချိန်တွင်ပင် ရထားဥသြသံတစ်ချက်က စူးစူးရှရှ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ရထားသည် ဆယ်နာရီတိတိတွင် ဘူတာမှ ထွက်ခွာလာမည်မှာ သေချာနေတော့သည်။ ယခု ၉ နာရီ ၅၅ မိနစ်။

ကျွန်မသည် တံတားမြောက်ဘက်တစ်ဝိုက်၌ လူရိပ်လူခြည်ကို ကြည့်လိုက်၏။ မတွေ့ရ။ ထို့ကြောင့် ရထားသံလမ်းပေါ်တွင် နားကပ်ကာ ထောင်လိုက်သည်။

ရထားစက်နှိုးထားသံကို ထင်ရှားစွာ ကြားနေရ၏။ ဒုတိယအကြိမ် ရထားဥသြသံ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။ ကျွန်မသည် ပြန်၍ ရပ်လိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ရဲဘော်သုံးယောက်ရှိရာ တံတားဆီသို့ မျက်စိကို စူးစိုက်၍ ကြည့်လိုက်သည်။ ဟိတိကျကျမမြင်ရ။

မိုးသည် ဖွဲဖွဲကလေးကျနေရာမှ သည်းလာသည်။ လေကလည်း ပြင်း

လာ၏။

တတိယအကြိမ် အရှည်ကြီးဆွဲ၍ ပေါ်ထွက်လာသော မီးရထားဥသြသံနှင့် အတူ ဂျန်းဂျန်းဂျက်ဂျက်မြည်ကာ ဘန်ချောင်မာလင်ဘူတာမှ တောင်ဘက်သို့ ရှေးရှုထွက်ခွာလာသော ရထားသံကို အတိုင်းသားကြားရပြီ။

ဘူတာနှင့် ကျွန်မတို့ဖောက်ခွဲမည့်တံတားအကြားတွင် လမ်းသည် ကောက်ကွေ့နေ၍တစ်ကြောင်း၊ ရထားသည် ဘူတာမှ စ၍ ထွက်စဖြစ်၍တစ်ကြောင်း အသွားနှုန်း မြန်နိုင်မည်မဟုတ်ဟု တွက်နေရ၏။

လက်မှနာရီက ဆယ်နာရီ နှစ်မိနစ် ရှိပြီဖြစ်ကြောင်း ပြသနေသည်။

တံတားဆီမှ လေချွန်သံတစ်ချက် စူးစူးရှရှ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားက အချက်ပေးလိုက်သော လေချွန်သံ။

ကျွန်မသည် တံတားမြောက်ဘက်ထိပ်ဆီမှ အောက်ဘက် ကားလမ်းရှိရာ သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်မနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကားနှင့် ရဲဘော်လေးယောက်လည်း ကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။

ရထားခေါင်းတွဲကြီးသည် ရှူးရှူးရှဲအသံပေးကာ တံတားဆီသို့ ရှေးရှုစုတ်မောင်းလာနေလေပြီ။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် ဒီတိုနေတာကို ကိုင်ထားရင်း ကျွန်မတို့အား အကာအကွယ်ယူရန် အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ဒီတိုနေတာနှင့် တံတားကို ဆက်သွယ်ထားသော ဝိုင်ယာကြိုးက မြေပြင်ပေါ်တွင် အသင့်လဲလျောင်းနေသည်။

မိုးက ခပ်သဲသဲရွာနေသောကြောင့် ရထားတံခါးများမှာ ပိတ်လျက်။ သို့ရာတွင် စစ်သားတင်ရထားဟုပင် ခန့်မှန်းရသည်။

ရထားခေါင်းတွဲကြီးသည် တံတားကို ဖြတ်ကျော်ကာ အလယ်သို့ ရောက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဗိုလ်ကြီးအော်စကားက ဒီတိုနေတာမှ ခလုတ်ကို ဖိချလိုက်သည်။

တံတားယက်မကြီးဆီမှ ပွင့်သွားသောမီးရောင်ကို မြင်လိုက်ရပြီးနောက် မိုးချုန်းလိုက်သကဲ့သို့သော အသံကြီး ပေါ်ထွက်လာ၏။ သည်နောက်တော့ ရထားနှင့်အတူ တံတားကြီး ချောင်းထဲသို့ကျသွားသည့်အသံ၊ ရထားတွဲ တိမ်းမှောက်သံ၊ တွဲအချင်းချင်း တိုက်မိသံ၊ အော်သံ၊ ဟစ်သံများ။

ကျွန်မတို့သည် လက်ပစ်ဗုံးများကို ရထားလမ်း တစ်ဖက်တစ်ချက်၌

ကျွန်မတို့ပြန်နေကြသော တွဲများဆီသို့ ပစ်သွင်းလိုက်ကြပြီးနောက် မော်တော်ကားတစ်စီးကို သစ်ပင်ရိပ်များကိုခိုကာ တောင်ဘက်ဆီသို့ အပြင်းဆုတ်ခွာလာကြပြန်၏။

'ဘာနမ့်ချောင်း'ကို ကျွန်မတို့ ဒုတိယအကြိမ်ပြန်ကူးကာ အရှေ့ဘက်ကမ်းရှိ တောအုပ်တွင် ခဏနားလိုက်ကြသည်။

ကျွန်မတို့ ဌာနချုပ်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ အရုဏ်ပင်မကျင်းသေး။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် ကျွန်မနှင့် ပြောက်ကျားရဲဘော် လေးယောက်တို့အား အဖွဲ့သားအားလုံးအတွက် နံနက်စာအဖြစ် ဆန်ပြုတ် ပြုတ်ထားနှင့်ရန် ပြောကြားကာ တောရှင်းစားတစ်လက်ကိုယူ၍ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားသည်။

ကျွန်မတို့မှာ ဌာနချုပ်စခန်းတွင် သိုမှီးထားခဲ့သော ရိက္ခာအားလုံးလိုလို လီမီနှင့် သူ့တပည့်တပန်းများ ခိုးယူသွားသဖြင့် လျှူခင်စုဆောင်းဝယ်ပေးသော ရိက္ခာအပေါ်တွင်သာ အားထားနေရလေသည်။

ကျွန်မတို့က ဆန်ပြုတ်ပြုတ်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် အခြား အဖွဲ့ကိုးဖွဲ့မှ ရဲဘော်များ၊ ရဲမေများ အသီးသီးပြန်ရောက်လာကြ၏။ အဖွဲ့သားအားလုံးပင် အိပ်ပျက် မောပန်းနေကြသော်လည်း တစ်ယောက်မှ မအိပ်နိုင်ကြဘဲ အဖွဲ့အသီးသီး၏ အတွေ့အကြုံကို တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောဆိုနေကြ၏။

ဌာနချုပ်စခန်းပတ်ပတ်လည်တွင် ခလုတ်ဗုံးများ ထောင်ထားသဖြင့် ကင်းချထားရန်မလို။

နံနက် ၇ နာရီခန့်တွင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကား ပြန်ရောက်လာ၏။ ကျွန်မတို့သည် နံနက်စာကို တပျော်တပါးစားကြသည်။ စားရင်းလည်း အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်အသီးသီးက မိမိတို့ ညက ထောက်လှမ်းတွေ့ကြုံချက်များကို တစ်လှည့်စီ တင်ပြနေ၏။

ဤအဖွဲ့ ၉ ဖွဲ့အနက် ဒုဗိုလ်အာသာ ခေါင်းဆောင်သော အမှတ် ၂ အဖွဲ့က 'ကမ်ပုံဘာရမ်း'ဘူတာ တောင်ဘက်ရှိ တံတားတစ်ခုကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့သည်။

'ကမ်ပုံ'ဆိုသည်မှာ မလေးစကားဖြင့် ရွာကိုခေါ်သောအမည် ဖြစ်၏။

'ကမ်ဘာရမ်း'ဆိုလျှင် 'ဘာရမ်းရွာ'ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေသည်။

ကျန်အဖွဲ့ ၈ ဖွဲ့ကမူ ရန်သူ၏ ညလှုပ်ရှားသွားလာမှုများကို မှတ်သား ထောက်လှမ်းလာနိုင်ခဲ့ကြ၏။ မော်တော်ကားလမ်းနှင့် ရထားလမ်းတွင် ရန်သူ လှုပ်ရှားမှု။

သံချပ်ကာကားအချို့၊ မရေမတွက်နိုင်အောင် များပြားသော လော်ရီ ကားများ၊ တပ်မှူးကြီးများစီးသောကားများနှင့် မော်တော်ဆိုင်ကယ် ခပ်များများ သည် တန်ချောင်မာလင်မြို့မှ တောင်ဘက်သို့ အပြင်းမောင်း၍ သွားလာလှုပ်ရှား လျက်ရှိသည်။

ဤသို့ ခရီးသွားလာလှုပ်ရှားရာ၌ ယာဉ်အုပ်စု ချီတက်လာပုံသဘောမျိုး မရှိလှဘဲ အရပ်သားယာဉ်များ သွားလာသကဲ့သို့ လှုပ်ရှားနေကြောင်းဖြင့် အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်များက သတင်းပို့ကြ၏။

သို့ရာတွင် မော်တော်ကားလမ်းတစ်လျှောက်၌ စက်ဘီးစီး လှည့်ကင်း အဖွဲ့များ အတော်များများ ချထားသည်ဟု သိရ၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် သတင်းပို့ချက်များကို နားထောင်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့တပ်ဖွဲ့သားများကို အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“ဌာနချုပ်စခန်းကို ဒီကနေ အထက်ဘက် ၂ မိုင်ကွာကို ပြောင်းမယ်၊ အားလုံးအသင့်ပြင်။ ဖက်ဆစ်ကောင်တွေ ဒီနေရာကို နှစ်ရက် သုံးရက်အတွင်း ရောက်လာလိမ့်မယ်”

ကျွန်မတို့က ပြောင်းရွှေ့ရန်အတွက် ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်နေစဉ် လျှို့ဝှက် ကျွန်မတို့ထံ ရောက်လာပြီး သတင်းပို့လိုက်၏။ “ရထား မိုင်းပုံးထိလို့ ဂျပန်တွေ အတုံးအရုံးသေကုန်ပြီ”

[၄]

“မည်သည်တိုက်ပွဲမှ စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း တိတိကျကျမဖြစ်”

ဤကား ‘စစ်’ဟူ၍ စတင်ပေါ်ပေါက်လာကတည်းက ကျွန်မတို့ခေတ် အထိ မှန်နေသော သစ္စာစကားဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများမှ တပ်ဖွဲ့သားများအနေဖြင့် ကျူးကျော်စော်ကားလာသော ဖက်ဆစ်ဂျပန်အား လက်စားချေရန်သာ အားသန် နေကြ၏။ ဂျပန်က ကျွန်မတို့အား မည်သို့ တန်ပြန်ချေမှုန်းမည်ကိုကား ထည့်၍

မတွက်မိ။

ဂျပန်က ကျူးကျော်စော်ကားလာသည်ဟု ဆိုလိုက်ခြင်းကို ကျွန်မက ပြန်လှန်သုံးသပ်မိသည်။ အမှန်စင်စစ် ကျွန်မတို့အင်္ဂလိပ် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဆိုရပါမူ ဗြိတိသျှတို့သာလျှင် မလေးနိုင်ငံအပေါ်၌ပင် ကျူးကျော်သူများ။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်က ယခုကဲ့သို့ လာရောက်တိုက်ခိုက်နေခြင်းမှာ တကယ် တမ်း ပြောရလျှင် သူခိုးလက်မှ သူ့ဂုဏ်လုနေခြင်းသာ။

ကျွန်မတို့သည် နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့အနေဖြင့် ‘တန်ချောင်မာလင်’ဘူတာ တောင်ဘက် တစ်မိုင်ကွာ တံတား၌ အောင်ပွဲရခဲ့သဖြင့် တပ်ဖွဲ့သားအားလုံး ပျော်နေကြ၏။ နံနက်စာဆန်ပြုတ်ကို စားသောက်ပြီးနောက် တစ်နေ့လုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်လိုက်မည်ဟု အားခဲထားကြ၏။

ကျွန်မတို့ဘက်တော်သားကြီး လျှို့ဝှက်လာပို့သော သတင်းကြောင့် ကျွန်မ တို့က ထိုင်ရာမှ ထခုန်မိသည်အထိ ဝမ်းသာအားရဖြစ်နေကြစဉ် လျှို့ဝှက်၏ သားကြီး ‘အဘန်း’က ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်သို့ ထပ်ဆင့်ရောက်လာပြီး ဂျပန် တိုက်ကင်းအဖွဲ့များသည် တန်ချောင်မာလင်မြို့ တောင်ဘက်ရှိ ရွာများသို့ တစ်အိမ်တက်တစ်အိမ်ဆင်း လိုက်လံစစ်ဆေးနေကြကြောင်း၊ မသင်္ကာသည့် တရုတ်အမျိုးသားအချို့ကို ဖမ်းဆီးထားကြောင်းဖြင့် သတင်းလာပို့ပြီးနောက် သူ့အဖေ လျှို့ဝှက်ကို ခေါ်ကာ ချက်ချင်းပြန်သွားသည်။

ရထားကို မိုင်းပုံးဖောက်ခွဲပြီးနောက် ပြန်အလာတွင် ဌာနချုပ်စခန်း၌ နားဖော်ပင်မရဘဲ တောရှင်းစားတစ်လက်နှင့် ထွက်သွားခဲ့သော ဗိုလ်ကြီး အော်စကာ၏ စစ်ရေးအမြော်အမြင်ကြီးပုံကို ကျွန်မက စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးနေမိ၏။

အော်စကာသည် စခန်းတစ်အတွက် သင့်လျော်မည့်နေရာကို သွားရောက် လေ့လာ ရှာဖွေခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း ကျွန်မတို့ နံနက်စာ စားပြီး သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ရေးလောက် မေးခွင့်ကိုပင် မပေးဘဲ စခန်းပြောင်းဖို့ အသင့်ပြင်ဟု အမိန့်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မတို့ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့သားအားလုံး ဗိုလ်ကြီးအော်စကာကအစ တစ်နေ့လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ကြရ၏။

မြေအောက်တွင်ရှိနေသည့် လက်နက် တိုက် ကို တူးရှင်းများ၊ ပေါက်ပြား များ၊ ဂေါ်ပြားများ၊ ပေါက်ချွန်းများဖြင့် ‘ဖော်’ကြရသည်။ ဖော်၍ရလာသော

လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် စစ်ဆင်ရေးတွင် လိုအပ်သည့် ပစ္စည်းအားလုံးကို အသင့်ထမ်းပိုး၍ ယူသွားနိုင်အောင် ထုပ်ပိုးကြရသည်။

တူးသူက တူး၊ ထုပ်သူက ထုပ်၊ သယ်သူက သယ်...

လူအင်အားခြောက်ဆယ်ရှိသော ကျွန်မတို့အဖွဲ့သားအားလုံး အနားယူသည်ဟုမရှိ ဆိုရလောက်ပင် တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ကြရ၏။

မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သွားသောအခါ လက်နက်ခဲယမ်းအားလုံး ပြောင်း၍ ပြီးသွားသည်။

ကျွန်မတို့တပ်ဖွဲ့သားအားလုံးမှာ နားကြရတော့မည်ဟု ထင်နေကြ၏။ သို့သော် ထင်သည့်အတိုင်းမဟုတ်။

ဌာနချုပ်စခန်းသစ်တွင် ကျွန်မတို့တပ်ဖွဲ့သားအားလုံးအား ဗိုလ်ကြီး အော်စကာကိုယ်တိုင် စီမံချက်ပြုတ်ထားသော ဆန်ပြုတ်ကို ညနေစာအဖြစ် ကျွေးသည်။

စား၍ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဌာနချုပ်စခန်းဟောင်းသို့ တပ်ဖွဲ့သားအားလုံးကို ပြန်ခေါ်သွား၏။ စခန်းသစ်တွင် တစ်ယောက်တလေမျှ ကင်းချ၍ မထားခဲ့။

စခန်းဟောင်းသို့ ရောက်သောအခါ စောစောက တူးဆွ၍ထားခဲ့သည့်နေရာများကို လက်ရာမပျက်အောင် ပြန်၍ မြေဖို့ခိုင်းသည်။ မြေဖို့ခိုင်းလည်း စောစောကပင် တမင်ချန်ထားခဲ့သည့် ခလုတ်ပုံးများ၊ မြေမြှုပ်ပုံးများ၊ ဝါးလုံးမိုင်းများကို တစ်ကန့်စီ တစ်ကတ်စီ ထောင်ထားစေသည်။

နဂိုက ဆောက်လုပ်ထားသော တဲများကို မဖျက်ရ။ စခန်းပတ်လည်ရှိ ခလုတ်ပုံးများကိုလည်း ယခင်အတိုင်းပင်ရှိစေသည်။ ကျွန်မတို့ဘက်တော်သားကြီး လျူခင်နှင့် သူ့သားအဘန်းတို့မှာ ကျွန်မတို့ပြသထားသဖြင့် စခန်းအတွင်းသို့ မည်သို့ဝင်ရမည်ကို သိပြီးဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့်လည်း လျူခင်သည်လည်းကောင်း၊ သူ့သားအဘန်းသည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်စခန်းဟောင်းတွင် ရှိနေစဉ်ပင် စခန်းအတွင်းသို့ဝင်၍ သတင်းပို့နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မတို့သည် စခန်းဟောင်းဌာနချုပ်မှ စခန်းသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြောင်း မည်သူ့ကိုမျှ မပြောရဟု ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက အမိန့်ပေးထား၏။

ဘက်တော်သားကြီး လျူခင်နှင့် သူ့သားကိုပင် အသိမပေးရဟု တားမြစ်ထားသည်။

ဌာနချုပ်စခန်းဟောင်းတွင် အစစ အရာရာ နဂိုနေအတိုင်း ပြုလုပ်ပြီးစီးသွားပြီးနောက် ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်စခန်းသစ်သို့ ရောက်လာကြသည့်အချိန်တွင် တောကြက်များ၏ လင်းကြက်တွန်သံများကို ကြားနေရလေပြီ။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် သူ့ကိုယ်တိုင်အပါအဝင် အဖွဲ့သား ဆယ်ယောက်နှင့်အတူ ကင်းတာဝန်ယူလိုက်သည်။ ဆယ်ယောက်တစ်တွဲစီ တစ်နာရီကျ ကင်းတာဝန်။ ဆယ်ယောက်တစ်တွဲ အလှည့်ကျစီ။

ကျွန်မ မည်မျှကြာအောင် အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု မသိလိုက်ပါ။ ကျွန်မခေါင်းဆောင်ရမည့် ကင်းအလှည့်ကျလာသည့်အတွက် တာဝန်ပြီးဆုံးတော့မည့် ကင်းခေါင်းဆောင်က ကျွန်မကို လာနှိုးတော့မှ ကျွန်မ အိပ်ရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် ပေါက်ကွဲသံများကို ဌာနချုပ်စခန်းဟောင်းဘက်မှ ကြားလိုက်ကြရ၏။ ကျွန်မက ကျွန်မခေါင်းဆောင်သည့် ကင်းလှည့်တွင် ပါသူများကို လိုက်၍နှိုးနေစဉ် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ အိပ်ရာမှ ထလာသည်။

"တပ်ဖွဲ့အားလုံးနှိုးလိုက်၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာမှာ အသင့်ရှိပေစေ"

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာပေးလိုက်သော အမိန့်ကြောင့် ကျွန်မက ဒုဗိုလ်အာသာကို နှိုးလိုက်၏။ အာသာနိုးလျှင်ပင် အိပ်ပျော်နေသူအားလုံး နိုးလာရတော့၏။

ကျွန်မတို့သည် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ သတ်မှတ်ပေးထားသော ခံကတုတ်ပစ်ကျင်းများတွင် နေရာယူပြီး ဖြစ်နေကြပေပြီ။

လက်နက်ခဲယမ်းသေတ္တာများကမူ မြေကြီးပေါ်တွင် အပုံသား၊ အပြန့်သား။

ကျွန်မတို့သည် ဌာနချုပ်စခန်းဟောင်းကို လက်ရာ ခြေရာမပျက်အောင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာပေးသည့်အမိန့်အတိုင်း လုပ်နေခဲ့ရသဖြင့် ဌာနချုပ်စခန်းသစ်မှ လက်နက်ခဲယမ်းသေတ္တာများသည် မြေကြီးပေါ်တွင် အပုံသား၊ အပြန့်သား ဖြစ်နေရခြင်းပင်။

ဌာနချုပ်စခန်းဟောင်းမှ ပေါက်ကွဲသံများကို ကြားရတော့မှ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၏ အမြော်အမြင်ကို ကျွန်မ အထင်ကြီးရပြန်သည်။ သေနတ်ကို ချက်ကောင်းထိအောင် ပစ်တတ်ခြင်းသည် စစ်တိုက်ခြင်း မဟုတ်သေးကြောင်း

ကျွန်မက သင်ခန်းစာရလား၏။ ကျွန်မတို့ သင်ယူခဲ့ရသော အခြေခံစစ်ပညာ ဟူသည် စစ်တိုက်ခြင်း၏ 'ဝ'လုံးမျှသာပါတကား။

ပေါက်ကွဲသံများကို ဌာနချုပ်စခန်းဟောင်းမှ ကြားရချိန်မှာ မွန်းလွဲ ၂ နာရီခန့်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် ကျွန်မတို့တပ်ဖွဲ့ တစ်ခုလုံးအား နောက်ထပ် တစ်နာရီကြာသည်အထိ ဌာနချုပ်စခန်းသစ်တွင် ကင်းချထားလိုက်ပြီး တာဝန် ကျသင့်သည့် ဆယ်ယောက်မှအပ ကျန်တပ်ဖွဲ့သားအားလုံးကို ပြန်အိပ်ခွင့်ပေး လိုက်သည်။

ကျပ်ခိုး၊ အိုင်အိုဒင်း၊ ပိုတက်စီယမ်ပါမင်ဂနီနှင့် ကော်ဖီဖွန့်တို့ကို ရောကြိတ်ကာ အရည်ဖျော်ထားသည့် 'အသားနက်ဆေး'ကို ဗိုလ်ကြီးအော်စကား တစ်ကိုယ်လုံးတွင် လိမ်းသုတ်လိုက်သည်။ ကိုယ်နှင့် ခါးတွင် အိန္ဒိယအလုပ် သမားများ ဝတ်လေ့ရှိသည့် အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီအစုတ်ကို ဝတ်လိုက်၏။ ခေါင်းတွင် အလုပ်သမားများ ဆောင်းလေ့ရှိသည့် ဦးထုပ်၊ ခြေတွင်ကား ဗလာ။

သို့သော်...အင်္ကျီ ဘယ်ဘက်လက်မောင်းအောက်တွင်မူ ပစ္စုတိုတစ်လက် ချိတ်လျက်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် ကင်းအလှည့်ခေါင်းဆောင်ဖြစ်နေသော ကျွန်မကို အိန္ဒိယမှ ကုလားအမျိုးသားများ အရိုအသေပေးသကဲ့သို့ ပေးလိုက်ရင်း "အမား...ထမင်းချက်ထားနော်"ဟု နောက်နောက်ပြောင်ပြောင်ပြောကာ ဌာနချုပ်စခန်း ဟောင်း ရှိရာဘက်သို့ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားလေသည်။

အချိန်မှာ ညနေလေးနာရီ ထိုးခါနီးဖြစ်၍ ကျွန်မ၏ သူငယ်ချင်းမကို နှိုးလိုက်ကာ ညနေစာ ထမင်းချက်ရန် တာဝန်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်မတို့မှာ ညနေစာအတွက် ဆန်နှင့် ပဲသာ ရှိနေ၏။ တန်ချောင်မာလင် ဘူတာ တောင်ဘက် တစ်မိုင်ကွာရှိ တံတားကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးပြီးသည့် အချိန်မှ စ၍ ကျွန်မတို့သည် တစ်ချက်မှ နားရသည်မရှိသေး။ ထို့ကြောင့်လည်း ရိက္ခာအတွက် စီစဉ်ရန် အချိန်မရခဲ့။

ကျွန်မက ကျွန်မသူငယ်ချင်းမအား ထမင်းတစ်လုံးနှင့် ပဲဟင်း တစ်လုံး ချက်ရန် အကြံပေးလိုက်ပြီး ကင်းခေါင်းဆောင်တာဝန်ကို ဆက်ယူနေသည်။

ကျောပေါ်တွင် လွယ်ထားသော ပလိမ်း၌ ဝက်ခေါင်း၊ ဝက်ခြေထောက်နှင့် ပက်သားများ ပါလာသည်။

"ဝ...ကို...ဗိုလ်ကြီးက လွှတ်လိုက်လို့"

တရုတ်မကြီးက တောင်းထဲမှ ဝက်သားများကိုပြရင်း ကျွန်မကို ပြောနေ သည်။ 'ဝ'ဆိုသည်မှာ 'ကျွန်မ'ဟု အဓိပ္ပာယ်ရမှန်း ကျွန်မ သိနေ၏။ ကျွန်မတို့ ၏ ဘက်တော်သားကြီး လျူခင်တွင် မယား ၇ ယောက် ရှိကြောင်းလည်း ကျွန်မ ကြားထားပြီးဖြစ်သည်။

တပ်ဖွဲ့သားများအတွက် အသားဟင်းမရှိသည်ကို သိနေသော ဗိုလ်ကြီး အော်စကားသည် ဘက်တော်သားကြီး လျူခင်အား ဝက်တစ်ကောင် ပေါ်စေပြီး နောက် ဝက်တစ်ကောင်လုံးမှရသည့် ပစ္စည်းအားလုံးကို ဝက်ကလီစာများမှအပ အပိုခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်လိုက်မိ၏။

ထို့ကြောင့် တရုတ်အမျိုးသမီးကြီးအား စည်ပိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ပေး လိုက်၏။

ကျွန်မသည် တရုတ်မကြီးပလိမ်းထဲမှ ဝက်နှင့်ပတ်သက်သော ပစ္စည်းများ ကို တစ်ကွဲစီ တစ်ခုစီ မြေပြင်သို့ချ၍ ကြည့်နေ၏။ ဤသို့ကြည့်နေစဉ် ဝက် ခေါင်းအောက်မှ လူခေါင်းကြီးတစ်ခေါင်း ထွက်လာသည်။

ကျွန်မသည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် လူခေါင်းကြီးကို လက်မှ လွှတ်ချလိုက်မိ၏။

တရုတ်မကြီးသည် ပလိမ်းထဲမှ ဝက်ခြေထောက်လေးချောင်းကို နှိုက်ယူ လိုက်ပြီးနောက် နောက်ထပ်၍ နှိုက်လိုက်သောအခါ ခြေထောက် ၂ ချောင်း ထပ်၍ပါလာပြန်သည်။

လူခြေထောက် ၂ ချောင်း။

ကျွန်မသည် တရုတ်မကြီးအား ရွံရှာစက်ဆုပ်သည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့် လိုက်ရင်း စည်းပိုင်းထဲမှ နှင်ထုတ်လိုက်၏။

တဟားဟားရယ်သံက ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်စခန်းတစ်ဝိုက်ကို ပဲ့တင်ရိုက်သွား သည်။

တရုတ်မကြီးသည် အနက်ရောင် ဖဲဘောင်းဘီကို ပထမ ချွတ်ချလိုက်၏။ ဖဲဘောင်းဘီအောက်မှ အိန္ဒိယအမျိုးသား ဟိန္ဒူများ ဝတ်လေ့ရှိသည့် ဒီသီ။

ဖဲအင်္ကျီကို ဒုတိယမို့ ချွတ်လိုက်သောအခါ အောက်မှ စစ်အင်္ကျီအစိမ်း...
“အော်စကာ...အော်စကာ”

ကျွန်မက ဝမ်းသာအားရ ခေါ်လိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် တဟားဟားရယ်နေသည်။ ပြီးမှ ကျွန်မအား
စုတည်တည်ဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“ဝက်ခေါင်းနဲ့အတူ လူခေါင်းကိုပါချက်။ အဲဒါ သစ္စာဖောက် လီဖီရဲ့
ခေါင်းပဲ။ နောက်ပြီး ဝက်ခြေထောက်ကို စွပ်ပြုတ်၊ လူခြေထောက်နှစ်ချောင်းပါ
ထည့်ပြုတ်။ အဲဒီခြေထောက်က လီဖီရဲ့ ခြေထောက်”

ကျွန်မက ကြက်သေ သေနေမိသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် မြေကြီးပေါ်သို့ရောက်နေသော လီဖီ၏ ဦးခေါင်း
ကို ကောက်ယူလိုက်ကာ အနီးရှိ သစ်ပင်ခွကြားတစ်ခုတွင် တင်ထားလိုက်ပြီး
နောက် လီဖီ၏ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကိုမူ ဌာနချုပ်စခန်းသစ် စည်းဝိုင်းအပြင်
ဘက်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒီနေ့ လီဖီဆိုတဲ့အကောင် ဖက်ဆစ်ကောင်တွေကို လမ်းပြပြီး ဌာနချုပ်
စခန်းကို ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ရောက်လာတယ်။ ဖက်ဆစ်
ကောင်တွေ ကျုပ်တို့ထောင်ထားခဲ့တဲ့ မိုင်းပုံးတွေ ဝင်နင်းမိပြီး ကြွကုန်တယ်။
လီဖီကတော့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာ ဒဏ်ရာရပြီး လဲနေတယ်။ ဒါကြောင့်
သူ့ခေါင်းနဲ့ ခြေထောက်ကို ဖြတ်ပြီး ယူလာခဲ့တယ်။ ဝက်သား၊ ဝက်ခေါင်း
ကတော့ လျှူခင်အိမ်မှာ ပေါ်ပြီး ရဲဘော် ရဲမေတွေအတွက် ယူလာခဲ့တာ”

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် ဤသို့ရှင်းပြလိုက်ပြီးနောက် သူ့အတွက် သတ်
မှတ်ထားသောနေရာသို့သွားကာ ရွက်ပျဉ်ကိုပင် ခင်းမနေတော့ဘဲ မြေကြီးပေါ်
တွင်ပင် အိပ်ချလိုက်၏။

မွေးကာစ ကလေးတစ်ယောက်လိုပင် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်သွားလေ
တော့သည်။

ဖက်ဆစ်ကျပ်တို့က တန်ချောင်မာလင်မြို့ တောင်ဘက်တစ်လျှောက်ရှိ
ရွာများ၊ ဥယျာဉ်များ၊ တောင်ယာများ၊ ရာဘာခင်းများသို့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
တိုက်ကင်းထွက်ကာ ‘တန်ချောင်မာလင်ဘူတာ တောင်ဘက် တစ်မိုင်ကွာမှ
တံတားဖောက်ခွဲပွဲကြီး’၏ လက်သည်ကို ရှာနေကြ၏။

ထိုကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ကျွန်မတို့တပ်ဖွဲ့သားများအား ဌာနချုပ်
စခန်းသစ်တွင်ပင် ကျင်းအောင်းနေရန် အမိန့်ပေးထားသည်။ သို့သော် သူ
ကိုယ်တိုင်မှာမူ သူ့လက်စွဲရဲဘော်အမိန့်နှင့် စခန်းမှ နေ့နေညညဆိုသလို ပျောက်၍
နေ့တတ်လေသည်။

ကျွန်မတို့သည် မျှစ်ကို အာဟာရလုပ်၍ စားနေရတော့၏။

တစ်ပတ်ခန့် ကြာသွားသည်။

ကျပ်လှည့်ကင်း တိုက်ကင်းများ ယခင်ကလောက် ခြေရှုပ်ခြင်းမရှိတော့။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ဒုဗိုလ်အာသာ ခေါင်းဆောင်သော ရဲဘော်သုံးဆယ်
ကို ၁၅ မိုင်အကွာရှိ ကျွန်မတို့ ဗဟိုရိက္ခာစခန်းသို့ ရိက္ခာများ သွားရောက်ယူရန်
လွှတ်လိုက်သည်။

စခန်းတွင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့ ရဲမေ ရဲဘော် ဆယ်ယောက်
လောက်သာ ကျန်တော့၏။

ထိုနေ့ည...

ထိုနေ့ညတွင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ရဲဘော်ဆယ်ယောက်အား ဌာနချုပ်
စခန်းသစ်တွင် ကင်းတာဝန်ချထားလိုက်ကာ ကျွန်မတို့ ရဲမေ ဆယ်ယောက်အား
ကားလမ်းတွင် ချုံခိုတိုက်ပွဲဆင်နွှဲရန် ခေါ်သွားသည်။

အမျိုးသမီးချည်းသက်သက် လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းသည့်သဘောဖြင့် တိုက်ပွဲ
ဝင်ခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့သည် ထိုနေ့ညတိုက်ပွဲအတွက် ဌာနချုပ်စခန်းသစ်တွင် ကျင်း
အောင်းနေရစဉ်က ပြုလုပ်ထားသော ဝါးလုံးမိုင်းများကို သယ်ဆောင်သွား
ကြ၏။

မိုးချုပ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့က မော်တော်ကားလမ်းဘေးရှိရာ
ရာဘာတောထဲသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။

တန်ချောင်မာလင်မြို့ တောင်ဘက် သုံးမိုင်အကွာ။

ကျွန်မတို့သည် တံတားရှိသည့်နေရာသို့ မသွား။ တံတားနှင့် လှမ်းသော
နေရာကို တမင်ပင်ရွေးကြ၏။ မော်တော်ကားလမ်းပေါ်ရှိ အရေးပါသော တံတား
များတွင် ရထားလမ်းမှ တံတားများကဲ့သို့ အစောင့်အနေချထားမည်ဟု တွက်ဆမိ
ကြသောကြောင့်ပင်။

ရန်သူမော်တော်ကားများသည် ကွန်မြူင်ခေါ် ယာဉ်အုပ်စုစနစ်ဖြင့် လှုပ်ရှားခြင်းမပြုကြဘဲ အရပ်ကားများကို တစ်စီးနောက်မှတစ်စီးကပ်၍လာလေ့ရှိကြောင်း ကျွန်မတို့က သိထားပြီးဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့သည် လမ်းတောင်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်တွင် ကင်းချထားလိုက်ပြီးနောက် ဝါးလုံးမိုင်း ၅ ခုကို တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ပေ ၂၀ ခန့်စီ ခွာလျက် လမ်းအလယ်တည့်တည့်ပေါ်တွင် ချထားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဝါးတိုဝါးစများကို လမ်းပေါ်တွင် သဘာဝကျကျ ဖြန့်ထားလိုက်ကြ၏။

ခလုတ်ကြိုးကိုဆွဲမည့် ရဲမေတစ်ယောက်။ ထိုရဲမေနောက်နားမှ အခြားတစ်ယောက်။ မိုင်းတစ်ခုတွင် ရဲမေနှစ်ယောက်စီ။ ထိုနှစ်ယောက်သည် လမ်းဘေးရှိ မြောင်းထဲတွင် နေရာယူထားကြရ၏။

တန်ချောင်မာလင်မြို့မှ ဆင်းလာသောကားသည် ယင်းမြောက်ဘက် အစွန်ဆုံးတွင်ထောင်ထားသည့် ဝါးလုံးမိုင်းကို ခွာလျက်ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထိုနေရာတွင် တာဝန်ကျသူ ရဲမေက ခလုတ်ကြိုးကို ဆွဲချလိုက်ရမည် ဖြစ်၏။

ပထမ မိုင်းစုံပေါက်ကွဲသံ ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျန်မိုင်းစုံပေးလုံးကိုလည်း ဆက်၍ ဆက်၍ ဖောက်ခွဲရမည်။ မိုင်းစုံငါးလုံး ပေါက်ကွဲသံ ပေါ်ထွက်လာပြီးသောအခါ ခလုတ်ကြိုးဆွဲသူနောက်တွင် နေရာယူထားသူများက နိုးရာကားများဆီသို့ လက်ပစ်စုံဖြင့် ပစ်ရမည်။ ထိုနောက် ခလုတ်ကြိုးဆွဲရန် တာဝန်ယူထားသူများ ကာပစ် ပစ်ပေးနေစဉ် နောက်မှရဲမေများက စုရပ်သို့ ရောက်အောင် ဆုတ်ရမည်။

ဤသို့ဆုတ်သွားသည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းလိုမှာပင် ခလုတ်ကြိုးဆွဲသူ ရဲမေများလည်း ဆုတ်ရမည်။ ဗိုလ်ကြီးအော်ခကာက ကာပစ် ပစ်ပေးရင်း အလျဉ်းသင့်သလို ဆုတ်လာမည်။

ညဆယ်နာရီလောက်တွင် မြောက်ဘက်မှဆင်းလာသော ကားသံများကို စ၍ကြားရ၏။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ကားမီးရောင်များကို မြင်လာသည်။ လော်ရီကားကြီးခြောက်စီး။

ကျွန်မတို့က နေရာအသီးသီးတွင် အသင့်။

ရန်သူကားများသည် တစ်စီးနောက်မှတစ်စီး အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်း

ကြွ၏။ ရှေ့မှလော်ရီကားသည် ကျွန်မတို့ထောင်ထားသော မြောက်ဘက် ကျွန်မတို့မှ မိုင်းစုံကို ခွာလျက် ခေါင်းထိုးဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မက ခလုတ်ကြိုးကို ဆွဲလိုက်ကာ မြေပေါ်တွင် ပြားပြားမှောက်နေလိုက်၏။

ဝါးလုံးမိုင်းသည် လော်ရီကားကြီး၏ ဓာတ်ဆီတိုင်ကိအောက်တည့်တည့်ပေါ်တွင် ပေါက်ကွဲသွားသည်ဟု ယူဆရသည်။

မိုင်းစုံပေါက်ကွဲသံနှင့် မိုင်းစုံမှထွက်လာသည့် မီးရောင်အပြင် မော်တော်ကားဓာတ်ဆီတိုင်ကိ ပေါက်ကွဲသံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၏။

လော်ရီကားကြီးခြောက်စီးသည် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းလာခြင်း ဖြစ်သောကြောင့် တစ်စီးကို တစ်စီးက ဝင်တိုက်မိကာ ရှေ့သို့ရောက်သွားကြ၏။ ဤအချိန်တွင် ကျွန်မတို့၏ ဝါးလုံးမိုင်းလေးလုံးကလည်း ဆက်၍ ဆက်၍ ပေါက်ကွဲနေလေပြီ။

မိုင်းစုံပေါက်ကွဲသံများအဆုံးတွင် လက်ပစ်စုံပေါက်ကွဲသံများ၊ တော်မီသေနတ်သံများ ဆက်၍ပေါ်လာ၏။

ကျွန်မတို့ ဆုတ်၍သွားသည့်အချိန်တွင် ကားခြောက်စီးက မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေသည်။ ကျွန်မတို့အားလုံး စုရပ်သို့ရောက်သွားသည့်အချိန်တွင် ရန်သူဘက်က ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ဖက်ဆစ်တပ်သားများသည် ကားပေါ်တွင် အိပ်၍လိုက်ပါလာခဲ့ကြဟန် တူလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် တန်ချောင်မာလင်မြို့ တောင်ဘက်တွင်သာ ဤသို့သော ချုံခိုတိုက်ပွဲမျိုးကို ဆင်နွဲကြ၏။ ဤသို့ဆင်နွဲခြင်းဖြင့် ဂျပန်ထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့နှင့် တိုက်ကင်းအဖွဲ့များသည် ကျွန်မတို့၏ လျှို့ဝှက်စခန်းကို တောင်ဘက်တွင်သာ သဲသဲမဲမဲ ထောက်လှမ်းရှာဖွေနေပြီး ကျွန်မတို့၏ တကယ့်ဌာနချုပ်စခန်းဘက်သို့ အရောက်အပေါက်နည်းလိမ့်မည်ဟု ကျွန်မတို့က ခန့်မှန်းမိကြ၏။

ဂျပန်တို့သည် တန်ချောင်မာလင်နှင့် ကူလာကူဘူမြို့တွင် တပ်သားတစ်ထောင်စီချထားသော ကျွန်မတို့အဖွဲ့အား တောနင်းရှာခဲ့သည်ဟု နောင်တွင် သိရလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဌာနချုပ်စခန်းဟောင်းနှင့် ဌာနချုပ်စခန်းသစ်ကို ခြေကုပ်ယူလျက် ရထားရှစ်စီးကို တိမ်းမှောက်ပျက်စီးအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ တံတားကြီး

၁၅ ခုကို ဖောက်ခွဲနိုင်ခဲ့သည်။ ရထားလမ်းနေရာ ခြောက်ဆယ်လောက် ဖျက်နိုင်ခဲ့သည်။ မော်တော်ကား အစီးလေးဆယ်ခန့်ကို ဖောက်ခွဲပစ်နိုင်ခဲ့သည်။ ၅၀၀ မှ ၁၅၀၀ အကြားရှိ ရန်သူကို ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သည်။ ဒုဗိုလ်အာသာ ခေါင်းဆောင်သော ရိက္ခာသယ်ယူရေးအဖွဲ့ ပြန်ရောက်လာ၏။ စားစရာသောက်စရာများ ပါလာပါ၏။ သို့သော် လမ်းခရီးအခက်အခဲကြောင့် များများစားစား သယ်မလာခဲ့နိုင်။

ကျွန်မတို့ဘက်တော်သားကြီး လျှို့ဝှက်မှာလည်း ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးက ပို၍ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် စစ်ဆေးလာသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ အရပ်သားထဲမှ ဂျပန်သတင်းပေးများ ပေါများလာသောကြောင့်လည်းကောင်း ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်အတွက် ရိက္ခာကို လုံလုံလောက်လောက် ရှာမပေးနိုင်တော့။

ဤအတွင်း စင်ကာပူ ရေတပ်အခြေစခန်းကြီးကိုလည်း ဂျပန်တပ်များက ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့က သိမ်းယူလိုက်ပြီဟု သတင်းပျံ့လာသည်။

ကျွန်မတို့က စိတ်ဓာတ်ကျ၍သွားမိကြလေသည်။

စင်ကာပူကျသွားခြင်းသည် မလေးနိုင်ငံနှင့် မလေးကျွန်းဆွယ်ကြီး တစ်ခုလုံး ဂျပန်ဖက်ဆစ်သံဖောင့်အောက် ရောက်သွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။

ဌာနချုပ်စခန်းရှိ ကျွန်မတို့ဥရောပတိုက်သားများတွင် ပြဿနာသုံးခုနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးလာတော့သည်။

၁။ မလေးကျွန်းနှင့် မလေးဆွယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ကျဆုံးသွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်မတို့အဖွဲ့သည် နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့တစ်ခုအနေဖြင့် ဆက်၍နေမည်လား။

၂။ ဆက်၍မနေတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လျှင် ယခု ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိနေသော ဌာနချုပ်စခန်းမှ ဆုတ်ခွာသွားနေသော အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့် အဆက်အသွယ်ရအောင် မည်သို့ပြုလုပ်နိုင်ပါသနည်း။

၃။ နောက်ချန်တပ်အဖြစ် ဆက်၍နေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်တိုင် ရှေ့တွင် မည်သို့ဆက်၍ လှုပ်ရှားနိုင်မည်နည်းလမ်း ရှိပါသနည်း။

ဤပြဿနာသုံးရပ်နှင့် ရင်ဆိုင်လာသောအခါ ကျွန်မတို့ ဥရောပတိုက်သားအဖွဲ့တွင် နှစ်ဂိုဏ်း၊ နှစ်စု ကွဲလာတော့၏။

ပြန်မည်ဂိုဏ်း၊ ပြန်မည်အစုနှင့် ဆက်နေမည်ဂိုဏ်း၊ ဆက်နေမည်အစု...

ကျွန်မ၊ ကျွန်မသူငယ်ချင်းမ နယ်လီ၊ ဒုဗိုလ်အာသာနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့က နောက်ချန်တပ်အဖြစ် ဆက်နေမည်ဂိုဏ်း၊ အစု။

ရော်ဘင်ဆင် ဦးစီးသောအစုက အိန္ဒိယသို့ အရောက်ပြန်မည်ဂိုဏ်း။

ဆက်၍နေမည်ဖြစ်စေ၊ အိန္ဒိယသို့ ပြန်မည်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်မတို့ ဥရောပတိုက်သားချည်း လုပ်၍ရသောကိစ္စမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ရဲဘော်အမှီနှင့် ရဲဘော်အာစုတို့အား စာတစ်ယောက်တစ်စောင်စီ ရေးပေးကာ 'ပရတ်ပြည်နယ်' အတွင်းတွင် 'ဆလင်း' တောနက်ကြီးထဲ၌ ရှိနေသည်ဟု သတင်းရထားသည့် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေးပြောက်ကျားဌာနချုပ်သို့ တစ်လမ်းစီ ခွဲလျက် စေလွှတ်လိုက်သည်။

သုံးရက်ခန့်ကြာသွားပြီးနောက် ရဲဘော်အမှီနံ၊ ရဲဘော်အာစုတို့သည် အခြားပြောက်ကျားရဲဘော်နှစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်မတို့ ဌာနချုပ်သို့ ရောက်လာကြ၏။

ထိုရဲဘော်နှစ်ယောက်က သူတို့သည် ပရတ်ပြည်နယ် ဆလင်းတောနက်ကြီးထဲရှိ ပြောက်ကျားဌာနချုပ်မှဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း သူတို့ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ဆွေးနွေးရန် ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့နှစ်ယောက်အား ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်အတွက် ရိက္ခာနှင့် လိုအပ်သောအကူအညီများပေးရန် ကြိုလွှတ်လိုက်ကြောင်း သတင်းပို့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ညဘက်တွင် ဆလင်းပြောက်ကျားဌာနချုပ်မှ စစ်ရေးခေါင်းဆောင် အစ်တူးနှင့်အတူ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် လက်ထောက်နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် လီဖာနှင့် ချန်မင်းတို့ ရောက်လာကြ၏။

နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးက အင်္ဂလိပ်စကားကို ရေရေလည်လည် ပြောဆိုနိုင်လေသည်။

ကျွန်မတို့သည် လေးနာရီကြာအထိ ရင်းရင်းနှီးနှီး အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးကြ၏။

စစ်ရေးခေါင်းဆောင်များထံမှ ကျွန်မတို့ကြားသိရသမျှမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်။

'ပရတ်ပြည်နယ်' ဆလင်းတောနက်ထဲ၌ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေးပြောက်ကျားဌာနချုပ်ကို ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့သည်မှာ သီတင်းပတ် အတန်ကြာခဲ့ပြီ။

ဆုတ်ခွာသွားကြသော ဗြိတိသျှတပ်သားများက စွန့်လွှတ်ခဲ့သည့် လက်နက် ခဲယမ်းနှင့် ဖောက်ခွဲရေးဆိုင်ရာ ဒိုက်နပ်များ၊ ကိရိယာများ၊ အတော့များများကို မလေးပြောက်ကျားများက ရထားလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် မည်သို့ကိုင်တွယ်ပစ်ခတ် အသုံးပြုရမည်ကို သိသူ အလွန်နည်း နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ဥရောပတိုက်သားအားလုံး ဆလင်းဌာနချုပ်စခန်းသို့ လိုက်လာကြပါ။ သင်တန်းပေးကြပါ။

ဌာနချုပ်စခန်းသစ်တွင် လက်နက်'တိုက်'ပြုလုပ်ထားသော ကျွန်ုပ်တို့၏ ခဲယမ်းလက်နက်များ ဗဟိုရိက္ခာသိုလှောင်စခန်းတွင် ကျန်နေသေးသော ရိက္ခာ များအားလုံးကို ဆလင်းဌာနချုပ်သို့အရောက် ပြောက်ကျားများက ဖြစ်သည့် နည်းဖြင့် သယ်ယူပေးမည်။

အိန္ဒိယသို့ ပြန်လိုသူများအတွက်မှာမူ ယခုအခြေအနေတွင် ရာသီဥတု ကြမ်းလာပြီဖြစ်သည့်အလျောက် ဆလင်းဌာနချုပ်တွင်ဖြစ်စေ၊ သင့်လျော်ရာစခန်း တွင်ဖြစ်စေ တစ်မိုးခို၍နေစေချင်ပါသည်။ မိုးကုန်၍ ရာသီဥတုကောင်းလာ သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိန္ဒိယသို့ အရောက်ပို့ပေးရန် တာဝန်ယူပါသည်။

ဤတင်ပြချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သဘောကျကြသည်။ ထို့ကြောင့် နက်ဖြန်ည ခရီးထွက်နိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့သားအားလုံး ပြင်ဆင်ထုပ်ပိုး နေကြရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့ည မိုးချုပ်စအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးစဉ်ထွက်လာခဲ့ ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့တွင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၊ ဒုဗိုလ်အာသာ၊ ကျွန်ုပ် သူငယ်ချင်း နယ်လီနှင့် ကျွန်မ။ ကျွန်မတို့ကို ခေါင်းဆောင်၍ ခေါ်သွားသူကား နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် လီဗာ။

လီဗာသည် ကျွန်မတို့ ဌာနချုပ်စခန်းဟောင်းမှ ရိက္ခာများကို လုယက် ခိုးယူပြေးသူ လီဖီ မဟုတ်ကြောင်း သတိပြုထားကြစေလိုပါသည်။

လီဗာသည် ရည်မှန်သူဖြစ်သည်။ ဗဟုသုတ ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို ကောင်းစွာပြောတတ်သည်။

ရော်ဘင်ဆင်တို့အစုကို ဒုနိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် ချန်ပင်းက ခေါင်းဆောင် သည်။ ဆွေးနွေးပွဲ နောက်ဆုံးသဘောတူ ပြင်ဆင်ချက်အရ ရော်ဘင်ဆင်တို့

မရအား 'နိုဂရီဆမ်ဘီလန်' စခန်းရှိ ပြောက်ကျားများအား လက်နက်ငယ် မင်တန်းနှင့် ဖောက်ခွဲပျက်ဆီးရေးသင်တန်းများကို သင်ပြရန် ခေါ်ယူသွားသည်။

စစ်ရေးခေါင်းဆောင် အစ်တူးကမူ ကျွန်ုပ်တို့ဌာနချုပ်စခန်းသစ်မှ လက်နက် များ၊ ခဲယမ်းများကို သယ်ယူရေးတွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ စီစဉ်ညွှန်ကြားနိုင်ရန် ဟစ်ရက်မှု နောက်ချန်နေရစ်ခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့သည် သုံးနာရီမျှကြာအောင် သတ္တုတူးဖော်ရာ၌ အသုံးပြုသည့် ပုံကဲလှိုင်းများအတိုင်း လိုက်၍သွားကြရပြီးနောက် တောအုပ်အတွင်းရှိ လွင် ကလေးများကို ဖြတ်ကျော်လိုက်၏။

"ရပ်...ဘယ်သူလဲ"

မေးသံက ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ပေါ်ထွက်လာသည်။

လီဗာက စကားဝှက်ကိုပြောလိုက်၏။ သည်တော့မှ ကင်းပုန်းဝပ်နေရာမှ တရုတ်လူငယ်လေးတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ သူ့အရပ်မှာ သူ့ကိုင်ထားသော ရိုင်ဖယ်လောက်သာ ရှိနေလေသည်။

ကင်းသမားကလေးကို လွန်၍ ကိုက်တစ်ရာခန့် တောလမ်းကလေးအတိုင်း တက်လာသောအခါ သက်ကယ်မိုးထားသော တဲအိမ်တစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ထိုအိမ်တွင် လူ ၁၅ ယောက်ခန့်ရှိနေသည်။ ဤအိမ်မှလူများက လီဗာနှင့်အတူ ပါလာသော ကျွန်မတို့ကို ပျူပျူငှာငှာ ညှော်ခံကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် တောတွင်းသို့ ကောင်းစွာရောက်လာကြပြီ ဖြစ်သည့် အလျောက် ညတွင်သာမဟုတ် နေ့အချိန်၌ပါ ဘေးကင်းစွာ ခရီးသွားနိုင်ကြ လေပြီ။

မြောက်ဘက်သို့ ရှေးရှုကာ ၅ ရက် ခရီးနှင့်ကြရသည်။

ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်စခန်းသစ်မှ ဆလင်းပြောက်ကျားဌာနချုပ်သို့ မျဉ်းပြောင် အတိုင်း မိုင် ၂၀ ကွာသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့သည် မိုင် ၁၀၀ ခန့် လာခဲ့ကြ ရ၏။

လီဗာသည် ကျွန်မတို့ကို ခေါင်းဆောင်ခေါ်သွားသော်လည်း လမ်းသို့သူ မဟုတ်။ တစ်စခန်းသို့ရောက်တိုင်း လမ်းပြရန် ဌာနပြောက်ကျားဘက်တော် သားနှစ်ယောက်စီ ပေါ်လာသည်။ ဤအချက်ကိုထောက်၍ ပြောက်ကျားတို့၏ စည်းရုံးရေးအင်အားကို သိသာနိုင်လေသည်။

ကျွန်မတို့သည် မျဉ်းပြိုင်တန်းနေသော တောင်စွယ်ကြီး ၁၀ ခုနှင့် ချောင်း ၁၀ တန်းကို ဖြတ်သန်းချီတက်ခဲ့ရ၏။ မိုးကြောင့် ရေစီးသန်နေသော ချောင်းများကို ဖြတ်ကူးရသည်မှာ ချုံခိုတိုက်ပွဲ ဆင်နွဲ့ရသည်ထက် သည်းထိတ်ရင်ပိုစရာ ကောင်းနေ၏။

ဤတောလမ်း တောင်လမ်းတွင် မလေးတိုင်းရင်းသား တောတွင်းသားများ နေထိုင်ကြသည့် လုပ်ခင်းကိုင်ခင်းနှင့် ခြေတံရှည်အိမ်များကို တွေ့ကြရသည်။ သူတို့ကို 'ဆကိုင်'ဟု ခေါ်ကြ၏။ မိုးတွင်းတွင် 'တာပိအိုကာ'ခေါ် ဥတစ်မျိုးနှင့် ပြောင်းများကို စိုက်လေ့ရှိကြ၏။ တောင်များကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းကာ တောင်ယာလုပ်၍ စိုက်ပျိုးကြသည်။

ကျွန်မတို့မှာ ဗဟိုရိက္ခာသိုလှောင်ရေးစခန်းမှ ဌာနချုပ်စခန်းဟောင်းသို့ ခရီးကြမ်းနှင့်ဖူးသည့် အတွေ့အကြုံရှိပြီး ဖြစ်ကြသဖြင့် ယခုခရီးကို မှုလောက်စရာ မဟုတ်။ ထင်မိတော့။

မျောများကိုလည်း ပြောက်ကျားရဲမေများ သင်ကြားပေးသည့်အတိုင်း ဆေးရွက်ဖြင့် သုတ်သင်ရှင်းလင်းတတ်နေပြီ။

ကျွန်မတို့သည် နောက်ဆုံး၌ တောကြီးခေါင်ခေါင် တောင်ကြီးခရီးမှ သာယာလှပဆန်းကြယ်သော ချောင်းဝှမ်းတစ်ခု၏ ထိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ချောင်းကမ်းပါး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စိမ်းစိုသော မြက်ခင်းပြင်များနှင့် တရုတ်အမျိုးသားများ စိုက်ပျိုးထားသည့် ဟင်းခင်းများ။

ကျွန်မတို့သည် နေဝင်သွားသည်အထိ တောထဲတွင်နေကြပြီးမှ ရာဘာခြံကလေးများကို ဖြတ်လျက် ဆလင်းရွာတောင်ဘက် တစ်မိုင်ကွာမှ ပန်းဝိုက်ချီတက်ခဲ့ကြ၏။

ထို့နောက် ဆလင်းချောင်းကို ဖြတ်ကူးကြရသည်။ ဆလင်းချောင်းသည် ဤနေရာ၌ ရွာနှင့် တစ်မိုင်ခန့်ကွာနေလေသည်။ ခါးအထိသာနက်သော်လည်း ကိုက်ငါးဆယ်ခန့် ကျယ်လေသည်။

ချောင်းကိုဖြတ်ကူးပြီးနောက် ချောင်းကမ်းဘေးမှ အထက်အညာဘက်သို့ အနည်းငယ်ခရီးနှင့်ကြရပြန်၏။ တရုတ်အမျိုးသားအိမ် တစ်အိမ်ကို တွေ့သဖြင့် ထိုအိမ်တွင် ညအိပ်စခန်းချလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ အရက်တက်တွင် ကျွန်မတို့သည် သစ်ဆွဲသည့် လမ်းအတိုင်း တောင်ပေါ်သို့ တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် တက်လိုက်သောအခါ ပရတ်ပြည်နယ် ဆလင်းပြောက်ကျားဌာနချုပ်သို့ ရောက်လာတော့သည်။

ဤအချိန်၌အခါက ဤပြောက်ကျားဌာနချုပ်သည် အမှတ် ၅၊ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး လွတ်လပ်ရေးတပ်ဖွဲ့ဟူ၍ အမည်သတ်မှတ်ခြင်းခံရသော ဌာနချုပ်ဖြစ်ပါသတည်း။

[၅]

အမှတ်(၅) ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလွတ်လပ်ရေးတပ်ဖွဲ့သို့ ကျွန်မတို့ ရောက်သွားသောအခါ ဤတပ်ဖွဲ့မှ ဒုခိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် အစ်တူးနှင့် ဒု-ခိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် ချန်ပင်းက ကျွန်မတို့အား တခမ်းတနား ကြိုဆိုလျက်တွေ့ရသဖြင့် အံ့ဩသွားမိသည်။

ဤတပ်ဖွဲ့မှ ဒု-ခိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် ချန်ပင်းသည် ရော်ဘင်ဆင်တို့ အစုအား 'ဒိုဂရီဆမ်ဘီလန်'စခန်းသို့ ပို့ဆောင်ရန် ထွက်သွားခဲ့ပြီး စစ်ရေးခေါင်းဆောင် အစ်တူးမှာ ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်စခန်းသစ်မှ လက်နက်နှင့် ခဲယမ်းများကို ဆလင်းပြောက်ကျားဌာနချုပ်သို့ သယ်ယူရေးအတွက် စီစဉ်ညွှန်ကြားရန် ကျွန်မတို့ထက် တစ်ရက်နောက်ချန်၍ ကျန်နေခဲ့ရသည်။

ယခုမူ သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ထက်စောအောင် ဆလင်းဌာနချုပ်သို့ ရောက်နေပေပြီ။

သူတို့သည် မလေးနိုင်ငံသားများ ဖြစ်နေကြသောကြောင့် မော်တော်ကားလမ်းများပေါ်တွင် စက်ဘီးဖြင့် ခရီးပြန်၍ခေါက်ခဲနိုင်ကြသောကြောင့် ကျွန်မတို့ထက် စော၍ ဆလင်းဌာနချုပ်သို့ ပြန်ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“လက်နက်ခဲယမ်းတွေတော့ အားလုံးသယ်မလာနိုင်ဘူး။ ဖက်ဆစ်ကောင်တွေက သဲကြီးမဲကြီးလိုက်ပြီး စစ်ကြဆေးကြလုပ်နေကြတယ်။ ဒါနဲ့ နည်းနည်းပဲ သယ်လာနိုင်တယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဘက်တော်သားကြီး လျူခင်ရဲ့အိမ်ကို ဂျပန်တွေက မီးတင်ရဲ့လိုက်ကြတယ်။ လျူခင်နဲ့ သူ့အိမ်သူအိမ်သားတွေကို တောမှာ မနေရဘူး။ မြို့ကိုပြောင်းရမယ်ဆိုလို့ တန်ချောင်မာလင်မြို့ကို ပြောင်းသွားကြပြီ ခင်ဗျ”

ကျွန်မတို့ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း စစ်ခေါင်းဆောင် အစ်တူးက ဗိုလ်ကြီး အော်စကာအား ပြောပြနေသည်။

ဒုနိုင်းငံရေးခေါင်းဆောင် ချန်ပင်းကလည်း...

“ရဲဘော် ရော်ဘင်ဆင်တို့ လူစုကို နီဂရိုဆမ်ဘီလန် စခန်းအရောက် ပို့လိုက်ပါတယ်။ သူတို့အတွက် နေရာထိုင်ခင်းနဲ့ ရိက္ခာကိစ္စပါ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ လိုအပ်ရင် ဆက်သားလွှတ်ပြီး သတင်းပို့ဖို့လည်း မှာထား ခဲ့ပါတယ်” ဟု သတင်းပို့သည်။

ကျွန်မတို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာအား ပြောကျပျား စစ် ခေါင်းဆောင် အစ်တူး၏ ကိုယ်ရံတော်တပ်ဖွဲ့က အလေးပြုသည်။

ဤသို့ဂုဏ်ပြု အလေးပြုခြင်းကို ခံယူပြီးနောက် အသီးသီး မိန့်ခွန်းပြော ကြားကြ၏။ အခမ်းအနားတွင် အကျွေးအမွေးမှာ ကျွန်မတို့ အလွန်သောက် ချင်နေသည့် လက်ဖက်ရည်နှင့် ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ် ဖြစ်လေသည်။

နံနက်စာစားပြီးနောက် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်စက် နားနေကြရသည်။ ညနေတွင်လည်း ဂုဏ်ပြုစားပွဲဖြင့် ဧည့်ခံလေသည်။ ညစာထမင်းပွဲတွင် ဝက်သား နှင့် ကြက်သားဟင်းများ ပါ၏။

ကျွန်မတို့ဌာနချုပ်မှ ရဲဘော်ရဲမေများကိုပါ ထည့်တွက်လျှင် အမှတ်(၅) ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး၊ လွတ်လပ်ရေးတပ်ဖွဲ့၌ ခေါင်းဆောင်ပိုင်းကို ချန်လှပ်လျက် စုစုပေါင်း ရဲဘော်၊ ရဲမေ ရှစ်ဆယ်ရှိသည်။

ရဲဘော်က ခြောက်ဆယ်၊ ရဲမေက နှစ်ဆယ်။

တဲစခန်းများကိုလည်း တပ်ဖွဲ့ရုံး၊ စစ်ခေါင်းဆောင်နေထိုင်ရန်တဲ၊ နိုင်းငံရေး ခေါင်းဆောင်များနေထိုင်ရန်တဲ၊ ရဲဘော်များနေထိုင်ရန် စစ်တန်းလျားနှင့် ရဲမေများ နေထိုင်ရန် တဲတန်းလျား၊ သင်တန်းခန်းမ၊ ဧည့်သည်များအတွက်တဲ၊ မီးဖိုဆောင်၊ ဆေးခန်း၊ လူနာဆောင်... စသဖြင့် စနစ်တကျ တည်ဆောက်ထားသည်။ ဘော်လုံးကွင်းတစ်ကွင်းစာမျှကျယ်သော စစ်ရေးပြကွင်းတစ်ကွင်းလည်း ရှိသည်။

အိမ်သားများကိုလည်း အမျိုးသား အမျိုးသမီးဟူ၍ ခွဲခြား ဆောက်လုပ် ထား၏။ ရေကိုမူ အနီးရှိ စမ်းချောင်းမှ ကောင်းစွာရရှိနိုင်လေသည်။

ဤစခန်းတွင် မူလကရှိနေသည့် လက်နက်အင်အားမှာ ဘရင်း စက် သေနတ်တစ်လက်၊ တော်မီသုံးလက်၊ ရိုင်ဖယ်အလက်နှစ်ဆယ်၊ ပြောင်းတို

သေနတ် ၅ လက်နှင့် ပစ္စတို ၅ လက်သာဖြစ်၏။

လက်နက်အားလုံးလိုလိုမှာ ဆလင်းချောင်းထဲမှ ရရှိခဲ့သဖြင့် ပြင်ရန်လိုနေ လေသည်။

စစ်ခေါင်းဆောင် အစ်တူး၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက လက်နက်ငယ်သင်တန်းကို စ၍သင်ပေးသည်။ ဒု-ဗိုလ်ကြီးအာသာနှင့် ကျွန်မ တို့က သင်တန်းအကြပ်များအဖြစ် ဆောင်ရွက်ကြရ၏။

ညနေဘက်တွင် ဖောက်ခွဲရေးနှင့်သက်ဆိုင်သော ပို့ချချက်များကို ပို့ချပေး သည်။ တောတွင်းကျွမ်းကျင်မှုနှင့် နည်းဗျူဟာများကိုလည်း ပို့ချပေးရသည်။

နံနက်စောစောပိုင်းတွင် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှား လေ့ကျင့်ခန်းများကို လုပ်ခိုင်း ကာ ညနေစောင်းတွင် နာရီဝက်ခန့် ပျော်ရွှင်အားကစား ပြုလုပ်ခိုင်း၏။

ရဲဘော် ရဲမေများအားလုံးပင် လိုလိုချင်ချင် တက်တက်ကြွကြွနှင့် သင်ယူ ကြလေသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ဒုဗိုလ်အာသာက ပြင်ရန်လိုနေသော လက်နက် များကို နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ပြင်ပေး၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် ဤဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်များမှတစ်ဆင့် ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး လွတ်လပ်ရေး မလေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး ချုပ်ထံသို့ မိမိသည် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးလိုပါကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မိမိအား ခေါ်ယူပါရန် သို့တည်းမဟုတ် ဆလင်းဌာနချုပ်စခန်းသို့ အလည်လာရောက် ပါရန် သမတ္တာရပ်ခံလိုက်သည်။

မေတ္တာရပ်ခံစာတွင် မိမိမည်သို့ဆောင်ရွက်ခဲ့ပုံကိုလည်း ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ က အသေးစိတ်ထည့်၍ရေးလိုက်၏။

ဤဌာနချုပ်တွင် ကျွန်မတို့ ရဲဘော် ရဲမေအားလုံး တစ်နေ့ ထမင်းနှစ်နပ်စီ စားကြရသည်။ ထမင်း သို့မဟုတ် ဆန်ပြုတ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် ငါးခြောက်၊ ငါးခြောက်မပါလျှင် ကန်စွန်းရွက်၊ ကန်စွန်းဥဟင်း ပါတတ်သည်။ ပုံစံနှင့် မဟုတ်ဘဲ တဝစားနိုင်ကြ၏။

ရဲဘော် ရဲမေအားလုံးလောက်ပင် အသက် ၂၀ အောက် ဖြစ်ကြပြီး ရဲဘော် အချို့သာ ၂၅ နှစ်ထက် ကြီးသည်။ အသက် ၁၂ နှစ်ထက် ကြီးပုံမရသေးသည့် လူငယ်လေးတစ်ယောက်လည်း ရှိ၏။

တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးတွင် တူညီဝတ်စုံမရှိ။ ဖြစ်သလို ဝတ်ဆင်ကြသည်။ ရွာများ မြို့များသို့တက်၍ ရိက္ခာ၊ ဆေးဝါးနှင့် အခြား တော်လှန်ရေးကိစ္စများ အတွက် သွားကြသူများသည် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားသည်။ စန်းတွင်နေရသော ရဲဘော်များက ပြာနန်းနန်းဆောင်းဘီများကို ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိကြ၏။

ရွာများ၊ မြို့များသို့သွားသူ တရုတ်အမျိုးသားများအား အဝတ်အစား သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်ထားလျှင် ပြောက်ကျားများ ဖြစ်သည်ဟု ဂျပန်စစ်ပုလိပ်များ၏ ထင်မြင်ခြင်းခံရသည်ဟု သိရ၏။

အမျိုးသမီးရဲမေများက အနက်ရောင် ဘလောက်စံအင်္ကျီများနှင့် ဘောင်းဘီများ ဝတ်ဆင်ကြသည်။ ဖြူဝင်းနေသော သူတို့အသားနှင့် ပန်ရလှသည်။ မျက်နှာကို အလှခြယ်သခြင်း မပြုကြ။

ဆလင်းဌာနချုပ်တွင် ၁၅ ရက်ခန့် အနေကြာလာခဲ့သည်။ တစ်ညတွင် ပြောက်ကျားရဲဘော်သုံးယောက် ကျွန်မတို့စန်းသို့ ရောက်လာကြ၏။ ကျွန်မတို့မှာ အိပ်ရာဝင်ချိန် မရောက်သေးသဖြင့် တဲရှေ့ကွင်းပြင်တွင် ဝိုင်းဖွဲ့လျက် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့လူစုနှင့် စကားစမြည် ပြောနေကြဆဲ။

ရဲဘော်သုံးယောက်အနက် တစ်ယောက်သည် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ ရှိရာသို့ စူးစူးစိုက်စိုက်ဝင်လာကာ ညာခြေမှ ဘောင်းဘီကို လှန်၍ ကြည့်နေသည်။

ကျွန်မတို့အားလုံးပင် စိတ်မနှံ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု ထင်လိုက်ကြ၏။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာကိုယ်တိုင်လည်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေပေသည်။

အဆိုပါရဲဘော်သည် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၏ ညာခြေထောက်မှ အမာရွတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း...

“ဟုတ်တာပေါ့။ အစစ်ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ရာတစ် စစ်အထူး သင်တန်းကျောင်းမှာ စစ်ပညာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာပဲ” ဟု အင်္ဂလိပ်စကား ပီပီသသဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“နေပါဦး...ခင်ဗျားက ရဲဘော်ဘယ်သူတုံး”

“ကျွန်တော် တန်ချန်ကင်းလေ။ ဗိုလ်ကြီးဆီမှာ ပထမပတ် သင်တန်း တက်ခဲ့တဲ့ ပြောက်ကျားရဲဘော် တန်ချန်ကင်း”

သည်တော့မှပင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက မိမိပြောခဲ့သည့်စကားကို အမှတ်ရ

လာတော့သည်။

“ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို မောင်းထုတ်တဲ့နေရာမှာ ရဲဘော်တွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ အတူတူပဲ။ တစ်နေ့ ကျုပ်တို့ တောထဲမှာတွေ့ကြရမယ်။ ဒီတော့ ကျုပ် ညာခြေထောက် အမာရွတ်ကို မှတ်ထား။ ကျုပ်နာမည် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတဲ့”

ပြောက်ကျားရဲဘော် ၁၅ ယောက်အား ပထမပတ် သင်တန်းပေးစဉ်က ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် ဤသို့ သင်တန်းဖွင့်ပွဲမိန့်ခွန်း ပြောရာ၌ ထည့်ပြောခဲ့၏။ ယခု ထိုစကားအရ ရဲဘော်တန်ချန်ကင်းက အမာရွတ်ကို လိုက်ရှာလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

တန်ချန်ကင်းသည် အမှတ် ၁၀၁၊ စစ်အထူးသင်တန်းကျောင်း၌ သင်တန်းသား ၁၅ ယောက်တွင် ခေါင်းဆောင်လည်းဖြစ်၊ စကားပြန်လည်း ဖြစ်ခဲ့၏။

“ဗိုလ်ကြီးပေးလိုက်တဲ့စာကို အဖွဲ့ချုပ်ကြီးရဲ့ ဌာနချုပ်က ရပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ကို ဗိုလ်ကြီးနဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ လွှတ်လိုက်တာပါ”

တန်ချန်ကင်းသည် စစ်မဖြစ်မီက စင်ကာပူမြို့၊ ဖိဒ်စက်ရုံကြီးမှ အလုပ်သမားကလေးတစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေးလိုက်စား၍ ကိုယ်လက်အချိုးအစား ပြေပြစ်သည်။ စာအဖတ်များသည်အလျောက် ဗဟုသုတကြွယ်သည်။

ယခုမှ အသက် ၂၂ နှစ်။

သို့သော် အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ဌာနချုပ်တွင် တာဝန်ကြီးကြီးတစ်ခုကို ပေးအပ်ခြင်းခံရသည်အထိ မြောက်စားခြင်းခံရလေသည်။ စစ်အတွင်း ကျွန်မတို့ တွေ့ဆုံရသော ပြောက်ကျားတာဝန်မှူးများထဲတွင် တန်ချန်ကင်းသည် အမြင်အကျယ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဟု ကျွန်မတို့က ယူဆမိ၏။

“ဗိုလ်ကြီးရေ...မှူးချုပ်နဲ့ တခြားတာဝန်မှူးကြီးတွေ စင်ကာပူကို ဖက်ဆစ် တပ်တွေ တက်လာတော့ သိသိကလေးလွတ်ထွက်လာနိုင်ကြတယ်။ ရေယာဉ်ကလေးနဲ့ပြေးလို့ပေါ့။ ခုတော့ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးရဲ့ဌာနချုပ်ကို ဂျီဟိုမြို့မှာ လျှို့ဝှက်ပြီး ဖွင့်ထားတယ်”

“မှူးချုပ်က ဗိုလ်ကြီး မလေးမှာပဲရှိနေတယ်ဆိုတာ သိနေတယ်။ ဗိုလ်ကြီးနဲ့လည်း သိပ်တွေ့ချင်နေတယ်။ ဗိုလ်ကြီးက တစ်ရာတစ် စစ်အထူးသင်တန်းမှာ

ကျွန်တော်တို့ ပြောက်ကျားရဲဘော်ကလေးတွေကို စစ်ပညာသင်ပေးခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး လက်နက်တွေလည်း ဆလင်းဌာနချုပ်ကို ပေးခဲ့တယ်မဟုတ်လား။

“အဖွဲ့ချုပ်ကြီးရဲ့ ဌာနချုပ်ကို မကြာခင် ကွာလာလမ်းပျို့တော်ကို ပြောင်းလာတော့မှာ၊ ဒီတော့မှ ဆွေးနွေးပွဲ ကျင်းပဖြစ်အောင် ကျွန်တော်စီစဉ်ပါ့မယ် ဗိုလ်ကြီး။”

“အေးပေါ့ကွာ၊ ငါကလည်း မင်းတို့အဖွဲ့ချုပ်ကြီးရဲ့ ဌာနချုပ်နဲ့ ထိစပ်မှု ရှိနေမှ အလုပ်လုပ်ဖို့ အဆင်ပြေမှာပေါ့။ နို့မို့ဆိုရင် ရန်သူက ဘာတွေလုပ်နေပြီး တို့က ဘာတွေလုပ်ရမယ်၊ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးက ဘယ်လိုအစီအစဉ်ရှိတယ်ဆိုတာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်လွဲပြီး ချိန်သားမကိုက် ဖြစ်နေမှာပေါ့ကွ”

“ဟုတ်တယ်ဗိုလ်ကြီး။ ဗိုလ်ကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်။”

ကျွန်မတို့က ဗိုလ်ကြီးအော်စကားနှင့် တန်ချိန်ကင်းတို့ စကားကို နားထောင်၍ ကောင်းနေစဉ် ညကိုးနာရီထိုးပြီဖြစ်၍ သံချောင်းခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။

ကင်းတာဝန်နှင့် အခြားတာဝန်မကျသော ရဲဘော် ရဲမေများ အိပ်ရာဝင်ရန် အချက်ပေးလိုက်သောအသံ။

သာမန် ရဲဘော် ရဲမေများသာမက ကျွန်မတို့ပါ ဤစည်းကမ်းကို လိုက်နာကြရ၏။ ညကိုးနာရီ သံချောင်းခေါက်သံပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမျိုးသမီးအဆောင်နားသို့ အထူးတာဝန်ပေး၍ စေလွှတ်သူမှအပ မည်သူမျှ မကပ်ကြရတော့။

ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် တန်ချိန်ကင်းအား ဌာနချုပ်ရုံးခန်းသို့ ခေါ်၍ ထွက်သွားလေသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားထဲတွင် ပထမပတ်သင်တန်းတက်ခဲ့သော တန်ချိန်ကင်းနှင့် ရဲဘော်အဖွဲ့ဝင်တို့သည် ဘာတူဂုများအတွင်း၌ စခန်းချထားသည့် ပြောက်ကျားအဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်နေကြလေပြီ။

“ဗိုလ်ကြီးရှေ့...ကျွန်တော်တို့တော့ ဗိုလ်ကြီးသင်ပေးတဲ့ စစ်ပညာနဲ့ ဖက်ဆစ်တွေကို အခွင့်ရတိုင်း ဆော်နေပြီ။ ဂျပန်ပုလိပ်ဌာနတွေရော ကားလမ်းပေါ်က ရန်သူ ယာဉ်အုပ်စုတွေကိုပါ တီးထည့်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့တော့ ဓဏဓဏ စခန်းပြောင်းပြန်နေရတယ်။”

“ဗိုလ်ကြီးဆီက လက်နက်တွေ သိပ်လိုချင်တယ်၊ ရိက္ခာလည်း တတ်နိုင်

သလောက် မျှစေချင်တယ်၊ ဒေးဗစ်နဲ့ ဘာရောင်းဆိုတဲ့ ဗိုလ်ကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ လက်နက်ရိက္ခာရအောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မလက္ခာရလက်ကြားမှာ သမ္မန်နဲ့ သွားပြီးစောင့်တာလည်း ဖက်ဆစ်ကောင်တွေ ဝင်ရှုပ်လာလို့မရခဲ့ဘူး ဗိုလ်ကြီး၊ ဒီတော့ ဗိုလ်ကြီးတို့ မဟာမိတ်အင်္ဂလိပ်တွေဆီက လက်နက်ခဲယမ်းနဲ့ ရိက္ခာတွေ လေထီးနဲ့ ချပေးအောင် လုပ်ပေးစမ်းပါ။”

“အေး...ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ကွ၊ မင်းတို့ရဲ့ မှူးချုပ်နဲ့ ငါနဲ့ ထိစပ်ဆက်သွယ်မှု မရှိဘဲနဲ့ ဒီကိစ္စတွေ ဘယ်လိုစီစဉ်နိုင်မလဲလို့။ ဒီတော့ သူ့ကို မြန်မြန်တွေ့နိုင်အောင် မင်းက စီစဉ်ပေးပေါ့ ဟုတ်လား။”

တန်ချိန်ကင်းနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကားတို့ ထိုင်၍ စကားပြောနေလိုက်ကြသည်မှာ နောက်တစ်နေ့ နေထွက်သည်အထိပင်။

ဤနေ့တွင် တန်ချိန်ကင်းက သူ့ပြောက်ကျားတပ်စခန်းရှိရာ ‘ဆီလန်ဂေါ’ ကမ်းခြေဘက်ရှိ ကျောက်ဂူသို့ စက်ဘီးဖြင့် ပြန်သွား၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကား၊ ဒုဗိုလ်အာသာနှင့် ကျွန်မတို့က တန်ချိန်ကင်း၏ စခန်းရှိရာ ‘ဆီလန်ဂေါ’သို့ ဖြစ်နိုင်သည့်အချိန်တွင် တောတောင်လမ်းအတိုင်း လိုက်သွားမည်ဖြစ်၏။

ဆလင်းဌာနချုပ်မှ သင်တန်းစခန်းအတွက် ‘နီဂရီဆမ်ဘီလန်’ စခန်းမှ ရော်ဘင်ဆင်နှင့် သူ့လူစုကို ခေါ်ယူကာ တာဝန်ပေးထားခဲ့မည်။ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး လွတ်လပ်ရေး မလေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်နှင့် ဆွေးနွေး၍ အဆင်ပြေလျှင် ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစုအား အိန္ဒိယအရောက် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိများအဖြစ် စေလွှတ်မည်ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ထံမှ လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ရိက္ခာများ လေထီးဖြင့် ချပေးရန်တည်း။

ဧပြီလ ၆ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် စိတ်တက်ကြွ ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ဆလင်းဌာနချုပ်စခန်းမှ တန်ချိန်ကင်းခေါင်းဆောင်သော စခန်းသို့ တောလမ်း တောင်လမ်းအတိုင်း ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်မတို့ကို ရဲဘော်သုံးယောက်က လိုက်၍ စောင့်ရှောက်ပေးကြသည်။

ရွာများ၊ မော်တော်ကားလမ်းများကို ညအချိန်မှ ဖြတ်သန်း၍ သွားကြရသည်။ တောထဲတောင်ထဲတွင်မူ နေ့ရော ညပါ ခရီးနှင့်ကြ၏။ ကျွန်မတို့ကို လိုက်၍စောင့်ရှောက်ပေးသော ရဲဘော်သုံးယောက်သည် တတိယမြောက်နေ့၌

စန်းသို့ပြန်သွားကြ၏။ သူတို့အစား အခြားစခန်းမှ ရဲဘော်နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

ဤနည်းအတိုင်း ခရီးဝေးလာသည်နှင့်အမျှ အသစ်အသစ်သော လမ်းပြရဲဘော်များ လဲ၍ လဲ၍ ရောက်လာလေသည်။

ခရီးအကွာအဝေးမှာ မျဉ်းဖြောင့်အတိုင်းဆိုလျှင် မိုင် ၅၀ ခန့်သာ။ သို့သော် ကျွန်မတို့က ၁၅ ရက်ခန့် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြရ၏။

ရဲဘော်တန်ချန်ကင်း၏ ပြောက်ကျားစခန်းတွင် ရဲဘော် ရဲမေ ၇၀ ခန့် ရှိသည်။

ကျွန်မတို့ရောက်လာပြီးနောက် ၂ ရက်အကြာတွင် ပြောက်ကျားစခန်းကို ရာဘာတောထဲမှနေ၍ လာရောက်ထောက်လှမ်းသော ဂျပန်သတင်းပေး မလေးအမျိုးသားတစ်ယောက်ကို ကင်းသမားက သေနတ်ဖြင့် ပစ်ဖမ်းသည်။ မထိ။ ဂျပန်သတင်းပေးက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွား၏။ သို့နှင့် နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင်ပင် စခန်းပြောင်းကြရလေသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်တွင် ဂျပန်၊ မလေးနှင့် အိန္ဒိယအမျိုးသားများ ပါဝင်သော ဖက်ဆစ်ဘက်က ကျွန်မတို့ စွန့်ပစ်ခဲ့သော စခန်းဟောင်းကို ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ကြသည်ဟု သတင်းရ၏။ ဖက်ဆစ်ကောင်များသည် လူမရှိသော တဲများကို မီးရှို့ရုံမှတစ်ပါး အခြားမတတ်နိုင်။

စခန်းအသစ်တွင် တဲများဆောက်လုပ်၍ ပြီးသွားသောအခါ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ဒုဗိုလ်အသာတို့က တပ်စိတ်ခေါင်းဆောင်များသင်တန်း၊ ရိုးရိုးတပ်သားသင်တန်းများကို ပေးသည်။

ကျွန်မက ပြောက်ကျားရဲမေ ၁၂ ယောက်ကို မွမ်းမံသင်တန်းပေးသည်။ ရှေးဦးသူနာပြုရန်နည်း၊ ဆေးထိုးနည်းများ သင်ပေး၏။

စခန်းတာဝန်ခံ ရဲဘော်တန်ချန်ကင်းမှာ စခန်းတွင် နေရသည်ဟူ၍ မရှိသလောက် အခြားဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းများတွင် အချိန်ပေးနေရလေသည်။

ကျွန်မတို့သုံးယောက်က ရဲဘော်တန်ချန်ကင်းအား တွေ့တိုင်းမေးနေသော မေးခွန်းမှာ “မူးချုပ်ကြီး ဘယ်တော့လာမလဲ”။ တန်ချန်ကင်းက မေးတိုင်း ပေးလေ့ရှိသောအဖြေမှာ “နည်းနည်းတော့ သည်းခံပြီး စောင့်ကြပါခင်ဗျာ”ဟူ၍။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ရဲဘော်တန်ချန်ကင်းသည် ကျွန်မတို့အား လှည့်တား

မုန့်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ သိကြပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့က မတွေ့ချင်စေ လောကြီးနေကြခြင်းကြောင့်သာ တွေ့တိုင်း မေးနေမိကြခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် မိုင် ၅၀ ခန့်ခရီးကို ၁၅ ရက် ကြာအောင် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လာခဲ့ရပါသည်။ မလေးတစ်နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်၏ အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံရေးအတွက် အဘက်ဘက်မှ ပြင်ဆင်စီမံမှုများ ပြုလုပ်ရသည်ကပင် အနည်းဆုံး တစ်လလောက်ကြာမည်ဟု ကျွန်မတို့ ခန့်မှန်းမိကြပါသည်။

ဤသို့ ရက်ရှည်လများ စောင့်နေရမည့်အတူတူ ကျွန်မတို့ တစ်ခုခု ဆောင်ရွက်ရန် ကြံစည်ကြည့်ကြပါသည်။

၁၉၄၂ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တပ်များက စင်ကာပူရေကြောင်းခံတပ်မြို့ကြီးကို သိမ်းယူလိုက်၏။ ဤသတင်းမှအပ အခြားသတင်းများကို ကျွန်မတို့ မသိရတော့။

“ဂျပန်တွေ မြန်မာပြည်ကိုသိမ်းလိုက်ပြီ၊ သိဟိုဠ်ရောက်နေပြီ” စသော ပါးစပ်ပြောသတင်းများကိုသာ ကြားနေရ၏။

ဥရောပစစ်မျက်နှာမှ သတင်းဆိုလျှင် လုံးဝပင် မကြားရတော့။ ထို့ကြောင့် လျှပ်စစ်မီးစက်ရုံမှူး မစ္စတာအဲစ်အား စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းရန် အပ်ထားခဲ့သည့် ဝိုင်းယာလက်ကြီးမဲ့ကြေးနန်းစက်ကို သွားရောက်ယူရန်။

သို့မဟုတ် ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစုက 'ဆန်ဂီရီဂေါင်း' ရွာအနီးတွင် နေထိုင်သည့် တရုတ်ကုန်သည်ထံ အပ်နှံထားခဲ့သော ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်ကို ယူရန်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အခြားအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က ရိက္ခာများသွားဝယ်ယူရန် ကျွန်မတို့က တင်ပြလိုက်ပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် စခန်းသစ်တွင် လှုပ်ရှားမှုဟူ၍ မရှိသောကြောင့် ဤသို့ တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

စခန်းတွင် အစောင့်အနေ အများကြီး ချန်ထားရန်လည်း မလို။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤစခန်းသစ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် ရဲဘော် တန်ချန်ကင်းက ချုံနီတိုက်ခိုက်ရေး၊ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေး လုပ်ငန်းများကို ခေတ္တ ရပ်ဆိုင်းထားခဲ့သဖြင့် ဤစခန်းကို ရန်သူက အရိပ်ကျမည် မဟုတ်သေးသောကြောင့်ပင်။

ရဲဘော် တန်ချန်ကင်းနှင့် သူ့လက်ထောက်ခေါင်းဆောင် ရဲဘော်အလွိုင်က ကျွန်မတို့ တင်ပြချက်ကို သဘောကျသည်။ 'ဆန်ဂီရီဂေါင်း' ရွာအနီးတွင် ဝှက် ထားသော ဝိုင်ယာလက်စက်ကို သွားယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်မတို့နှင့် အတူ 'မင်ချစ်' ပြောက်ကျားစခန်းမှ လက်နက်ကိစ္စအတွက် ရောက်နေသော စစ်ခေါင်းဆောင် ရဲဘော်အလွိုင်လည်း လိုက်ပါမည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်မတို့သည် ရဲဘော်တန်ချန်ကင်း၊ ရဲဘော်အလွိုင်တို့နှင့်အတူ စက်ဘီး ကိုယ်စီဖြင့် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြ၏။

၁၉၄၂ ခု၊ မေလ ၁ ရက်နေ့။

ကျွန်မတို့သည် မော်တော်ကားလမ်းအတိုင်း စက်ဘီးစီး၍သွားခြင်းမဟုတ်။ ရာဘာတော၊ ကိုင်းတော၊ ကွင်းတောမှဖြတ်ကာသွားခြင်းဖြစ်၏။ မော်တော် ကားလမ်းကို ဖြတ်ရမည့်နေရာများတွင် ကျွန်မတို့က အထူးသတိထားရမည်။

မေလသို့ရောက်နေပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက် လမ်းတွင် ရွှံ့များ၊ ငွက်များ၊ ရေအိုင်များ အစီအစဉ်ရှိနေလေသည်။ အုန်းခင်းများကိုဖြတ်၍ စက်ဘီးစီးရသည်မှာ ပျော်စရာ။ သို့သော် အုန်းခင်းမှထွက်၍ တောင်ကို တက်ရသောအခါ စက်ဘီးက လူကို ပြန်၍စီးနေတော့၏။

မေလ ၂ ရက်နေ့ ရောင်နီမလာမီ ကျွန်မတို့ မိုင်တိုင်အမှတ် ၂၀ သို့ ရောက်သွားကြ၏။ လက ထိန်ထိန်လင်းနေလေသည်။ ဤမိုင်တိုင်အနီး တော ထဲတွင် ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစုက ရိက္ခာနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းသေတ္တာအချို့ မြှုပ်ထားခဲ့သည်။ လေးလခန့်ကြာခဲ့ပြီ။

ထိန်ထိန်လင်းနေသောလရောင်ဖြင့် ရော်ဘင်ဆင်ပေးလိုက်သော မြေပုံ လမ်းညွှန်အတိုင်း 'လက်နက်တိုက်' နှင့် 'ရိက္ခာဂိုဒေါင်' ကို ရှာကြ၏။ မတွေ့။

မိုင်တိုင်အမှတ် ၂၀ ၏ ညာဘက်တွင် လမ်းသွယ်ကလေးတစ်ခု ရှိသည်။ ထိုလမ်းကလေးအတိုင်း ရဲဘော်တန်ချန်ကင်းက ကျွန်မတို့အား ခေါ်သွားသော အခါ မိုင်ဝက်ခန့်၌ တရုတ်အဘိုးအိုကြီးနှစ်ယောက် ရောင်းချနေသော ကော်ဖီ ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်မတို့သည် ထိုကော်ဖီဆိုင်တွင်ပင် စခန်းချရလေသည်။ ကျွန်မက ကော်ဖီသောက်ရင်း အပန်းဖြေနေစဉ် အမျိုးသားရဲဘော်များ 'ဆမ်ရှူး' ခေါ် ဆန်နှင့် ချက်ထားသောအရက်ကို သောက်နေကြလေသည်။

ကျွန်မသည် ရဲဘော်တန်ချန်ကင်း၏ စည်းရုံးရေးကို ချီးမွမ်းနေမိ၏။ လင်းရောင်ခြည်ပေါ်လာသောအခါ ကျွန်မတို့သည် 'လက်နက်တိုက်' နှင့် 'ရိက္ခာဂိုဒေါင်' ကို ဆက်၍ရှာကြပြန်သည်။

တွေ့ရ၏။ သို့သော် အချို့ရိက္ခာဘူးများကို ဝက်ဝံတူးဖော်စားထားသည်။ လေးဂါလံဝင် သံဘူးများနှင့် ထည့်သွင်းသိုလှောင်ထားခဲ့သည့် ဆန်၊ သကြားနှင့် ဆီများမှာ လုံးဝမရှိတော့။

သို့ရာတွင် ယမ်းဘီလူးများ၊ ခဲယမ်းများ၊ လက်ပစ်ဗုံးများနှင့် စည်သွတ်ဘူး အငယ်များကို အကောင်းပကတိတွေ့ရ၏။ ဤလက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ရိက္ခာများက ရဲဘော်အဖွဲ့၏ လူ ၁၀ ယောက်က နေ့လယ်ကြောင်တောင်ကြီးတွင်ပင် စက်ဘီးဖြင့်တင်လျက် ဘာတူဂူစခန်းသစ်ရှိရာသို့ သယ်ယူသွားကြ၏။

လက်ဆွဲသေတ္တာများတွင်ထည့်ကာ စက်ဘီးကယ်ရိယာတွင်တင်၍ သာမန် ခရီးသည်ကဲ့သို့ တင်သွားခြင်း။

ကျွန်မတို့သည် မေလ ၂ ရက်နေ့ တစ်နေ့လုံး လမ်းအထက်ဘက်ရှိ တောင်ယာအဟောင်းတွင် စခန်းချနေကြရလေသည်။

မိုးချုပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့ ခရီးစ၊ ထွက်ကြ၏။

မိုးချုပ်သည်ဟုသာ ပြောရသော်လည်း လက ထိန်ထိန်သာနေသဖြင့် နေ့ခင်းလိုပင်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်မတို့ ယနေ့ညသွားရမည့်ခရီးမှာ မော်တော်ကား လမ်းအတိုင်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ချီတက်မှုအစီအစဉ်ကလေးတစ်ခုတော့ လုပ် သင့်သည်ဟု ကျွန်မက အကြံပေးသည်။

“မလိုပါဘူး ရဲဘော်ဆာယာရယ်”

ရဲဘော်အလွိုင်က ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ကန့်ကွက်နေ၏။ လမ်းပေါ်တွင် စက်ဘီး၊ လှည်း... စသည်ဖြင့် ခရီးသွားများ အဆက်ပြတ်သည်ဟုပင်မရှိ။

ရဲဘော်တန်ချန်ကင်းကလည်း ခပ်မဆိတ်ငြိမ်နေ၏။ ကျွန်မက ဆက်၍ ပြောမနေတော့ဘဲ သူတို့နှင့်အတူ စက်ဘီးစီး၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

မိုင်တိုင် ၇၅ သို့ ရောက်ခါနီးတွင် သစ်သားတံတားရှည်တစ်ခုကို တွေ့ ရ၏။ ဤတံတားတွင် ပျဉ်ချပ်များကို သံနှင့်မရိုက်ဘဲ ခင်းရုံသာ ခင်းထားသည်။ စက်ဘီးနှင့် နွားလှည်းများ တံတားပေါ်သို့ တက်၍သွားသောအခါ တဝန်းဝန်း တကျန်းကျန်း မြည်နေတော့၏။

ဤတံတားကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ကျွန်မက လမ်းပေါ်တွင် ခြေတစ်ဖက် ထောက်ကာ နောက်မှလိုက်လာသော ဗိုလ်ကြီးအော်စကားနှင့် ဒုဗိုလ်အာသာတို့ကို စောင့်နေသည်။

သူတို့စက်ဘီးနှစ်စီးမှာ ချိန်းကြိုးခဏခဏပြုတ်ကာ ဒုက္ခပေးနေ၏။ ရဲဘော် တစ်ချိန်ကင်းနှင့် ရဲဘော်အလွိုင်တို့က ကျွန်မရှေ့မှာ။

ကျွန်မနောက်ဘက်မှလာနေသော စက်ဘီးသုံးစီးက ကျွန်မရပ်နေသည့် အနားမှ ဖြတ်သွားကြသည်။ တစ်ယောက်က ကျွန်မအနားသို့ အရောက်တွင် သူ့စက်ဘီးကို ရပ်လိုက်ကာ...

“စက်ဘီးက ဒုက္ခပေးနေလို့လား” ဟု မလေးစကားဖြင့် မေးလိုက်၏။

ကျွန်မကိုမေးနေသူမှာ မလေးအမျိုးသား ပုလိပ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မက ချက်ချင်းသိလိုက်၏။ သူ့စက်ဘီးလက်ကိုင်ပေါ်တွင် နှလုံးပွားပြောင်းတို့ သေနတ်တစ်လက်က ကန့်လန့်ဖြတ်လျက်။

လရောင်က ထိန်ထိန်သာနေလေသည်။

ကျွန်မက “မပေးဘူး” ဟု တစ်ခွန်းတည်းပြောကာ စက်ဘီးကို အတင်း နှင်း၍ ထွက်သည်။

မလေးပုလိပ်က ကျွန်မကို အတင်းဖမ်းဆွဲသည်။ မမိသောအခါ ကျွန်မ စက်ဘီးနောက်ပိုင်းကို လှမ်းဆွဲပြန်၏။ မမိ။ ကျွန်မက အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် နှင်းထွက်ကာ ရှေ့သို့ရောက်နေပြီ။

မလေးပုလိပ်သည် “ဖမ်းကြ...ဖမ်းကြ” ဟု အော်ဟစ်ရင်း ကျွန်မရှိရာသို့ သေနတ်ဖြင့် ပစ်လိုက်၏။ ကျွန်မနှင့် မလေးပုလိပ်မှာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး တွင် နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသည်။

ကျွန်မက စက်ဘီးကို ဘယ်တိမ်းညာယိမ်းလျက် စီးနေသည်။

တတိယသေနတ်သံ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် ကျွန်မစက်ဘီးမှ နောက်ဘက် က ပေါက်ကွဲ၍ထွက်သွားသည်ကို သိလိုက်၏။ တစ်ပြိုင်တည်းလိုပင် ကျွန်မ ဘယ်ခြေထောက်မှ သလုံးသားတွင်လည်း ပုခနဲတွေ့လိုက်ရသည်။

ပေါက်ကွဲနေသော နောက်တာရာအပြားကြီးနှင့်ပင် ကျွန်မက စက်ဘီးကို ဆက်၍နှင်းလာ၏။ ဘယ်ခြေထောက်က တဖြည်းဖြည်းနာလာသည်။ ဤအချိန် တွင်ပင် ရှေ့သို့ ကြိုရောက်နေသော ရဲဘော်တစ်ချိန်ကင်းနှင့် ရဲဘော်အလွိုင်တို့

ကျွန်မနားသို့ ပြန်ရောက်လာ၏။

သေနတ်သံများ ဆူဆူညံညံကြား၍ ပြန်ခေါက်လာခြင်းပင်။

သူတို့နှစ်ယောက်က ကျွန်မကို စက်ဘီးပေါ်တွင်ပင် ထိုင်နေစေပြီး သူတို့က ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ထိန်း၍ခေါ်သွားသည်။

ကျွန်မတို့နောက်ဘက်မှ ပစ္စတိုသေနတ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာ၏။ ကျွန်မတို့သုံးယောက်က လမ်းဘေးမှောင်ရိပ်ကိုခိုကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့် နေကြသည်။

ခဏအကြာတွင် စက်ဘီးအလွတ်တစ်စီးကို ထိန်းရင်း မိမိစက်ဘီးကို စီးလာသည့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကားကို မြင်လိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ ဒုဗိုလ်အာသာ။

သူတို့အနက် တစ်ယောက်ယောက်သည် မလေးပုလိပ်အား ပစ်သတ်ခဲ့ပြီး နောက် စက်ဘီးကို ယူလာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်မက တွေးမိသည်။

မလေးပုလိပ်သည် တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ဟန်မတူ။ စုစုပေါင်း သုံး ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်မိ၏။ ကျွန်မရပ်နေစဉ် ကျွန်မကိုကျော်၍ တက်သွား သော ပုလိပ်နှစ်ယောက်သည် သေနတ်သံတစ်ခိုင်းခိုင်းကြားရသောကြောင့် အခင်း ဖြစ်ပွားရာသို့ ပြန်လာဟန်မရှိ။

ရဲဘော်အလွိုင်သည် နောက်ဘက်တာရာပွင့်ထွက်သွားသော စက်ဘီးကို တောထဲတစ်နေရာသို့ သွား၍ ဝှက်ထားလိုက်သည်။

ကျွန်မကို ပုလိပ်စက်ဘီးပေါ်တွင် တက်၍ထိုင်စေပြီး ရဲဘော်အလွိုင်ကပင် တွန်းပေးသည်။ သေနတ်ထိသောနေရာမှ သွေးများ သွက်သွက်ကြီးယိုစီး၍ ကျလာသည်။ ပို၍လည်း ကိုက်ခဲလာ၏။ အပေါ်လွှာ ရှုပ်ထွေးသောဖြစ်သည်။ အရိုးကိုမထိဟု ကျွန်မက သိနေသည်။ သို့သော် ဘယ်ခြေထောက်တစ်ခုလုံးမှာ လှုပ်၍ မရလောက်အောင်ပင် နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားက ကျွန်မတွင် အသင့်ပါလာသော ဆေးလွယ်အိတ် ထဲမှ ဆေးများဖြင့် ပြုစုဆေးထည့်ကာ ပတ်တီးစည်းပေး၏။

အချိန်က နံနက် ၃ နာရီ...

ကျွန်မတို့ ဆက်ရမည့်ခရီးက ၆ မိုင်ကျော်ကျော်။

လမ်းတွင် အနှောင့်အယှက်မတွေ့ရလျှင် ၆ မိုင်ခရီးမှာ မှုလောက်သည် မဟုတ်။ သို့ရာတွင် သေနတ်သံဆူဆူညံညံ ပေါ်ထွက်ခဲ့ရသည့်အတွက် မည်သို့

သော အတားအဆီးများနှင့် တွေ့ရဦးမည်လဲဟု ကျွန်မက စိုးတထိတ်ထိတ်။ ကျန်သည် ၆ မိုင်ခရီးကျမှ ကျွန်မတို့သည် စစ်ချိတ်တပ်ပုံစနစ်ဖြင့် တက်ရ တော့သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ တပ်ဦးအဖြစ် ရဲဘော်တန်ချန်ကင်း၊ တပ်ရင်းအဖြစ် ဗိုလ်ကြီး အော်စကာ၊ တပ်မအဖြစ် ကျွန်မနှင့် ရဲဘော်အလျှိုင်၊ တပ်နောက်ရဲအဖြစ် ဒုဗိုလ်အာသာ။

ကျွန်မတို့သည် ကျန် ၆ မိုင်ခရီးကို ဘေးမသိရန်မခဘဲ ရောက်လာနိုင်ခဲ့ ကြ၏။ ကျွန်မတို့ကို မည်သူမျှမမြင်ဟု ထင်မိသည်။

လင်းရောင်ခြည်မပေါ်မီပင် ကျွန်မတို့သည် မော်တော်ကားလမ်းမှနေ၍ 'ဆန်ဂီရိုဂေါင်း' ဌာနချုပ်စခန်းရှိရာသို့ ရောက်နိုင်မည် တောလမ်းပေါ်သို့ ရောက် ခဲ့ကြလေပြီ။

'ဆန်ဂီရိုဂေါင်း'ကို အတိုနည်းဖြင့် 'ဂေါင်း'စခန်းဟုလည်း ခေါ်ဆိုကြ သည်။

အလင်းရောင်ပေါ်လာသောအခါ ကျွန်မအနာကို ရေစင်အောင် ဆေးပေး ကြသည်။ ဒဏ်ရာမှာ အပေါ်ယံရှုပ်ထိသည်ဆိုသော်လည်း ကျည်ထိပ်ဖူးတစ်ခုက သလုံးသားတွင် စူးဝင်နေလေသည်။

ကျွန်မဆေးလွယ်အိတ်ထဲတွင် အသင့်ပါလာသော ဇာဂနာကို ဗိုလ်ကြီး အော်စကာက နှိုက်ယူလိုက်ကာ မီးမြှိုက်လိုက်၏။ ပြီးမှ ကျွန်မ သလုံးသားတွင် စူးဝင်နေသည့် ကျည်ထိပ်ဖူးဆို ဇာဂနာဖြင့် ညှပ်၍ ဆွဲထုတ်ရန် ကြိုးစားနေသည်။

ကျွန်မမှာ နာလွန်းသဖြင့် သတိလစ်၍ပင်သွားသည်ဟု နောက်မှ သိရလေ သည်။ ကျွန်မသတိပြန်လည်လာ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မ သလုံးသား ထဲတွင် စူးဝင်နေသော ကျည်ထိပ်ဖူးကို တွေ့ရ၏။

မော်တော်ကားမှ နတ်(မုလီ)ကို လက်မဝက်လောက်ဖြတ်ကာ လုပ်ထား သည့် မလေးပုလိပ်၏ ကျည်ထိပ်ဖူး။ ကျွန်မ သလုံးသားမှ ကျည်ထိပ်ဖူးကို ထုတ်ယူပြီးသောအခါ အနာကို ဖန်ရည်ဆေးသည်။ ထို့နောက် ဆေးလွယ်အိတ် ထဲမှ အိုင်အိုဒင်းဆေးကိုထည့်ကာ ပတ်တီးစည်းပေးသည်။

ခြေထောက်ကို ရက်အတန်ကြာအောင် မလှုပ်နိုင်သည့်တိုင် ဒဏ်ရာတွင် အခြားပိုးများဝင်သည့် လက္ခဏာကို မတွေ့ရ။ အရောင်လည်း တစ်နေ့ထက်

တစ်နေ့ သက်သာလာလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် 'ဂေါင်း'စခန်းသို့ ရှေးရှုနေသော တောလမ်းသို့ ရောက်နေ လင့်ကစား ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစုကို ကူညီခဲ့သည့် 'ဂျွန်'၏အိမ်သို့ရောက်အောင် ၂ မိုင်ခန့် တောင်တက်ခရီးကို တက်ကြရဦးမည် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မခြေထောက်မှ အနာကြောင့် ၂ မိုင်ခရီးကို လေးနာရီမျှကြာအောင် တရွေ့ရွေ့တက်ကြရ၏။ နေ့လယ် ၂ နာရီခန့်တွင် 'ဂျွန်'၏အိမ်သို့ ရောက်ကြ သည်။ 'ဂျွန်'သည် တရုတ်အမျိုးသားတစ်ဦးသာ ဖြစ်၏။ ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစုက ရင်းနှီးမှုအရခေါ်သောအမည် ဖြစ်လေသည်။

ဂျွန်အိမ်သို့ရောက်ပြီးနောက် ကျွန်မသည် လူမှန်းသူမှန်း မသိအောင်ပင် များတော့၏။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ဒုဗိုလ်အာသာတို့မှာလည်း ငှက်ဖျားဒဏ်နှင့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါကို ခံနေကြရသည်။

လမ်းတွင် မလေးပုလိပ်နှင့် ဖြစ်ပွားခဲ့သောအမှုမှစကာ ဂျပန် စစ်ပုလိပ် များက ကျွန်မတို့ ဥရောပတိုက်သားသုံးယောက်အား ပြင်းပြင်းထန်ထန် လိုက်၍ ရှာနေသည်ဟု ကျွန်မ နေကောင်းလာသည်အခါ ဂျွန်က ပြောပြ၏။

ကျွန်မတို့သုံးယောက်ကို ရဲဘော်တန်ချန်ကင်းနှင့် ရဲဘော်အလျှိုင်တို့က ယခင် ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစု ခိုအောင်းခဲ့သော လျှို့ဝှက်နေရာသို့ ထမ်းစင်ဖြင့် ထမ်း၍ ခေါ်ယူခဲ့ကြကြောင်းလည်း နောင်မှ သိရသည်။

ကျွန်မက အတော်အတန် လမ်းလျှောက်နိုင်သောအခါ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ နှင့် ဒုဗိုလ်အာသာတို့နှစ်ယောက်က အိပ်ရာထဲတွင် ဗုန်းဗုန်းလဲနေကြလေသည်။

ရော်ဘင်ဆင်တို့ အပ်ထားခဲ့သည့် ဝိုင်ယာလက် ကြိုးမဲ့ကြေးနန်းစက်ကို တရုတ်သစ်ကုန်သည်ထံမှ ပြန်ရ၏။ သို့သော် ရိက္ခာများကိုမူ အပ်ထားတဲ့သူများ ပြန်မလာတော့ဟုထင်ကာ စားသုံးလိုက်ပြီး ဖြစ်နေသည်ဟု တရုတ်သစ်ကုန်သည် က ပြောပြသည်။

ဂျွန်မှာ တရုတ်သစ်ကုန်သည်၏ လူယုံတော်ဖြစ်၏။

သို့သော် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကိုပင် ဂျပန်အလိုတော်ရီများက မျက်ခြည် မပြတ်အောင် အကဲခတ်နေကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရဲဘော်တန်ချန်ကင်းနှင့် ရဲဘော် အလျှိုင်တို့က ကျွန်မတို့သုံးယောက်အား လူသစ်ဘက်တော်သားနှစ်ယောက်ဖြင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ဤသို့မိတ်ဆက်ပေးခြင်းမှာ တန်ချိန်ကင်းနှင့် အလျှိုင်တို့ နှစ်ဦးလုံးပင် မိမိတို့ပြောက်ကျားစခန်းများသို့ပြန်ရန် တာဝန်ရှိနေခြင်းကြောင့်တည်း။

ဘက်တော်သား အသစ်တစ်ယောက်ဖြစ်သူ အကောင်းသည် အင်္ဂလိပ် စကားကို ရည်မှန်စွာပြောတတ်ရုံမက ပညာတတ်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

အကောင်းက သူ့အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို ကျွန်မတို့စခန်းတွင် ကူဖော်လောင်ဖက်အဖြစ် ပေးထားသည်။ ထိုအလုပ်သမားဖြင့်ပင် ကျွန်မတို့ အတွက် သစ်သီးများ၊ ကြက်များ၊ ကြက်ဥများ၊ ဂျုံနှင့် နို့ဆီ၊ သကြား... စသည်များကို ထောက်ပံ့နေ၏။

ကျွန်မတို့သုံးယောက်ကို အကောင်းသာ မကယ်လျှင် ဂေါင်းစခန်းတွင်ပင် အရိုးဆွေးကြရပေတော့မည်။

တရုတ်သစ်ကုန်သည်ထံမှ ပိုင်ယာလက် ကြီးမဲ့ကြေးနန်းစက် ရသည့်တိုင် ဘက်ထရီများက ရေစိုနေသဖြင့် အသံကို ကောင်းစွာဖမ်း၍မရ။ ဖမ်း၍ရသမျှ ဆိုလျှင် မြန်မာနိုင်ငံ၊ ဒတ်ချ်၊ အိန္ဒိယ အရှေ့ကျွန်းစုများနှင့် ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းတို့ကို ဂျပန်က သိမ်းယူပြီး ဖြစ်နေသည်။

အိန္ဒိယပြည်ကြီးအား ဆက်၍သိမ်းယူရန် တာစုနေပြီ။

အကောင်းသည် ကျွန်မတို့စက်အတွက် ဘက်ထရီအသစ်များကို ရှာဖွေ ရယူလာသည်။ စက်က ကြည်လင်ပြင်သောအသံ ထွက်လာတော့၏။

ဇွန်လ ၃ ရက်နေ့...

ဘက်ထရီအသစ်ထည့်၍ စက်ကိုဖွင့်လိုက်သောအခါ 'မစ်ဒ်ဝေးတိုက်ပွဲ' သတင်း ပေါ်ထွက်လာ၏။

ဇွန်လ ၃ ရက်မှ ၆ ရက်ထိကြာသော ဤတိုက်ပွဲတွင် အမေရိကန်က ဂျပန်တို့အပေါ်တွင် အောင်ပွဲအကြီးအကျယ်ရခဲ့သည်။

ဤသတင်းကို ဂျပန်အသံလွှင့်ဌာနက...

"အမေရိကန်ရေတပ်ကြီးတစ်ခုလုံး မစ်ဒ်ဝေးတိုက်ပွဲတွင် စုံးစုံးမြုပ်သွား ခဲ့ပြီ" ဟု အသံလွှင့်နေလေသည်။

ရဲဘော်တန်ချိန်ကင်းနှင့် ရဲဘော်အလျှိုင်တို့သည် သက်ဆိုင်ရာ မိမိတို့စခန်း များသို့ ပြန်သွားကြရ၏။ သို့သော် ကျွန်မတို့စခန်းသို့ အခွင့်သင့်သည့်အခါတိုင်း ဝင်ရောက်ကာ သတင်းမေးကြ၏။

တစ်ရက်တွင်မူ ရဲဘော်အလျှိုင်သည် တော်လှန်ရေးဘက်တော်သား မဟောင်းနှင့်အတူ ကျွန်မတို့စခန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် မလေးပုလိပ်နှင့် အချင်းများကြပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဂျပန်ပုဂ္ဂိုလ် ဆက်လက်လှုပ်ရှားမှုကို တွေ့လိုက်မြင်လိုက်သည့် အိန္ဒိယအမျိုးသား ပုဂ္ဂိုလ် ရှိနေခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသူတို့၏ သတင်းပေးချက်အရ ဂျပန်တပ်များက မဟာအနံ့တောင်အနံ့ စနစ်တကျ ရှင်းလင်းရှာဖွေနေကြကြောင်း၊ ဤစခန်း တွင် ကျွန်မတို့ ဆက်နေလျှင် အန္တရာယ်များတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ရဲဘော် အလျှိုင်နှင့် အကောင်းတို့ထံမှ ကြားသိရတော့သည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၊ ဒုဗိုလ်အာသာနှင့် ကျွန်မတို့ကလည်း 'ဂေါင်း'စခန်းမှ ပြောင်းချင်နေကြ၏။

သို့ရာတွင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက 'သက်သာသည်'ဟု ပြောနိုင်ရုံလောက် သာ ကျန်းမာရေးအခြေအနေရှိနေကာ ဒုဗိုလ်အာသာမှာ လမ်းပင်လျှောက်နိုင် သည့် အခြေအနေမရှိ။

ကျွန်မတို့သည် ဤစခန်းသို့ မေလ ပထမပတ်က ရောက်ရှိခဲ့ကြ၏။ ယခု ဇူလိုင်လ ပထမပတ်သို့ပင် ရောက်နေပြီ။ ဤအချိန်အတောအတွင်း ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် သတိလစ်မေ့မျောသွားသည်အထိ ကျန်းမာရေးအခြေ အနေ ဆိုးရွားသွားခဲ့ကြရသည် မဟုတ်လား။

တစ်နေ့တွင် တော်လှန်ရေးဘက်တော်သားကြီး အကောင်းက ရဲဘော် သုံးယောက်ကို ကျွန်မတို့ထံ ခေါ်ယူလာခဲ့ကာ မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ရဲဘော်သုံးဦး အနက် တစ်ဦးမှာ ကျွန်မတို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သည့် ရဲဘော်အလျှိုင်။

ရဲဘော်အလျှိုင်သည် 'မင်ချစ်'စန်း၌ အသစ်ဖွင့်လိုက်သော ပြောက်ကျားတပ် တွင် စစ်ရေးခေါင်းဆောင် ဖြစ်နေပေပြီ။

ဘက်တော်သားကြီး အကောင်းသည် မိတ်ဆက်ပေးပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင် နက် ကျွန်မတို့စခန်းမှ သုတ်သုတ်ပြာပြာထွက်ခွာသွားသည်။ ဂျပန်စစ်ပုလိပ် များက သူ့ကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ်လာကြပြီဟု ပြောသွား၏။

ရဲဘော်အလျှိုင်နှင့်ပါလာသူမှာ ရဲဘော်လာလီယို။ မင်ချစ်စခန်းမှ ပြောက် ကျား နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်။

အချင်မှာ စကားပြန်အဖြစ် မင်ချစ်ရွာမှ လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

'မင်ချစ်' မှ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် လာလီယိုက မလေးနိုင်ငံ ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့ကြီးအနေဖြင့် ကျွန်မတို့၏ လုံခြုံရေး၊ ကျန်းမာရေးကို တတ်နိုင်သမျှ ဂရုစိုက်ညွှန်ကြားနေကြောင်း၊ ယခုအချိန်တွင် ကျွန်မတို့သည် 'ဂေါင်း' စခန်း၌ လုံခြုံမှုရှိတော့မည်ထင်ကြောင်း။ ထို့ကြောင့် မင်ချစ်စခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါကြောင်းနှင့် စကားပြန်မှတစ်ဆင့် ပြောပြ၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက မိမိအဖွဲ့သားတစ်ယောက်မှာ လမ်းလျှောက်နိုင်သည့် အခြေအနေပင် မရှိပါဟု ရိုးရိုးပင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

ဤတွင် ရဲဘော်လာလီယိုက...

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ လူမမာကို တောင်အောက်ရောက်အောင် ထမ်းစင်နဲ့ထမ်းချမယ်၊ တောင်အောက် ကားလမ်းရောက်တော့မှ မော်တော်ကားနဲ့ သွားမယ်"

"မော်တော်ကားနဲ့သွားလို့ လုံခြုံမှု ရှိပါ့မလား"

"လုံခြုံမှုရှိပါတယ် ရဲဘော်ဆာယာ"

ရဲဘော်အလွိုင်က ဝင်၍ပြောနေသည်။

ပြောက်ကျားစခန်းတွင် အမျိုးသမီးကိုလည်း အမည်နှင့်တွဲလျက် 'ရဲဘော်' ဟုပင် ခေါ်လေ့ရှိကြ၏။

ကျွန်မက ရဲဘော်အလွိုင်အား တစ်ချက် မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်လိုက် သည်။ အဓိပ္ပာယ်ကိုနားလည်သွားသော အလွိုင်က ရယ် ကဲ့ကဲ့လုပ်နေလေ၏။

ဤ'ဂေါင်း' စခန်းသို့ လာကြစဉ်ကလည်း ကျွန်မက လမ်းအတွက် လုံခြုံမှု အစီအစဉ်လုပ်ရန် သတိပေးခဲ့သည်။ သို့သော် ရဲဘော်အလွိုင်၏ ပေါ့ဆမှုကြောင့် လမ်းတွင် မလေးပုလိပ်နှင့်တွေ့ကာ အခင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်မဟုတ်လား။

သို့နှင့် ကျွန်မတို့ မင်ချစ်ပြောက်ကျားစခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ရပါပြီ။

[၆]

ကျွန်မတို့ မင်ချစ်ပြောက်ကျားစခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ရပါပြီ။

သို့သော် ဒုဗိုလ်အာသာကား ပါမလာတော့။ မိုင်တိုင်အမှတ် ၉၀ နှင့် ၉၁ အကြားတွင် မနီးသောအိပ်ခြင်းဖြင့် အိပ်ပျော်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေပြီ။

ကျွန်မတို့အဖို့ အလွန်မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော ရောင်းရင်းရဲဘော်တစ်ဦး

များရှုံးခဲ့ရသည်။ အလွန်မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းသော ပစ္စည်းတစ်ခုကိုလည်း စွန့်လွှတ် ခဲ့ရ၏။

ထိုပစ္စည်းကား ဝိုင်ယာလက်စက်ပင်တည်း။

ဝိုင်ယာလက်စက်နှင့် အခြားလက်နက်ခဲယမ်းများကို စက်ဘီး ၁၂ စီးဖြင့် သယ်ဆောင်လာခဲ့ကြသော ပြောက်ကျားရဲဘော်များသည်လည်း ဂျပန်တိုက်ကင်း အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိကာ စက်ဘီးနှင့် စက်ဘီးပေါ်တွင် ပါလာသမျှပစ္စည်း များကို စွန့်လွှတ်လျက် ကိုင်ဆောင်သည့်လက်နက်တို့သာ အရအမီယူ၍ တက္က တပြားစီ ပြေးလာခဲ့ကြရ၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့မှာ အသက်မသေ၊ မင်ချစ်စခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့ရလေသော်လည်း အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုသာ။ စောင်လည်း ပါမလာ၊ ခင်း၍အိပ်ရသည့် ရွက်ဖျဉ်လည်းမရှိ၊ ပိုက်ဆံကြေးငွေဟူ၍လည်း ဗလာနတ္ထိ။

မြေပုံလိပ်များ၊ ခရီးလမ်းညွှန်အိမ်မြှောင်ကွန်ပါနှင့် အကျိုးအဝတ်အစားများ မှာလည်း ကျွန်မတို့စီးလာသော ကားထဲတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့ပြီ။ ပြန်မရနိုင်တော့။

ကျွန်မတို့သည် မင်ချစ်ပြောက်ကျားစခန်းသို့ ဇူလိုင်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။ ဤအချိန်တွင် အမှတ် ၆၊ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး လွတ်လပ် ရေး မလေးတပ်ဖွဲ့ကို စတင်တည်ထောင်နေဆဲ။ မင်ချစ်ပြောက်ကျားတပ်မှ တည်ထောင်ဆဲ အမှတ် ၆ တပ်ဖွဲ့၏ အပိုင်းဂဏန်းတစ်ခု။

ဤတပ်ဖွဲ့သည် အခြားတပ်ဖွဲ့များနည်းတူ ပြောက်ကျား ဗဟိုတပ်ဖွဲ့ကြီး ၏ ဌာနချုပ်နှင့် အဆက်အသွယ်ရှိနေ၏။ သို့ရာတွင် ဗဟိုဌာနချုပ် မည်သည့် နေရာတွင်ရှိသည်ဟု တတ်အပ်သေချာသိသည်ကား မဟုတ်။ အဆင့်ဆင့် ဆက်သွယ်နည်းမျိုးနှင့်သာ ဆက်သွယ်နေရခြင်းမျိုး။

မင်ချစ်ပြောက်ကျားစခန်းကို ၁၉၄၂ ခု၊ မတ်လအတွင်း စတင်အကောင် အထည်ဖော်ခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ရဲဘော် ရဲမေ ၅၀ ခန့်။ စခန်းကို ခဲမဖြူသတ္တုတွင်း အဆောက်အအုံများရှိရာ တောင်ပေါ်တွင် ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

ဖွင့်၍ မကြာမီပင် အတွင်းသိတစ်ယောက်၏ သစ္စာဖောက်မှုကြောင့် ဂျပန်များ၏ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရ၏။ အဖွဲ့ဝင်အားလုံးပင် ကိုယ်လွတ်ရန်၍ ထွက်ပြေးကြရသည်။

သို့သော် မပြေးနိုင်လောက်အောင် နာမကျန်းဖြစ်နေသည် ရဲဘော် ၄ ယောက် ရှိနေ၏။ ထိုရဲဘော် ၄ ယောက်ကို ပြုစုနေရသော အမျိုးသမီးရဲဘော် ၂ ယောက်သည် ရဲဘော် ၄ ယောက်နှင့်အတူ ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ လက်နက်ချ အဖမ်းခံသဖြင့် အသက်ကို ချမ်းသာပေးလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားခဲ့ကြသည်။

ဂျပန်က နာမကျန်းဖြစ်နေသည့် ရဲဘော် ၄ ယောက်နှင့် ပြုစု ကျန်ရစ်ခဲ့ သော အမျိုးသမီးရဲဘော် ၂ ယောက်တို့ကို ခေါင်းဖြတ်၍ သတ်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ စခန်းကို အတိုက်ခံရပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် အဖွဲ့၏ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူသည် မိမိကိုယ်ကိုယ်မိမိ လုံလုံပြီဟုထင်ကာ မြို့ထဲတွင် လျှောက်၍သွားနေ၏။

ထိုသို့သွားနေစဉ် 'ကင်ပေ'ခေါ် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်တို့၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့သည်။ ဒေါသကြီးနေသော စစ်ခေါင်းဆောင် အလွိုင်သည် လွတ် မြောက်ရေးအဖွဲ့ကလေး တစ်ဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ကာ ထောင်တံခါးကို ဖွင့်ရန် အားထုတ်သည်။ ထောင်တံခါးကို လက်ပစ်ဗုံးဖြင့်ပစ်၍ဖွင့်သည်။ ထောင်တံခါး က မဖွင့်။ အလွိုင်၏တပ်သား သုံးယောက်တွင်သာ ဗုံးစမှန်သောဒဏ်ရာများ ရသွားသည်။

ဂျပန်အာဏာပိုင်က မင်ချစ်မှ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကိုသာမက ထောင်ထဲ သို့ ရောက်နေသော ပြောက်ကျားမှန်သမျှကို ခေါင်းဖြတ်၍ သတ်ပစ်လိုက် တော့၏။

ပထမစခန်းမှ မိုင်သုံးဆယ်အကွာသို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သော တပ်ဖွဲ့သည် မေလအတွင်းတွင် ဒုတိယအကြိမ် အတိုက်ခံရပြန်သည်။ ဤအကြိမ်တွင် နာမကျန်းဖြစ်နေရာမှ ထွက်ပြေးရသော ရဲဘော်နှစ်ယောက် အမောဆို၍ ကျဆုံး သွား၏။

တတိယအကြိမ်တွင် စခန်းကို နှစ်ဌာနခွဲ၍ထားလိုက်သည်။ မင်ချစ်ရွာ အရှေ့ဘက် မိုင် ၂၀ အကွာတွင် တစ်ဌာန၊ အနောက်ဘက် ၃ မိုင်အကွာတွင် တစ်ဌာန။

ကျွန်မတို့ရောက်ရှိလာသော မင်ချစ်ပြောက်ကျားစခန်းမှာ ရွာအနောက် ဘက်မှစခန်း ဖြစ်လေသည်။ ရွာနှင့် သုံးမိုင်သာကွာ၏။ သို့သော် သန်သန်မာမာ လူကြီးတစ်ယောက် သုံးနာရီလောက်လျှောက်မှ ရောက်နိုင်သည်လမ်း။

ပြောက်ကျားစခန်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် ကျွန်မတို့သည် 'ဂေါင်း'စခန်း သို့ စကားပြန်အဖြစ် လိုက်ပါလာသည့် 'အချင်'ကို မကြာခဏတွေ့ရသည်။ ဂေါင်းဆောင်'လာလီယို'ကမူ ကျွန်မတို့လိုမြဲရေးအတွက် ရှေ့တန်းစခန်းတစ်ခုကို 'ပင်တကက်'ရွာနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဖွင့်ထားလေသည်။

ထိုရွာတွင် လာလီယိုသည် စစ်မဖြစ်မီ ဆိုင်ရောင်းနေခဲ့ရာ မိတ်ဆွေ ကပေါင်းအသင်း အများရှိနေ၏။ ရိက္ခာနှင့် ဆေးဝါးများ အလွယ်တကူ ဝယ်ယူ ပျော်ကာ ကျွန်မတို့စခန်းသို့ မှန်မှန်ကြီးပို့ပေးနိုင်လေသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက် ကိုလည်း ကျွန်မတို့ထံသို့ တစ်လ နှစ်ခေါက် လာရောက်စေသည်။

ဗွားနို့နှင့် ကြက်ဥများကိုပင် ကျွန်မတို့ ကျန်းမာရေးအတွက် ရက်ခြား ဆိုသလို ပို့ပေးနိုင်လေသည်။

ကျွန်မ၏ ဘယ်ခြေထောက်မှာ ဒဏ်ရာပျောက်ကင်းနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း ခရီးဝေးဝေး စ၍လျှောက်ခဲ့ရသောကြောင့် မင်ချစ်စခန်းသို့အရောက်တွင် အိပ်ရာမှ မထနိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာမှာလည်း နာလန်ထမည်ပင်မကြံသေး။ ခရီးဝေးဝေး လှမ်းခဲ့ရသဖြင့် ဝမ်းကိုက်နှင့် ငှက်ဖျားက ပြန်၍ထလာသည်။

ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် လာလီယိုနှင့် စကားပြန်အချင်တို့၏ ကျေးဇူး ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် ဆရာဝန်နှင့် ဆေးကုသခြင်းခံရကာ အားဖြစ်စေသည့် အစားအစာများကို သုံးဆောင်ခဲ့ရ၏။

သို့သော် တစ်လကျော်ကျော် ကြာသွားသောအခါ ရိက္ခာက ညံ့ဖျင်းလျော့ နည်းလာသည်။ ဆရာဝန်လည်း ပေါ်မလာတော့။ လာလီယို၏ ရှေ့တန်းစခန်း သည်ပင် ကျွန်မတို့ထံ ပြန်ဆုတ်လာရသည်။ စကားပြန် အချင်မှာလည်း ရွာသို့ မပြန်ရဲ။

ဂျပန်များက မင်ချစ်ရွာ၊ မင်တကက်ရွာများနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်များသို့ ဝင်မွှေလာကြသည်။ ဂျပန်အလိုတော်ရှိ သတင်းပေးများကလည်း ထိုးလားမီးစ လုပ်နေကြလေပြီ။

ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးနှင့် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်များသည် ၉၁ မိုင်တွင် ကျဆုံး ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဒုဗိုလ်အာသာ၏အလောင်းနှင့် ကားပေါ်မှပစ္စည်းများကို ခြေရာခံ ကာ ကျွန်မတို့အား အမဲလိုက်သကဲ့သို့ လိုက်ရှာနေကြသည့်လက္ခဏာ။

ကျွန်မတို့သည် မနက်စာအဖြစ် ဆန်ပြုတ်အရည်ကျဲကျဲကို မျောက်ဥနှင့် ကန်စွန်းရွက် ရောကျိုထားသည့် ဟင်းရွက်ပြုတ်ဖြင့် စားရ၏။ ညနေစာကို ထမင်း၊ ရွှေဖရုံသီး၊ ပဲသီး သို့မဟုတ် ရရာဟင်းရွက်ချက်ဖြင့် စားရသည်။ ပုံစံဖြင့် စားရခြင်း။

အသားနှင့် ငါးမှာ ဝေလာဝေးနေတော့၏။

အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲလာသောအခါ ဂျပန်ကို မခံချင်သည့်စိတ်သက် သက်ဖြင့်သာ ပြောက်ကျားတပ်သို့ ဝင်ရောက်ကြသည့် ရဲဘော်အချို့သည် စိတ်ဓာတ်ကျလာတော့၏။

မိမိတို့ရွာသို့ပြန်၍ လစ်ထွက်ပြေးသူများသာမက ဂျပန်သတင်းပေးအဖြစ် လုပ်လာကြသော ရဲဘော်အချို့ ရှိလာသည်။

ပြောက်ကျားရဲဘော်ဘဝမှ ဂျပန်သတင်းပေးဖြစ်သွားသူများတွင် 'ချူမေး' သည် အဆိုးရွားဆုံး။

ချူမေးသည် တော်လှန်ရေးခရီး ဖြောင့်ဖြူနေစဉ် တက်ကြွ၏။ ရဲရင့်၏။ သက်စွန့်ကြိုးပမ်း လုပ်ဆောင်၏။ ဇွဲကောင်း၏။

သို့ရာတွင် အခက်အခဲများနှင့် ရင်ဆိုင်လာရမည့်အချိန်တွင် တပ်ဖွဲ့အပေါ်၌ သစ္စာဖောက်သွားတော့သည်။

သစ္စာဖောက်ချူမေးအား ဂျပန်က အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီးတစ်ခုတွင် လခ များများပေး၍ ခန့်ထားသည်ဟုပင် သတင်းထွက်လာလေသည်။ သူသည် ယခင်က 'ဘက်တော်သား'ဖြစ်ခဲ့သူ လူချမ်းသာအချို့အား 'ဂျပန်ကိုတိုင်လိုက် မယ်'ဟူသော လေသံမျိုးဖြင့် ငွေညှစ်လာတော့၏။

မင်ချစ်ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့က ချူမေးအား တွေ့သည့်နေရာတွင် ဖမ်းရန် သို့မဟုတ် ပစ်သတ်ရန် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ သို့သော် ချူမေးက လက်တစ်လုံးခြား လွတ်၍သွားသည်။

နောက်ရန်မလုံသော ချူမေးသည် ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်သို့ တက်သွား ကာ မြို့တော်ရှိ ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးဌာနတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်နေတော့၏။

ဂျပန်လက်နက်ချပြီးသည့်အချိန်တွင် ချူမေးကို ပြောက်ကျားတပ်သားများ က တွေ့ရှိဖမ်းမိကြကြောင်း၊ သေသည်အထိရိုက်၍ ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်လိုက် ကြောင်း ကြားသိရပါသည်။

ကျွန်မတို့ မင်ချစ်ပြောက်ကျားစခန်းတွင်ရှိနေစဉ် ရဲဘော်ခြောက်ယောက် မှာ သစ္စာဖောက်မှုဖြင့် ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခြင်းခံရပြီးနောက် ပစ်သတ်ခြင်းခံကြ ရသည်။

စခန်းမှ ထွက်ပြေးသွားပြီးနောက် ဂျပန်သတင်းပေးလုပ်နေသော ရဲဘော် ဟောင်းအချို့မှာလည်း ပြောက်ကျားတပ်သားများ၏ တုံ့ပြန်လက်စားချေခြင်း ခံရလေသည်။

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအောင်စကာတို့ ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ပြန်၍ကောင်း လာသည်။ ပြောက်ကျားဗဟိုအဖွဲ့ချုပ်မှ မှူးချုပ်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခွင့်ရအောင် ပြန်၍ကြိုးပမ်းကြပြန်၏။

သို့ရာတွင် အောင်မြင်မှုမရသေး။

ကျွန်မတို့အား မှူးချုပ်နှင့် တွေ့ဆုံရအောင် ဆက်သွယ်ပေးခဲ့သော ရဲဘော် တန်ချန်ကင်းမှာလည်း တိုက်ပွဲတစ်ခုတွင် ကျဆုံးသွားခဲ့ကြောင်း ကြားသိရ သည်။ ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့ဖူးသည့် ပြောက်ကျားစခန်းမှ ရဲဘော်အားလုံး ပင် ပြောက်ကျားဗဟိုအဖွဲ့ချုပ်ကြီး ရှိနေကြောင်း သိကြ၏။ အထွေထွေအတွင်း ရေးမှူးချုပ်၏ အမည်ကိုလည်း သိနေကြသည်။

သို့ရာတွင် ထိုဌာနချုပ်ကြီး မည်သည့်ဒေသတွင်ရှိကြောင်းကိုမသိ။ မှူးချုပ် သည် ဖြူသည် မည်းသည်ဟူ၍လည်း မသိ။

ပြောက်ကျားစခန်းတိုင်းတွင် တာဝန်ခံလေးယောက် အမြဲရှိလေသည်။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်သည် နိုင်ငံရေးတာဝန်ခံ၊ စစ်ရေးခေါင်းဆောင်သည် စစ်ရေး တာဝန်ခံ၊ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်သည် စခန်းတစ်ခု၏အကြီးအကဲ၊ စစ်ရေး ခေါင်းဆောင်၏ အမိန့်ကို နာခံရသည်။

ထို့နောက် ရိက္ခာတာဝန်ခံနှင့် ဝါဒဖြန့်ချိရေးတာဝန်ခံ။

အချို့စခန်းများတွင် လူအင်အားအလျောက် ဒုစစ်ရေးခေါင်းဆောင်များ ခန့်ထားလေ့ရှိသည်။

မင်ချစ်ပြောက်ကျားစခန်းတွင် ကျွန်မတို့နှင့် အလွမ်းသင့်သူမှာ ဝါဒဖြန့်ချိ ရေးတာဝန်ခံ 'ဂူဘင်း'ဖြစ်သည်။

စကာပြန် အချောင်မှာ နောင်သောအခါ ရိက္ခာတာဝန်ခံ ဖြစ်လာလေ သည်။

ရဲဘော်ဂူဘင်းသည် ကျွန်မတို့နှင့်တွေ့စက အင်္ဂလိပ်စကားကို မတောက်
တခေါက်သာ ပြောတတ်သော်လည်း ကျွန်မတို့နှင့် အနေကြာလာသောအခါ
ရေရေလည်လည်ပြောလာနိုင်၏။ အထူးမှတ်ဉာဏ်ကောင်းသူတည်း။

သူသည် စစ်ကြီးမဖြစ်မီ ကျောင်းသားဘဝကပင် ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေး
လုပ်ငန်းများ၌ အားပေးကူညီခဲ့သူ ဖြစ်၏။ မလေးနိုင်ငံသို့ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ
ဝင်ရောက်လာသောအခါ ဂူဘင်းသည် ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေး လွတ်လပ်ရေး မလေး
ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ သူနှင့်အတူ သူ့ရည်းစားလည်း
ပါလာ၏။

ယခုအချိန်တွင် သူတို့နှစ်ယောက် ရနေကြလေပြီ။

ဂူဘင်းကိုကြည့်လျှင် ပျော့ပျော့ညံ့ညံ့နှင့် မိန်းမလျာဆန်သည်ဟု ထင်ရသော်
လည်း စိတ်ဓာတ်ကမူ အလွန်ပြင်းထန်သူဖြစ်သည်။ ဉာဏ်ထက်မြက်၍ ဂီတတွင်
ဝါသနာထုံသည်။

စခန်းတွင်ကျင်းပသော ပဒေသာကပွဲမှ ဇာတ်လမ်းများ၊ ကကြီးကွက်များ
မှာ ဂူဘင်း၏လက်ရာများသာ။ သူသည် ၁၅ ရက်တစ်ကြိမ် ထုတ်ဝေသော
စခန်းစာစောင်ကိုလည်း တည်းဖြတ်ထုတ်ဝေရသည်။ ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီး
အော်စကာတို့က သူတည်းဖြတ်ထုတ်ဝေသော စာစောင်တွင် ကဗျာ၊ ဝတ္ထုနှင့်
ပြဇာတ်များအတွက် ရေးဆေးဖြင့် ပန်းချီ ဒီဇိုင်းများ ရေးဆွဲပေးကြ၏။

မင်ချစ်ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့တွင် ရဲဘော် ၁၀ ယောက်မှ ၁၂ ယောက်အထိ
ပါသော တပ်စိတ်ကလေးများဖွဲ့ထားကာ တပ်စိတ်၊ တပ်စုမှူးများဖြင့် အုပ်ချုပ်
သည်။

ရဲဘော်များရော တပ်စိတ် တပ်စုမှူးများပါ စိတ်ဓာတ်နှင့် သတ္တိတွင်
စံတင်လောက်သည်။ သူတို့၏ သတ္တိရှိမှု၊ ဇွဲကောင်းမှုနှင့် ဒုက္ခနှင့်ကြုံနေသည့်တိုင်
စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုတို့ကို မည်သို့စာဖွဲ့ရမည်ကိုပင် ကျွန်မ မသိတော့ပါ။

တပ်စိတ်တစ်စိတ်လျှင် အမျိုးသမီးရဲဘော် ၅ ယောက်မှ ၆ ယောက်အထိ
ပါဝင်သည်။ အမျိုးသမီးရဲဘော်များသည် အများအားဖြင့် ရိက္ခာ၊ ဝါဒဖြန့်ချိ
ရေးနှင့် ဆေးဝါးကုသရေးတာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ကြရ၏။

သူတို့သည် အမျိုးသားရဲဘော်များလိုပင် ပင်ပင်ပန်းပန်းအလုပ်များကို
လုပ်ဆောင်ကြသည်။ ကျွန်မသည် ဤအမျိုးသမီးရဲဘော်များအား ချီးကျူး၍

မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်ရတော့သည်။

ကျွန်မရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့သည့် ပြောက်ကျားစခန်းတိုင်းတွင် အမျိုးသမီး
ရဲဘော်များကို တွေ့ရ၏။ လိင်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြဿနာ မပေါ်ပေါက်ကြောင်း
ကျွန်မကိုယ်တိုင် တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

မင်ချစ်စခန်းရှိ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးရဲဘော်များ၏ ပျမ်းမျှအသက်မှာ
၂၃ နှစ်သာ။ အချို့စခန်းများတွင် ၁၀ နှစ်လောက်သာရှိသေးသည့် ရဲဘော်
ကလေးများကို တွေ့ရ၏။ ဂျပန်က မိဘများကို သတ်သွားသောကြောင့်
ပြောက်ကျားစခန်းသို့ ရောက်လာရသည့် ကလေးများ။

နေ့လယ်နေခင်းများတွင် ကျွန်မက အမျိုးသမီးရဲဘော်များနှင့်အတူ အချုပ်
အလုပ် လုပ်ငန်းများကို ဝိုင်းကူသည်။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက စက်မှုလက်မှု
ဘက်တွင် အစွမ်းအစရှိသော ရဲဘော်အချို့ကိုခေါ်ကာ ပြုပြင်ရန်လိုနေသော
လက်နက်များကို ပြုပြင်ပေးသည်။ လိုနေသောအစိတ်အပိုင်းများကို ရတတ်သမျှ
ကိရိယာများဖြင့် ပြုလုပ်တီထွင်ပေးသည်။

ကျွန်မတို့အဖို့ တောထဲတောင်ထဲတွင် နေရသော်လည်း ရဲဘော် အမျိုးသား
အမျိုးသမီးများနှင့် သီချင်းဆို၍လည်းကောင်း၊ စကားစစ်ထိုးပွဲပြုလုပ်၍လည်း
ကောင်း အပျင်းဖြေခွင့်ရနေကြ၏။

ညနေ ၄ နာရီခွဲမှာ ညနေစာစားချိန်။ ညနေစာစားပြီးနောက် သီချင်းဆို
ပြိုင်ပွဲများ ပြုလုပ်ပေးသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် သီချင်းသစ်များကို တက်ပေး
သည်။

ကျွန်မတို့မှာ မင်ချစ်စခန်းတွင် အနေကြာလာခဲ့ပြီဖြစ်သည့်အလျောက်
ထမင်းစားရာတွင် 'တူ'ကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တတ်လာပြီ။ တရုတ်စကား၊
တရုတ်သီချင်းကိုလည်း ရေရေလည်လည် မပြောတတ် မဆိုတတ်သည့်တိုင်
ဆိုလိုသည်အဓိပ္ပာယ်ကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် နားလည်နေပြီ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အပြန်အလှန် သီချင်းသင်ပေးရသည်မှာ
ပျော်စရာတစ်မျိုး။

ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေးသီချင်းများကိုမူ ရဲဘော်ဂူဘင်းက အဖွဲ့လိုက် သင်ပေး
လေ့ရှိသည်။ ဝါဒဖြန့်ချိရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သီချင်းသည် လူထုအပေါ်၌
များစွာ ဩဇာသက်ရောက်ကြောင်း ကျွန်မ နားလည်ခဲ့ရပါသည်။

ကျေးလက်သီချင်းများမှာ နားထောင်၍လည်းကောင်း၊ ဆို၍လည်းကောင်း ပါသည်။ ကျွန်မတို့သူနာပြုသင်တန်းတက်နေစဉ်နှင့် သူနာပြုဆရာမများအဆောင်များတွင် နေရစဉ်က အချစ်သီချင်း၊ အလွမ်းသီချင်းများကိုသာ အကြိုက်တွေ့ခဲ့၏။ ယခုမူ ကျွန်မအဖို့ အသစ်အဆန်း တွေ့နေရပြီ။

ယခင်က သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုပင် ဆုံးအော်မရသော ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် ယခုပြောကံကျားသီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုပင် အသံနေအသံထားဖြင့် ဆိုတတ်နေလေပြီ။

ညနေ ၆ နာရီမှ ၇ နာရီအထိ စာဖတ်ချိန်၊ စာရေးချိန်ဖြစ်၏။

စခန်းစာကြည့်ခန်းတွင် စာအုပ်တော်တော်ပင် စုံစုံလင်လင်ရှိလေသည်။ ရိက္ခာတာဝန်ခံဖြစ်လာသူ စကားပြန် ရဲဘော်အချောင်၏ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကားတို့မှာ အင်္ဂလိပ်ဝတ္ထုစာအုပ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းများ ဖတ်ကာ အပျင်းဖြေခွင့်ရကြ၏။

ည ၇ နာရီ ၁၅ မိနစ်မှ ၉ နာရီအထိ ကျပန်းစကားပြောပွဲ၊ စကားစစ်ထိုးပွဲ ပြုလုပ်ပေးသည်။ ကျပန်းစကားပြောပွဲတွင် ဟာသနှင့် သက်ဆိုင်သော အကြောင်းရပ်များ ပါဝင်သလို နိုင်ငံရေးရာများလည်း ပါဝင်လေသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ မယားခုနစ်ယောက်” “မလေးနိုင်ငံ ဘာကြောင့် ကျွန်ဖြစ်ရသလဲ” အစရှိသော အကြောင်းရပ်များ။

စကားစစ်ထိုးပွဲတွင်လည်း တစ်နေ့နှင့်တစ်နေ့ အကြောင်းအရာချင်း မထပ်ရအောင် စီစဉ်ပေးထားသည်။

“ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းသည် ကောင်းသည်”ဟူသော အဆိုမျိုး၊ “ဆိုရှယ်လစ် စနစ်သည် လူသားတို့ကို ပို၍အကျိုးပြုသည်”ဟူသော အဆိုမျိုး။

ကျွန်မ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စကားစစ်ထိုးကြရာတွင် အဆိုဘက်မှ ရဲဘော်တစ်ယောက်က စတာလင်နှင့် ချာချီတို့သည် ဆေးလိပ်သောက်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဟစ်တလာမှ ဆေးလိပ်သောက်သူမဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းသည် ကောင်းသည်ဟု ပြောသွားခဲ့လေသည်။

ည ၉ နာရီမှာ အားလုံးအတွက် အိပ်ချိန်ဖြစ်၏။ ကိုးနာရီထိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အချက်ပေးသံပေါ်လာသည်။ စခန်းဌာနချုပ်ရုံးတွင်သာ လုပ်စရာ

ကိစ္စများကို ဆက်၍လုပ်ခွင့်ရလေသည်။

အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး ရဲဘော်အားလုံးအတွက် ပျော်စရာအကောင်းဆုံး အချိန်ကား ပဒေသာကပွဲကျင်းပသည့်အချိန်ပင်တည်း။

ပဒေသာကပွဲကို မကျင်းပမီကပင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားကြရသည်။ အဆို၊ အက၊ အတီးအမှုတ်ကို တာဝန်ယူရသည့်အဖွဲ့၊ မီးနှင့် ဇာတ်ခုံကို တာဝန်ယူရသည့်အဖွဲ့၊ လုံခြုံရေးတာဝန်အဖွဲ့၊ အစားအသောက်တာဝန်အဖွဲ့၊ ရိက္ခာရှာဖွေရေးအဖွဲ့ စသည်ဖြင့် ခွဲခြားတာဝန်ပေးထား၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် လက်ဖြောင့်ရုံသာမက အမဲလိုက်ပါ ကျွမ်းကျင်သူ ဖြစ်သည့်အလျောက် ချေ၊ ဆတ်နှင့် တောဝက်များကို စခန်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့သွား၍ ပစ်ခတ်ယူလာလေ့ရှိသည်။ အော်စကား အမဲပစ်ထွက်တိုင်း ကျွန်မပါ လိုက်ပါလေ့ရှိသည်။

မင်ချစ်စခန်းမှ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်များသည် တိုက်ပွဲလှုပ်ရှားမှုကို ယာယီရပ်စဲထားကြသည့်ဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့မှာ အမဲပစ်ထွက်ရခြင်းကိုပင် တိုက်ပွဲဆင်းနေရသည်ဟု သဘောထားနေရတော့၏။

ကျွန်မတို့သည် ပဒေသာကပွဲကျင်းပမည့် ညနေတွင် ထမင်းကောင်းဟင်းကောင်းကို တစ်ဝတ်စုံပြုစားကြရသည်။ ဝဝစား၍ ပျော်ပျော်ကြီးနေကြရသော ထိုနေ့ညနေသည် ကျွန်မတို့အဖို့ အပျော်ဆုံးအချိန်။

သို့သော် ဤသို့ပျော်ရသည့်အချိန်က များများမရှိ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်မတို့လို ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး ပြောက်ကျားစခန်းသို့ ရောက်နေသူများအဖို့ အဘယ်မှာလျှင် ပျော်စရာအချိန်များများ ရရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

မင်ချစ်ရွာ၊ မင်တကက်ရွာ စသောရွာများနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်ရှိ ရွာသိမ်ရွာငယ်များမှ ပြောက်ကျားကို အားပေးသူ၊ ထောက်ခံသူများကို ဖက်ဆစ်ဂျပန်စစ်ပုလိပ်တို့က ဂျပန်စစ်တပ်နှင့်အတူ ပိုက်စိပ်တိုက်လျက် စနစ်တကျ ဖမ်းဆီးစစ်မေးလာခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၄၂ ခု ကုန်ခါနီးလောက်တွင် တောတောင်ကို အခြေပြုနေသည့် ပြောက်ကျားစခန်းများကို ချေမှုန်းစပြုလာတော့သည်။

ပြောက်ကျားစခန်းများမှ ဖမ်းဆီးရမိသူအချို့အား ချော၍တစ်ပုံ ခြောက်လျက်တစ်နည်း လူမဆန်သည့် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းမှုမျိုးဖြင့်တစ်ဝ စစ်ဆေးအစ်အောက်လာသောအခါ ပြောက်ကျားစခန်းများ၏ လျှို့ဝှက်ချက်များသည် အနည်း

နှင့်အများ ဆိုသလို ပေါ်၍လာလေသည်။

၁၉၄၂ ခု၊ စက်တင်ဘာလအတွင်းတွင် အိန္ဒိယနှင့် မလေးစစ်သားများ ပါဝင်သည့် ဂျပန်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် ကျွန်ုပ်တို့ မင်ချစ်စခန်းနှင့် မဝေးကွာလှ သော နေရာအထိပင် ချဉ်းကပ်လာနိုင်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့စခန်းသို့ ရိက္ခာထောက်သူများလည်း မလာနိုင်၊ ကျွန်ုပ်တို့က လည်း ရိက္ခာထွက်၍မယူနိုင်။

ယခင်ရက်များကသာ ဆန်ကို ချွေတာခြင်းပြုမထားခဲ့လျှင်၊ တောင်ပေါ်နေ မလေးတိုင်းရင်းသားများ စိုက်ပျိုးထားသည့် နေ့များက ဝိန်းဥ၊ ကတတ်ဥများ ကိုသာ မရခဲ့လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခုထက် စောစောကပင် စခန်းပြောင်း၍ သွားခဲ့ကြရမည်ဖြစ်၏။

စက်တင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့လောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့တပ်ဖွဲ့တစ်ခုလုံး စခန်းပြောင်းလာခဲ့ကြသည်။

မင်ချစ်ချောင်း ချောင်းဖျားဘက်ဆီသို့...

ခရီးအကွာအဝေးသည် မျဉ်းဖြောင့်အတိုင်းဆိုလျှင် ၆ မိုင်မျှသာ။ သို့သော် မင်ချစ်ရွာရှိ ဂျပန်သတင်းပေးများ မမြင်နိုင်အောင် ရွာကို မြောက်ဘက်မှ ပန်းဝိုက် ချီတက်ကြသဖြင့် သုံးရက်ကြာသည်အထိ ခရီးနှင့်ကြရ၏။

ကားလမ်းကို အချို့နေရာများတွင်သာ ဖြတ်၍သွားရပြီး ခရီးတစ်လျှောက် လုံးပင် တောကြီးတောင်ကြီးကို ဖောက်၍ချီတက်ရသည်။ နေအချိန်တွင် မြင်မြင် ထင်ထင် ခရီးနှင့်နိုင်သည်။

ကောင်းလှပါ၏။ သို့သော်...

ချောင်း ၂ သွယ်အကြားရှိ ပေ ၂၀၀၀ လောက်ဖြင့်သည့် ရေဝေကုန်းတန်း ကို အမောတကော တက်ကြရသည်။ ဆင်းကြရသည်။ ထို့နောက် စမ်းချောင်း များအတိုင်း ချောကျိနေသော ကျောက်တုံးများကိုနင်းလျက် ရေစီးသန်နေသည့် ချောင်းများကို ဖြတ်လျက် ချီတက်ကြရ၏။

အမျိုးသား အမျိုးသမီး ရဲဘော်တိုင်း၏ ကျောပေါ်တွင် အလေးချိန်က ပေါင် ၇၀။ ပိဿာချိန် ၂၀ နီးပါး။

ခရီးတစ်လျှောက်လုံးတွင် မိုးကပါ လိုက်၍ နှိပ်စက်နေလေသည်။

ဤအထဲတွင် စစ်ခေါင်းဆောင် ရဲဘော်အလွိုင်၏ ညံ့ဖျင်းသောခေါင်းဆောင်

မူကြောင့် ညအိပ်စန်းချရန် နေရာကောင်းကောင်းကို ရှာရန် အချိန်မရှိတော့မှ ရောက်သည့်နေရာတွင် စခန်းချရခြင်း။

ထမင်းငတ်ရခြင်းကို မပြောလို၊ ညတွင် ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် အေးခြင်းကို ဘည့်မတွက်လို။ သို့သော် ရေရှာ၍မရနိုင်သည့်နေရာတွင် စခန်းချ ညအိပ်ရခြင်း ကိုမူ အပြစ်ပြောလိုသည်။

သုံးရက်လုံးလုံး အငတ်ငတ်အပြတ်ပြတ်နှင့် မအိပ်ရ မနေရ ခရီးပြင်း ချီတက်ရပြီးနောက် စခန်းသစ်သို့ ရောက်လာကြ၏။

မင်ချစ်ချောင်းဖျား ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်အထက် ပေ ၁၀၀၀။

စခန်းသစ်သို့ရောက်ပြီးနောက် တဲများထိုးကာ အမောဖြေနေစဉ် လေမုန် တိုင်း ကျလာ၏။

မလေးစကားဖြင့် 'ဆုမက်ထရာ'ဟုခေါ်သော လေဆင်နာမောင်းတည်း။

လေဆင်နာမောင်း၏အသံကို ဝေးဝေးကပင် ကြားရ၏။ နီးလာသော

အခါ အသံက ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။ တိုက်လေယာဉ်အုပ်စုတစ်ခု ခေါင်း ပေါ်တွင် ပျံဝဲနေသကဲ့သို့။

ရဲဘော်များက မိမိတို့အတွင်းမှ ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ် ထွက်ပြေး ကြသောအခါ ကျွန်ုပ်က လေကြောင်းမှ တိုက်စစ်ဆင်နေပြီဟုပင် ထင်လိုက်မိ သည်။

တံအတွင်းမှ ထွက်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ အလွန်ကြီးသော သစ်ပင်ကြီး များ အမြစ်မှကျွတ်၍ ပြုလဲသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များက ငှက်တောင်ကလေးများပမာ လေထဲတွင် ပျံနေ၏။

သစ်ပင်တစ်ပင်က အဖွဲ့ရုံးခန်းပေါ်သို့ ကန့်လန့်ဖြတ်လျက် လဲကျလာ သည်။ ရုံးခန်းထဲတွင်ရှိနေသော လူမမာရဲဘော်တစ်ဦးမှာ သစ်ပင်ပိ၍ ကွယ်လွန် ခဲ့ရရှာသည်။

ဤစခန်းသစ်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရှိပြီးနောက် သီတင်းနှစ်ပတ်ခန့်အကြာ တွင် ဂျပန်သတင်းပေး တရုတ်အမျိုးသားသုံးယောက်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင် ခဲ့ကြ၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ အကျဉ်းသားများကို ရှာမရတော့။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဒုတိယမြောက် စခန်းပြောင်းရပြန်ပါ၏။ လွတ်မြောက်

သွားသော အကျဉ်းသားသည် ကျွန်မတို့စခန်းတည်နေရာကို သိသွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

[၇]

ပထမစခန်းမှ အနောက်မြောက်ဘက် ၆ မိုင်ကွာ၊ တောင်စွယ်နိမ့်နိမ့်ကလေးတစ်ခု၏ ခြေရင်း။

ဤကား ကျွန်မတို့ ဒုတိယမြောက် ရောက်လာခဲ့ရသည့်စခန်း။

ဤစခန်းသို့အလာတွင် ရာဘာတောကြီးများကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရ၏။ ရာဘာတောကြီးအတွင်း အလုပ်သမားတစ်ထောင်လောက် နေထိုင်နိုင်သည့် တဲတန်းလျားကြီးများကို တွေ့ရသည်။

ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး ဘက်တော်သားများက ဤအလုပ်သမားများအား ခိုင်ခိုင်မာမာစည်းရုံးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ တရုတ်အမျိုးသား အလုပ်သမားချည်း။ ဤအလုပ်သမားများက ကျွန်မတို့အား ရိုက္ခာထောက်သည့်အလုပ်ကို လုပ်ပေးကြသည်။

အလုပ်သမားများထဲမှ သစ္စာဖောက်ကာ ဂျပန်သတင်းပေးလုပ်နေသူ အချို့ကို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်သည်ကိုလည်း ကျွန်မတို့ မျက်မြင်။

ဤစခန်းသို့အရောက်တွင် ပြောက်ကျားတပ်သားသစ် အယောက် ၂၀ ခန့် တပ်ဖွဲ့သို့ ဝင်ရောက်လာကြ၏။ အလုပ်သမားများအနက် အချိန်ပြည့် ပြောက်ကျားအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် လက်မှတ်ထိုးထားသူများမှအပ မည်သူမျှ ကျွန်မတို့ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ လာခွင့်မရ။

ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး ဘက်တော်သားများ၏ စည်းရုံးရေးကြောင့် ကျွန်မတို့ အစားအသောက်ကောင်းကောင်း စားနေရသည်။

ထမင်း၊ ကန်စွန်းဥနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ချက်မှာ ပုံမှန်။ တတိယနေ့တိုင်း ငါးဆားနယ် သို့မဟုတ် ငါးခြောက်ဟင်းတစ်မျိုး တိုး၍ စားရ၏။ ၁၅ ရက်လျှင် တစ်ကြိမ် အမဲသား၊ ကြက်သား သို့မဟုတ် ဝက်သားဟင်း။

အမဲ၊ ကြက်၊ ဝက်...စသည်မှာ 'ကုမ္ပဏီ' အိမ်'များက ထောက်သော ရိုက္ခာများ။

ဤစခန်းအနီးအနားတစ်ဝိုက်တွင် အမဲလိုက်၍လည်း လွယ်လွယ်ကူကူ

ရသည်။ ချေ၊ ဆတ်နှင့် ဝက်။ မျောက်သားကား မစားချင်လောက်အောင်ပင်။

ကျွန်မတို့သည် ဤစခန်းတွင် သုံးလကျော်ကျော်နေပြီးနောက် တတိယမြောက်စခန်းသို့ ပြောင်းကြရပြန်၏။ ကျွန်မတို့စခန်းနှင့် ၂ ဖာလုံခန့်အကွာတွင် ဂျပန်အာဏာပိုင်များထံ လက်မှတ်ခံကာ ခဲမဖြူလာတူးသူများ ရောက်လာသော ကြောင့်ပင်တည်း။

တတိယမြောက်စခန်းမှာ လွန်ခဲ့သည့် မြောက်လလောက်က ဂျပန်တပ်များ လာရောက် ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်ခြင်းခံခဲ့ရသည့် နေရာဟောင်း ဖြစ်လေသည်။

ဤစခန်းမှာ ကျွန်မတို့ ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့ရသည့် စခန်းအားလုံး အနက် အကောင်းဆုံး။

နီဝင်ဘာလဖြစ်နေ၍လည်း ရာသီဥတုက သာယာသည်။ ဤစခန်းတွင် ကျွန်မတို့သည် ငါးဟင်းကို ကြိုက်သလောက်စားနိုင်ကြ၏။ ငါးများကို ဆေးခတ်သည့်နည်းဖြင့်ဖမ်း၍ အမြောက်အမြားရနိုင်သည်။ ခတ်ဆေးမှာ တိုင်းရင်းဖြစ်ဆေးပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤစခန်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာရော ကျွန်မပါ ကျန်းမာရေး အထူးကောင်းလာကြ၏။ တိုင်းရင်းသားတစ်ယောက်ထမ်းသည့် အထုပ်အပိုးကိုထမ်းကာ ထိုတိုင်းရင်းသား တစ်နေ့သွားနိုင်သည့်ခရီးကို ကျွန်မတို့ လည်း သွားနိုင်သည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့အား ရွာများသို့ သွားခွင့်မပေးသော်လည်း အနီးအနားတစ်ဝိုက် သို့မဟုတ် ရွာနှင့်မနီးသည့် တောနက်ထဲသို့ ခရီးဝေးသွားခွင့် ပေးထား၏။

ကျွန်မတို့သည် ရိုက္ခာထောက်သူများ ထမ်းယူလာသည့် ရိုက္ခာထုပ်များကို လမ်းတစ်ဝက်မှ ကြိုယူကာ မတ်စောက်သောတောင်ကို အထုပ်ထမ်းလျက် စခန်းအရောက် တက်ကြသည်။

ဤစခန်းတွင် ကျွန်မတို့သည် ဂျပန်အနောင်အယုက်မရှိဘဲ စိတ်ချလက်ချ နေလာခဲ့ကြရာ ကြာသော် ငြီးငွေ့၍ပင်လာကြတော့၏။

ထို့ကြောင့် ငြီးငွေ့ခြင်းလည်းပြေပျောက်၊ ကျွန်မတို့အတွက်လည်း အကျိုးသက်ရောက်စေမည့် လှုပ်ရှားမှုတစ်မျိုးကို ကြံစည်ဖော်ထုတ်လာမိသည်။

တောထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ခရီးသွားခြင်း။

ဤလှုပ်ရှားမှုကို ဝိုင်းကြီးအော်စကား၊ ဝါဒဖြန့်ချိရေးတာဝန်ခံ ဂူဘင်း၊ ဂူဘင်း၏ဇနီးနှင့် ကျွန်မတို့က စတင်အကောင်အထည်ဖော် ကြည့်သည်။

ပထမအစတွင် ကျွန်မတို့က နေ့ဘက်လှုပ်ရှားမှုကို လေ့ကျင့်ကြသည်။ နေ့ဘက်တွင် အောင်မြင်မှုရလာသောအခါ ညဘက်။

လူတစ်ယောက်လျှင် တောရှင်းစားတစ်လက်၊ မီးခြစ်တစ်ဘူး၊ မီးမွှေးရန် ရာဘာစတစ်ခန့်နှင့် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်စီ။

စားစရာရှိကွာဆို၍ တစ်ကိုယ်စာပင်မပါရ။ သောက်စရာရေ၊ ထည့်စရာ ခွက်မရှိရ။ မြဲစရာစောင်၊ ခင်းစရာ ရွက်ဖျဉ်လည်း မပါရ။ လမ်းညွှန်အိမ်မြှောင် နှင့် အထောက်အထားပြုစရာ မြေပုံဆို၍လည်း တစ်ခုမျှမရှိ။

တောတွင်းသားတစ်ယောက်တည်းတွင် သွားပုံလာပုံ နေပုံထိုင်ပုံမျိုးနှင့် တစ်ထပ်တည်း။ တစ်ခုသာထူးခြားသည်။ ကျွန်မတို့တွင် ရိုင်ဖယ်တစ်လက်စီ ကိုင်စွဲထားခြင်းသာ။

နေ့လေ့ကျင့်ခန်းမှာ မလွယ်ကူသော်လည်း များစွာခက်ခဲခြင်းမရှိ။ ည လေ့ကျင့်ခန်းများမှာမူ ခက်ခဲလှချေ၏။

ကျွန်မတို့လေးယောက်သည် မနက်ကပင် စခန်းမှထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဂခန်းနှင့် တစ်မိုင်ခန့်အကွာသို့ အရောက်တွင် တစ်ယောက်အရင် တစ်မျက်နှာစီ လူစု ခွဲလိုက်ကြ၏။ ဤသို့မခွဲမီ ကျွန်မတို့သည် ဤညလေ့ကျင့်ခန်းကို လေ့ကျင့်ရာ၌ မိမိကိုယ်ကိုမိမိ မလိမ်မညာ မလှည့်စားဘဲ လေ့ကျင့်ပါမည်ဟု အမိန့်ပေးပြုကြ သည်။ ပြီးမှ မိမိသွားလိုရာ အရပ်ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်ကြသည်။

စခန်းမှ မနက်ထွက်လာကတည်းကပင် ဘာမှမစားခဲ့။ တမင် မစားခဲ့။ ထို့ကြောင့် နေ့ ထန်းတစ်ဖျားခန့် ရောက်သောအခါ ဆာလာသည်။ တောထဲတွင် မိမိဘာသာ မိမိစားစရာကို ရှာရတော့၏။

တပ်ဖွဲ့အနေနှင့်ဖြစ်စေ၊ တပ်စိတ်အနေနှင့်ဖြစ်စေ ခရီးချိတက်ရချိန်တွင် အားငယ်ခြင်းမူ မဖြစ်မိ။ သို့သော် တောထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း လှည့်လည် သွားလာရသောအခါ၌ကား စိတ်အားငယ်၍လာမိတော့သည်။

ကျွန်မမှာ တောထဲတွင် အနေကြာလာခဲ့သဖြင့် စားကောင်းသည့် သစ်ဥ သစ်ဖု သစ်သီး သစ်ရွက်များကို ရွေးချယ်တတ်နေပြီ။ စမ်းရေပေါက်ကို မည်သို့ ရောက်အောင်သွားရမည်ကို သိနေပြီ။ စမ်းရေပေါက် မရှိသည့်နေရာတွင် ဝါးလုံး

ကစ်လုံးကို ခုတ်ပိုင်းလိုက်ပါက အထဲတွင် ရေရတတ်ကြောင်းလည်း နားလည် နေပြီ။

သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဟစ်ယောက်တည်းဆိုသောအခါ စိတ်အားငယ်မိ သည်မှာ အမှန်။

ညလေ့ကျင့်ခန်းမှာ ပို၍ စိတ်အားငယ်စရာကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် အတွေ့အကြုံများလာသောအခါ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ စိတ်ချလာသည်။ ယုံကြည် လာသည်။

နေက တဖြည်းဖြည်းဝင်သွားသည်။ ကျွန်မက တောထဲတွင် တစ်ယောက် တည်း။ တောတိရစ္ဆာန်များ၏ အသံဗလံများက ကြည့်နူးစရာမဟုတ်ဘဲ ကြောက် စရာကောင်းလာသည်။

နေရောင်လုံးဝပျောက်ကာ မှောင်နှင့်မည်းမည်းဖြစ်လာ၏။ သစ်ကိုင်း ခြောက်ကလေး ကျိုးကြွေ၍ကျသံကပင် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သည့်အလား။

သစ်ရွက်ကလေး တပျပ်ပျပ်လှုပ်သံက လေဆင်နှာမောင်း တိုက်လာသလို။ သည်အထဲတွင် ကျွန်မတို့ငယ်ငယ်က အဘိုးတွေ၊ အဘွားတွေ ပြောလေ့ရှိ သည့် တစ္ဆေသရဲတွေက ပေါ်လာပြန်သေးသည်။

အမှန်စင်စစ် ကလေးတစ်ယောက်သည် အပြစ်ကင်းစွာ၊ အကြောက်ကင်း စွာ၊ သန့်ရှင်းစွာ မွေးဖွားလာခြင်းဖြစ်၏။ ကလေးကို အပြစ်မကင်းအောင်၊ ကြောက်အောင်၊ ညစ်ညူးအောင် အဘိုးအဘွားနှင့် မိတွေဖတွေ အသိုင်းအဝိုင်း တွေက ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်မ စဉ်းစားမိသည်။

ကျွန်မသည် စိတ်က လှန့်သဖြင့် လန့်ခဲ့၏။ စိတ်ကချောက်သောကြောင့် ကြောက်ခဲ့၏။ ကျွန်မနောက်ဘက်မှ တောသစ်သီးတစ်လုံး မှည့်၍ ကြွေကျသံကို ကျားလိုက်သံလို ထင်မိသည်။ ဤသို့... ဤသို့ ထင်ရင်း ပြေးမိပြေးရာ ပြေးမိသည့်အခါလည်း ရှိခဲ့၏။

သို့သော် စိတ်ကိုတင်းလိုက်သောအခါ စောစောက ကြောက်စရာ လန့်စရာ ဟု ထင်ခဲ့ရသော အရာအားလုံးသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိတော့။

ကျွန်မသည် မီးမွှေးကာ မီးဖိုလိုက်၏။ မီးရောင်များ ထိန်လင်းလာသည်။ ဝါးကျည်တောက်တွင် ဖြည့်လာသောရေကို တစ်ဝကြီးသောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဘေးလွယ်အိတ်တွင် နေ့လယ်က ထည့်ယူလာသည့် တောငှက်ပျော

သီးများကို မီးတွင်ဖုတ်၍ စားလိုက်၏။

သစ်ပင်ထက်တွင် ကျွန်မပြုလုပ်ထားသော လင့်စင်သည် ကျွန်မအဖို့ ယနေ့ည နားနေအိပ်စက်စရာ သလွန်ညောင်စောင်း။

ဤနည်းဖြင့် ကျွန်မတို့သည် တောထဲတောင်ထဲတွင် အနည်းဆုံး ၇ ရက် ဆက်၍နေထိုင်နိုင်ကြောင်း လက်တွေ့ တွေ့လာလေသည်။

ခရီးသွားရာတွင် ဖိနပ်မစီးဘဲသွားနိုင်အောင် သုံးလခန့် ကျင့်သားရအောင် လုပ်ယူခဲ့ရ၏။ အမှန်အားဖြင့်လည်း မော်တော်ကားတာရာဖိနပ်မှလွဲ၍ ဂျပန် ခေတ်တွင် စီးစရာကောင်းကောင်းမရှိပါ။

ဖိနပ်မစီးဘဲ ခရီးသွားနိုင်အောင် ကျင့်ထားသလို ဖိနပ်စီးပျက်သွားနိုင်အောင် လည်း လေ့ကျင့်ထားသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ထုသားပေသားရလာတော့ တကယ့်တောတွင်းသားများ ဖြစ်လာကြတော့၏။

ကျွန်မတို့စခန်းတွင် ရဲဘော်အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး တပ်သားသစ်များ ရောက်လာသည်။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့သည် သင်တန်းဆရာ ဆရာမများ ဖြစ်လာကြပြန်သည်။

တပ်စိတ်မှူးများကိုလည်း မွမ်းမံသင်တန်းပေးကြရသည်။

နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် ရဲဘော်လာလီယို၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကြောင့် ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့သည် မဟာမိတ်ခေါင်းဆောင်ကြီးများဖြစ်သည့် စတာလင်၊ ရုစဘဲ၊ ချာချီတို့၏ တကယ့်လူပုံအရွယ် ပိုစတာကြီးများကိုလည်း ရေးဆွဲပေးကြရသည်။

ကျွန်မတို့သည် မင်ချစ်ပြောက်ကျားစခန်းသို့ ရောက်လာကြချိန်၌ အင်္ဂလိပ် စာတတ် မလေးနိုင်ငံသူနိုင်ငံသားများအတွက် လစဉ် စာစောင်တစ်ခု ထုတ်ဝေခွင့် ရရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ထိုတောင်းဆိုချက်ကို မလေးပြောက်ကျား ဗဟိုအဖွဲ့ချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက် ရမှသာ ထုတ်ဝေခွင့်ပြုနိုင်မည်ဟု ခရိုင်နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် 'အချို'က ကျွန်မ တို့အား အကြောင်းကြားခဲ့၏။

ကျွန်မတို့ စခန်းသုံးကြိမ်ပြောင်းပြီးသည့်အချိန်၌ စာစောင်ထုတ်ဝေခွင့် အမိန့်ကျလာသည်။ ကျွန်မ၊ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ဝါဒပြန်ချီရေး တာဝန်ခံ ဝုဘင်းတို့က စာစောင်အမည်ကို (တရုတ်-သစ္စာ)ဟု အမည်ပေးကာ လစဉ်

မှန်မှန် ထုတ်ဝေနိုင်အောင် ကြိုးစားကြသည်။

စာကို ဖယောင်းစက္ကူပေါ်တွင် ကညစ်ဖြင့် တပင်တပန်းရေးပြီးနောက် ကျောက်ပုံနှိပ်ဖြင့် ပုံနှိပ်ရသည်။ ကျောက်ပုံနှိပ် ဆိုသည်မှာ ဆိုင်ကလိုစတိုင် ရိုက်လှည့်ခြင်းကို ဆိုလိုပါသည်။

စာစောင်တွင် သတင်းများ၊ ကာတွန်းများ၊ ပန်းချီများနှင့် ကဗျာအချို့ ပါဝင်၏။ ကျွန်မတို့တွင် ယခင်ကရှိနေခဲ့သော ပိုင်ယာလက်စက်မှာ မင်ချစ်စခန်း သို့ ယူအလာ ပျောက်ဆုံးခဲ့ရသောကြောင့် စာစောင်အတွက် သတင်းထည့်သွင်း ရေးတွင် အခက်တွေ့နေကြရ၏။

ထိုအခက်ကို လွယ်အောင် အင်္ဂလိပ်လိုထုတ်ဝေသည့် ဂျပန်သတင်းစာမှ သတင်းကို ပြောင်းပြန်လုပ်၍ ကျွန်မတို့က ရေးသားဖော်ပြကြသည်။

သို့ရာတွင် 'သစ္စာစာစောင်'မှာ နှစ်လသာ ထုတ်ဝေရပြီး စက္ကူအခက်အခဲ များကြောင့် ရုပ်ပစ်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် တောထဲတွင်နေရခြင်းကို ငြီးငွေ့လာကြပြန်၏။ ဆလင်း စခန်းတွင် ကျန်နေရစ်ခဲ့သော ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစုနှင့် ကျွန်မသွင်ယံချင်းမ နယ်လီတို့နှင့် တွေ့ဆုံချင်၊ စကားစမြည် ပြောချင်လာပြန်သည်။

ပြောက်ကျားဗဟိုအဖွဲ့ချုပ်မှ မှူးချုပ်နှင့် တွေ့ဆုံကလည်း ယခုထိမရသေး။ ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစုသည် ကျွန်မတို့ထံမှသတင်းကို နားတစွင့်စွင့်နှင့် ရှိနေကြ ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မတို့က အပြောင်းအလဲတစ်ခုခုကို လိုလားတောင်းဆိုနေကြစဉ် 'တရိုင်း' ပြောက်ကျားစခန်းသို့ သင်တန်းပေးရန် သွားစေလိုပါသည်ဟုသော မေတ္တာရပ်ခံ ချက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

ကျွန်မတို့သည် ဝမ်းပန်းတသာပင် လက်ခံလိုက်ကြ၏။

ရဲဘော်အချင်းနှင့် အခြားရဲဘော်နှစ်ယောက်က ကျွန်မတို့ကို လိုက်ဖို့ကြ သည်။

'တရိုင်း' ပြောက်ကျားစခန်းသည် တရိုင်းမြို့ကလေးမှ တောင်ဘက် ၆ မိုင်ကွာတွင် ရှိသည်။ ကျွန်မတို့စခန်းမှ မျဉ်းပြောင့်အတိုင်းဆိုလျှင် ၂၅ မိုင်။ သို့သော် ကျွန်မတို့သည် မိုင် ၅၀ ကျော် ခရီးနှင်ကြ၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ကျွန်မမှာ ကျန်းမာရေး အထူးကောင်းနေသဖြင့်

မိုင်ငါးဆယ်ကျော်ခရီးကို နှစ်ရက်တည်းနှင့် အရောက်သွားနိုင်ခဲ့ကြသည်။

'တရိုင်း' ပြောက်ကျားစခန်းကို နှစ်ခုခွဲထား၏။ တစ်ခုက မြို့ကလေးမှ ကောင်ဘက် ၆ မိုင်အကွာ၊ နောက်တစ်ခုက ပထမစခန်းထက် ပို၍ တောင်ဘက်ကျသည့် နှစ်မိုင် သုံးမိုင်ခန့်အကွာ။

ပထမစခန်းတွင် တပ်သား ၁၀၀ ခန့်၊ ဒုတိယစခန်းတွင် ၆၀ ခန့်၊ ဘပ်သားအားလုံးလောက်လိုပင် စစ်ပညာအခြေခံမရှိကြ။ ကျွန်မတို့ စခန်းသို့ လာကြစဉ် မိုင်ဝက်လောက်အလိုကပင် ကင်းပုန်းဝပ်နေသော ကင်းသမားတစ်လောက်၏ ရုပ်အင်္ကျီဖြူဖြူအစတစ်စကို ပကတိအတိုင်း လှမ်းမြင်ခဲ့ကြရသည်။ ပုံဖျက်ရန်ပင် နားမလည်။

ဤစခန်းတွင် အစားအသောက်မဆင်းရဲ။ စိုက်ခင်းပျိုးခင်းသမားများက ရိက္ခာထောက်ပံ့ကြ၏။ ကော်ဖီ၊ သကြား၊ ဆေးလိပ်အပြင် ရှမ်းရှူးခေါ် ဆန်ဖြင့် ချက်သည့် အရက်ကိုပင် ရနေသည်။

ကျွန်မတို့ သင်တန်းကို နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် ၂ ကြိမ် ခွဲ၍ ပေးနေရ၏။ မနက်ပိုင်းတွင် သာမန်ရဲဘော်များအား သင်တန်းပေးရသည်။ ည ၉ နာရီ ရဲဘော်များ အိပ်ချိန်ရောက်မှ တပ်စိတ်မှူး၊ တပ်စုမှူးများအား စခန်းဌာနချုပ်ရုံးခန်းတွင် သင်တန်းပေးရ၏။ ပို့ချချက်မှာ အတူတူ။ သို့သော် တပ်စိတ်တပ်စုမှူးများက မိမိတို့ စစ်ပညာမတတ်ကြောင်း၊ သာမန်ရဲဘော်များ သိသွားမည်ကို ရှက်သောကြောင့် ဤသို့ အချိန်ခွဲ၊ နေရာခွဲ၍ ပို့ချရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တရိုင်းစခန်းနှစ်ခုမှ ရဲဘော်များကို သင်တန်းပေးပြီးနောက် ကျွန်မတို့ မင်ချစ်စခန်း (တတိယမြောက်နေရာ)သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ ၁၉၄၃ ခုနှစ်သို့ ကူးပြောင်းကာ တပေါင်းလသို့ပင် ကျူးခဲ့လေပြီ။

စခန်းတွင် ရဲဘော်အသစ် ၃၀ ရောက်နေသည်။

ယခုအချိန်တွင် ပြောက်ကျားခရိုင်ဌာနချုပ်က သင်တန်းနှင့် ပတ်သက်၍ မူတစ်ခုထွင်ထား၏။

ရောက်လာသမျှ တပ်သားသစ်များကို နှစ်လသင်တန်းပေးသည်။ ပြင်းပြင်းထန်ထန်သင်ရသည့်သင်တန်းမျိုး၊ ရက်တိုတိုနှင့် လိုရင်းရောက်အောင် သင်ခြင်း။

ဤနှစ်လရက်တိုသင်တန်းတွင် လက်နက်ကိုင်တွယ်ပစ်ခတ်နည်း၊ တံတား၊ သံလမ်းများ ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးနည်း၊ နည်းဗျူဟာစစ်ရေးပြနှင့် ဝါဒဖြန့်ချိနည်း

များကို သင်ပေးသည်။

သင်တန်းအောင်မြင်သူများအထဲမှ အတော်ဆုံး ဆယ်ယောက်ခန့် အမျိုးသား အမျိုးသမီးပါ ထိုစခန်းတွင်ဖြစ်စေ၊ မြို့ထဲရွာထဲတွင်ဖြစ်စေ တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ ကျန်တပ်သားများနှင့် လက်နက်များ အလုံအလောက်ရရှိလာသည့် အချိန်၊ တိုက်ပွဲခွဲရန် လိုအပ်လာသည့်အချိန်တွင် ခေါ်ယူမည်ဟု မှာကြားကာ သက်ဆိုင်ရာ မြို့ရွာအသီးသီးကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ဤ'မူ'သည် ရိက္ခာအကုန်သက်သာသလောက် လူအင်အား စုစည်းရာတွင် ထိရောက်သောနည်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မတို့ ဤစခန်းသို့ပြန်ရောက်မလာမီ ရဲဘော်အလျှင်သည် မလေးနိုင်ငံ အရှေ့ဘက်ကမ်းခြေရှိ မီးရထားလမ်းဝန်းကျင်၌ ပြောက်ကျားစခန်းသစ်တစ်ခု ထူထောင်ရန် တာဝန်ဖြင့် ခရီးထွက်သွားကြောင်း သိရ၏။

၁၉၄၃ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့။

ဤနေ့သည် ကျွန်မတို့အဖို့ ထူးခြားသောနေ့တစ်နေ့။

ခရိုင်နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် ရဲဘော်အချို့က ကျွန်မတို့အား သတင်းတစ်ခု ပေးသည်။ ထိုသတင်းနှင့်အတူ တာဝန်တစ်ရပ်ပါ ကပ်ပါလာ၏။

"ရဲဘော်အော်စကာနဲ့ ရဲဘော်ဆာယာကို တစ်ယောက်ယောက် သိပ်ပြီး တွေ့ချင်နေတယ်။ ဆလင်းဌာနချုပ်ကို အမြန်သွားပါ။"

ရဲဘော်အချို့သည် အလွန်လျှို့ဝှက်သူဖြစ်သည်။ ပြောသင့် ပြောထိုက်သော စကားမျိုးကိုပင် ထိန်ချန်ထားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့နှင့် တစ်ခါ တစ်ခါ အဆင်မပြေ။

ယခုလည်း တစ်ယောက်ယောက်က သိပ်တွေ့ချင်သည်ဟုသာ ပြောနေ၏။ ထိုတစ်ယောက်ယောက်၏ အမည်နာမကို ထုတ်ဖော်မပြော။ အမည်နာမကို ထုတ်၍မပြောလိုသည့်တိုင် ထိုသူယူထားရသည့် တာဝန်ကိုမူ ပြောသင့်သည် မဟုတ်လား။

ကျွန်မတို့က ဆလင်းစခန်းတွင် ကျွန်မတို့အင်္ဂလိပ်ထဲမှ ရော်ဘင်ဆင်တို့ လူစုနှင့် နယ်လီတို့ ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ သူတို့က တွေ့ချင်နေခြင်းဖြစ်သလား။

သူတို့လူစုက တွေ့ချင်သည်ဟုဆိုလျှင် ကျွန်မတို့အား ရဲဘော်အချို့လို ခရိုင်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်က သတင်းပေးနေမည်မဟုတ်။ ယခုမူ ခရိုင်

၁၀၆

တက္ကသိုလ်နဂါးပိတ်

ခေါင်းဆောင်ကိုယ်တိုင် သတင်းပေးနေရုံမက ခရီးထွက်ရန် အစီအစဉ်ကိုပင် လုပ်ပေးနေရာ ထူးခြားနေလေသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာမှာ အရေးထဲတွင် ဝမ်းကိုက်ရောဂါက ပြန်ထလာ ပြန်၏။ ခရီးထွက်မည့်ရက်ကို တစ်ပတ်လောက် ရွှေ့ဆိုင်းထားလိုက်ရသည်။ ဆေးဆို၍လည်း တရုတ်ဘယဆေးများသာ ရှိနေ၏။

ကျွန်မတို့သည် ရဲဘော်ကြောက်ယောက်နှင့်အတူ ခရီးထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဆလင်းချောင်းထဲ၌ ဗြိတိသျှတပ်များ စွန့်ပစ်ခဲ့သည့် လက်နက်အများအပြား တွေ့ရှိထားသည်ဟု သတင်းရထားသဖြင့် အပြန်တွင် လက်နက်သယ်ရန် လိုက်ပါလာကြခြင်းပင်။

လမ်းပြလုပ်သူက လမ်းကို ကောင်းကောင်းမသိ။ ထို့ကြောင့် ညဆိုလျှင် စိတ်ချယုံကြည်ရသည့် အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်မည့်အစား၊ တောနက်ထဲသို့သာ ရောက်နေသည်။

တစ်နေ့ ထမင်းတစ်နပ်သာ စားရပြီး ခရီးက ပင်ပင်ပန်းပန်းသွားရ ညကျလျှင် ကောင်းကောင်းမအိပ်ရ။ မိုးကလည်း သွန်သင်နေ၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေမှာ ခရီးသွားရင်း ပို၍စိုးလာ သည်။ ကျွန်မမှာလည်း ငှက်ဖျားဒဏ်က ပြန်၍ပေါ်လာ၏။

ကျွန်မတို့သည် ရာဘာတောများ၊ သစ်တောကြီးပိုင်းများ၊ သတ္တုတွင်း ပောင်းများကိုဖြတ်ကာ တောတောင် မြစ်ချောင်းများကို ကျော်လျက် ခရီးဆက် ကြရသည်။

သုံးရက်ခရီးသွားပြီးတိုင်း ကျွန်မတို့သည် ၇ ရက်ခန့် နားနေကြရ၏။ ပြောက်ကျားစခန်းတစ်ခုသို့ အရောက်တွင် အင်္ဂလိပ်ဆေး အနည်းငယ်ရသဖြင့် အထူးပင် ဝမ်းသာကြရ၏။ ဤစခန်းမှ စစ်ခေါင်းဆောင်မှာ အင်္ဂလိပ်စကားကို ရေရေလည်လည်ပြောတတ်သူ။ သူ၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ နားနေစဉ်အတွင်း ခေါင်းဆောင်ငယ် မွမ်းမံသင်တန်းအတွက် စစ်ပညာများ ပို့ချပေးခဲ့ရသေးသည်။

ဤစခန်းတွင် အမျိုးသား အမျိုးသမီးရဲဘော် ၉၀ ခန့်ရှိသည်။ တက်တက် ကြွကြွနှင့် စည်းကမ်းရှိသူများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ လက်နက်အင်အားမှာ စက်သေနတ် ၃ လက်၊ တော်မီ ၆ လက်၊ ရိုင်ဖယ်နှင့် ပြောင်းတိုသေနတ် ၂၅ လက်။

ဆယ်ပြည်ထောင်ချောတော့မပြုံး

ခရီးသွားရင်း ကျွန်မတို့နားနေခဲ့ရသည့် အခြားစခန်းတစ်ခုတွင် ကွာလာ လမ်ပူမြို့တော်ရှိ ထောင်ကြီးမှ ထောင်ကိုဖောက်၍ ပြေးလာသူ ၆ ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့ထံမှပင် တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားရရှာသော ရဲဘော်တန်ချန်ကင်း သတင်းကို စုံစုံစေ့စေ့ ကြားရ၏။

ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်သို့ ပြောင်းရွှေ့အခြေစိုက်ထားသော ပြောက်ကျား ပဟိုဠာနချုပ်က ခရိုင်ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်များအား စည်းဝေးပွဲခေါ်ယူ လိုက်သည်။

စည်းဝေးမည့်နေရာမှာ ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်အနီးရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာ ဖြစ်၏။ ထိုရွာရှိ အိမ်တစ်အိမ်တွင် စည်းဝေးပွဲထိုင်နေကြစဉ် ဂျပန်က ဝန်းရံလာ သည်။ ဂျပန်ကိုမြင်လျှင် တာဝန်ကျကင်းသမားက အချက်ပေးလိုက်၏။ ဤတွင် ခေါင်းဆောင်အားလုံး ရုမီရရာတံခါးများမှ ကိုယ်လွတ်ရုန်း၍ ထွက်ပြေးကြ ရသည်။

အမျိုးသမီး ကင်းရဲဘော်တစ်ယောက်က ခေါင်းဆောင်များ ပြေးနိုင်အောင် ကာပစ်ပစ်ပေးနေ၏။ ခေါင်းဆောင်အချို့မှာ ရန်သူ့လက်ချက်ဖြင့် ကျဆုံးရ သည်။ သို့ရာတွင် အမျိုးသမီးကင်းရဲဘော်၏သတ္တိကြောင့် အများပင် လွတ် မြောက်သွားကြ၏။ ကျဆုံးသူများတွင် ကျွန်မတို့ရဲဘော်ကြီး တန်ချန်ကင်းလည်း ပါဝင်လေသည်။ ကာပစ် ပစ်ပေးနေသော အမျိုးသမီးကင်းရဲဘော်လည်း နေရာ တွင်ပင် အသက်ပျောက်ခဲ့ရရှာလေသည်။

ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်လာပြီးနောက် တစ်လလောက်ကြာသည့်အချိန်... ကျွန်မတို့သည် ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော ဆလင်းဌာနချုပ်စခန်းသို့ ရောက် ရန် ခရီးထက်ဝက်ခန့် လိုသေးသည့်အချိန်...

ကျွန်မရော ဗိုလ်ကြီးအော်စကာပါ အိပ်ရာမှ မထနိုင်လောက်အောင် အလူးအလဲ ဖျားကြတော့သည်။ ကံကောင်းသည်မှာ အစားအသောက်နှင့် ဆေးဝါးများကို မလွယ်သော်လည်း များစွာအခက်အခဲမရှိဘဲနှင့် ရနိုင်သော စခန်းသို့ ရောက်သွားခြင်းပင်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်လနီးပါး အိပ်ရာထဲတွင် လဲနေခဲ့ကြရလေ သည်။

ပြန်လည်ကျန်းမာလာပြီးနောက် ဆလင်းဌာနချုပ်သို့ ကျွန်မတို့ ရောက်သွားကြ၏။

ခရီးထွက်လာသည့်ရက်မှ ပြန်၍ရေတွက်လိုက်လျှင် ကျွန်မတို့သည် လမ်း၌ ၄ လပြည့်ရန် တစ်ရက်သာလိုသည်အထိ ကြာနေခဲ့ရပါသတည်း။

ဆလင်းစခန်း၌ ကျွန်မတို့အား တွေ့လိုစောဖြင့် စောင့်မျှော်နေသူမှာ ရဲဘော်ချန်ပင်း...

ပရတ်ပြည်နယ် သို့မဟုတ် ပရတ်ခရိုင် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦး။ ရဲဘော်ချန်ပင်းက ကျွန်မတို့အား ကော်ဖီဖြင့် ဧည့်ခံရင်း...

“ရှေ့ပံသင်္ဘောကဆင်းလာတဲ့ အင်္ဂလိပ်ရဲဘော်နှစ်ယောက် ရောက်နေတယ်”

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့က တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

“ဘယ်သူတွေလဲ...ဘယ်မှာလဲ”

“ဒေးဗစ်နဲ့ ဘရောင်း...တဲ့”

“ဟေ...”

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက သံပြိုင်လိုပင် အာမေဇိတ်လိုက်မိကြသည်။

ဒေးဗစ်နှင့် ဘရောင်း...

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်၏ မိတ်ဆွေကြီးနှစ်ယောက်။

“သူတို့စခန်းကို ဒီကနေ သုံးနာရီလောက် လျှောက်ရလိမ့်မယ်”

“ကဲ...သွားကြရအောင်”

ကျွန်မတို့သုံးယောက် သုံးနာရီခရီးကိုလျှောက်ရန် စခန်းအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ရော်ဘင်ဆင်တို့အစုနှင့် ကျွန်မ၏သူငယ်ချင်းမဖြစ်သူ နယ်လီသည် တောတွင်းသား ‘ဆကိုင်’ လူမျိုးစုများနှင့် နေထိုင်မည်ဆိုကာ လွန်ခဲ့သည့် နိုဝင်ဘာလကပင် စခန်းမှ ထွက်သွားကြကြောင်း ဝမ်းနည်းဖွယ် ကြားသိရ၏။

သူတို့လူစုတွင် ရော်ဘင်ဆင်သည် ‘ဆကိုင်’ လူမျိုးစုနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိသူဖြစ်၏။ သို့သော် မည်သို့လုံခြုံမှုရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ယခု အဆက်ကောင်း အသွယ်ကောင်းများ ရောက်လာပြီ။ သူတို့လူစုကား မရှိတော့။

ဒေးဗစ်နှင့် ဘရောင်းကို ကျွန်မတို့တွေ့ရသည့်နေ့မှာ ၁၉၄၃ ခု၊ ခရစ္စမတ် အကြိုနေ့။

ကျွန်မတို့သည် တောထဲတွင် တောတွင်းသားကဲ့သို့ နေခဲ့ရသည် မှာ ၂ နှစ်တင်းတင်းပြည့်နေပေပြီ။

[၈]

ဒေးဗစ်နှင့် ဘရောင်းတို့၏ စခန်းတွင် နေထိုင်ရသည့်ရက်များအနက် ပထမ ၁၅ ရက်မှာ ကျွန်မတို့အဖို့ ပျော်စရာရက်များ ဖြစ်လေသည်။

စခန်းတည်ထားပုံကလည်း ကောင်း၊ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများနှင့်လည်း တွေ့ရ၊ စားကြသောက်ကြရသည်ကလည်း ကျွန်မတို့ ဥရောပတိုက်သားများ စားသောက်လေ့ရှိသည့် အစားအစာ၊ စားမြုံ့ပြန်စရာ စကားတွေကလည်း ဒုနှင့်ဒေး။

ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်နှင့် ဗိုလ်ကြီးဘရောင်းတို့သည် အမှတ် ၁၀၁ စစ်အထူးလေ့ကျင့်ရေး သင်တန်းကျောင်းမှ အရာရှိများပင်ဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ သီးခြားတာဝန်တစ်ရပ်မှာ စင်ကာပူမှ ဆူမတ္တရာသို့ ဆုတ်ခွာရာ၌ လိုအပ်သည့်ယာဉ်များနှင့် ရိက္ခာများ အသင့်ဖြစ်နေအောင် စီစဉ်ဆောင်ရွက်ထားရန်ဖြစ်၏။

စင်ကာပူရေတပ်စခန်းမြို့ကြီး ဂျပန်ဖက်ဆစ်လက်သို့ ရောက်လုဆဲဆဲအချိန်တွင် စင်ကာပူ-ဆူမတ္တရာလမ်းမှနေ၍ ဆုတ်ခွာရသည့်တပ်များ၊ အရပ်သားများအား ဒေးဗစ်နှင့် ဘရောင်းတို့ ခေါင်းဆောင်သည့်အဖွဲ့က အကူအညီ များစွာပေးနိုင်ခဲ့သည်။

စင်ကာပူမြို့ ကျသွားသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း ထိုဆုတ်ခွာရေးလမ်းကြောင်းအတိုင်း ယခုအခါ သိရှိလက်ဟုခေါ်သော သီဟိုဠ်ကျွန်းကိုလံဘိုမြို့သို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ကူးကာ အမှတ် ၁၃၆ တပ်ဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်နှင့် ဗိုလ်ကြီးဘရောင်းတို့ ယခုရောက်ရှိနေသော စခန်းသည်

ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်မှ ပေ ၂၀၀၀ ကျော်မြင့်သော 'ဘလန်တန်'တောင်မြင့် ပေါ်တွင် ရှိ၏။ တောင်ထိပ်ပေါ်တွင် စခန်းကို တည်ဆောက်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ တောင်ထိပ်နှင့် နီးသည့်နေရာတွင် ဆောက်ထားခြင်း။

ဘလန်တန်တောင်သည် အခြားတောင်များနှင့် ကျောရိုးချင်း ဆက်နေခြင်း မရှိ။ အထီးတည်း သီးခြားတည်နေသည့်တောင်။

စခန်းမှနေ၍ ကြည့်လိုက်လျှင် လွင်ပြင်များနှင့် တောင်တန်းများကို ထင်ရှားစွာမြင်နေရသည်။ ဟိုအမဝးဆီတွင် ပရတ်မြစ်သည် ငွေရောင်ဖိပြား ကလေး လေထဲတွင် လှုပ်နေဘိသို့။

ပရတ်မြစ်သည် မလက္ကာရေလက်ကြားကို ဖြတ်လျက် ပင်လယ်ထဲသို့ စီးဝင်နေလေသည်။

သီရိလင်္ကာ ကိုလံဘိုမြို့မှ မလေးသို့ ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် ပထမဆုံး ရောက်လာသူမှာ ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်နှင့်အဖွဲ့။

ဒေးဗစ်နှင့်အဖွဲ့တွင် ဥရောပတိုက်သားဟူ၍ သူတစ်ယောက်သာပါပြီး ကျန်အဖွဲ့သားများမှာ မလေးနိုင်ငံသားများ ဖြစ်ကြ၏။ တရုတ်အမျိုးသား ဝိုင်ယာလက်အော်ပရေတာတစ်ယောက် ပါသည်။

၁၉၄၃ ခု၊ မေလ ၂၄ ရက်၊ ည ၈ နာရီခွဲအချိန်တွင် ရေငုပ်သင်္ဘောမှ ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၄၃ ခု စက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ကြီးဘရောင်း ခေါင်းဆောင် သောအဖွဲ့ ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့်ရောက်လာ၏။ ဒေးဗစ်က လာကြိုသည်။ ဘရောင်း ၏အဖွဲ့တွင် လက်ထောက်ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ကြီးဟယ်ရီဆင်နှင့် မလေးနိုင်ငံ သားများ ပါသည်။

ဒေးဗစ်က မလေးပြောက်ကျားအခြေအနေကို အတိုချုံ့အစီရင်ခံစာရေးပြီး နောက် ဟယ်ရီဆင်ကို ထိုရေငုပ်သင်္ဘောနှင့်ပင် အိန္ဒိယသို့ ပြန်ပို့လိုက်၏။

ဒေးဗစ်သည် ဘရောင်းရောက်မလာမီ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ရဲဘော်ချန်ပင်းနှင့် အဆက်အသွယ်ရကာ ဤသို့ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒေးဗစ်နှင့် အဖွဲ့အား အကူအညီအများဆုံးပေးသူမှာ သူကြီးဟောင်း'ချူ' ဖြစ်၏။

'ချူ'သည် ဒေးဗစ်အဖွဲ့မှ လူယုံတော်ဆင်'အား မွေးစားသားအဖြစ် လူသိရှင်ကြား မွေးထားကာ ကုန်ကူးရန် ပင်လယ်ကူး ကတ္တူလှေတစ်စင်း ဝယ်ပေးထားသည်။ ဤလှေဖြင့် ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်ထွက်သည်ဟု ဟန်ပြရင်း လျှို့ဝှက်လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နိုင်လေသည်။

ဒေးဗစ်နှင့် ဘရောင်းတို့သည် မလေးနိုင်ငံမြေပေါ်၌ ခြေချမိသည့်တိုင် ယခု 'ဘလန်တန်'စခန်းတွင် အခြေစိုက်နိုင်ရန်အတွက် သုံးလခနီး ကိုယ်ရောင် ပျောက်လျက် ခရီးဝေးချီခဲ့ကြရလေသည်။

ဘလန်တန်တွင် အခြေစိုက်နိုင်ခြင်းမှာလည်း မလေးပြောက်ကျားခေါင်း ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ ချန်ပင်း၏ အကူအညီနှင့် စီစဉ်ညွှန်ကြားပေးမှုကြောင့်သာ ဖြစ်၏။

"ကျုပ်တို့ မလေးသမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်နိုင်ရင် သေပျော်ပါတယ်ဗျာ"

ဤကား ရဲဘော်ချန်ပင်းက ကျွန်မတို့အား ပြောနေကျစကား ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် နိုင်ငံရေးနှင့်ပတ်သက်သော ခဲရာခဲဆစ် လုပ်ငန်းတစ်ခုကို လုပ်၍ပြီးတိုင်း ဤသို့ပြောတတ်သည်။

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက သူ့ကို အမြဲထောက်ခံသည်။ အားပေး သည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့ အမျိုးသားအချင်းချင်းရှေ့တွင်မူ ကျွန်မတို့က ရေငုံနှုတ်ပိတ် နေကြရ၏။

ဗြိတိသျှတို့၏ ကိုလိုနီဝါဒသည် ဤဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့်အတူ မြေမြုပ် သင်္ဂြိုဟ်ခြင်း ခံရတော့မည်ကို မသိသေးသူ။ သိသော်လည်း လက်မခံချင်သူက အများအပြား။

ဘလန်တန်စခန်းသို့ တတိယမြောက်ရောက်လာသူမှာ လင်ဘိုစိန်။ လင်ဘို စိန်နှင့်အတူ ဗြိတိသျှအရာရှိတစ်ယောက် ပါလာသော်လည်း မလက္ကာရေလက် ကြားနှင့် ကမ်းခြေတစ်လျှောက်တွင် ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးနှင့် စစ်ပုလိပ်များ ခြေချင်းလိမ်နေသဖြင့် လင်ဘိုစိန်တစ်ဦးတည်းသာ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

လင်ဘိုစိန်သည် ရဲဘော်ချန်ပင်း၏ အကူအညီဖြင့် သူနှင့်ပါလာသော ရေဒီယိုစက် ၂ လုံး၊ ဆေးဝါး၊ ရိက္ခာများကို 'ဂျင်ဝါရတာ'မြို့အလွန်ရှိ တောအုပ် ထဲတွင် သိုဝှက်ထားနိုင်ခဲ့၏။ အခြေအနေပေးလာမှ ရေဒီယိုစက် ၂ လုံးနှင့်

ရိက္ခာ၊ ဆေးဝါးများကို ကျွန်မတို့စခန်းသို့ သယ်ယူလာရန်တည်း။

ရေဒီယိုစက် ၂ လုံးမှာ အရွှေ့ရအပြောင်းရ များစွာမခက်ခဲလှသော ခေတ်ပေါ်စက်မျိုးဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

လင်ဘိုစိန်သည် စင်ကာပူမြို့တွင်နေထိုင်သော ဂုဏ်သရေရှိ မိဘနှစ်ပါးမှ မွေးဖွားလာသူဖြစ်သည်။ ဟောင်ကောင်တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက်။ အင်္ဂလိပ် စကားကို အင်္ဂလိပ်အမျိုးသားတစ်ဦးကဲ့သို့ ပြောနိုင်သူ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီကပင် ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေးအသင်းများ လုပ်ငန်း များ၌ တက်တက်ကြွကြွ ခေါင်းဆောင်ခဲ့သူဖြစ်၏။ ဂျပန်တပ်များ စင်ကာပူကို ဝိုင်းလာသည့်အချိန်တွင် မဟာမိတ်တစ်ဦးဖြစ်သော အင်္ဂလိပ်တပ်များနှင့် ဆက် သွယ်ရန် ပြောက်ကျားဗဟိုဌာနချုပ်က အိန္ဒိယသို့ စေလွှတ်ခြင်းခံရသူ လူရွယ် တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

အိန္ဒိယပြည် ကာလကတ္တားမြို့၌ အင်္ဂလိပ်တပ်နှင့် အဆက်အသွယ်ရကာ စစ်သင်တန်းတက်ရင်း မလေးနိုင်ငံသို့ပြန်ဝင်မည့် ပြောက်ကျားဘက်တော်သား များကို စုဆောင်းနေသည်။ ဤတွင် ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်တို့လူစုနှင့် ဆက်သွယ်မိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒေးဗစ်နှင့် ဘရောင်းတို့နှစ်ယောက်မှာ မတည့်အတူနေ ဆိုသည်စကားနှင့် ညီသူများ ဖြစ်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကောင်းတုံမြို့တွင် တရုတ်စာနှင့် စကားကို သင်ယူရင်း သိကျွမ်းခင်မင်လာကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မခွဲနိုင်မခွာရက် အောင် ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသည်။

သူတို့သည် တစ်နေ့လုံး ငြင်းခုံနေတတ်ကြ၏။

ဒေးဗစ်က မည်သည့်ကိစ္စကို မည်သို့ဆောင်ရွက်မည်၊ မည်သူ့ကို မည်သည့် တာဝန်ပေးမည်... စသည်ဖြင့် အစီအစဉ်ဆွဲပြနေသည်။ ဘရောင်းက တစ်ခွန်းမျှ ဝင်မပြော။ လက်ထဲမှ ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုသာ ဖတ်နေ၏။

ဒေးဗစ်ပြော၍ပြီးသွားသောအခါ ဘရောင်းက တစ်ချက်ဝင်၍ ထောက် လိုက်ကာ ဘာကြောင့် ဘယ်အစီအစဉ် မဖြစ်နိုင်။ ဘယ်လိုလုပ်သင့်သည်ဟု အကြံပေးလိုက်၏။

ဤသို့အကြံပေးလိုက်ပြီးနောက် ဘရောင်းသည် ဝတ္ထုစာအုပ်ကို ဆက်၍

ဖတ်နေတတ်လေသည်။

ဘရောင်း၏အကြံပေးချက်များမှာ အများအားဖြင့် မှန်နေသည်ကို ကျွန်မ တွေ့ရ၏။ ဤအချက်ကိုလည်း ဒေးဗစ်က သိနေဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တွဲဘက်ညီနေခြင်း။

ဒေးဗစ်က ၃၃ နှစ်၊ ဘရောင်းက ဒေးဗစ်ထက် ၂ နှစ်ကြီးသည်။ သို့ရာတွင် ဒေးဗစ်က ကျွန်မတို့ ဘလန်တန်စခန်း၌ တပ်မှူး။ ကျွန်မရော ဗိုလ်ကြီးအော်စကာပါ သူ့အမိန့်ကို လိုက်နာရ၏။

ကျွန်မတို့စခန်း လုံခြုံရေးအတွက် ရဲဘော်ချန်ပင်းက နီးစပ်ရာ ပြောက် ကျားစခန်းများမှ လက်ရွေးစင်တပ်သား ၁၂ ယောက် ခေါ်ယူကာ တာဝန်ပေး ထားသည်။

လုံခြုံရေးတာဝန်ခံမှာ ရဲဘော်အယန်း။

မျက်မှန်ထူထူကြီးနှင့် စာအုပ်ကြီးသမား။ သို့သော် အလုပ်လုပ်ရာတွင် လက်ထောက်ရဲဘော်ကလေးများနှင့်အတူ အပင်ပန်းခံ၍ လုပ်သည်။ သူ့ကို ရဲဘော်ကလေးများက ခင်မင်ကြသည်။

လင်ဘိုစိန်မှာ မြို့များ၊ ရွာများသို့ဆင်း၍ စည်းရုံးရေးလှုံ့ဆော်ရေး လုပ်ငန်း များ လုပ်ဆောင်ရန် လုံလောက်သည့် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားများ၊ စာရွက်စာတမ်း များ မရသေး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ ဘလန်တန်စခန်းမှနေ၍သာ စီစဉ်ညွှန်ကြား ချက်များ ချပေးနေရသည်။

ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်နှင့်အတူ ပထမဆုံးအခေါက် ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် ပါလာကြ သော လူယုံတော်များမှာ အနက်၊ ရင်၊ အဟန်နှင့် ဝိုင်ယာလက် အော်ပရေတာ လီချူယင်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

ဤ ၅ ဦးအနက် အဟန်နှင့် လီချူယင်တို့မှာ ကျွန်မတို့ ဘလန်တန် စခန်းတွင် တာဝန်ကျနေသည်။

တာဝန်ကျနေသည် ဆိုသော်လည်း လီချူယင်မှာ ဝိုင်ယာလက်စက် ရောက်မလာသေးသဖြင့် စားစရာရှိ ထ၊စားလိုက်၊ ဖျားစရာရှိလည်း ဖျားလိုက်၊ အဟန်က ဟာသကြွယ်သည်။ တရုတ်စကားအမျိုးမျိုးကိုတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေးဗစ်နှင့် ပြောက်ကျားတပ်သားများအကြားတွင် ဆက်ဆံမှုပြေပြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည်။

'အနက်'သည် ရာဘာခြံမှ ရာဘာစေးခံသော အလုပ်သမားများ အပေါ်တွင် အုပ်ချုပ်ရသည့် အလုပ်သမားခေါင်း 'ကောင်ချင်'နှင့် ဆက်သွယ်မိကာ ကောင်ချင်တို့လင်မယားအိမ်၌ စတည်းချနေ၏။

'ရှင်'သည် 'အနက်' စတည်းချနေသည့် 'ဆီဂရီ'မြို့တွင်ပင် ဈေးအနီး ဘတ်စ်ကားဆိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် အလုပ်ရသွားသည်။ ဆိုင်ရှင်က လိုအပ်သည့် စာရွက်စာတမ်းများ လုပ်ပေးမည်ဟု တာဝန်ယူလေသည်။

'အနက်'သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် ဈေးနားသို့ထွက်လာရင်း 'ရှင်'နှင့် ဆုံမိကြ၏။

'ဆင်'သည် သူကြီးဟောင်း 'ချူ'၏ မွေးဘေးသားဖြစ်လာကာ ပင်လယ်ကူးကတ္တူလှေတစ်စင်းဖြင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်နေကြောင်း ဖော်ပြပြီးခဲ့ပြီ။

ဤသုံးယောက်သည် ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် အဆက်အသွယ်ပြုလုပ်ရာ၌ အရေးအပါဆုံး လူယုံတော်များ ဖြစ်လေသည်။

'ဆင်'ကဲ့သို့ပင် ရေငုပ်သင်္ဘောအဆက်အသွယ်ကို အတွင်းသိ သိသူကား မွေးစားဖခင် သူကြီးဟောင်း 'ချူ'။ ချူသည် မလေးပြောက်ကျားများ၏ ဆန်အဝယ်တော်။

သို့ဖြင့် အဆက်အသွယ် သံကြိုးကွင်းဆက်က အဆင်ပြေနေလေသည်။

'ဘလန်တန်'စခန်းသို့ ကျွန်မတို့ရောက်လာပြီးနောက် ကျွန်မတို့ထံ လာရောက်အလုပ်လုပ်ပေးနေသူ နှစ်ယောက်လည်း ရှိသေးသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို ပြောမပြုလျှင် ဇာတ်ရည်မလည်ဘဲနေမှာ စိုးရပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်သည်လည်း သူ့အခန်းနှင့်သူ့ အရေးကြီးသော ဇာတ်ကောင်များဖြစ်ကြောင်း တွေ့လာပါလိမ့်မည်။

တစ်ယောက်မှာ 'ဘလက်လင်'ဖြစ်၍ အခြားတစ်ယောက်မှာ 'အစု'ဖြစ်ပါ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ဝင်များ မဟုတ်။ သို့ရာတွင် စိတ်ချယုံကြည်ရသောကြောင့် ကျွန်မတို့အဖွဲ့အတွက် လုပ်စရာရှိသည်ကို လုပ်ဆောင်ရန် အခကြေးငွေပေး၍ ခေါ်ယူထားသူများ ဖြစ်ပါသည်။

'ဘလက်လင်'သည် အသားမည်းသောကြောင့် ကျွန်မတို့က ပေးထားသော အမည်။ ကျွဲလိုသန်၍ ကျားလိုရဲသည်။ သို့ရာတွင် ခေါင်းသိပ်မကောင်း။ တရုတ်စကားနှင့် မလေးစကား ပြောတတ်သည်။ ခိုင်းလိုက် စေလိုက်လျှင်

ဆယ်ပြည်ထောင် ချောတော့မပြုံး

ပေါ့ပါးသည်။ စိတ်ချယုံကြည်ရသည်။ တောတွင်းခရီးသွားရာ၌ အဖော်ကောင်း။

'အစု'က အတော်အသက်ကြီးနေပြီ။ ဘိန်းစားသည်။ ဖျားသည် နာသည် ဟူ၍ တစ်ခါမျှမရှိ။ လုပ်စရာရှိသမျှ အားလုံးကျုံးလုပ်တတ်သည်။ သူနှင့်ပင် ကျွန်မတို့က အပျင်းဖြေကြရ၏။

ကျွန်မတို့ 'ဘလန်တန်'စခန်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် ထူးခြားသည့် အချက်ကြီးတစ်ချက်ကိုလည်း ဖော်ပြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထူးခြားသည့်အချက်ဆိုသည်ကား ကျွန်မနှင့် အော်စကာတို့ အမွှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်နေခဲ့ကြရသည့် 'မှူးချုပ်' ကျွန်မတို့စခန်းသို့ ရောက်လာခြင်းပင်။ ၁၉၄၄ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့။

ဤနေ့တွင် ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေး မလေးလွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီးနှင့် မလေးပြောက်ကျား ဗဟိုအဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်သည် ကျွန်မတို့ ဘလန်တန်စခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

အထူးမှတ်တမ်းတင်ရမည့်နေ့။

ကျွန်မတို့၏ ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းက အထွေထွေအတွင်းရေးမှူးချုပ်အား 'မှူးချုပ်'ဟု ခေါ်သလိုပင် ကျွန်မတို့လည်း လိုက်ခေါ်ကြသည်။

'မှူးချုပ်'သည် သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်။ အလွန်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော တရုတ်အမျိုးသားတစ်ယောက်။ အသိဉာဏ်ပညာနှင့် တတ်သိလိမ္မာမှုရှိသည်။ တည်ငြိမ်အေးဆေးသည်။ လုပ်ရမည့်လုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သည်။

ပါးစပ်ခပ်ကြီးကြီး၊ ဖြူဖွေး၍ ညီညာသောသွားများ။ တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်ပါဝင်စားလာချိန်တွင် 'မှူးချုပ်'၏ မျက်လုံးအစုံက ဝိုင်းလာကာ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က အပေါ်သို့ တစ်လက်မခွဲလောက် တက်၍သွားတတ်၏။

ဆွေးနွေးပွဲက နှစ်ရက်တိုင်တိုင်ကြာသည်။

ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေး မလေးလွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ဘက်မှ 'မှူးချုပ်'နှင့် ရဲဘော်ချန်ပင်းတို့က ကိုယ်စားလှယ်။

ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်၊ ဗိုလ်ကြီးဘရောင်းနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့က မဟာမိတ်တို့၏ မလေးနိုင်ငံဆိုင်ရာ ကိုယ်စားလှယ်။

ဆွေးနွေးပွဲက နှစ်ရက်ကြာသည့်တိုင် ချောချောမောမော။

လင်ဘိုစိန်က စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်၍ ကျွန်မက ဧည့်ခံသူအဖြစ်။

ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်က သူနှင့် တစ်ပါတည်းပါလာသော ထောက်ခံစာကို တင်ပြပါသည်။

မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက ဒေးဗစ်အား မလေးနိုင်ငံဆိုင်ရာ မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစု ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သည့် စာလွှာ။

ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းကလည်း 'မှူးချုပ်'သည် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေး လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီးနှင့် မလေးပြောက်ကျား ဗဟိုဌာနချုပ်၏ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ်ဖြစ်ကြောင်း ရုံးတံဆိပ် အမှတ်အသားများပါ စာလွှာကို တင်ပြပါသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်အား မလေးနိုင်ငံမှ အရုံးပေး ခူးထောက်ကာ ထွက်ပြေးသည် အထိ မဟာမိတ်တပ်များက တိုက်ခိုက်ရာ၌ အဖွဲ့ချုပ်ကြီးက လိုအပ်သမျှ တတ်အားသမျှ အကူအညီပေးရန်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်အား မောင်းထုတ်ပြီးနောက် မလေးနိုင်ငံ၏ ငြိမ်ဝပ်ပိပြား ရေးနှင့် ဥပဒေစည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးတွင် အဖွဲ့ချုပ်ကြီးက မဟာမိတ်တပ် များအား အတတ်နိုင်ဆုံး အကူအညီပေးရန်။

မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစုကိုယ်စား မလေးနိုင်ငံကိုယ်စားလှယ်က အဖွဲ့ချုပ် ကြီးအား လက်နက်ခဲယမ်း၊ ငွေကြေးနှင့် ဆေးဝါးများထောက်ပံ့ရန်နှင့် မလေး ပြောက်ကျားများအား စစ်သင်တန်းများပေးရန် သဘောတူကြပါသည်။

ဆွေးနွေးပွဲတစ်လျှောက်လုံး၌ 'မှူးချုပ်'သည် အသေးစိတ် အချက်အလက် ကလေးများကို ထင်ရှားပြတ်သားအောင် တင်ပြသည်။ ဝေဖန်သည်။ ဆွေးနွေး သည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ထင်ထင်ရှားရှား နားလည် လက်ခံမှ ဆွေးနွေးပွဲရလာဘ် အဖြစ် လက်ခံသည်။ လက်ခံသည်အချက်၊ သဘောတူသည်အချက်အားလုံးကို လည်း လိုက်နာဆောင်ရွက်မည်ဟု ကျွန်မ အကဲခတ်ရပါသည်။

ဤဆွေးနွေးပွဲတွင် 'စစ်ကြီးပြီးသွားသောအခါ'ဟူသော အချက်ကို ထည့်သွင်းဆွေးနွေးခြင်း မပြုပါ။ ဆွေးနွေးပွဲ မစမီကပင် ဆွေးနွေးပွဲသည် စစ်ရေးစစ်ရာနှင့်သာ သက်ဆိုင်ကြောင်း တိတိလင်းလင်း ကြေညာထားခဲ့ပါ သည်။

ဆွေးနွေးပွဲမှ ဆုံးဖြတ်ချက်များကို နှစ်ဦးနှစ်ဖက်ပင် ကျေနပ် လက်ခံကြ ပါသည်။

အဖွဲ့ချုပ်ကြီးဘက်ကမူ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်နေဆဲ။ ကျွန်မတို့ဘက်ကသာ ကျွန်မတို့ပေးထားသော ပဋိညာဉ်ကို တာဝန်ကျေရန် ရှိပါတော့၏။

ဤသို့ တာဝန်ကျေရန် ကိုလံဘိုတွင်ရှိသော ကျွန်မတို့ မဟာမိတ်ဌာနချုပ် နှင့် ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် ဆက်သွယ်ရပေမည်။ သို့ဝှက်ထားသော အသံလွှင့် အသံဖမ်း ရေဒီယိုစက် ရောက်လာလျှင် ရေဒီယိုဖြင့် ဆက်သွယ်ရပေမည်။

ယခု ကျွန်မတို့တွင်ရှိသော လက်နက်ခဲယမ်း၊ ကြေးငွေနှင့် ဆေးဝါးများမှာ ကျွန်မတို့အဖွဲ့နှင့် ကျွန်မတို့အဖွဲ့၏ လုံခြုံရေးကို ထိန်းကြပ်ပေးနေသည့် ရဲဘော် အယန်းတို့ အဖွဲ့သားများအတွက် ယာယီအားဖြင့်သာ လုံလောက်ပါသည်။

ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းသည် ရေငုပ်သင်္ဘောမှ သယ်ဆောင်လာသည့် ဝိုင်ယာ လက်စက် နှစ်ခုနှင့် ရိက္ခာအချို့ကို ယခုထိ ကျွန်မတို့စခန်းသို့ ရောက်အောင် စီစဉ်မပေးနိုင်သေး။

"အင်္ဂလိပ်တွေ ရေငုပ်သင်္ဘောနဲ့ ရောက်နေတယ်" ဟူသော သတင်းက ပျံ့နေရာ ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးနှင့် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်က မလက္ကာရေလက်ကြား နှင့် ရေလက်ကြား ကမ်းခြေတစ်လျှောက်၌ ခြေချင်းလိမ်နေကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဝိုင်ယာလက်စက်နှင့် ရိက္ခာသယ်ယူရေးမှာ ပို၍ခက်လာတော့၏။

ဇန်နဝါရီလအတွင်းတွင် ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် တွေ့ဆုံရန် အချိန်အချက် လုပ်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ဥရောပတိုက်သားတစ်ယောက်အား တောထဲမှ မလက္ကာရေလက်ကြား ကမ်းခြေအရောက်ဆောင် ကျဉ်းသွားရေးမှာ အန္တရာယ် များလှသည်။ သို့ဖြစ်၍ 'ရင့်'ကိုပင် ရေငုပ်သင်္ဘောဆီသို့ စေလွှတ်လိုက်ရ တော့၏။

'ရင့်'သည် မြို့ထဲရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အလုပ်လုပ်နေသူတည်း။

သူနှင့်အတူ ဒေးဗစ်နှင့် အော်စကာတို့က အစီရင်ခံစာများ ပေးပို့လိုက် သည်။ အစီရင်ခံစာကို လက်ဝါးထက်ဝက်လောက်ရှိသော စာရွက်တွင် လက်ရေး သေးသေးကလေးဖြင့် ရေး၏။ စာရွက်နှစ်ရွက်ကို ရာဘာပါးပါးကလေးဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင်လိပ်လျက် သွားတိုက်ဆေးဘူးထဲတွင် ထည့်လိုက်သည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၏ အစီရင်ခံစာတွင် နှစ်နှစ်အတွင်း နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ အနေဖြင့် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည့်အချက်များ ပါဝင်၏။ ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်၏ အစီရင်ခံ

စာမှာမှ မျက်မှောက်အခြေအနေနှင့် 'မှူးချုပ်' နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲကို ဦးတည် ရေးသားထားလေသည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောမှ ပြန်၍ပေးလိုက်မည့် ညွှန်ကြားချက်များကို မလေးအမျိုး သားများ အလွန်ကြိုက်တတ်သည့် ငါးခြောက်ခေါင်းအတွင်းတွင် သွင်း၍ယူလာ ရန် မှာကြားလိုက်၏။

ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် ဆုံရန် ရက်ချိန်းရထားခဲ့သည်။ ဤအခေါက်တွင် ဗိုလ်ကြီးဘရောင်းအား ကိုလံဘိုဌာနချုပ်သို့လွှတ်ကာ လက်နက် ခဲယမ်း၊ ငွေကြေးနှင့် ဆေးဝါးများ သယ်ယူလာစေမည်ဟု ဆန္ဒပြုထားကြသည်။

ရက်ချိန်းစေ့ရန် နီးကပ်လာမှ ဗိုလ်ကြီးဘရောင်းအား မလက္ကာရေလက် ကြား ကမ်းခြေအထိ တာဝန်ခံ လိုက်ပို့မည့် ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းက နာမကျန်း ဖြစ်လာ၏။

ဤအခေါက်တွင်လည်း 'ရင့်' ကိုပင် အစီရင်ခံစာများနှင့် စေလွှတ်လိုက်ရ ပြန်သည်။

သို့သော် ရေငုပ်သင်္ဘောက ချိန်းထားပါလျက် ရောက်မလာ။

ကျွန်မတို့သည် စိတ်အပျက်ကြီး ပျက်သွားမိကြပါ၏။

ဤသို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေကြစဉ် ဂျပန်လှုပ်ရှားမှုများကလည်း ကျွန်မတို့စခန်းနှင့် နီးသည်ထက် နီးလာသည်။

စခန်းသည် နေထိုင်ရန် ပျော်စရာကောင်းသည်။ ရှုမျှော်ခင်း ကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် ဂျပန်သွားလမ်း လာလမ်းနှင့် နီးကပ်လွန်းနေ၏။ ဂျပန်တပ်များ တက်၍ပိုင်းမည်ဆိုလျှင် ကြိုတင်သတိပေးရန်ပင် အချိန်ရနိုင်မည်မထင်။

လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ရဲဘော်အယန်းတွင်လည်း ပြောက်ကျားတပ်စိတ် တစ်စိတ်စာမျှသာ။

ကောင်းကင်မှ ရန်သူ့လေယာဉ်က ထောက်လှမ်းရေး လုပ်လျှင်လည်း ကျွန်မတို့စခန်းက အထင်းသား။

ထို့ကြောင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် တိုင်းရင်းသား 'ဆဲကိုင်' အမျိုးသား တစ်ယောက်ကို အဖော်ခေါ်ကာ စခန်းသစ်အတွက် နေရာရှာရန် ထွက်သွား သည်။ ၂ ရက်ခရီးခန့်အကွာတွင် စခန်းသစ်တည်ဆောက်ရန် နေရာကောင်း တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်မတို့သည် ဖေဖော်ဝါရီလ အလယ်လောက်တွင် စခန်းသစ်သို့ တစ်ဖွဲ့ လုံး ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့လေသည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်နေသဖြင့် ကျွန်မတို့အဖွဲ့သား အားလုံး၏ အလုပ်မှာ အိပ်လိုက်၊ စားလိုက်၊ စာဖတ်လိုက်၊ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ငြင်းလိုက်။

ညနေဘက်တွင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၊ လင်ဘိုစိန်နှင့် ကျွန်မတို့က မီးဖို ချောင်မှ ဘလက်လင်နှင့် အစုတို့နှစ်ယောက်အား ရေသယ်ပေးကြ၏။ ထင်းကို ကျွဲခွဲပေးကြ၏။

ဤစခန်းသစ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာပြီးနောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေဘက်တွင် ရေငုပ်သင်္ဘောမှချပေးသည့် လက်နက်များအနက် အချို့အဝက် ရောက်လာ သည်။

လုံခြုံရေးအဖွဲ့အား စတင်၊ ရိုင်ဖယ်နှင့် ပစ္စတိုသေနတ်အချို့ ခွဲဝေပေးထား လိုက်၏။ ကျွန်မတို့စခန်းသည် လူနေဒေသနှင့်ဝေးသည့်အလျောက် ပြောက်ကျား ရဲဘော်များအား သေနတ်ပစ် လေ့ကျင့်ခိုင်းရသည်။

ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့တွင် ခဲယမ်းက အလွန်ရှားပါးနေသည်။ ထို့ကြောင့် လုံခြုံရေးအဖွဲ့ဝင်များအနက် သေနတ်တစ်ခါမျှမပစ်ဖူးသူများပင် ပါဝင်နေလေ သည်။

စက်သေနတ်ကို အတွဲလိုက်ဆွဲ၍ ပစ်စေခိုင်းရာ အလွန်သဘောကျကြ၏။ ကျွန်မတို့ စခန်းသစ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် မကြာမီ ရိက္ခာပြဿနာက ခက်ခဲလာသည်။

ဒေးဗစ်နှင့် ဘရောင်းတို့ တောထဲသို့ဝင်လာသည့် ဝင်ပေါက်များမှ ရွာများ ကို ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးနှင့် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်များက နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းလာ သည်။ မီးလောင်တိုက်သွင်းလာသည်။ ရွာလုံးကျွတ်။ အပြောင်းအရွှေ့ လုပ်ခိုင်း လာသည်။

ဘလန်တန်စခန်းတွင် ကျွန်မတို့နေစဉ်က ရိက္ခာဆက်သွယ်ရေး လမ်း ကြောင်းမှာ လွယ်သည်။ နေ့ချင်းပေါက် ရိက္ခာရောက်နိုင်သည်။ ယခုစခန်းသစ် မှာ မလွယ်တော့။ ရိက္ခာသွားယူရန်နှင့် ပြန်ထမ်းလာရန် သုံးရက်ကြာ၏။ ယခင်ကလို စားကောင်းသောက်ဖွယ်များလည်း ဝယ်ရန်မလွယ်တော့။

ဆန်က အနီးအနားတွင် ထပ်၍မရနိုင်လောက်အောင် ရှားသွားသည်။ သို့ဖြင့် တိုင်းရင်းသား 'ဆလိုင်' လူမျိုးများထံမှရသည့် ကန်စွန်းဥ၊ မျောက်ဥများဖြင့် ရော၍ စားရတော့၏။ ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်နှင့် သကြားမှာ မိမိခံစားရသည့်များဖြစ်လာရလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ကိုယ်ထူကိုယ်ထစနစ်ဖြင့် မွေးမြူရေးလုပ်ကြ၏။ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်လာကြ၏။ ဆိတ်နှင့် ကြက်ကို 'ဆလိုင်' များထံမှ ဝယ်၍ မွေးစားသည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ စိုက်ပျိုးထားသည်။ ချဉ်ပေါင်၊ သခွား၊ ရုံးပတီ၊ ဘူး၊ ခရမ်း... စသည်။

မတ်လအတွင်း ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့်ဆုံရမည့် ရက်ချိန်း နီးကပ်လာပြန်၏။ ကျွန်မတို့စခန်းသစ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တောစပ်အထိပင် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်များ လာရောက်လှုပ်ရှားနေသည်။ မလက္ကာရေလက်ကြားတစ်လျှောက် ပင်လယ်ကမ်းခြေဒေသ၌လည်း ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးက မျက်လုံးကို ဒေါက်ထောက်၍ ကြည့်နေ၏။

"သိပ်ကိုအန္တရာယ်များလိမ့်မယ်။ ရဲဘော်ဘရောင်းအတွက် သိပ်ကိုအန္တရာယ်များမယ်"

ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်က ဤသို့ မှတ်ချက်ချပါသည်။
ဖေဖော်ဝါရီလ ရက်ချိန်းတွင် ရေငုပ်သင်္ဘောက လာရန် ပျက်ကွက်ခဲ့၏။ ယခု မတ်လရက်ချိန်းတွင်လည်း ထပ်၍ပျက်ကွက်ခဲ့သော်လည်း ဤအတွေးက စိတ်ကို မအေးအောင် ဖန်တီးနေ၏။

ဘရောင်းအား မလက္ကာရေလက်ကြားသို့ အရောက်ပို့နိုင်ပြီ ဆိုဦးတော့။ ရေငုပ်သင်္ဘော မလာသောအခါ...

ပင်လယ်ကမ်းခြေဒေသမှ တောထဲ တောင်ပေါ်သို့ ပြန်ရောက်အောင် ခေါ်လာရမည့်ကိစ္စမှာ မလွယ်။

ဥရောပတိုက်သားတစ်ယောက်သည် မည်သို့ပင် အသားအရောင် အဝတ်အစားကို ပုံပျက်ထားစေကာမူ နေ့လယ်နေ့ခင်းဘက်၌ ဘယ်လိုမှဖုံးကွယ်၍မရ။

မလေးပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သည် မဟာမိတ်ဖြစ်သော ကျွန်မတို့၏ လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူထားသည်။ တပ်ဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးက အန္တရာယ်များလှသည်ဟု မှတ်ချက်ချသောအခါ ကျွန်မတို့မှာ ပြန်လှန်ငြင်းဆို၍မနေနိုင်။ ရန်သူ့

အခြေအနေ လှုပ်ရှားမှုကို အသိဆုံးဖြစ်သူမှာ ပြောက်ကျားအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်သာ။ သို့ဖြင့် 'ရင့်' ကိုပင် ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့်ဆုံရန် လွှတ်လိုက်ရပြန်၏။ စိတ်ကတော့ ခပ်လေးလေး...။

ယခင်တစ်ခေါက်ကလည်း ရေငုပ်သင်္ဘော ရောက်မလာဟုဆိုကာ 'ရင့်' ကပြန်လာခဲ့သည်။ ယခုတစ်ခေါက်တွင်လည်း...

'ရင့်' က အကြည့်မှားနေသောကြောင့် ရေငုပ်သင်္ဘောကို မမြင်ရ ခင်းလား။ ရေငုပ်သင်္ဘောက တကယ်ရောက်မလာလေရောသလား။

ယခုတစ်ခေါက်တွင်လည်း 'ရင့်' သည် ရေငုပ်သင်္ဘောကို မတွေ့ခဲ့။ ကိုလံဘိုဌာနချုပ်တွင် တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဟု တွေးမိ၏။

ဤအချိန်တွင်ပင် ပြောက်ကျားဗဟိုဌာနချုပ်၌ ၂ နှစ်တိုင်တိုင် နေထိုင်ခဲ့သော ဖရင့်အမည်ရှိ ဥရောပတိုက်သားတစ်ဦး ကျွန်မတို့စခန်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ကျွန်မတို့မှာ ရိက္ခာအခက်အခဲတွေ့နေစဉ် လူတစ်ယောက် တိုးလာပြန်၏။ လက်ထဲတွင် ငွေကလည်း နည်းနည်းသာရှိတော့သည်။ ရဲဘော်အယန်း၏ လုံခြုံရေးတပ်သားအတွက် ရိက္ခာကိုလည်း ကျွန်မတို့ကပင် ပေးနေသည်။

ရိက္ခာအတွက် ငွေလုံလုံလောက်လောက်ရှိသည်ပင်ထားဦး။ ဖူးချုပ်နှင့်ချုပ်ဆိုခဲ့သော စာချုပ်အရ ကျွန်မတို့က မလေးပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့အတွက် ငွေကြေးထောက်ရမည့်ဝတ္တရား ရှိနေသေးသည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောကလည်း ရောက်မလာ။ ဝှက်၍ထားသော ဝိုင်ယာလက်စက် ၂ လုံးကလည်း ယခုတိုင် ကျွန်မတို့စခန်းသို့ မရောက်သေး။

ထို့ကြောင့် လင်ဘိုစိန်အား မြို့များသို့လွှတ်ကာ ရန်ပုံငွေ ရှာခိုင်းမည်ဟု ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ကောက်ခံရရှိသော ရန်ပုံငွေများအနက် အချို့ကို ကုန်သည်လုပ်နေသော 'အနက်' အား ရင်းနှီးငွေအဖြစ်ပေးမည်။ အနက်သည် ထိုငွေဖြင့် လိုအပ်သည့် မှတ်ပုံတင်ကတ်ပြားများ၊ ခရီးသွား လက်မှတ်များ၊ ပတ်စ်ပို့များကို ရအောင်လုပ်ပေးနိုင်သည်။

စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်းပင် လင်ဘိုစိန်သည် မြို့သို့သွားသည်။ အနက်၏ ဦးလေးဟု ပြောဆိုကာ အလုပ်သမားခေါင်း 'ကောင်ချင်' အား တိုက်တစ်တိုက်မှ အပေါ်ဆုံးအခန်းကို ငှားစေသည်။

[၉]

ဤအချိန်၌ အနက်သည် တကယ့်ကုန်သည်တစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။

'ရင်'ကလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် အလုပ်မလုပ်တော့ဘဲ အနက်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် လက်ထောက်အဖြစ် လုပ်ကိုင်နေလေသည်။

အားလုံး အဆင်ပြေနေတော့၏။

အစီအစဉ်များ နေရာတကျဖြစ်လာသောအခါ လင်ဘိုစိန်သည် ကောက်ခံ ရရှိသမျှ ရန်ပုံငွေများဖြင့် ကျွန်မတို့စခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

မတ်လ ရက်နှစ်ဆယ်လောက်တွင် 'ရင်'သည် ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်မတို့ စခန်းသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ တွေ့ကြုံခဲ့သမျှ သတင်းပို့ရန်နှင့် ဒေးဗစ်ထံမှ ညွှန်ကြား ချက်များ နောက်ထပ်ရယူရန် ဖြစ်သည်။

'ကောင်ချင်'က 'ရင်'နှင့် စာတစ်စောင် ပါးလိုက်သည်။

ထိုစာတွင် အနက်သည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ဟန်ပြုလျက် စင်ကာပူသို့ ရန်ပုံငွေကောက်ခံရန် ထွက်သွားကြောင်း ဖော်ပြထား၏။

'ဆင်'အား မွေးစားသားဟုပြောကာ ပင်လယ်ကူးကတ္တူလှေကြီးတစ်စင်း ဝယ်ပေးထားသော သူကြီးဟောင်း 'ချူ'၏ အိမ်သို့ ပြောက်ကျားကိုယ်စားလှယ် ဆိုသူ လူ ၂ ယောက် မနေ့ညက ရောက်လာကြောင်း၊ တော်လှန်ရေးအတွက် ရန်ပုံငွေပေးရမည်၊ မပေးလျှင် သတ်ပစ်မည်ဟု ထိုလူ ၂ ယောက် ခြိမ်းခြောက် ကြောင်း၊ ချူကမူ ပြောက်ကျားနှင့် အဆက်အသွယ်မရှိကြောင်းသာ ပြန်ပြော လိုက်ကြောင်းဖြင့် 'ရင်'က သတင်းပို့ပါသည်။

'ရင်'၏ သတင်းပို့ချက်အရ ဤအဖြစ်အပျက်များမှာ အလွန်စိုးရိမ်စရာ ကောင်းနေလေသည်။

သူကြီးဟောင်း 'ချူ'သည် ကျွန်မတို့၏ ရေငုပ်သင်္ဘော အဆက်အသွယ်ကို 'ဆင်'မှတစ်ဆင့် အတွင်းသို့ ပြောက်ကျားကိုယ်စားလှယ် ဆိုသူများသည် ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးမှ ဖက်ဆစ်နှစ်ကောင်သာ ဖြစ်ရပေမည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကောင်တို့ ထောင်ထားသောကြိုးကွင်းသည် ကျွန်မတို့ လည်ပင်းအနားသို့ တိုး၍ တိုး၍ လာနေချေပြီ။

ပြေလသို့ ကူးလာသည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့်ဆုံရန် ချိန်းထားသည့်ရက်ကလည်း တဖြည်းဖြည်း နီးလာ၏။

ကျွန်မတို့ဘက်က ချိန်းဆိုထားသည့်အတိုင်း သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာသို့ သွားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ရေငုပ်သင်္ဘော ၂ ကြိမ်တိုင်တိုင် ပျက်ကွက်ခဲ့သည်။

ဥရောပတိုက်သားထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်မျှ ချိန်းသည့်နေရာသို့ သွား၍ သင့်လျော်မည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် မသွားဘဲနေ၍လည်း မဖြစ်။

ရေငုပ်သင်္ဘောက ရောက်လာပြီး ကျွန်မတို့ဘက်မှ ရောက်မလာလျှင်...။

ဆုံရန် တိတိကျကျချိန်းထားပါလျက် ရေငုပ်သင်္ဘော ပေါ်မလာသည်မှာ နှစ်ခါရှိပြီ။ ကျွန်မတို့ ကိုလံဘိုဌာနချုပ်နှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်နေသည်မှာ ယခုဆိုလျှင် သုံးလရှိနေပြီ။

ပြေလရက်ချိန်းကို ကျွန်မတို့က လက်မလွှတ်နိုင်။ လုပ်စရာ စီစဉ်စရာကိစ္စ တွေ၊ ပြဿနာတွေက တစ်ပုံတစ်ခေါင်း။

ကျွန်မတို့လည်ပင်းနားဆီသို့ တိုး၍လာနေသော ဖက်ဆစ်တို့၏ သေမင်း တမန်ကြီးကွင်းကို အပိုင်းပိုင်းဖြတ်တောက်ပစ်ရန် လက်နက်လိုသည်။ ငွေကြေး လိုသည်။ အဆက်အသွယ်လိုသည်။

ယခု ပြေလရက်ချိန်းတွင် ကိုလံဘိုဌာနချုပ်နှင့် ပြန်၍ အဆက်အသွယ် ရအောင် လုပ်ရမည်။

ဥရောပတိုက်သားတစ်ယောက်ကို အဖော်အဖြစ်ခေါ်မလာသော ပြောက် ကျားတစ်ယောက်သည် သွားလာလှုပ်ရှားမှု၌ ဆယ်ဆမက ပို၍မြန်ဆန်သည်၊ လွယ်ကူသည်။

အကယ်၍ ဘေးအန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်ရှိလျှင်လည်း ပုန်း ရှောင်ရန် ဆယ်ဆမက ပို၍လွယ်သည်။

သို့ဖြင့် 'ရင်'ကိုပင် ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့်ဆုံရန် စေလွှတ်လိုက်ရပြန်သည်။

'ရင်'သည် ကျွန်မတို့စခန်းမှ ပြေလ ၆ ရက်နေ့၊ နံနက်တွင် ထွက်ခွာ သွား၏။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်မတို့စခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ သူ့တစ်ယောက် တည်းမဟုတ်။ 'ဆင်'လည်း ပါလာ၏။

ဒုက္ခအကြီးအကျယ်တွေ့ရပြီဟု ကျွန်မက မှတ်ထင်လိုက်မိသည်။

'ဆင်'သည် စကားမပြောနိုင်လောက်အောင်ပင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေ လေသည်။

ကျွန်မက 'ဆင့်'ကို ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေးလိုက်၏။ သူသည် ရေကို ကုန် အောင်သောက်လိုက်ပြီးမှ စကားစလိုက်သည်။

"သူ့ကြီးဟောင်း ချူကို မတ်လ ၂၃ ရက်နေ့ ညနေက ဂျပန် ကင်ပေတွေ လာဖမ်းသွားတယ် ဗိုလ်ကြီး၊ နောက်တစ်နေ့ကျတော့ ကျွန်တော့်ကိုပါ လာဖမ်း ပါလေရော။"

"ချူကို ကျွန်တော့်စစ်မေးနေတဲ့နေရာကို ခေါ်ထုတ်လာတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ တစ်ရက်တည်းနဲ့ လူမမာကြီးပုံအတိုင်းပဲ။ သူသိသမျှ အားလုံး ဖော်ပြထားပုံရပါတယ်။"

"ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးက ချူပြောပြထားတာတွေကို ကျွန်တော့်ကို ပြန်မေးတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်နယ်လုပ်တော့မလဲ။ ချူပြောပြတာတွေ မှန်ပါတယ်လို့ပဲ ပြောရတော့တာပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ချူပြောထားတဲ့စကား အပြင် နောက်ထပ် မပြောပါဘူး။"

"ကျွန်တော့်ကို ဒီလို ချူနဲ့ဆိုင်ပေးပြီး မေးခွန်းထုတ် စစ်ဆေးပြီးတဲ့နောက် ဂျပန်စစ်ထောက်လှမ်းရေးရုံးကို ခေါ်သွားပါတယ် ဗိုလ်ကြီး။"

"သူတို့ရုံးအပေါ်ထပ်မှာတော့ ကျွန်တော့်ကို ထားပါတယ်။ ချည်တုပ်ပြီး ထားတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲထားတာပါ။"

"ဒီအပေါ်ထပ်မှာ ဂျပန်စစ်ထောက်တွေ၊ တရုတ်အမျိုးသား ဖုံထောက် တွေနဲ့ အမျိုးသမီးတချို့ ရှိတယ်။ တရုတ်အမျိုးသမီးတွေပါ။"

"အခန်းက အကျယ်ကြီး။ ဆိုဖာတွေ၊ ကုလားထိုင်တွေ၊ ပန်ကာတွေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ထမင်းကောင်းကောင်းကျွေးပါတယ်။ ကျွန်တော် နေတတ်သလို နေခွင့်ပေးထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မျက်ခြည်ပြတ်တော့ မခံဘူး။"

"ဒါနဲ့ မတ်လ ၂၈ ရက်နေ့ ရောက်လာပါတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ ကျွန် တော်ရယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုစောင့်ကြည့်နေတဲ့ တရုတ်အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ရယ်"

...ဒါပဲရှိပါတယ်။

"ကျွန်တော်နဲ့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်က ထွေရာလေးပါး စကားပြောနေ ကြတုန်း ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်တို့ စကားပြောနေတဲ့ အိမ်ရှေ့ ခန်းကို ရောက်လာတယ်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အဝတ်အစားဆိုလို့ တစ်ခုမှမရှိဘူး။"

"ဂျပန်စစ်ဗိုလ်တွေ စစ်သားတွေအဖို့ ဒီလိုဝတ်လစ်စလစ်နေတာဟာ ထုံးစံဖြစ်ချင်ဖြစ်နေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့အမျိုးသမီးတွေအဖို့တော့ အင်မတန် ဣန္ဒြေမဲ့တဲ့ အမူအကျင့်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ ဒီတော့ အမျိုးသမီးတွေက တစ်နေရာကို ရှောင်ပြေးကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖို့လည်း ရှောင်ပြေးဖို့ အခွင့်အရေး ရသွား တာပေါ့။"

"ကျွန်တော်ဟာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ ထိုင်ရာက ထလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က ရေချိုးဦးမယ်လို့ ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ပြောလိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့တယ်။"

"ရေချိုးခန်းထဲရောက်တော့ တံခါးကို လုံအောင်ပိတ်၊ ရေပိုက်ကို ဖွင့်။ ရေက ရေကန်ထဲ တဝေါဝေါပြည့်ပြီးကျနေ။ ကျွန်တော်က ရေချိုးခန်း ပြတင်း ပေါက်ကနေပြီး အောက်ကို အခြေအနေ အကဲခတ်လိုက်တယ်။ အောက်ဘက်မှာ အစောင့်တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။ ဒါနဲ့ ရေပိုက်က တွယ်ပြီး ဆင်းလာခဲ့တယ်။"

"အောက်ရောက်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် လမ်းတစ်ဖက်ကိုပြေးပြီး တရုတ် အမျိုးသားတစ်ယောက် မောင်းလာတဲ့ အငှားကားကိုရပ်၊ ကားပေါ်တက်ပြီး ကားကိုမြန်မြန်မောင်းပါလို့ ပြောရတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်စခန်းက ထွက်ပြေးလာတဲ့ ပြောက်ကျားရဲဘော်တစ်ယောက်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်တယ်။ ဒီရိုင်ဘာက ကိစ္စမရှိဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော်မောင်းခိုင်းတဲ့ မြို့စွန့်အရောက် လိုက် ပို့တယ်။ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်က ပြန်ပေးထားတဲ့ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ကားခ ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီကနေပြီး ဘလန်တန်စခန်းဟောင်းကို ရောက်အောင် အလာလမ်းမှာ 'ရင်'နဲ့ တွေ့ရတာပါပဲ"

'ဆင်'က နီရုံးချုပ်လိုက်၏။ ကျွန်မတို့အားလုံး သက်ပြင်းရှည်ကြီးများ ချလိုက်မိကြ၏။

ကျွန်မတို့သည် ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်း၏ အကူအညီဖြင့် မြို့ထဲတွင် ရှိနေ သေးသည့် ကျွန်မတို့လူယုံတော်များထံ ဆက်သားများ အမြန်စေလွှတ်၍ တိမ်း

ရှောင်နေရန် ညွှန်ကြားလိုက်၏။

စင်ကာပူမြို့သို့သွားနေသော 'အနက်'ကိုမူ မည်သို့မျှ သတင်းမပို့နိုင်တော့။

'အနက်'၏ဦးလေးအဖြစ် မြို့ထဲတွင် အခန်းငှားနေခဲ့သော လင်ဘိုစိန် တစ်ယောက် ကျွန်မတို့စခန်းသို့ စောစောပြန်ရောက်လာခြင်း။

ကျွန်မတို့ပေးလိုက်သည့် အစီရင်ခံစာများကို 'ဆင်'က ဂျပန်၏ ထောက်လှမ်းရေးလက်သို့ မရောက်အောင် ဖျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်ခြင်းကိုပင် ကျေနပ်ရတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ယခုဆိုလျှင် ကျွန်မတို့ ရေငုပ်သင်္ဘောအဆက်အသွယ်လည်း ပြတ်သွားပြီ။ ရေဒီယိုစက် ၂ လုံးကလည်း ရောက်မလာသေး။

ကျွန်မတို့စခန်းသစ်ကိုပင် ဂျပန်က လာတိုက်မည်ကို စိုးရိမ်နေရသည့် အခြေအနေ။

စခန်းမှ ပစ္စည်းအချို့ကို နာရီဝက်ခရီးအကွာတွင်ရှိသည့် ကျောက်ဂူတစ်ခုသို့ ပြောင်းထားလိုက်သည်။ လုံခြုံရေးရဲဘော်အင်အားကို ထပ်ပြည့်ကာ ယခင်ကထက် အစောင့်အနေ ထူထူချထားလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့နှင့် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်နေသော တိုင်းရင်းသား 'ဆကိုင်' လူမျိုးများအား ဂျပန်အရိပ်အခြည်ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့ထံလာသတင်းပို့ရန် မှာကြားထားသည်။

ဤအတွင်း အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဓစ်ဌာနချုပ် (မလေး)စခန်းအတွက် ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းက ငွေများချေးယူပေးရန်၊ ငွေချေးယူသည့်လက်မှတ်ကို တာဝန်ခံပို့လ်ကြီးဒေးဗစ်က လက်မှတ်ထိုးပေးရန်၊ ထိုချေးယူငွေများကို ကိုလံဘိုဌာနချုပ်နှင့် ပြန်၍ဆက်သွယ်မိသည့်အချိန်တွင် ပြန်ဆပ်ရန် အစီအစဉ်ပြုလုပ်ကြ၏။

ဤအတွင်း ကျွန်မတို့သည် ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်ကာ ထိုင်စောင့်သည့်အလုပ်ကိုသာ လုပ်နေကြရတော့သည်။

[၁၀]

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့ စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျဖြစ်နေသည့် အကျိတ်ကလေးတစ်ခု ရှိနေ၏။

ထိုအကျိတ်ကား ကျွန်မသူငယ်ချင်းမ နယ်လီအပါအဝင် ရော်ဘင်ဆင်တို့ ယခုသည် ကျွန်မတို့အား တစ်စုံတစ်ရာ အသိမပေး အကြောင်းမကြားဘဲ 'ဆလင်း'စခန်းမှ ထွက်ခွာသွားကြခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ယခုမူ ကျွန်မတို့သည် ထိုင်စောင့်သည့် 'အလုပ်'ကိုသာ လုပ်နေကြရရာ နယ်လီနှင့် ရော်ဘင်ဆင်တို့အစုကို သွားရှာရန် အချိန်ရလာပြီ။

သူတို့ကိုလိုက်ရှာရင်း နယ်မြေကျွမ်းကျင်မှုရအောင်လုပ်ရန် အခွင့်အရေး ပေါ်လာပြီ။ တောတွင်းနေ တိုင်းရင်းသားများကို စည်းရုံးရန် အချက်ကောင်းတွေ့နေပြီ။

'တိုက်ကြဟေ့'ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့က နယ်မြေကျွမ်းကျင်ပြီးသား၊ စည်းရုံးပြီးသား။

ကျွန်မသူငယ်ချင်းမ နယ်လီ လိုက်ပါသွားသောအစုတွင် ရော်ဘင်ဆင်က ခေါင်းဆောင်။

ရော်ဘင်ဆင်သည် စစ်မဖြစ်မီ ရာဘာခြံပိုင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ အပျော်တမ်းတပ်တွင် စစ်ပညာသင်ခဲ့သည်။ သူသည် ရာဘာစိုက်ပျိုးရေးနှင့် ထုတ်လုပ်ရေးကို အုပ်ချုပ်ညွှန်ကြားရင်း သူဝါသနာပါသော လူမျိုးနွယ်များ၏ ဓလေ့ထုံးစံ ယဉ်ကျေးမှုများကို လေ့လာကာ စာအုပ်တစ်အုပ် ပြုစုနေသူ ဖြစ်လေသည်။

ရော်ဘင်ဆင်ကို ဒေးဗစ်နှင့် ဘရောင်းကလည်း သိကျွမ်းခင်မင်ကြ၏။ ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်ဆိုလျှင် စစ်မဖြစ်မီက ရော်ဘင်ဆင် လေ့လာရေးခရီးထွက်ရာ တောထဲသို့ အတူလိုက်ပါဖူးသည်။

နယ်လီပါဝင်သော ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစုသည် တောတွင်းသား 'ဆကိုင်' လူမျိုးစုများနှင့် နေထိုင်ရန် ပြောက်ကျားစခန်းမှ ထွက်သွားခဲ့ကြ၏။

ဤသို့ထွက်ခွာသွားကြခြင်းမှာ 'ဆလင်း'စခန်းရှိ ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် အချို့နှင့် အဆင်မပြေသောကြောင့် ဖြစ်ရမည်ဟု ကျွန်မတို့က တွက်မိသည်။

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့လို ပြောက်ကျားရဲဘော်များနှင့် စားအတူနေအတူ နေထိုင်လာခဲ့သူများပင် ရဲဘော်အချို့လို နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်နှင့် တွေ့ရသောအခါ အဆင်မပြေခဲ့။

သို့သော် ကျွန်မတို့က ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးအမြင်ဖြင့် ချဉ်းကပ်သည်။

ရော်ဘင်ဆင်သည် ရာဘာခြံပိုင်ရှင်၊ ရာဘာထုတ်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီ ပိုင်ရှင် တစ်ဦးဖြစ်ရာ သူသည် သူ့ညဉ့်၊ သူ့အမြင်ဖြင့်သာ ပေါ်ပေါက်လာသောပြဿနာကို ဖြေရှင်းမည်အမှန်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ နယ်လီအပါအဝင် ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစု ပြောက်ကျားစခန်းမှ ထွက်ခွာသွားရခြင်းတွင် ကျွန်မတို့ တာဝန်မကင်းဟု ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့က ယူဆထားသည်။

ထို့ကြောင့် မတင်မကျဖြစ်နေသည့် အကျိတ်ကလေးတစ်ခု ရှိသည်ဟု ကျွန်မ ဆိုခဲ့ခြင်းပါ။

ဤအကျိတ်ကလေးကို ကျွန်မတို့စခန်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့် ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်ထံ တင်ပြသည်။ ထို့နောက် ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းနှင့် ဆွေးနွေးသည်။

ကျွန်မတို့သည် နယ်လီပါဝင်သော ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစုကို လိုက်ရှာရန် ခွင့်ရ၏။ 'ဘလက်လင်' ကို ကျွန်မတို့က အဖော်အဖြစ် ခေါ်သွားမည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၊ ဘလက်လင်နှင့် ကျွန်မ...။

ကျွန်မတို့စခန်းသစ်ဝန်းကျင်၌ 'ဆကိုင်' လူမျိုး အကြီးအကဲတစ်ယောက် ရှိသည်။ အမည်က မဟာနတ်။

'မဟာနတ်' က အခြား ဆကိုင်အမျိုးသား အကြီးအကဲတစ်ဦးဖြစ်သူ 'ပါ-ဘလင်ကင်' ထံ ယုံကြည်စိတ်ချရသူတစ်ဦးကို ထည့်၍ မိတ်ဆက်ပေးမည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆက်ကာ...ဆက်ကာ။

ရော်ဘင်ဆင်သည် စစ်မဖြစ်မီ စင်ကာပူမြို့၌ ကျင်းပပြုလုပ်သော 'ဆကိုင်အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုပြပွဲ' ၌ ဂျာလောင်နယ် ဆကိုင်လူမျိုးစုထဲမှ 'အကျန်' အမည်ရှိ အမျိုးသမီးကလေးကို ပွဲထုတ်ပေးဖူးသည်။

ယခု သူ့သွားမည်ဆိုလျှင် ထိုဂျာလောင်နယ်သို့သာ သွားရမည်ဟု ကျွန်မတို့က ယူဆရ၏။ ထို့ကြောင့် ဤနယ်နှင့်ပတ်သက်၍ အခြေအနေကို ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းထံ ခုံစမ်းရသည်။

'ဆကိုင်လူမျိုးစု ဆိုပေမယ့် တစ်မျိုးတည်းမဟုတ်ဘူးဗျ။ မျိုးနွယ်တွေက အများကြီး၊ တစ်နယ်နဲ့တစ်နယ် စကားပြောပုံတွေကလည်း ကွဲတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်တော့ အဲဒီနယ်တွေကို မရောက်ဖူးဘူး။ ကျုပ်သိသလောက်တော့ ဒီဒေသတွေမှာ ပြောက်ကျားရဲဘော်တွေ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဂရစ်နယ်ဘက်

ရောက်သွားရင်တော့ ဓားပြတွေကို သတိထားရလိမ့်မယ်"

ကျွန်မတို့ခရီးစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်အား မေးမြန်းကြည့်ပြန်သည်။

"ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အဲဒီဂျာလောင်ရွာကို ရော်ဘင်ဆင်နဲ့ စစ်မဖြစ်ခင်က လိုက်ဖူးပါတယ်ဗျာ၊ တောတွင်းသားဆကိုင်တွေ သွားနေကျ လူသွားလမ်းကလေးတွေ ရှိပါတယ်"

ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျွန်မတို့ခရီးထွက်မည့်ဒေသကို အသေးစိတ်ဖော်ပြထားသော မြေပုံများနှင့် လမ်းညွှန်အိမ်မြှောင်ကိုပါ ထုတ်ပေးနေ၏။

ကျွန်မတို့သည် ပစ္စုတိတစ်လက်စီ၊ လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးစီ၊ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းစီ ကိုယ်ပေါ်တွင်ပါရမည်ဟု သတ်မှတ်လိုက်၏။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတွင် ခရီးသွားရာ၌ လိုမည့် မြေပုံလိပ်များ၊ ခရီးညွှန်အိမ်မြှောင်၊ လက်ပတ်နာရီ၊ အယ်ဆေးလုံးများ၊ လက်နိပ်ဓာတ်မီး စသည်တို့ အစုံသယ်ယူလာမည်။

ကျွန်မနှင့် ဘလက်လင်တွင် ဆေးလွယ်အိတ်၊ တောရှင်းဓား၊ မီးခြစ်၊ ရိက္ခာနှင့် ဆားများ။

ဆားကို တောတွင်းသား ဆလိုင်များထံမှ ရိက္ခာဝယ်ယူနိုင်ရန် ပိုပိုမိုမို ထည့်ယူလာမည်။

ငါ၊ ခြောက်၊ ပုစွန်ခြောက်၊ ဆန်၊ ချင်းစိမ်း၊ မဆလာ၊ ပြီးတော့ ဆား။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတွင် အမြဲဆောင်ထားသည့် အယ်ဆေးလုံးများ L-tablets မှာ အရည်ပျော်သွားသဖြင့် ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်ထံမှ မော်ဖီးယားဆေးလုံးများကို ယူလာခဲ့သည်။

ဆေးနှစ်မျိုးလုံးမှာ အနည်းငယ်သောက်လျှင် သတိလစ်သွားသည်ထိ စွမ်းကာ များများသောက်ပါက သတိပြန်လည်မလာတော့ဘဲ သေဆုံးသွားနိုင်၏။

အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့သည် ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီ၊ ရေဘူးကိုယ်စီ၊ ဘေးလွယ်အိတ်ကိုယ်စီဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဗြေလ ၁၃ ရက်နေ့...

ရေတိမ်သော်လည်း ကျယ်သည့်အိုင်ကြီးတစ်အိုင်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့သည် တစ်တောင်ပြီးတစ်တောင် ဆင်းလိုက်တက်လိုက်နှင့် ခရီးနှင့်

ကြရသည်။

တောင်တိုင်းတွင် သစ်ပင်များ အနံ့ဆိုင်နေ၏။ သို့ရာတွင် သစ်ပင်အရောင် ချင်းမတူ။ တချို့က ပင်လယ်စိမ်းသကဲ့သို့စိမ်းလျက်၊ တချို့က အညို၊ တချို့က ခရမ်းရောင်။

စ၍ခရီးထွက်သည့် ဧပြီလ ၁၃ ရက်နေ့တွင်ပင် 'မဟာနတ်' နေထိုင်သည့် ရွာသို့ ရောက်သည်။ ဤရွာတွင် ညအိပ်စခန်းချပြီးနောက် နေထွက်လာသည့် အချိန်၌ 'နတ်'ကိုပါခေါ်ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

၅ နာရီမျှ သွားလိုက်သောအခါ 'ပါ-ဘလင်ကင်'၏ရွာသို့ ဝင်မိကြပြီ။ လူမျိုးစုအကြီးအကဲဖြစ်သူ 'ပါ-ဘလင်ကင်'သည် အသက်ရွယ်ရွယ်ပင် ရှိသေးသည်။ လူက ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း။ သို့သော် ကူညီစိတ်ရှိသူ။

သူသည် အခြားတောတွင်းသား 'ဆကိုင်'များလိုမဟုတ်။ လက်ပတ်နာရီပတ်ထားသည်။ ရာဘာခြံမြေအနည်းငယ်ကိုလည်း ပိုင်သည်။ အမဲပစ်ရာတွင် လက်တည့်သည်။

သူသည် ကင်မရွန်ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင် စခန်းချနေသော ပြောက်ကျားရဲဘော်များထံမှ သေနတ်ငှားကာ အမဲပစ်ထွက်သည်ဟု သိရ၏။ သူ့အိမ်တွင် ညအိပ်စခန်းချပြီးနောက် တတိယမြောက်ရွာသို့ သူက လမ်းပြနှစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်၏။

ကျွန်မတို့သွားရသောလမ်းမှာ ကင်မရွန်ကုန်းမြင့်ပေါ်ရှိ လမ်းနှင့် မျဉ်းပြိုင်နေသည်ဟု သိရသည်။

ဤနေ့တွင် ၁၀ နာရီကြာအောင်သွားမှ 'ပါ-ဆီနာပက်'၏ ရွာသို့ ရောက်လေတော့သည်။ လမ်းတွင် ချောက်ကမ်းပါးနက်နက်ပေါ်၌ သွယ်တန်းထားသည့် 'သစ်ပင်တံတား'ကို ကူးရသည်မှာ အသည်းထိတ်စရာ။

ခရီးစတုတ္ထမြောက်နေ့ဖြစ်သော ဧပြီလ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့သည် ဆကိုင် အထမ်းသမားသုံးယောက်ကို ငှား၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြန်သည်။

ချောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကူးပြီးနောက် တောင်တစ်လုံးကို ကျော်ရ၏။ ထို့နောက် ဒူးလောက်နက်သောရေကို ဆန်လျက် ချောင်းဖျားဘက်သို့ တက်ရသည်။

မော်တော်ကားလမ်းနှင့် ကျွန်မတို့သွားနေသည့် တောလမ်းမှာ ကိုက်လေး၊

ငါးရာခန့်သာ ကွာသည်။ ကားလမ်းအတိုင်း ကင်းလှည့်လာသော ဂျပန်တပ်သားများသည် ချောင်းဘက်ကိုသာ လာ၍ကြည့်ပါက ကျွန်မတို့မှာ အလွန်ပစ်ကွင်းကောင်းသည့်ပစ်မှတ် ဖြစ်နေပေတော့မည်။

ဆက်၍သွားကြသောအခါ ခြေသွားလမ်းသည် မော်တော်ကားလမ်းကို သွား၍ထိနေ၏။ ကားလမ်းပေါ်မှ မသွားလိုသဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ဝါးရုံပုတ်ကလေးများကို ဓားဖြင့်ရှင်းကာ လမ်းထွင်ကြရသည်။

နာရီဝက်ခန့်ကြာသောအခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၏ နောက်ဘက်သို့ ကျွန်မတို့ ရောက်လာ၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ကားလမ်းကို မျက်နှာမူလျက်။

ဂျပန်စစ်သားများက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လိုက် ထွက်လိုက်။ ကျွန်မတို့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင် နောက်ဘက်တွင် ပုန်းလိုက် လျှိုးလိုက်။ ကျွန်မတို့သည် ဆန်နှင့်ဆီ အနည်းငယ်ဝယ်ရင်း တစ်နာရီခန့် ထိုင်၍စောင့်နေရ၏။

လမ်းပြမည့် 'ဆကိုင်'အမျိုးသားနှစ်ယောက် ရောက်လာသောအခါ ချောင်းရှိရာသို့ ပြန်ဆင်းကာ ချောင်းအတိုင်း အထက်ဘက်သို့ ဆန်၍လာခဲ့ကြသည်။

ပေ ၅၀၀၀ ကျော်မြင့်သော တောင်ကြီးတစ်လုံးနှင့် ပေ ၄၇၀၀ ကျော်မြင့်သော တောင်ကြီးတစ်လုံးအကြားရှိ လျှိုအတွင်းတွင် ဆကိုင်အမျိုးသားတို့ နေထိုင်သော ခြေတံရည်အိမ် အတော်များများကို တွေ့ကြရ၏။

ဤရွာတွင် ကျွန်မတို့ ညအိပ်စခန်းချကြသည်။ မိုးချုပ်ပြီးစအချိန်တွင် ကျွန်မတို့လို ခရီးသည်သုံးယောက် ရွာထဲသို့ ရောက်လာကြ၏။ ဆကိုင်အမျိုးသားသူကြီး 'ပန်ဂျန်'နှင့် သူ့မိန်းမနှစ်ယောက်။

ဤသူကြီးနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောက်ကျားတပ်သားများထံမှ သတင်းကောင်းကြားထားသည်။ ကျွန်မတို့သည် သူကြီးတည်းခိုအိမ်သို့လွှားကာ စကားစမြည်ပြောကြ၏။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက စစ်နှင့်သက်ဆိုင်သော သတင်းများကို ပြောပြရင်း ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့ အမှန်ကျန်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြသည်။

ထိုနေ့ညစာကို သူကြီးနှင့်အတူ ဝိုင်း၍စားကြရာ ဟင်းအမယ် များလှသဖြင့် ပွဲတော်တစ်ခုလို။

ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့။

အသုံးမပြုဘဲ စွန့်ပစ်ထားသောလမ်းအတိုင်း ချီတက်ကြသည်။ ပြင်သစ်၊ သတ္တုကုမ္ပဏီတစ်ခုက ဖောက်ထားခဲ့သည့်လမ်း။

ဂျပန်တပ်များသည် ဤလမ်းတစ်လျှောက်တွင်လည်း ကင်းလှည့်တတ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သိနေ၏။ ဂျပန်ဖိနပ်ရာဟောင်း အချို့ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

နေ့လယ်ဘက်တွင် ချောင်းတစ်ခုဘေးနားရှိ ဆဲကိုင်အမျိုးသား အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်ကြ၏။ အိမ်တွင် လူမရှိ။ တောင်ပေါ်သို့ ပြောင်းသွားကြပြီ။

လမ်းပြအသစ်များ လိုက်ရှာနေရသည်နှင့်ပင် တစ်ရက်ကုန်သွားလေသည်။ ပြေလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ဆဲကိုင်မျိုးရွယ်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ဓလေ့ချင်း

စရိုက်ချင်းမတူသည့်ရွာသို့ ရောက်၏။ လမ်းပြအသစ်နှစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ထက် ရှေ့မှကြိုရှုသွားနှင့်ကာ ရွာလူကြီးနှင့် ဆွေးနွေးရ၏။ လူကြီးက လက်ခံမှ ကျွန်ုပ်တို့ ရွာထဲသို့ ဝင်ရလေသည်။

ဤရွာမှ အစပြု၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ရွာသို့ရောက်တိုင်း လမ်းပြအသစ်များ လဲကြရ၏။ ဓလေ့ချင်း စရိုက်ချင်း တစ်ရွာနှင့်တစ်ရွာ မတူသည့်အတွက် လမ်းပြများ အမြဲအသစ်လိုနေလေတော့၏။

ရွာဆိုသည်မှာလည်း တစ်အိမ်တည်းကိုပင် ခေါ်သည့်အမည်မျိုး ဖြစ်နေတတ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညအိပ်ခန်းချသည့်ရွာတိုင်း၌လည်းကောင်း၊ ခေတ္တအမောဖြေ နားနေသည့်ရွာတိုင်းတွင်လည်းကောင်း မဟာမိတ်တို့သာ စစ်ပွဲကြီးကို အနိုင်ရမည့်အကြောင်း အမြဲဟောပြောကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ခရီးထွက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဆယ့်လေးရက်မြောက်နေ့တွင် 'တည်ငြိမ်သောဌာန'ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့် ဆဲကိုင်အမျိုးသား ရွာကလေးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြ၏။

ဤရွာတွင် စိုက်ခင်းပျိုးခင်းများလည်း ကျယ်ပြန့်သည်။ မွေးမြူရေးကိုလည်း အားပေးကြဟန်တူသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ခိုသည့်အိမ်တွင် ငှက်ပျောခြံနှင့် ဆိတ်၊ ကြက်များ မွေးထားသောခြံများကို တွေ့ရ၏။ ဤရွာသူရွာသားများသည် အလွန်ဖော်ရွေ၍ စေတနာလည်း ကောင်းကြ၏။

ညနေဘက်တွင် အဝတ်အစား ကောင်းမွန်သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားသော လူရွယ်တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့တည်းခိုအိမ်သို့ ရောက်လာသည်။ ရွာက သူကြီးဟု သိရ၏။

သူကြီးနှင့်အတူ သူကြီးကတော်လည်း ပါလာသည်။ အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းမတစ်ယောက်။

သူကြီးကတော်သည် ဆဲကိုင်အမျိုးသမီးနှင့်မတူဘဲ ဂျာဗားသူတစ်ယောက်နှင့် တူနေလေသည်။

သူကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့လျှင်တွေ့ချင်း 'ဆလမ်မာလေကွမ်း'ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သောကြောင့် မလေးအမျိုးသား ဖြစ်မည်ဟု အစက ကျွန်ုပ်မထင်မိ၏။ သို့သော် ဆဲကိုင်အမျိုးသားအစစ် ဖြစ်လေသည်။

သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်က ကျွန်ုပ်တို့အား သူတို့ကိုင်တွက် ဆေးရွက်နှင့် ခြံထွက်ငှက်ပျောသီးများ လက်ဆောင်ပေးသည်။

စစ်အကြောင်းကို မေးမြန်းပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့က ကျွန်ုပ်တို့လားရင်းကိစ္စကို ပြောပြလိုက်၏။

"ဂျာလောင်ရွာဆိုတာ နှစ်ရွာရှိပါတယ်။ တစ်ရွာက ဆဲကိုင်အမျိုးသားများနေထိုင်တဲ့ 'ဆဲကိုင်-ဂျာလောင်ရွာ'။ နက်ဖြန် ဒီက ဆက်သွားရင် ပထမတွေ့ရမယ့်ရွာ"

သူကြီးက ကျွန်ုပ်တို့ကို ရှင်းပြနေသည်။

"နောက်တစ်ရွာကတော့ တရုတ်အမျိုးသားများနေထိုင်တဲ့ 'တရုတ်-ဂျာလောင်ရွာ'။ အဲဒီရွာကလူတွေ ကျွန်တော်တို့ရွာကို အလာအသွား မရှိသလောက်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အဲဒီ တရုတ်-ဂျာလောင်ရွာကို ဘယ်သူမှ မသွားကြဘူး။ ဒီရွာကလူတွေက တော်တော်ခက်တဲ့လူတွေ"

သူကြီး၏စကားသံတွင် တရုတ်-ဂျာလောင်ရွာကို မနှစ်သက်သည့်လေသံပါနေကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့က သတိပြုလိုက်မိကြပါသည်။

"ဆဲကိုင်-ဂျာလောင်ရွာကိုတော့ နက်ဖြန် ကျွန်တော် လိုက်ပို့ပါမယ်"

"ရော်ဘင်ဆင်ဆိုတဲ့ မျက်နှာဖြူတစ်ယောက်ကို မသိဘူးလား။ သူ ဒီဘက်နယ်ကို လာလိမ့်မယ်ထင်ပြီး သူ့ကိုခေါ်ရအောင်လာတာ။ သူ့နဲ့အတူ တခြားမျက်နှာဖြူအမျိုးသားလေးယောက်ရယ်၊ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ရယ် ပါလာတယ်"

"ရော်ဘင်ဆင် ဆိုတာကိုတော့ ကြားဖူးတယ်။ ဆဲကိုင်-ဂျာလောင်ရွာကို စစ်မဖြစ်ခင် နှစ်အတော်ကြာက ရောက်သွားတယ်လို့တော့ ကြားရတယ်။"

ခုတော့ သူ ဒီဘက်ကိုရောက်တယ်လို့ မကြားမိပါဘူး။"

ကျွန်မတို့သည် 'တည်ငြိမ်သောဌာန'ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည့်ရွာမှ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြ၏။ သဘောကောင်းလှသော သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်ပါ ကျွန်မတို့အား လိုက်ပို့သည့်အပြင် ရွာသားတစ်ယောက်ပါ အဖော်ထည့်လိုက်သေးသည်။

သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်တို့သည် 'ဆကိုင်း-ဂျာလောင်ရွာ'အနီးသို့ ရောက်သည်အထိ လိုက်ပို့ပြီးနောက် ပြန်သွားကြ၏။ အဖော်ထည့်လိုက်သောရွာသားက ကျွန်မတို့အား ဆကိုင်းမျိုးနွယ်အုပ်စု အားလုံးထဲတွင် တစ်ချိန်သောအခါက အလှဆုံးဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရသည့် 'အဂျန်'၏အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေး၏။

ကွမ်းတောင်ကိုင် အဂျန်ကို ကျွန်မတို့ မတွေ့ရ။ အဂျန်၏အဖေ သူကြီးအိုကြီးကိုသာ တွေ့ရလေသည်။

သူကြီးက ကျွန်မတို့အား ကော်ဖီချိုချိုဖြင့် စ၍ဧည့်ခံ၏။ ညစာ ထမင်းကို ကျွန်မတို့အကြိုက်လိုက်၍ချက်ရန် ဘလက်လင်အား သူကြီးက မှာကြားကာ ကြက်၊ ကြက်ဥနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ပေးနေသည်။ ကျွန်မတို့ကလည်း ပါလာသောဆားကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပြန်ပေးလိုက်၏။

"သမီးအဂျန်ကို ကုမ္ပဏီသူဌေး မစ္စတာဘရောင်းက စင်ကာပူမြို့ကို ယဉ်ကျေးမှုပြပွဲအတွက် ခေါ်သွားတာ အမှန်ပါပဲ။ မစ္စတာဘရောင်းလည်း အဲဒီတစ်ခေါက် ရောက်ပြီးကတည်းက ကျုပ်တို့ရွာကို နောက် မရောက်တော့ပါဘူး။"

"သူကြီးသမီး အဂျန်ရော ဘယ်မှာလဲဟင်"

ကျွန်မက မိန်းမသားပီပီ အလွန်လှသည်။ ချောသည်ဟု အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံခဲ့ရသည့် အဂျန်ကို တွေ့ချင် မြင်ချင်နေလေသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက ဆကိုင်းမျိုးနွယ်အုပ်စု အားလုံးတွင်သာမက စင်ကာပူမြို့သို့ပင်တက်၍ အလှသရုပ်အဆောင်ခံခဲ့ရသော အဂျန်သည် ယခုအချိန်တွင် ဘယ်လိုနေပါလိမ့်။

"သူ...သူ့ယောက်ျားနောက်ကို လိုက်သွားတယ်လေ။ သူတို့က တောင်ကြီးပေါ်မှာ တောင်ယာလုပ်စားနေကြတယ်"

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့မှာ ဤမျှ ပင်ပန်းပန်းပန်းလာခဲ့ရပါလျက် နယ်လီအပါအဝင် ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစု၏သတင်းကို သံလွန်စပင်မရအောင်

ဖြစ်ရသည့်အတွက် မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိကြ၏။

"ဟိုဘက် တရုတ်ဂျာလောင်ရွာကို သွားပြီး စုံစမ်းပါဦးလား ဗိုလ်ကြီး" ဘလက်လင်က ကျွန်မတို့အဖို့ ညစာထမင်းပွဲပြင်ရင်း အကြံပေးနေသည်။ ဤအရပ်ဒေသ၌ 'ဟိုဘက်ရွာ'ဆိုသည်မှာ အနည်းဆုံး တစ်နေ့ခရီးကွာသော ဌာနတစ်ခုသာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ ကောင်းစွာသိပါသည်။

ဆကိုင်းအမျိုးသားများသာ နေထိုင်လေ့ရှိသည့် ဤတောင် ဤဒေသတစ်လျှောက်၌ အဘယ်ကြောင့် တရုတ်ရွာတစ်ရွာ ကြားဝင်၍နေသည်ကို ကျွန်မတို့က မစဉ်းစားတတ်။

ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းကလည်း ဤဒေသတွင် ပြောက်ကျားတပ်စခန်းများ ရှိသည်ဟု မပြောလိုက်။

ပြောက်ကျားတပ်စခန်းများ ရှိသည့်နေရာမှာ ဆကိုင်း-ဂျာလောင်ရွာ၏ မြောက်ဘက်ဒေသ။ ယခု ကျွန်မတို့သွားရမှာက တောင်ဘက်။ ချောင်းအောက်ဘက် စုန်လျက် ခရီးဆက်ရမည်။

ကျွန်မတို့သည် အဂျန်၏ဖခင် သူကြီးအိမ်တွင် ညအိပ်စခန်းချပြီးနောက် နံနက်စောစောထကာ တရုတ်-ဂျာလောင်ရွာဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ကျွန်မတို့က လမ်းပြတစ်ယောက် ထည့်လိုက်ပါရန် အဂျန်၏ ဖခင်ကို အကြိမ်ကြိမ် မေတ္တာရပ်ခံရသည်။

"ကျုပ်တို့ရွာကိုလည်း သူတို့မလာဘူး။ သူတို့ရွာကိုလည်း ကျုပ်တို့ဘယ်တော့မှမသွားဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ရွာက ရွာသားတစ်ယောက်ကို လမ်းပြအနေနဲ့ ထည့်လိုက်ရမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်"

ကျွန်မတို့အား အစစအရာရာ လိုလေသေးမရှိအောင် ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်သော သူကြီးက လမ်းပြထည့်လိုက်ရန်ကိစ္စတွင် ခါးခါးသီးသီး ငြင်းနေလေသည်။

"သူတို့ကလည်း ကျွန်မတို့လို ဂျပန်ကိုတိုက်နေတဲ့လူတွေပါ သူကြီးရဲ့။ ဝိုးရိမ်စရာ ဘာမျှမရှိပါဘူး"

ကျွန်မတို့က အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြကြရ၏။

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့ကိုတော့ ဒီရွာကပဲ ခင်ဗျားတို့တပ်စခန်းကို လှည့်ပြန်ဖို့ ကျုပ် အကြံပေးချင်တယ်"

သူကြီးကိုပေးသည့်အကြံကို ကျွန်မတို့က ဝိုင်း၍ပင် ရယ်မိကြသေးသည်။
အယူသီးမှုကြောင့်သာ ဤသို့ပြောဆိုနေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်မတို့ကို တား၍မရသည့်အဆုံး၌ သူကြီးက လမ်းပြနှစ်ယောက် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့သည် ဖြတ်ကူး၍လာခဲ့ရသော ချောင်းကို ယနေ့တစ်ဖန် ပြန်၍ ကူးကြရ၏။

ပြေလ ၂၅ ရက်နေ့။

ချောင်းလက်ဝဲဘက်ကမ်းသို့ ရောက်လာသောအခါ ဆင်သွားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လျက် တောင်ဘက်သို့ ရှေးရှုလာခဲ့ကြ၏။

ညနေစောင်းအချိန်တွင် တောထဲမှထွက်လိုက်ရာ တောအုပ်နှင့် ချောင်းကမ်း ဘေးအကြား၌ အလွန်ပြန့်ပြူး၍ လှပသော စိုက်ခင်းပျိုးခင်းများကို တွေ့လိုက် ရလေသည်။

စိုက်ခင်းပျိုးခင်းများအလယ်တွင် သက်ငယ်မိုးထားသော တဲအိမ်ကြီးနှစ်လုံး။ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်သည် ခေါ်သံတစ်ကြားခန့်အကွာတွင် ရပ်တည်နေကြ၏။

တောထဲတောင်ထဲတွင်သာ ဆယ့်လေးငါးခြောက်ရက်ကြာအောင် ခရီး သွားခဲ့ရပြီးနောက် စိမ်းလန်းစိုပြည်သော စိုက်ခင်းပျိုးခင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် စိတ်ထဲတွင် သာယာကြည်နူးနေမိသည်။

အနားကောင်းကောင်းယူ၊ အစားကောင်းကောင်းစားကာ တဝကြီး အပန်း ဖြေလိုက်မည်။

မျှောတွယ်ထားသဖြင့် ရောင်ကိုင်နေသောအနားများကို ရေမိုးစင်စင်ဆေး ကာ ဆေးထည့်လိုက်မည်။

ဤရွာအပေါ်တွင် အထင်မှားအမြင်မှားဖြစ်နေကြသော ဆကိုင်အမျိုးသား များအား အမြင်မှန်ရလာအောင် ကြိုးစားပြလိုက်မည်။

ဤရွာမှ ရွာသူရွာသားများကိုလည်း တိုင်းရင်းသား ဆကိုင်အမျိုးသားများ အား အမြင်မှန်ရလာအောင် ကြိုးစားပြလိုက်မည်။

ဤရွာမှ ရွာသူရွာသားများကိုလည်း တိုင်းရင်းသား ဆကိုင် အမျိုးသားများ အပေါ်တွင် စာနာစိတ် ကူညီစိတ်များရှိကြောင်း လက်တွေ့ ထင်ရှားလာအောင် လုပ်ငန်းဖြင့် သက်သေပြနိုင်လိုက်မည်။

ယောက်ျားနောက်သို့ လိုက်သွားသော တစ်ခါက ကွမ်းတောင်ကိုင် 'အဂျန်' ကိုလည်း တောင်မြင့်ကြီးပေါ်မှ အလည်လာရန် ခေါ်ယူမည်။

ကျွန်မသည် ဤသို့စိတ်ကူးယဉ်ရင်း လမ်းပြခေါ်ဆောင်ရာ နောက်သို့ လိုက်လာခဲ့သည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားကမူ မည်သို့စိတ်ကူးယဉ်နေမည် မသိ။

[၁၁]

အိမ်ထဲတွင်ထိုင်နေသော လူလေးယောက်က ကျွန်မတို့ကို မြင်လိုက်ကြရ သောကြောင့် အံ့ဩသွားသည့်လက္ခဏာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကျွန်မတို့က တောထဲမှ ဖြတ်၍လာသည်ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ပို၍ အံ့အားသင့်သွားကြသည်။

သူတို့က ဂျာလောင်ချောင်းဝှမ်းသို့ မည်သူမျှ ရုတ်တရက် မချဉ်းကပ်နိုင်။ ချဉ်းကပ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် သူတို့ကသာ ဦးအောင် မြင်တွေ့ရမည်ဟု ယူဆထားခဲ့ ကြဟန် တူလေသည်။

ကျွန်မတို့က သူတို့နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြပြီးနောက် ကျွန်မတို့ လာရင်း ကိစ္စကို ပြောပြရင်း...

ကျွန်မတို့သည် ဤရွာတွင် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်မျှ နားနေကာ ရိက္ခာဖြည့် တင်းပြီးနောက် မြောက်ဘက် 'ဂရစ်ဒေသ'အထိ ကျွန်မတို့မိတ်ဆွေများကိုရှာရန် သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း။

ကျွန်မတို့အား ရှေ့ဆောင်လမ်းပြကာ အကူအညီပေးကြစေလိုကြောင်း ရှင်းလင်းပြလိုက်၏။

အိမ်ထဲတွင် ထိုင်နေသော တရုတ်လေးယောက်သည် ကျွန်မတို့အား နေရာထိုင်ခင်းပေးထားခဲ့ကာ အိမ်အတွင်းဘက်သို့ သွား၍ တီးတိုးတိုင်ပင်နေ ကြသည်။

အတန်ကြာလျှင် သူတို့အထဲမှ ခေါင်းဆောင်နှင့်တူသူတစ်ဦး ထွက်လာ ကာ...

"ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်တို့ချည်း ဆုံးဖြတ်လို့ မရပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာ ခေါင်းဆောင်လူကြီး ရှိပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းဆောင်က ဒီရွာကနေ

၁၃၈

တက္ကသိုလ်ရပ်မိတ်

နှစ်ရက်ခရီးအကွာကို ရောက်နေပါတယ်။ သူ့ဆီကို ခုပဲ လူလွတ်ပြီး အကြောင်းကြားခိုင်းလိုက်ပါမယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာတော့ ခင်ဗျားတို့ ကြိုက်သလိုနေပါ။ စားဖို့သောက်ဖို့လည်း ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူပါတယ်။”

ကျွန်မတို့ရဲဘော်ကြီး ဘလက်လင်က စကားပြန်လုပ်၍ ကျွန်မတို့ကို ပြောပြသည်။

စခန်းရပ်နားလိုက်သည့်အခါတိုင်း ကျွန်မတို့ ရေမိုးချိုးရန် နီးရာချောင်းသို့မဟုတ် စမ်းထဲသို့ သွားလေ့ရှိသည်။ ကျွန်မမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်သည့်အလျောက် အော်စကားနှင့် ဘလက်လင်တို့ မျက်ကွယ်နေရာသို့သွား၍ ချိုးလေ့ရှိသည်။ ဤသို့သွားသည့်အခါတိုင်း ကျွန်မ ကျောပိုးအိတ်ကို တစ်ပါတည်း ယူသွားသည်။

ရေမိုးချိုးပြီးနောက် အဝတ်အစားပါ တစ်ခါတည်းလဲနိုင်အောင်တည်း။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားနှင့် ဘလက်လင်တို့သည် ထုံးစံအတိုင်းပင် အောက်ခံဘောင်းဘီကလေးတစ်ထည်စီ၊ လည်ပင်းတွင် မျက်နှာသုတ်ပဝါ တစ်ထည်စီဖြင့် တဲအိမ်ရှေ့ဘက်ရှိ စမ်းချောင်းကလေးထဲသို့ ဆင်းသွားကြ၏။

ကျွန်မသည် ကျွန်မကျောပိုးအိတ်ကို လက်မှဆွဲကာ တဲအိမ် ခေါင်းရင်းဘက် ဝါးရုံပုတ်များအကွယ်ရှိ စမ်းကလေးနားသို့ လာခဲ့သည်။

ကျွန်မကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် ကျွန်မအတွက် သီးသန့်ပေးထားသည့် ပစ္စတိုတစ်လက်ရှိနေကာ ကျွန်မခါးတွင် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံး၊ ဓားမြှောင်တစ်လက်က ချိတ်လျက်။

ကျွန်မသည် စမ်းထဲတွင် ရေစိမ်ရင်း ခရီးသွားခဲ့သဖြင့် စွန်းထင်းနေသည့် အင်္ကျီနှင့် ဘောင်းဘီများကို ဆပ်ပြာတိုက်ကာ လျှော်နေသည်။

ညနေ နေခြည်အဝင်တွင် စမ်းအတွင်း ရေကူးဆင်းရခြင်းမှာ ပျော်စရာကောင်းသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်လွတ် ကိုယ်လွတ် မပျော်နိုင်ပါ။

ကွမ်းတောင်ကိုင် အဂျန်တို့အဖေ သူကြီးအိုကြီး ပြောလိုက်သောစကားနှင့် ယခုတွေ့ရသော တရုတ်လေးယောက်တို့၏ ပြောပုံဆိုပုံစကားကို ချိန်ထိုး၍ ကြည့်နေမိသောကြောင့်ပင်။

ကျွန်မသည် စမ်းထဲတွင် မည်မျှကြာအောင်နေမိသည်မသိ။ ကျွန်မတို့ စခန်းချရာ တဲအိမ်ရှေ့မှ ဗိုလ်ကြီးအော်စကားနှင့် ဘလက်လင်တို့၏ ဆူဆူညံညံ

...ပြည်ထောင် ရော့တော့မပြုံး

...များကို ကြားလိုက်ရတော့မှ စမ်းထဲမှ တက်ရန် သတိရလာသည်။ သို့သော် မတက်ဖြစ်သေးဘဲ အသံဗလံကို နားစွင့်လိုက်သောအခါ... “ဟေ့...ငါ့သေနတ်ကို ဘာလို့ကိုင်နေရတာလဲ...ပြန်ပေး။”

ဗိုလ်ကြီးအော်စကား၏ အသံ။ “ကျွန်တော့်သေနတ်ရော၊ လက်ပစ်ဗုံးရော ပျောက်နေတယ် ဗိုလ်ကြီး” ဘလက်လင်၏အသံ။

ကျွန်မက အဝတ်အစားအမြန်လဲလိုက်သည်။ ကျွန်မပစ္စတို၊ လက်ပစ်ဗုံးနှင့် ဓားမြှောင်ကို ဝါးရုံပင်ခြေရင်းတွင် ပိပိရီရီမြှုပ်ထားလိုက်ကာ ဣန္ဒြေမပျက် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့်ပင် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သောအခါ...

ကြွက်မျက်နှာကဲ့သို့ မျက်နှာစုတ်ချွန်းချွန်းရှိသည့် တရုတ်တစ်ယောက်သည် ဗိုလ်ကြီးအော်စကား ကိုင်နေကျ ပစ္စတိုကို လုံခြုံရေးခလုတ် ဖြုတ်လျက် ကိုင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

မျက်နှာစုတ်ချွန်းချွန်းနှင့်လူသည် ကျွန်မတို့ရောက်စက တဲအိမ်တွင် မရှိ။ ကျွန်မတို့ ရေချိုးဆင်းနေစဉ် ရောက်လာသူသာဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့တစ်တွေဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းလည်း ကျုပ်တို့ မသိရသေးဘူး။ ဘာကိစ္စ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဒီကိုရောက်လာတယ်ဆိုတာလည်း မသိရသေးဘူး။ ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ပြောတဲ့ဆိုတဲ့စကားလောက်ကိုပဲ ကျုပ်တို့ ကြားရသေးတယ်”

“ခုအချိန် ခုအခါဟာ ပြောတိုင်းယုံရတဲ့အချိန်အခါ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျားတို့လည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါကြောင့်ခင်ဗျားတို့မှာ ပါလာတဲ့ လက်နက်တွေကို သိမ်းထားရတာ။ ကျုပ်တို့စခန်းဌာနချုပ်ခေါင်းဆောင်က ခင်ဗျားတို့ဟာ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးဘက်တော်သားတွေပါလို့ပြောရင် ခင်ဗျားတို့လက်နက်တွေကို ချက်ချင်းပြန်ပေးဖို့အသင့်ပဲ။ ဒါတင်မက ခင်ဗျားတို့သွားချင်တဲ့နေရာကို ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင် စောင့်ရှောက်ပြီး လိုက်ပို့ဖို့လည်း အသင့်ပဲ။ ကဲ...ဒီတော့...”

စုတ်ချွန်းက သူ့တပည့်လေးယောက်ကို မျက်စိမိုတ်ပြလိုက်၏။ ကျွန်မက အလိုက်သိစွာ လက်တွင်ဆွဲလာသော ကျောပိုးအိတ်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။

ကျွန်မကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် လက်နက်ဆို၍ အပ်တိုတစ်ချောင်းပင် မတွေ့

ကြရာ။

ခြံထဲသို့ဝင်လာစဉ်က ကျွန်မသည် ဘေးလွယ်အိတ်၊ ဆေးလွယ်အိတ်နှင့် ရေဘူးကိုပါ လွယ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်မခါးတွင် ချိတ်ထားသည့် လက်ပစ်ဗုံး တစ်လုံးနှင့် ဓားမြှောင်ကို စောစောကရှိနေသည့် တရုတ်လေးယောက်က သတိထားမိလိုက်ကြဟန်မတူ။

ကျွန်မက မိန်းမသာတစ်ယောက် ဖြစ်နေသောကြောင့်လည်း ကျွန်မတွင် လက်နက်ပါလာမည်ဟု ထင်မိကြခြင်းမရှိ။

ကျွန်မသည် မချစ်သော်လည်းအောင်ကာနမ်း ဆိုသောစကားအရ စုတ်ချွန်းနှင့် အဆင်ပြေအောင် စကားဆက်၍ ပြောနေရလေသည်။

ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းတွင် မလေးအမျိုးသားထဲမှ သစ္စာဖောက်များ ရှိသလို တရုတ်အမျိုးသားထဲမှလည်း သစ္စာဖောက်သူများ ရှိသည်မှာ ကျွန်မတို့ မျက်မြင်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ကျွန်မတို့အပေါ်တွင် ဤသို့ကျင့်သုံးလာခြင်းကို အပြစ်ဆိုရန် မလွယ်။

စုတ်ချွန်းသည် ကျွန်မတို့ရဲဘော်ကြီး ဘလက်လင်ကို ပို၍ မသင်္ကာဖြစ်နေပုံရလေသည်။

ကျွန်မတို့အား ထိုနေ့ညစာကို ဖွယ်ဖွယ်ရာရာကျေးသည်။ ကျွန်မတို့ ထမင်းစားနေစဉ် စုတ်ချွန်းက သူ့အပြုအမူကို ဘယ်လိုမှ သဘောမထားရန် ကျေကျေအေးအေး တောင်းပန်နေပြန်၏။

ကျွန်မတို့အဖို့ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်၍ကြည့်ရန်သာ ရှိနေတော့သည်။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် ထမင်းစားပြီးနောက် စာတစ်စောင် ကောက်၍ ရေးလိုက်၏။

စုတ်ချွန်း၏ တပ်မှူးဆိုသူထံသို့။
စာတွင် ကျွန်မတို့ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း၊ မည်သည့် ပြောက်ကျား ခေါင်းဆောင်များနှင့်သိကြောင်း ဖော်ပြလျက် တပ်မှူးကိုယ်တိုင် သို့မဟုတ် တပ်မှူး၏လက်ထောက်တစ်ဦးဦးအား ကျွန်မတို့နှင့် လာရောက်ဆွေးနွေးပါရန် ပန်ကြားရေးသားလိုက်လေသည်။

ရေးပြီးသွားသောစာကို စုတ်ချွန်း၏ လက်ထဲသို့ပင် အပ်လိုက်ရ၏။ ဤ

နေရာ ဤဒေသတွင် စုတ်ချွန်းသည် 'ဗိုလ်'ပင် မဟုတ်လား။

ကျွန်မက ဗိုလ်ကြီးအော်စကာအား ရယ်စရာပြက်လုံးတစ်ခုကို ပြောနေသည့်ဟန်ဖြင့် ကျွန်မမှတ်ထားခဲ့သော လက်နက်များအကြောင်းကို ရှင်းပြရင်း...

"ခုဖြစ်ပျက်နေတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ ရဲဘော် ဗိုလ်ကြီး၊ ညွှန်ကြားချက်ပေးပါ"ဟု အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ကျွန်မပြက်လုံးကို သဘောကျသွားသည့်ဟန်ဖြင့် တဟားဟားရယ်နေသည်။ ပြီးမှ...

"စောင့်ကြည့်သေးတာပေါ့၊ လာတဲ့ရည်ရွယ်ချက် ပျက်သွားမှာလည်း စိုးရသေးတယ် ရဲဘော်ဆာယာ"

ထိုနေ့ညဘက်တွင် စုတ်ချွန်းက တရုတ်နှစ်ယောက်အား ဗိုလ်ကြီး အော်စကာနှင့် ဘလက်လင်တို့၏ သေနတ်နှစ်လက်ကိုပေးလျက် ကင်းချထားလိုက်ကြောင်း ကျွန်မတို့ သတိထားလိုက်မိကြပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် အပျက်ပျက်နှင့် နှာခေါင်းသွေးထွက်ကြရလေပြီ။ စုတ်ချွန်း၏ အကျဉ်းသားများ ဖြစ်နေကြရချေပြီ။

တဲအိမ်ကြီးမှာ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်မပါဘဲ အိမ်ရှေ့ခန်းချည်းသက်သက် ပေ ၂၀ ပတ်လည်ခန့်ကျယ်၏။ အိမ်ကြမ်းပြင်သည် လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော် မြင့်သည်။

အိမ်ရှေ့တွင် တံခါးပေါက်တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ဝါးဖြင့်လုပ်ထားသော တံခါး။ အိမ်ကို သက်ငယ်မိုးထားပြီး သက်ငယ်ကို အပျစ်လုပ်၍ ကာရံထားသည်။

အိမ်အဆင်းအတက် ရှေ့ပေါက်မှ ဝါးလှေကားတစ်ခု။ နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်တွင် တံခါးတစ်ပေါက်နှင့် ဝါးလှေကားတစ်ခု။ ဝါးလှေကားများက ဆင်းလိုက် တက်လိုက်တိုင်း တက္ကသိုလ်မြည်သော အသံကို ပေး၏။

အိမ်ရှေ့ဝါးတံခါးနားတွင် ညအိပ်ချိန်၌ စားပွဲရှည်တစ်လုံး ကန့်လန့်ဖြတ်၍ ချထားသည်။

ညအချိန် တပိုတပါးသွားလိုလျှင် စားပွဲခုံပေါ်မှကျော်၍ဖြစ်စေ၊ အောက်မှ ငုံ့၍ဖြစ်စေ သွားရ၏။

ကျွန်မတို့အဖို့ 'အချုပ်ခန်း'ဖြစ်နေသော တဲအိမ်တွင် အဘိုးအိုလင်မယား နှစ်ယောက်နှင့် တရုတ်အမျိုးသား လူရွယ် ၄ ယောက်လည်း ရှိနေသေးကြောင်း မိုးချုပ်စရာကပ်မှ သိရလေသည်။

အဘိုးအိုလင်မယားနှစ်ယောက်မှာ တဲအိမ်ပိုင်ရှင် ဖြစ်ပုံရ၏။ စိုက်ခင်း ပျိုးခင်းတွင် ဆေး၊ ငရုတ်၊ ပဲ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ စိုက်ပျိုးနေသူများဖြစ်သည်။

တရုတ်လူရွယ် ၄ ယောက်သည် တစ်နေ့လုံး ကျွန်မတို့ 'အချုပ်ခန်း'တွင် နေသည်ဟူ၍မရှိ။ ခပ်ဝေးဝေးတွင် အိမ်တစ်ဆောင် ဆောက်နေရင်း နေ့လယ် နေ့ခင်း၌ စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ရန် မြေကွက်တစ်ကွက်ကို ရှင်းနေကြကြောင်း သူတို့ အချင်းချင်းပြောနေသည့်စကားမှ ရိပ်ဖမ်း သံဖမ်း သိရသည်။

အဘိုးအိုလင်မယားသည်လည်းကောင်း၊ တရုတ်လူရွယ် ၄ ဦးသည်လည်း ကောင်း၊ စုတ်ချွန်းနှင့် တပည့် ၄ ယောက်သည်လည်းကောင်း တစ်အိုးစီ ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြ၏။

ပထမနေ့ညက အိပ်ကြရာတွင် အဘွားအိုနှင့် ကျွန်မအား သီးသန့်နေရာ ပေးကာ အဘိုးအို၊ ဝိုလ်ကြီးအော်စကား၊ ဘလက်လင်နှင့် တရုတ်လူရွယ်လေး ယောက်က ခေါင်းရင်းဘက်တွင် အိပ်ကြရသည်။

စုတ်ချွန်းနှင့် ကင်းတာဝန်မကျသော တပည့်နှစ်ယောက်။ တဲအိမ်ခေါင်းရင်း ဘက်ရှိ အဖိအောက်တွင် ကွပ်ပျစ်ဖြင့် အိပ်ကြ၏။

မီးဖိုချောင်မှတံခါးကို ညစာထမင်းစားပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ပျဉ်ပြား နှစ်ချပ်ကို ကန့်လန့်ဖြတ်၍ရိုက်ကာ အသေပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ညရေးညတာအတွက် ဆင်းရန်၊ တက်ရန် အိမ်ရှေ့တံခါးတစ်ပေါက်တည်း။

ကျွန်မအဖို့ ည အောက်သို့ဆင်းလိုလျှင် အဘွားအိုကို မီးခွက်ထွန်းခိုင်းကာ အဘွားအိုနှင့်အတူ ဆင်းရသည်။

အဘိုးအိုလင်မယားနှင့် လူရွယ် ၄ ယောက်မှာ စုတ်ချွန်း၏ ဩဇာအာဏာ ကို ကြောက်နေရသူများဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေ၏။ စုတ်ချွန်းရှေ့တွင်လည်း ကောင်း၊ စုတ်ချွန်း၏ တပည့် ၄ ယောက်ရှေ့တွင်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မတို့ကို မည်သူမျှ စကားမဟရဲ။

ကျွန်မတို့သည် စုတ်ချွန်း၏အကျဉ်းသားများ အမှန်ပင်ဖြစ်နေရလေပြီ။ ဝိုလ်ကြီးအော်စကားက အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရင်း စုတ်ချွန်း၏

တပ်မှူးဆိုသူထံသို့ နေ့စဉ်ပင် စာရေး၍ပေးနေ၏။

သို့သော် ဘယ်သူမှ မပေါ်လာ။ ပြန်စာလည်းမရောက်။

သို့နှင့်ပင် တစ်ပတ်ခန့်ကြာသွားခဲ့တော့၏။

စုတ်ချွန်းက ကျွန်မတို့အား လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာ ပြောဆိုခွင့် မပေး။ သို့ရာတွင် ပျူပျူငှာငှာဆက်ဆံသည်။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ရှာဖွေချက်ပြုတ်၍ ကျွေးသည်။

ကြက်သား၊ ဆိတ်သား၊ ကြက်ဥ၊ ငါးနှင့် ဆိတ်နို့။

ကော်ဖီ၊ လက်ဖက်ရည်၊ ငှက်ပျောသီးနှင့် အခြားသစ်သီးဝလံများ။

တစ်နေ့ အဘွားအိုတစ်ယောက်တည်း အိမ်တွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ စုတ်ချွန်း နှင့် စုတ်ချွန်း၏တပည့်များ အနီးအနားတွင် ရှိမရှိ အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် အဘွားအိုက...

"ဒီကောင်တွေဟာ ပြောက်ကျားတွေမဟုတ်ဘူး။ စားပြဲတွေ၊ ဟန်ဆောင် ပြီး ပြောက်ကျားလုပ်နေတာ။ အဘွားတို့ကိုလည်း နှိပ်စက်ကာ လုပ်နေတယ်။ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးရန်ပုံငွေဆိုပြီး လူတွေဆိက အတင်းကောက်တယ်။ ဂျပန်တော့ တစ်ခါမှ မဆန့်ကျင်ဘူး။"

"ပြီးတော့ သမီးတို့တစ်တွေကိုလည်း ဂျပန်ဘက်သားတွေ၊ သူတို့နဲ့ စကားမပြောနဲ့၊ ပြောရင် သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ထားတယ်"

ကျွန်မသည် အဘွားအိုပြောသည့်စကားများအနက် ကျွန်မ နားလည်သည့် စကားလုံးများကို စပ်ဟပ်ကြည့်သောအခါ ဆိုလိုသည့်သဘောကို နားလည် သည်။

ကျွန်မတို့သည် စုတ်ချွန်းတပည့်များကို အနိုင်ယူလိုက် ယူနိုင်ပါ၏။ ဝါးရုံပုတ်ခြေရင်းတွင် မြှုပ်ထားခဲ့သည့် ကျွန်မပစ္စုတိုကို ဝှက်ယူလာကာ စုတ်ချွန်း နှင့် သူ့တပည့်များအား ပစ်သတ်လိုက်နိုင်သည်။ ပစ်သတ်ဘဲ ကြီးပြင့်တုပ်၍ ထားပစ်ခဲ့နိုင်သည်။ ဝိုလ်ကြီးအော်စကားနှင့် ဘလက်လင်တို့၏ ပစ္စုတိုနှင့် လက်ပစ်ဗုံးများကိုလည်း ပြန်ရနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့ တပင်တပန်းလာခဲ့ရသော ၁၅ ရက်ခရီးကြီးမှာ အချည်းနီး အလဟဿ ဖြစ်ရပေတော့မည်။

ကျွန်မ၏သူငယ်ချင်းမ နယ်လီ အပါအဝင် ရော်ဘင်ဆင်တို့အစုအား

'ဂရစ်' ဒေသအထိ လိုက်ရှာမည့် ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမှာ ပျက်သွားရပေတော့မည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့သည် ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် စကားဆိုရင်း လေးနက်သောပြဿနာကို တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရ၏။

"နယ်လီအပါအဝင် ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစု ပြောက်ကျားစခန်းက ထွက်သွားတာမှာ ကျွန်မတို့ပယောဂ မကင်းဘူးလို့ ဆိုရလိမ့်မယ် ရဲဘော် ဗိုလ်ကြီး"

"ဟုတ်တယ်။ ဒီကိစ္စကိုပဲ စဉ်းစားနေတယ်။ စစ်ရေးစစ်ရာ ပြဿနာသာ မရှိရင် ဒီကိစ္စဟာ ရှေ့တန်းမှာထားပြီးလုပ်ရမယ့်ကိစ္စပဲ"

"ဒါဖြင့် ခု ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ဗိုလ်ကြီး"

"မိတ်ဆွေတွေ၊ အပေါင်းအသင်းတွေကို ရှာမယ်ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တာမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ ဓားပြလေးယောက်နဲ့တွေ့လို့ ပြန်ပြေးလာရတယ်ဆိုရင် သိပ်ကို သိက္ခာကျသွားမယ် ရဲဘော်ဆာယာ"

"ဟုတ်တယ်၊ စစ်တပ်က စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က ဓားပြလေးယောက်ကြောင့် ရှေ့ကို ခရီးမဆက်နိုင်ဘဲ တပ်ခေါက်လာခဲ့ရတယ်ဆိုတာ"

စုတ်ချွန်းက ကျွန်မတို့အမှုအရာကို အကဲခတ်နေလေသည်။

ပြဿနာတစ်ရပ်ကို လေးလေးနက်နက် ဆွေးနွေးလာရသောအခါ ကျွန်မတို့သည် မည်သို့ဆက်၍ ရယ်မောနေနိုင်ပါတော့မည်နည်း။

"ဘလက်လင်ကို စခန်းကို စာရေးပြီး ပြန်လွှတ်လိုက်မယ်။ စုတ်ချွန်းကို ပြောလို့ရလိမ့်မယ်လို့ ယူဆတယ်။ ဂရစ်နယ်မြေကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ရောက်အောင်သွားရလိမ့်မယ်"

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၏အကြံပေးချက်ကို ကျွန်မ သဘောကျသည်။ အနီးတွင်ရှိသော စုတ်ချွန်းအား လှည့်စားရန် ကျွန်မက ဘလက်လင်ကို လှမ်း၍ပြောလိုက်သည်။

"ဟေ့...တို့ကို ဖက်မှုတ်ပြိုင်ပွဲ လုပ်ပေးစမ်းပါ။ ငါနဲ့ ရဲဘော်ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ ဘယ်သူတော်သလဲလို့"

'ဖက်မှုတ်'ခြင်းမှာ တိုင်းရင်းသားမှဆိုးများ အမဲလိုက်ထွက်ရာတွင် အသုံးပြုသည့်နည်းတစ်မျိုးဖြစ်၏။ ချေများသည် ဖက်မှုတ်သံကြားလျှင် အသံပေါ်ထွက်လာရာဌာနသို့ လာတတ်သည်။ ထိုအခါ မှဆိုးက လာသည်သားကောင်ကို ပစ်ခတ်သည့်နည်း။

ဤနည်းကို ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့က မကြိုက်။ သားကောင်များအပေါ်တွင် မှဆိုးက မတရားအနိုင်ယူရာကျသည်ဟု ယူဆမိကြ၏။

သို့ရာတွင် ဖက်မှုတ်သည့်နည်းကိုကား ကျွန်မတို့ ဆက်ဆံဆိုးနှင့် တရုတ်မှဆိုးများထံမှ သင်ယူထားကြ၏။ စစ်ကြီးပြီးသွားသည့်အချိန်တွင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများအပေါ်၌ တောထဲမှ ရလာသည့် ပညာကိုပြု၍ ကြားရန် ရည်ရွယ်ချက်။

ဘလက်လင်က ဖက်များခုလားကာ ကျွန်မတို့ကိုပေးသည်။ စုတ်ချွန်းက သူပါ ဝင်၍မှုတ်သည်။ ကျွန်မတို့ဖက်မှုတ်သည့်နေရာမှာ ကွင်းပြင်ဖြစ်နေသောကြောင့် ဘယ်သားကောင်မှ မလာ။

သို့ရာတွင် ငြီးငွေ့မှုကို ဖြေဖျောက်သည့် ကစားနည်းတစ်မျိုး။

ကျွန်မတို့က ဖက်မှုတ်ပြိုင်ကြရင်း ဘလက်လင်ကို ပြန်လွှတ်၍ ကျွန်မတို့ မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း၊ ထောက်ခံချက်ယူခိုင်းရန် ဆန္ဒရှိကြောင်း စုတ်ချွန်းကို ပြောပြကြသည်။

စုတ်ချွန်းက လွယ်လွယ်ကူကူပင် ခွင့်ပေးလိုက်၏။ ကျွန်မတို့က အံ့သြနေမိကြသည်။ သူ့အား ဓားပြဟု ပြောကြခြင်းမှာ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါလေစ။

သဘောချင်း မတိုက်ဆိုင်၍သော်လည်းကောင်း၊ ယုံကြည်ချက်ချင်း ခြားနား၍သော်လည်းကောင်း၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်ဖုနှင့်တစ်စု အစေးမကပ်သည့်အဖြစ်မျိုး ကျွန်မတို့ ကြုံဖူးခဲ့ပြီ။

လက်တွေ့သဘာဝအဖြစ် ပြုရလျှင် ကျွန်မတို့နှင့် ရော်ဘင်ဆင်တို့အစု။ ဘလက်လင်၏ ပစ္စုတိနှင့် လက်ပစ်ဗုံးကို ပြန်ပေးပါဟု ပြောသောအခါ တွင်မူ စုတ်ချွန်းက ပရိယာယ်ဖြင့် ငြင်းနေတော့၏။

"ကျွန်တော်တို့တပ်မှူးဆီက လူလည်းမလွှတ်၊ စာနဲ့လည်း အကြောင်းမကြားတော့ ကျွန်တော့်မှာ ပေးနိုင်တဲ့အာဏာမရှိပါဘူး။ ပြောက်ကျားတပ်သားတွေဆိုတာ အထက်ကအမိန့်ကို ဘယ်လိုနာခံရတယ်ဆိုတာ ဗိုလ်ကြီးတို့လည်း အသိသား မဟုတ်လား"

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ဘလက်လင်အား နက်ပြန်မနက် ကျွန်မတို့စခန်းသို့ ပြန်လွှတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းသည် ကျွန်မတို့တွေ့နေရသော ပြဿနာကို အလွယ်တကူပင် ဖြေရှင်းပေးနိုင်မည် မှချ။

ကျွန်မတို့ ဂရစ်နယ်မြေအထိ ရှာဖွေရေးခရီးထွက်နိုင်သော်လည်း ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မည် အမှန်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဘလက်လင်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်ထံသို့လည်းကောင်း၊ ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းထံသို့လည်းကောင်း အကျိုးအကြောင်း စာတစ်စောင်စီ ရေးပေးလိုက်သည်။

ဘလက်လင်သည် နံနက်စောစောကပင် ကျောပိုးအိတ်ကို သိုင်းလျက် ကျွန်မတို့ 'အချုပ်ခန်း'မှ ထွက်သွားလေပြီ။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ဘက်တွင် စက်နှစ်လုံးတပ် ဂျပန်တိုက်လေယာဉ်နှစ်စင်းက ကျွန်မတို့ 'အချုပ်ခန်း'တည်ရှိရာ ဂျာလောင်းချောင်းဝှမ်းပေါ်တွင် တစ်နာရီခနီးနီးကြာအောင် နိမ့်နိမ့်ကလေး ပျံဝဲသွားသည်။

ထိုနေ့ညနေ ၅ နာရီခန့်တွင် စုတ်ချွန်းထံသို့ ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာ၏။ စုတ်ချွန်းက သူ့အစ်ကိုဟုဆိုကာ ကျွန်မတို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

ထိုနေ့ညစာ စားပြီးကြသောအခါ ကျွန်မတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း စုတ်ချွန်းတို့လူစုနှင့် ဝိုင်း၍ ကော်ဖီသောက်ကြ၏။ ကျွန်မတို့က မလေးစကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်၊ တရုတ်စကား တစ်ဝက်တစ်ပျက်ဖြင့် နေ့လယ်က ဂျပန်လေယာဉ်ပျံဝဲသွားပုံ ထူးခြားကြောင်း ပြောပြကြသည်။

စုတ်ချွန်း၏အစ်ကိုဆိုသူက...

"ဂျပန်တပ်တွေ ဒီချောင်းဝှမ်းမှာရှိတဲ့ ပြောက်ကျားစခန်းတွေကို ချေမှုန်းဖို့ ဆင်းလာတဲ့လက္ခဏာ တွေ့ရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ညီကို သတင်းပို့ဖို့ လာခဲ့တာပါ" ဟု သူလာသည်ကိစ္စကို ရှင်းပြလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် စုတ်ချွန်း၏အစ်ကိုဆိုသူ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား၏။

သည်နေ့ နေ့လယ်ဘက်တွင်လည်း စက်နှစ်လုံးတပ် ဂျပန်တိုက်လေယာဉ်နှစ်စင်းက ကျွန်မတို့ 'အချုပ်ခန်း'ရှိရာ ဂျာလောင်းချောင်းဝှမ်းတွင် မနေ့ကလိုပင် တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် နိမ့်နိမ့်ကလေး ပျံဝဲနေသည်။

"အခြေအနေကတော့ သိပ်မလှတော့ဘူး ရဲဘော်ဆာယာ..."

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက စုတ်ချွန်းမရှိခိုက်တွင် ကျွန်မအနီးသို့ ကပ်လျက် ဟီးတိုးပြောလိုက်၏။

ကျွန်မက ဘာမျှပြန်မပြောမိ။ အမျိုးမျိုးတွေး၍သာနေမိသည်။

ဤနေ့တွင် စုတ်ချွန်းက လူရွယ် ၄ ယောက်နှင့် အဘိုးအိုလင်မယားကိုပါ ကျွန်မတို့ 'အချုပ်ခန်း'အိမ်တွင် ခေါ်ထားကာ အိမ်ပတ်ပတ်လည်ရှိ ခြံစည်းရိုးကို ပို၍လုံအောင် ကာခိုင်းနေသည်။

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့အနီးတွင် ကင်းသမားနှစ်ယောက်က အမြဲ။

ကျွန်မသည် စိတ်ညစ်ညူးမှုပြေပျောက်စေရန် ထရဲရက်နေသော အဘွားအိုထံ သွားကာ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေ၏။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်တွင် ကုလားထိုင်တစ်လုံးဖြင့် စာဖတ်နေသည်။

စာဖတ်ရင်း အကြံယူနေသည်ဟု ကျွန်မ ယူဆမိလေသည်။

တောထဲတောင်ထဲတွင် အနေကြာလာခဲ့ပြီဖြစ်သော ကျွန်မက ထရဲရက်တတ်နေပြီ။ ဆန်ပွပ်တတ်နေပြီ။ မြေအိုးနှင့် ရေခပ်တတ်နေပြီ။

အဘိုးအို ခွဲခြမ်းဖြတ်ပိုင်းပေးသည့် ဝါးခြမ်းများကို အဘွားအိုနှင့် ကျွန်မက ထရဲဖြစ်အောင် ရက်ပေးနေ၏။ အဘိုးအိုလင်မယားသည် ကျွန်မ ထရဲရက်နေပုံကို ကြည့်ရင်း အကွက်မှားသွားသည့်အခါ လိုက်၍ပြင်ပေးတတ်သည်။ ညွှန်ပြတတ်သည်။

ကျွန်မနားတွင် ရစ်သီရစ်သီလုပ်နေသော ကင်းသမားက ဆေးလိပ်ညှိရန် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာအနီးရှိ ကင်းသမားထံ ထွက်သွား၏။

"သမီးတို့နှစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာတစ်သိန်းစီနဲ့ ဂျပန်ကို ရောင်းမလို့ လုပ်နေတယ်။ မနေ့ကလာတာ ဂျပန်သတင်းပေး"

အဘွားကြီးက ဤမျှသာပြောကာ ထရဲကို ဆက်၍ရက်နေသည်။

ကျွန်မသည် ကင်းသမား ဆေးလိပ်မီးညှိရာမှ ပြန်ရောက်လာသည်အထိ ထရဲတစ်ချပ်ကို ပြီးအောင်ရက်လိုက်၏။ ပြီးမှ...

"ညောင်းလိုက်တာ အဘွားရေ...ခဏသွားလဲ့လိုက်ဦးမယ်"

"အေး...အေး...သွားလဲ့လိုက်ဦး"

ကျွန်မသည် အိမ်ပေါ်သို့တက်သွားကာ ကျွန်မ အိပ်ရာတွင် လှဲနေလိုက်၏။

လူက ငြိမ်နေသော်လည်း စိတ်က လှုပ်ရှားနေလေသည်။
စုတ်ချွန်းက အိမ်ပတ်လည်မှ ခြံစည်းရိုးများကို လှံသည်ထက် လှံအောင်
ကာရံနေခြင်းမှာ...

ဂျပန်များ အိမ်ထဲသို့ ရုတ်တရက်ဝင်မလာနိုင်အောင် ကာနေခြင်းမဟုတ်။
သူ၏ 'အကျဉ်းသား' နှစ်ယောက်ဖြစ်သော ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့
အလွယ်တကူ ထွက်မပြေးနိုင်အောင်သာ ဖြစ်သည်။

"သမီးတို့နှစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာတစ်သိန်းစီနဲ့ ဂျပန်ကိုရောင်းမလို့ လုပ်နေ
တယ်။ မနေ့ကလာတာ ဂျပန်သတင်းပေး"

အဘွားအိုပြောလိုက်သောစကားက ကျွန်မနားထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်နေဆဲ။
ကျွန်မသည် အိပ်ရာဘေးနားမှ ကျွန်မဖတ်လက်စာ အုပ်ကို ယူကာ
စာအုပ်ဆားသားတွင် ဖောင်တိန်မိုင်ဖြင့်...

"ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို ဒေါ်လာတစ်သိန်းစီနဲ့ ဂျပန်ကို ရောင်းမလို့
လုပ်နေပြီ။ မနေ့ကလာတာ ဂျပန်သတင်းပေး။ သေသေချာချာသိရတယ်။
ဘယ်လိုလုပ်မလဲ" ဟု ရေးလိုက်သည်။

ပြီးနောက် စာအုပ်ကိုယူသွားကာ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာအား အဓိပ္ပာယ်မရှင်း
သည့် စာပုဒ်တစ်ပုဒ်ကို ရှင်းပြခိုင်းသည် အနေမျိုးဖြင့် ပြလိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် ခဏမျှစဉ်းစားနေသည်။
ကျွန်မနားမလည်သည့်စာပုဒ်ကို ရှင်းပြသည့်ဟန်ဖြင့် ဗိုလ်ကြီး အော်စကာ
က ညွှန်ကြားချက်ပေးလိုက်၏။

"ဒီနေ့ည တစ်နာရီမှာ ဒီကထွက်မယ်။ အားလုံး အသင့်ပြင်ထား"

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် စုတ်ချွန်းတို့လူစုနှင့်အတူ ထရုံများ
လိုက်၍ကာပေးရင်း ကျွန်မတို့ တတ်သမျှမှတ်သမျှ မလေးစကား၊ တရုတ်
စကားများဖြင့် ရယ်စရာမောစရာများကို ပြောကြသည်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ကို မြင်ရလျှင် ပူရပင်ရမည်ကို မသိတတ်သေးသော
ကလေးသူငယ်နှစ်ယောက်ကဲ့သို့။

စုတ်ချွန်းနှင့် သူ့တပည့်လေးယောက်ကလည်း ယနေ့ အထူးအူမြူးနေ
ကြ၏။ လူရွယ်လေးယောက်ကမူ ခါတိုင်းလို ပုံမှန်အတိုင်း။

ခြံစည်းရိုးများကို လှံသည်ထက်လှံအောင် ကာရံပြီးသောအခါ ညစာထမင်း

ကို ဆိတ်သားဟင်း၊ သဗ္ဗာသီးသုပ်၊ ဘဲပေါင်း၊ မြူစွမ်းဟင်းချိုတို့ဖြင့် မြိန်မြိန်
ရှက်ရှက်ကြီး စားကြသည်။

ထမင်းစားပြီးကြသည့်အခါ ညကိုးနာရီ ထိုးနေလေပြီ။

ကျွန်မတို့သည် ခါတိုင်းလိုပင် ကော်ဖီခိုင်းဖွဲ့ကြပြန်သည်။ ကင်းတာဝန်ကျ
သူများသည် မအိပ်ချင်အောင် ကော်ဖီတစ်အိုးပြီးတစ်အိုး ပျော်သောက်သည့်
အလေ့ရှိကြောင်း ကျွန်မတို့က သိပြီးဖြစ်၏။

ညဆယ့်တစ်နာရီလောက်တွင် ကော်ဖီခိုင်းသိမ်းကာ အသီးသီး အိပ်ရာ
ဝင်ကြသည်။

ကျွန်မမှာ ညနေ ရေချိုးသွားစဉ်ကပင် ဝါးရုံပင်ခြေရင်း၌ မြုပ်ထားသော
ပစ္စတို၊ လက်ပစ်မိုးနှင့် ဓားမြှောင်ကို ကျွန်မ၏ ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် သိုသိပ်
ကျစ်လျစ်စွာ ထည့်ထားပြီး ဖြစ်နေပေပြီ။

ည ၁၂ နာရီလောက်သို့ ရောက်လာသောအခါ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ
အောက်သို့ဆင်းသွားသံ ကြားလိုက်ရ၏။

ယနေ့ည ၁၁ နာရီမှ ၁ နာရီထိ ကင်းလှည့်ကျသူနှစ်ယောက်က အိမ်ရှေ့
တွင် ကော်ဖီအိုးတစ်အိုးနှင့် ထိုင်နေကြဆဲ။

စုတ်ချွန်းသည် ပစ္စတိုနှစ်လက်အနက် တစ်လက်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ယူထား
ကာ တစ်လက်ကို ကင်းသမားအား ပေးထား၏။ အခြားကင်းသမားတစ်
ယောက်က ဓားရှည်တစ်ချောင်းကို ကိုင်ရ၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် ကင်းသမားနှစ်ယောက်နှင့် မီးဖိုနားတွင် ထိုင်၍
စကားပြောနေသံ ကြားရသည်။ ခဏအကြာတွင် ကော်ဖီနှံသံ ပျော်သံများကို
ကျွန်မက အိပ်ရာထဲမှ ကြားနေရ၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် အိပ်ရာဝင်စဉ်ကပင် မော်ဖီယားဆေးလုံး ရှစ်လုံး
ကို အသံမမြည်အောင် အမှုန်ပြုထားကာ စက္ကူလေးတစ်ခုထဲတွင် အသင့်ထည့်
ထားသည်။

ကင်းသမားနှစ်ယောက်သောက်မည့် ကော်ဖီခွက်ထဲသို့ အမှုန်ကြိတ်ထား
သော မော်ဖီယားကို ထက်ဝက်စီခွဲလျက် အမှတ်မထင် ထည့်လိုက်၏။

ကင်းသမားနှစ်ယောက်နှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် စကားတပြောပြော
နှင့် ကော်ဖီသောက်နေကြလေ၏။

အတန်ကြာလျှင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၏ သမ်းဝေသံ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

“အိပ်ချင်ပြီ၊ သွားအိပ်ဦးမယ်။ ခင်ဗျားတို့လည်း ကင်းလှည့် ပြီးတော့မယ်၊ သိပ်မကြာတော့ဘူး။”

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် ခေါင်းရင်းဘက် အဖိအောက် ကွပ်ပျစ်တွင် အိပ်နေသည့် စုတ်ချွန်း၏အခြေအနေကို အကဲခတ်ရင်း ပြောလိုက်ပြီးနောက် အိမ်ပေါ်သို့ တက်လာ၏။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် အိမ်ရှေ့မှ ကင်းသမားနှစ်ယောက်၏ စကားပြောသံက တိတ်ဆိတ်သွားလေသည်။

လက်မှ ညကြည့်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ၁ နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်သာ လိုတော့သည်။

ကျွန်မသည် အသံထွက်သောလှုပ်ရှားမှုဖြင့် လှုပ်ရှားလိုက်၏။ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်သို့ ရောက်သွားသည်။

ကျွန်မကိုယ်ပေါ်တွင် ကျောပိုးအိတ်၊ ဆေးလွယ်အိတ်၊ ရေဘူးနှင့် ဓားမြှောင်။

ကျွန်မ ညာလက်တွင် ပစ္စတို၊ ဘယ်လက်တွင် လက်ပစ်ဗုံး။

ခဏအကြာတွင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ကျွန်မနားသို့ ကြောင်တစ်ကောင်၏ ပေါ့ပါးပုံမျိုးဖြင့် ရောက်လာ၏။

စုတ်ချွန်းနှင့် သူ၏ကင်းတာဝန်မကျသော တပည့်များသည် ခေါင်းရင်းဘက် အဖိအောက်တွင် အိပ်ကြသည့်အလျောက်...

ကျွန်မတို့သည် ခြေရင်းဘက်မှ သက်ငယ်များကိုဖြုတ်ကာ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် အသံဗလံကို ခဏနားထောင်ကြည့်လိုက်၏။ အိမ်ရှေ့ကင်းသမားနှစ်ယောက်ထံမှ ဟောက်သံတဟူးဟူး ထွက်နေလေသည်။

ကျွန်မက ကျွန်မညာလက်ထဲမှ ပစ္စတိုကို ဗိုလ်ကြီးအော်စကာအား ပေးလိုက်ပြီး လက်ပစ်ဗုံးကို ညာလက်တွင် ပြောင်း၍ ကိုင်ထားလိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် ကင်းသမားနှစ်ယောက် အိပ်နေရာသို့ ဖြည်းဖြည်း အေးအေးပင် လျှောက်သွားသည်။ ထို့နောက် ကင်းသမားတစ်ယောက် ဘေးနားတွင် ပိုင်ရှင်မဲ့ဖြစ်နေသည့် ပစ္စတိုသေနတ်ကို ကောက်ယူလိုက်ကာ ကျွန်မအား

ခြံစည်းရိုးရှိရာသို့ သွားစေသည်။
သစ်ပင်ထိပ်ဖျားပေါ်တွင် ငွေလရောင်လက်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် ကျွန်မတို့သည် တောအုပ်အတွင်းသို့ ရောက်နေကြလေပြီ။
ကျွန်မတို့ 'အချုပ်ခန်း' ဖြစ်ခဲ့သည့် တဲအိမ်ကြီးဘက်သို့ နှစ်ယောက်သား

နားစွင့်ကြည့်လိုက်၏။
အသံဗလံ လုံးဝမကြားရ။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာသည် ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ထုတ်လိုက်သည်။ ဓာတ်မီးမှ မီးသီးကို သစ်ရွက်စိမ်းတစ်ခုအုပ်ကာ ခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်သောအခါ လူသွားလမ်းကို မြင်နိုင်ရုံ လင်းနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

[၁၂]

ကျွန်မတို့သည် စီးလာသောဖိနပ်များကို ချွတ်လိုက်ကြပြီးနောက် ဘေးလွယ်အိတ်ထဲတွင် ထည့်လိုက်ကြ၏။ တရုတ်ဓားပြများက ကျွန်မတို့ ဖိနပ်ရာကို

လိုက်၍ ခြေရာမခံနိုင်ရန်တည်း။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက သူ့ပစ္စတိုကို ပြန်ရသဖြင့် ဝမ်းသာနေသည်။
“စစ်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး ကိုယ့်သေနတ်ကို သူများလှသွားတာ

ခံရတယ်ဆိုတာလောက် လဲသေချင်စရာကောင်းတာ ဘယ်ရှိတော့မလဲ”
ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကြားလောက်ရုံလေသံဖြင့် ပြောနေလေ၏။

“ဘယ်လမ်းက ဘယ်လိုသွားကြမလဲ ရဲဘော် ဗိုလ်ကြီး”
“အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာ။ ဆကိုင်-ဂျာလောင်ရွာဘက်က လှည့်ပြီး

လာခဲ့တဲ့လမ်းအတိုင်း ပြန်လို့မဖြစ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ကို ဒေါ်လာတစ်သိန်းစီနဲ့ စုတ်ချွန်းတို့ဆီက ဝယ်မလို့လာတဲ့ အဝယ်တော်အဖွဲ့နဲ့ တိုးနေမှာ သေချာတယ်”
“ဒါဖြင့်”

“ဒီတော့ တောင်ဘက်စူးစူးကိုပဲ သွားရမှာပဲ”
ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ပြောပြောဆိုဆို တောင်ဘက်စူးစူးသို့ စ၍ ခြေလှမ်း

လိုက်သည်။
အချိန်မှာ ညတစ်နာရီကျော်ကျော်လောက်သာရှိသေးရာ ကျွန်မတို့သည်

နံနက်ငါးနာရီခွဲလောက်အထိ ခရီးပြင်းချိရမည်။ သို့မှ ကျွန်မတို့နောက်မှ လိုက်

လာမည် စုတ်ချွန်းတို့လူစုနှင့် အလှမ်းကွာနေပေမည်။

ကျွန်မတို့သည် ခါးလောက်နက်၍ ကိုက်ငါးဆယ်နီးပါးကျယ်သော ချောင်းကို ဖြတ်၍ကူးကြရ၏။ ရေစီးသန်နေသောကြောင့် အထူးသတိထားရလေသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ ခြေသွားလမ်းကလေးအတိုင်း ချောင်းကမ်းပါးကိုယောင်၍ ခရီးနှင့်ကြရ၏။

ချောင်းရိုးတစ်လျှောက်တွင် မြူများပိတ်ဆို့နေလေသည်။

တစ်နာရီလောက်သွားမိသောအခါ ကျွန်မတို့ဖြတ်ကူးခဲ့သည့် ချောင်းကိုပင် ပြန်၍ကူးကြရပြန်သည်။ ချောင်းက စောစောကလောက် မကျယ်တော့။

တစ်ဖက်ကမ်းမှလမ်းမှာ ချောကျိနေ၏။ ပေါလိုက်သည့်မျှောကလည်း ပြောစရာမရှိ။

မိုးတဖွဲဖွဲရွာလာသည်။

မျှောဆိုသော ရွံမှန်းစရာသတ္တဝါကလေးများသည် ညအချိန်များ၌ အိပ်သည်ဟု ကျွန်မ ထင်နေခဲ့သည်။ ယခုမှ မှားမှန်းသိရလေတော့သည်။

ကျွန်မတို့သည် လာရတ်သတ္တုတွင်းဟောင်းရှိရာသို့ ဦးတည်လျက် ယခင်က ဆင်လမ်းဟောင်းအတိုင်း နင်း၍ ခရီးနှင့်လာကြ၏။

စစ်မဖြစ်ခင် ဆင်များကို သတ္တုတွင်းသို့ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများပို့ရန် သတ္တုတွင်းမှ သတ္တုများကို မြို့သို့ပို့ရန် အသုံးပြုခဲ့ကြလေသည်။

နံနက် ၅ နာရီခွဲတွင် ကျွန်မတို့ သတ္တုတွင်းဟောင်းသို့ ရောက်သွားကြ၏။

သတ္တုတွင်းနေရာကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ချုံစီးနေလေပြီ။

ကျွန်မတို့သည် ချုံထူသည်နေရာတစ်ခုကိုရွေးကာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်လိုက်ကြ၏။

မနက်စာအဖြစ် ကျွန်မဘေးလွယ်အိတ်ထဲတွင် ပါလာသော ဆိတ်သားခြောက်နှင့် တရုတ်မုန့်ကို စားကြသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ဆိတ်သားခြောက်နှင့် တရုတ်မုန့်ကို ကြည့်၍ အံ့သြနေသည်။

“အံ့သြမနေနဲ့ရဲဘော်ဗိုလ်ကြီး၊ ဒါတွေဟာ ဂရစ်နယ်မြေဒေသကို ဆက်ပြီး ခရီးထွက်ဖို့အတွက် အချုပ်ခန်းမှာနေတုန်းကပဲ အဘွားအိုကို လုပ်ခိုင်းထားခဲ့တဲ့ ရိက္ခာတွေ”

ကျွန်မက ဗိုလ်ကြီးအော်စကာအား ပြောက်ကျားရဲဘော်များ ခေါ်သလို ရဲဘော်ဗိုလ်ကြီးဟု ခေါ်တတ်သည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့အင်္ဂလိပ်အချင်းချင်းရှေ့တွင်ကာ ဗိုလ်ကြီးဟုပင် ခေါ်သည်။ အော်စကာကလည်း ကျွန်မကို ဆာယာ သို့မဟုတ် ရဲဘော်ဆာယာ ဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။

“ဆန်တို့၊ ငါးခြောက်တို့ကော ပါရဲ့လား။ ဆကိုင်အမျိုးသားတွေနဲ့ တွေ့ရင် ရိက္ခာအတွက် ကြောင့်ကြစရာမလိုပါဘူး ရဲဘော်ဆာယာ”

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ ပါတယ်။ ရဲဘော်ဗိုလ်ကြီးရဲ့ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ လည်း ငါးခြောက်နဲ့ ဆန် နည်းနည်းထည့်ထားသေးတယ်”

ကျွန်မနှင့် အော်စကာတို့သည် နံနက်စာစားသောက်ပြီးနောက် တစ်ရေးအိပ်လိုက်၏။ တစ်ယောက်အိပ်နေစဉ် နောက်တစ်ယောက်က ကင်းစောင့်နေရန် မလိုဟု ဆုံးဖြတ်လျက် အိပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီတွင် ကျွန်မတို့က ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ အမှန်ဆိုလျှင် နေ့လယ်နေ့ခင်းအချိန်မှာ ခရီးသွားသူများ နားသည့်အချိန်။

သို့သော် ကျွန်မတို့က အသက်ကို ဖက်နှင့်ထုပ်၍ သွားနေရသူများဖြစ်သောကြောင့် အခြားသူများ နားနေတတ်သည့်အချိန်ကိုမှ ရွေး၍ ခရီးနှင့်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ညနေ ၅ နာရီထိ သွားကြပြီးနောက် အဆင်သင့်တွေ့ရသော ဆကိုင်အမျိုးသားတို့၏ တဲလွတ်ကလေးတစ်လုံးတွင် စခန်းချလိုက်ကြ၏။

ခြေတံရှည်တဲကလေးသည် တစ်မိုင်လောက်ကျယ်သော ကွင်းပြင်ထဲ၌ ထီးထီးရပ်တည်နေလေသည်။

ဤတဲကလေးကိုမှ ညအိပ်စခန်းချရန် ရွေးချယ်လိုက်ခြင်းမှာ ရန်သူ၏ အလစ်ဝင်စီးခြင်းကို မခံရစေရန်တည်း။

ကျွန်မတို့သည် တဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရှိသော စမ်းချောင်းကလေးသို့ သွား၍ စမ်းချောင်းဘေးတွင်ပင် မီးဖိုကာ ဆန်ကို ဝါးကျည်တောက်တွင် ထည့်လျက် မီးတွင် ဖုတ်စားကြ၏။

ပြောက်ကျားရဲဘော်များထံမှ တတ်လာသည့်ပညာ။ ပြောက်ကျားရဲဘော်များထံမှ ကျွန်မတို့ သင်ယူရရှိခဲ့သောပညာက များပြား

လှပါသည်။ ထိုပညာထဲတွင် ကျွန်မတို့အဖို့ အလေးအမြတ်ပြု၍ လိုက်နာ ကျင့်သုံးအပ်သည် သင်ခန်းစာတစ်ရပ်မှာ...

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို ချေမှုန်း၍ မပြီးမချင်း အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ လိင်ကိစ္စအရေးကို ဦးစားမပေပါဟူသော သန့်ရှင်းချမှတ်ချက်ပင်တည်း။

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့ကလည်း ဤအတိုင်းပင် ချမှတ်ထား သည်။

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့သည် တောထဲတွင် နှစ်ယောက်တည်း အတူသွား အတူလာ အတူစား အတူအိပ်နေကြသည့်တိုင် ဖောက်ပြားချင်သော စိတ်မျိုး မရှိကြ။

ရဲဘော်ရဲဘက်စိတ် ရဲဘော်ရဲဘက်ဂုဏ်သိက္ခာက ကျွန်မတို့ နှစ်ဦးသား၏ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်အဖြစ်ကို မေ့လျော့နေစေသလို၊ ကျွန်မတို့နောက်မှ လိုက်လာ မည့် ဗုတ်ချွန်း...

ကျွန်မတို့ရှေ့မှ သွားခနဲပေါ်လာနိုင်သော ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို ရှောင်ကာ တိမ်းကာ ခရီးပြင်းနှင့်နေရသည့် ဘဝအခြေအနေကလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အား ထူးခြားဖောက်ပြန်လာခွင့်မပေး။

ကျွန်မတို့သည် နံနက် ၃ နာရီတွင် အိပ်ရာမှ ထလိုက်ကြ၏။

စမ်းချောင်းကလေးသို့ ကျွန်မတို့ကျောပိုးအိတ်များကိုပါ တစ်ခါတည်း ယူသွားကာ မနေ့ညနေကလိုပင် ဝါးကျည်တောက်ဖြင့် ထမင်းဖုတ်ကြသည်။

နံနက် ၅ နာရီတွင် ကျွန်မတို့ နံနက်စာစားသောက်၍ ပြီးပေပြီ။

နာရီဝက်အကြာတွင် ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။ တောတစ်ခုလုံးသည် တောင်ခိုးဝေဝေ မြူမြေဆိုင်ဆိုင်။

ကျွန်မတို့သည် လာရက်ချောင်းဝှမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ ကြ၏။ လမ်းတွင် ဆက်တိုက်တောင်သွားနှစ်ယောက်ကို တွေ့သည်။ ကျွန်မတို့ ကို မြင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

တောတွင်းနေ ဆက်တိုက်အမျိုးသားများသည် ရှာနေဆက်တိုက်အမျိုးသားကဲ့သို့ မဟုတ်။ လူစိမ်းသူစိမ်းကို အလွန်ကြောက်တတ်သည်။

လမ်းတွင်တွေ့၍ ထွက်ပြေးခြင်းမဟုတ်။ သူတို့အိမ်များသို့သွားလျှင်လည်း လူစိမ်းသူစိမ်းအသံကို လှမ်းလှမ်းမှ ကြားကာမျှနှင့် အိမ်ကပင် ထွက်ပြေးသွား

တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် တောတွင်းနေ ဆက်တိုက်မျိုးနွယ်များကို လမ်းတွင် အိမ်တွင် တောင်ယာတွင် တွေ့လိုပါက သူတို့ မမြင်မကြားအောင် ပုန်း၍သွားရသည်။ အနားရောက်မှ အေးဆေးတည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် နှုတ်ဆက်ရ၏။ ဤသို့ ပက်ပင်းပါတွေ့နေလျှင် မပြေးတော့။

လာရက်ချောင်းအတိုင်း တောင်ဘက်စူးစူးသို့ စုန်လာခဲ့သော ကျွန်မတို့ သည် ချောင်းနှစ်ခွ ဖြာထွက်သွားသောနေရာ၌ ခဏနားလိုက်ကြသည်။

ပြီးမှ ညာဘက်ချောင်းဖျားဘေးရှိ မထင်မရှား လူသွားလမ်းကလေးကို လျှောက်၍ ခရီးနှင့်ခဲ့ကြ၏။ မကြာမီ ချောင်းနှစ်ခွဆုံရာအကြားရှိ ရေဝေကုန်း တန်းပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ကုန်းတန်းပေါ်တွင် သစ်ကြီးဝါးကြီးများမရှိ။ သို့သော် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း ထူလှ၏။ ဆူးကလည်း များလှသည်။

ကျွန်မတို့သည် ရေဝေကုန်းတန်း၏ ကျောရိုးထိပ်ပေါ်သို့ တက်မိကြသော အခါ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားကြတော့၏။

မြေပုံထဲတွင် ရေဝေကုန်းတန်းကျောရိုးထိပ်နှင့် ဆက်လျက် သစ်တောကြီး ဝိုင်းတစ်ခု၏ အစကို ပြထားသည်။

သို့ရာတွင် လက်တွေ့၌ သစ်တောကြီးဝိုင်း လုံးဝမရှိ။ သစ်တောကြီးဝိုင်းကိုတွေ့လျှင် ခြေသွားလမ်း သစ်ဆွဲလမ်းတော့ အနည်း ဆုံး ရှိရမည်ဟု ကျွန်မတို့က တွက်ထားခဲ့ကြသည်။

ခုတော့ မြက်ပင်များ၊ ရေညှိပင်များက တိုးပေါက်။ ရေညှိပင်ဆို၍ တစ်ထွာ တစ်မိုက်လောက်သာ အရှည်ဆုံးဟု မထင်လိုက် ပါနှင့်။ လူတစ်ယောက် တော်တော်နှင့် တိုး၍မရနိုင်လောက်အောင် ရှည်၍ထူ သည့် ရေညှိပင်မျိုး။

ကျွန်မနှင့် အော်စကာတို့သည် တောဝက်များကဲ့သို့ မြက်ပင်များ၊ ရေညှိပင် များအောက်မှ တိုး၍ လမ်းထွင်သွားကြရ၏။

မြက်ပင်များ ရေညှိပင်များအောက်၌ လိုက်ခေါင်းဖောက်၍ သွားရသည် ဟုဆိုလျှင် ပို၍မှန်ပေလိမ့်မည်။

ကြိုးစားပမ်းစား သွားရသလောက် ခရီးမတွင်ပါ။

ဤခရီးကိုဆုံးအောင် နောက်တစ်နေ့နှင့် တစ်မနက်ခင်းလောက် သွားရမည်။ ထို့ကြောင့် ရေဝေကုန်းတန်းတစ်ဖက်တွင်ရှိသည့် 'ချိုမြွာ' ချောင်းဝှမ်းဘက်သို့ ဆင်းတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မြေပုံထဲတွင် ဤချောင်းဝှမ်း၌ ဆဲကိုင်မျိုးနွယ်ရွာကလေးများရှိကြောင်း ထင်ထင်ရှားရှား ဖော်ပြနေသည်။ ဤရွာကလေးများမှ လမ်းပြများကိုခေါ်ကာ ကျွန်မတို့ကျွမ်းသည့် နယ်မြေသို့အရောက် လိုက်ပို့ခိုင်းမည်။

ဤရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် 'ချိုမြွာ' ချောင်းဝှမ်းဘက်သို့ လှည့်၍ ဆင်းလာခဲ့ကြလေသည်။

နေ့လယ် ၁၂ နာရီ...။

ကျွန်မတို့သည် လာရက်-ချိုမြွာ ရေဝေကုန်းတန်းပေါ်သို့ ရောက်နေပြီ။

မနက်ကချန်ထားခဲ့သော ထမင်းမီးဖုတ်ကို ဆိတ်သားကင်နှင့် စားကြသည်။ စားပြီးသောအခါ အော်စကောက ဝါးဆေးတံကိုဖွာရင်း မြေပုံကို ကြည့်နေ၏။

ယခု ကျွန်မတို့ရောက်လာသော ခရီးအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွန်မတို့သည် နောက်မှလိုက်လာသော စုတ်ချွန်း၏ရန်လည်း ဝေးခဲ့ပြီ။ ရှေ့မှ ဘွားခနဲပေါ်လာမည့် ဖက်ဆစ်အန္တရာယ်နှင့်လည်း ကင်းခဲ့ပြီ။

ကျွန်မတို့သည် လွတ်ရာကျွတ်ရာသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

သို့သော် ကျွန်မတို့ကျွမ်းသော နယ်မြေသို့ကား မရောက်သေး။ ချိုမြွာချောင်းဝှမ်းသို့ အရောက်ဆင်းကြရပေဦးမည်။

ခရီးဆက်၍နှင့်လာခဲ့ကြသည်။

တောက ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း ထူထပ်လှချေ၏။

တောင်ကျမြောင်းငယ်များ စုပေါင်းကာ 'ချိုမြွာ'ဟု ဖြစ်လာသည့် ချောင်းများအရပ်၌ ချုံပင်နွယ်ပင်များ၏ ထိပ်ဖျားကို တောရှင်းစားဖြင့် တိတိရိရိဖြတ်ကာ အမှတ်အသားပြုထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

တောတွင်းသား ဆဲကိုင်မျိုးနွယ်တို့၏ အလေ့အထ။

ဤအမှတ်အသားသည် ချိုမြွာချောင်းဝှမ်းသို့ ဆင်းရာလမ်းအစတည်း။ တစ်နည်းဆိုသော် ဆဲကိုင်မျိုးနွယ်တို့၏ မင်းလမ်းမကြီးအစ။

ကျွန်မတို့သည် ချိုမြွာချောင်းဖျားမှ အောက်ဘက်သို့စုန်၍ ချောင်းကမ်း

ဘေးမှ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။

ရေစီးသံက ညံ့လာသလို အဆင်းကလည်း ပို၍စောက်လာသည်။ ကျွန်မတို့သည် တစ်တောင်၊ တစ်တောင်သာသာရှိသည့် အပင်ငယ်များ၏ ခြေရင်းကို လက်နှင့်ကုတ်ကပ် ကိုင်တွယ်၍ ဆင်းနေကြရလေသည်။

ရေစီးသံက ကျွန်မတို့ရှေ့သို့ ဆက်၍ဆင်းလာလေ၊ ပို၍ကျယ်လာလေ။

ကြာသော် လေမုန်တိုင်းကြီးတစ်ခု ကျလာသလားဟုပင် အထင်မှူးရတော့၏။

မတ်စောက်သော ရေတံခွန်ကြီးများသည် ကျွန်မတို့ရှေ့တွင် အစီအရီ။

ရေတံခွန်ခြေရင်းမှ ဖြတ်ကူးသည့်အခါတိုင်း ကျွန်မတို့သည် မှောက်ဆုတ်၍

လာရသည်ချည်း။

သုံးကြိမ်အထိ ဖြတ်ကူး၍မရသောအခါ တောင်ကိုလှန်၍ ပြန်တက်ကြရ

ပြန်သည်။

နာရီဝက်ခန့် ပြန်တက်ကာ၊ နောက်ထပ် နာရီဝက်လောက် ၎င်းသို့ဆက်၍

သွားလိုက်သောအခါ တောင်စောင်းပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

သက်ငယ်ပင်များ တိုးမပေါက်အောင် ထူသောတော။

ကျွန်မတို့ တွေးထင်သည့်အတိုင်းပင် ဘောင်ကျောရိုးပေါ်မှ ချိုမြွာချောင်း

ဝှမ်းသို့ဆင်းသည့် ခြေသွားလမ်းကလေးတစ်ခုကို တွေ့နေပြီ။

တောတွင်းသား ဆဲကိုင်မျိုးနွယ်များ၏ လမ်းမကြီးတစ်ခု။

လမ်းပေါ်တွင်တွေ့ရသော ခြေရာများက ချောင်းဝှမ်းဆီသို့ မဆင်းဘဲ

တောင်ပေါ် အထက်ဘက်သို့ တက်နေ၏။

ကေန္တ...ဆဲကိုင်မျိုးနွယ်တို့၏ တံအိမ်တစ်ခုတော့ တောင်အထက်ဘက်

တွင် ရှိရမည်။

ကျွန်မတို့သည် လမ်းပြ ရလိုရငြား တွေ့ရသောခြေရာကို ကောက်ကာ

အထက်ဘက်သို့ တက်လိုက်သွားကြ၏။

တစ်နာရီခန့်သွားမိသောအခါ ခြေရာအဆုံး၌ ခြေတံရှည်တံအိမ်တစ်လုံးကို

တွေ့ရ၏။ လူကိုကား မတွေ့။

အိမ်ပေါ်ထက်တွင် မကြာမီကမှ နွားထားသော နာနတ်သီးအခွံများကို

တွေ့ရသည်။

ကြောင်နက်တစ်ကောင်ကလည်း အိမ်အထက်တွင် စောင့်ကြောင့်ထိုင်

၁၅၈

တက္ကသိုလ်ဂုဏ်မိတ်

လျက်။

ကျွန်မတို့က ပန်းလှဟိုက်လှပြီ။ အကျိုး ဘောင်းဘီနှင့် လက်များ၊ ခြေများ မှာလည်း အစုတ်စုတ်အပြဲပြဲ။

ပန်း၊ ကျော၊ ခါးနှင့် တင်ပါးတွင်လည်း ကျောပိုးအိတ်၊ ဆေးလိပ်အိတ်၊ ဆေးလွယ်အိတ်၊ ပစ္စတိုအိတ်တို့ ပွတ်တိုက်ထားသည့် ဒဏ်ချက်ကြောင့် ပြဲရဲ လျက်။

ကျွန်မတို့သည် ဆက်ိုင်ခြေတံရှည်အိမ်ပေါ်တွင်ပင် နားနားနေနေ အမော ဖြေကြရသည်။

အမောပြေသွားသောအခါ လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း ပြန်နင်းလျက် ချိမြွှာ ချောင်းပွမ်းသို့ ဆင်းသည့် ခြေသွားလမ်းထိပ်အထိ ခရီးနှင့်ကြရပြန်၏။

ဤလမ်းထိပ်မှ ခြေသွားလမ်းကလေးအတိုင်း ချောင်းပွမ်းအတွင်းသို့ အမောတကော ဆင်းလာခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ချိမြွှာချောင်း ပုဂံဘက်ကမ်းသို့ ဖြတ်ကူးကြရ၏။

တစ်ဖက်ကမ်းသို့ရောက်သောအခါ မှောင်စပျိုးနေပြီ။ မိုးကလည်း တဖွဲဖွဲရွာ လာသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မိနပ်မစီးဘဲ လာခဲ့ကြရသောကြောင့်လည်း ကျွန်မ တို့ ခြေထောက်များမှာ နောက်ထပ်တစ်လှမ်းပင် မလှမ်းနိုင်လောက်အောင် နာနေလေပြီ။

ဆက်ိုင်မျိုးနွယ်တစ်ယောက်ယောက်၏အိမ်ကို လိုက်ရှာနေရန်လည်း အချိန် မရှိတော့။ ဆာကလည်း ဆာနေကြပြီ။

ကျွန်မတို့သည် ချောင်းကမ်းနား တောစပ်တွင်ပင် သစ်ကိုင်း သစ်ရွက်များ ဖြင့် ခိုလှုံနားနေစရာ လုပ်လိုက်ကာ မီးဖိုရန် ပြင်ဆင်၏။

ကျွန်မက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဆန်ကို ဝါးကျည်တောက်တွင် ထည့်လျက် ကျွန်မတို့ စခန်းချနေသည့်နေရာ အထက်ဘက်ချောင်းထဲသို့ ဆင်းလာသည်။

ဤသို့ ဆင်းလာတွင် ချောင်းကမ်းဘေး သဲသောင်ဖို့ဖို့ကလေးပေါ်၌ စစ်မိနပ်ရာတစ်ခုကို အမှတ်မထင် ဟွေ့လိုက်ရတော့၏။

မိနပ်ခြေရာက ဂျပန်စစ်သားများ တောတွင်းတိုက်ပွဲများ၌ ဝတ်လေ့ရှိသည့် မိနပ်ရာ...။

ကျွန်မက ဗိုလ်ကြီးအော်စကာအား လှမ်းခေါ်ကာ မိနပ်ရာကို ပြလိုက်၏။ အော်စကာက အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေသည်။

“မိနပ်ရာကတော့ ဂျပန်စစ်မိနပ်ရာ အမှန်ပဲ ရဲဘော်ဆာယာ။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာဟာ မော်တော်ကားလမ်းနဲ့ သိပ်ကိုလှမ်းတော့ ဒီကောင်တွေ ဒီအထိ လာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဒီမိနပ်ရာက ဒီနေရာကို ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး ရောက်လာမှာလဲ... ရဲဘော်ဗိုလ်ကြီး”

“ပြောက်ကျားစခန်းတွေ တိုက်ဖို့လာတာတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာတွေမှာ ဘာပြောက်ကျားစခန်းမှ မရှိပါဘူး။ အင်း... ချိမြွှာရွာနဲ့ ခပ်လှမ်း လှမ်းမှာတော့ ပြောက်ကျားစခန်းတစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီစခန်းကလည်း ဒီနေရာကဆိုရင် နှစ်ညအိပ်လောက်သွားမှ ရောက်တဲ့ခရီး။

“နောက်ပြီး အဲဒီစခန်းက ပြောက်ကျားတွေကလည်း ခုအချိန်မှာ ဂျပန်ကို မတိုက်ဘဲ ငြိမ်နေတော့ ဂျပန်က အဲဒီချိမြွှာစခန်းမှာ ပြောက်ကျားရှိမှန်းတောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး ဆာယာ”

“ဒါဖြင့် ဒီမိနပ်ရာက ဒီနေရာကို ဘယ်နှယ်ရောက်လာတာလဲဟင်”

“ဖြစ်နိုင်တာကတော့ ဂျပန်စစ်သားတွေ စွန့်ပစ်တဲ့ မိနပ်ကို ဆက်ိုင်တော တွင်းသားတစ်ယောက်က ကောက်ယူပြီး စီးလာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“နောက်တစ်ချက်က တိုက်ပွဲမှာရလာတဲ့ ဂျပန်စစ်မိနပ်ကို ပြောက်ကျား တစ်ယောက်ယောက်က တိုက်ကင်းထွက်ရင်း စီးလာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမိနပ်ရာကို ဖြေရှင်းလို့ မရသေးရင်တော့ ဒီနေရာမှာ စခန်းချဖို့လည်း မကောင်းဘူး။ ထမင်းချက်နေဖို့လည်း မကောင်းဘူး။ ကဲ... ဒီနေရာက ပြောင်းကြရအောင်၊ ရဲဘော်ဆာယာ”

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ကျွန်မက ဝါးကျည်တောက်ထဲ မှ ဆန်ကို ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ဝါးကျည်တောက်ကိုလည်း ရေထဲတွင် မျှောပစ်လိုက်သည်။

အော်စကာသည် သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ခိုလှုံနားနေ စရာကို ဖျက်၍ တောထဲသို့သွားပစ်နေစဉ်... ကျွန်မက အသင့်ပြင်ထားသည့် မီးဖိုကို နဂိုအတိုင်းပြန်ဖြစ်သွားအောင် လုပ်နေ၏။

ကျွန်မတို့သည် ခြေရာလက်ရာ တစ်စွန်းတစ်စမျှ ကျန်ရစ်ခြင်း မရှိစေရန် အစစအရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးမှ ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီလွယ်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“စစ်ဖိနပ်ရာပြဿနာက ဖြေရှင်းမသွားသေးဘူး။ သတိဆိုတာ ပိုတယ်လို့ မရှိဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ်နောက်က ဆယ်ကိုက်လောက် ခွာလိုက်။ ကျုပ်အရိပ် အခြေအနေကို အမြဲကြည့်နေ။”

“ကျုပ်က တက်လာခဲ့လို့ အချက်မပြဘဲနဲ့ တက်မလာနဲ့။ ကျုပ်ဆီက စကားပြောသံကြားရင် ရောက်တဲ့နေရာမှာ ရပ်နေ”

“နောက်ဘက်က ဗြဲနိုးခနဲ ရန်သူပေါ်လာရင်ရော”

“ပစ်ထည့်လိုက်”

“ကောင်းပြီ...ရဲဘော်ဗိုလ်ကြီး”

ကျွန်မက ဗိုလ်ကြီးအော်စကားနောက်မှ ဆယ်ကိုက်လောက်ခွာ၍ လိုက်လာသည်။ ကျွန်မလက်ထဲတွင် ပစ္စတိုက် အသင့်။

အချိန်က ညနေ ၆ နာရီခန့်။

သို့ရာတွင် တောထဲတောင်ထဲ ဖြစ်နေသောကြောင့် ချောင်းကမ်းပါးတွင် သစ်ပင်ရိပ်ထိုးကာ မှုန်ရိုဏ်းတဝါး...။

ကျွန်မနှင့် ရှေ့ဆယ်ကိုက်အကွာမှ သွားနေသော ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် သစ်ပင်များအုပ်ဆိုင်နေသည့် ချောင်းကမ်းပါးကွေ့အတိုင်း ကွေ့ကာ ကျွန်မ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကားကြားတွင် သစ်ပင်များ အုပ်ဆိုင်နေသည့် ချောင်းကမ်းပါးကွေ့ကလေးတစ်ခု...။

ခဏအကြာတွင် မလေးစကားဖြင့်ပြောလိုက်သော ဗိုလ်ကြီးအော်စကား၏ အသံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“မကြောက်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေ...မကြောက်ပါနဲ့။ ကျုပ်ဟာ ဂျပန်စစ်သား မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွန်မက ရောက်သည့်နေရာတွင် ရပ်လိုက်၏။ မလှုပ်မယှက်၊ အသံမပြု။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကားက ဆက်၍အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် ချောင်းကမ်းစပ် တွင် တွေ့နေရပြီဖြစ်၏။

ယနေ့ညအဖို့ ကျွန်မတို့သည် မိုးလုံလေလုံ ဆက်၍အမျိုးသားအိမ်တွင် စခန်းချနိုင်ပေတော့မည်ဟု ကျွန်မက ဝမ်းသာနေသည်။

‘မကြောက်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေ...မကြောက်ပါနဲ့။ ကျုပ်ဟာ ဂျပန်စစ်သား မဟုတ်ပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်ကို အကူအညီပေးစမ်းပါ’

အော်စကား၏အသံက ထပ်၍ပေါ်လာသည်။

ဤအသံအဆုံးတွင် ကျွန်မက မိုးကြိုးအပစ်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့...ဖမ်းထား။ လက်နှစ်ဖက်ကို ချုပ်ထား။ မလွတ်စေနဲ့”

ဂျပန်စစ်သားများ၏ အမိန့်ပေးသံနှင့်အတူ ရုန်းသံကန်သံ ထုသံ ရိုက်သံ အော်သံဟစ်သံများ ငရဲပွက်သကဲ့သို့ ပေါ်လာ၏။

ကျွန်မသည် ရှေ့သို့ သုံးလေးလှမ်းမျှ ပြေးတက်မိပြီးမှ အမြန်ပြန်ဆုတ် လိုက်သည်။

သေနတ်သံတစ်ချက်မျှ ပေါ်ထွက်လာခြင်းမရှိဘဲ ဖမ်းသံဆီးသံများသာ ပေါ်ထွက်လာခြင်းကိုထောက်၍ ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် အငိုက်မိသွားပြီဟု ကျွန်မက သိလိုက်ပါသည်။

[၁၃]

“ဟေ့...ငါဟာ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရှိတဲ့လူ။ ငါ့ကို ဒီလိုမလုပ်နဲ့”

ဗိုလ်ကြီးအော်စကား၏အသံက အော်ကြီးဟစ်ကျယ်။

အသံအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်မ နားလည်လိုက်ပါသည်။

“ကျုပ်ကိုတော့ ဖက်ဆစ်တွေ ဖမ်းထားပြီ။ ဆာယာ ပြေးပေတော့”

အော်စကားက ဤအတိုင်းပြောလိုခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤအတိုင်း ပြော၍မဖြစ်။

အဖော်ပါလာကြောင်း ဖက်ဆစ်တွေကို အသိပေး၍ မဖြစ်သည်ကိုမှ သိပြီးဖြစ်နေမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ။

ကျွန်မသည် နောက်သို့ထပ်၍ဆုတ်သွားပြီးနောက် အရိပ်အခြည် အသံဗလ ကို စောင့်ကြည့် နားစွင့်နေသည်။

“မင်းတို့က ကိုယ်တုံးလုံးနဲ့ ခေါင်းတုံးနဲ့၊ နေလုံးကလည်း မှန်မှန်။”

ဒါကြောင့်..."

ဗိုလ်ကြီးအော်စကား၏ ကျယ်လောင်သောစကားသံ မဆုံးလိုက်။ ထိုသံ ထောင်းသံ ရုန်းသံ ကန်သံများ ပေါ်လာသည်။

ကျွန်မသည် ကျောပိုးအိတ်ကို တွင်းနက်နက်တူး၍ မြှုပ်ထားလိုက်ပြီး နောက် တစ်ဖက်တွင် ပစ္စတို၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် လက်ပစ်ဗုံးကိုကိုင်ကာ ချုံဖွယ်ပိတ်ပေါင်းများကြားမှ အသံလာရာဆီသို့ ဝပ်လျက် တဖြည်းဖြည်းတက် လာခဲ့သည်။

ဂျပန်စစ်သားများနှင့် အိန္ဒိယစစ်သားများသည် အင်္ဂလိပ် စစ်ဗိုလ်တစ် ယောက်အား သေနတ်တစ်ချက်မျှ မပစ်ရဘဲ အရှင်လတ်လတ် ဖမ်းမိထားသဖြင့် အထူးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေကြပုံရ၏။

ဂျပန်စစ်စခန်းသည် ချောင်းကျွန်း ကမ်းစပ်ပေါ်တွင် မေးတင်နေလေသည်။ စခန်းတွင် ဂျပန်တပ်စိတ်နှစ်စိတ်နှင့် အိန္ဒိယ၊ မလေးအမျိုးသားစစ်သား များ ပါဝင်သော တပ်စိတ်နှစ်စိတ်ခန့်ရှိမည်ဟု ကျွန်မ ခန့်မှန်းမိသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားအား စခန်းထဲတွင် ဗိုလ်နှင့်တူသူက စစ်မေးနေကြောင်း မှန်အိမ်မီးရောင်ဖြင့် ကျွန်မက မြင်နေရ၏။ ဖက်ဆစ်စစ်သားတစ်ယောက်က အော်စကား၏ကျောကို လှံစွပ်ဖြင့် နှောက်မှ ထောက်ထားသည်။

အိန္ဒိယစစ်သားတစ်ယောက်ကို ဂျပန်စစ်ဗိုလ်နားတွင် ထိုင်လျက် တွေ့မြင် ရခြင်းကြောင့် အမေး၊ အဖြေလုပ်ရာ၌ အိန္ဒိယစစ်သားက စကားပြန်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

ခဏအကြာတွင် ဂျပန်စစ်သားတစ်ယောက်က ဗိုလ်ကြီးအော်စကားအား ဟန်ကောထမင်းချိုင့်နှင့် တစ်ခုခုလာပေးသည်။ အော်စကားက တူနှစ်ချောင်းဖြင့် အားရပါးရ စားနေသည်။

သည်တော့မှ ကျွန်မလည်း ထမင်းဆာရမုန်း သိလာ၏။ ဤနေရာတွင် ဝပ်၍နေခြင်းအားဖြင့် အကြောင်းမထူး။ ကျွန်မသည် ပုံပြင်ထဲမှ သူရဲကောင်း အမျိုးသမီးလည်းမဟုတ်။ ဝတ္ထုထဲမှ ဓာတ်လိုက်မင်းသမီးလည်းမဟုတ်။ ရုပ်ရှင် ထဲမှ သရုပ်ဆောင်မင်းသမီးလည်း မဟုတ်။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကားကို ကျွန်မ ဝင်ကယ်ရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ကယ်နိုင်လောက်သည့်အခြေအနေလည်း ပေါ်မလာ သေးပါ။

ထို့ကြောင့် အရေးကြုံလျှင် သက်လုံကောင်းအောင် ပြင်ဆင်ထားရမည်ဟု ကျွန်မက ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် ရန်သူ့လက်မှ တစ်နည်းနည်းဖြင့် လွတ်မြောက် အောင် ကြံစည်မည်ကိုကား ကျွန်မ ယုံကြည်ထားပါ၏။

သို့ရာတွင် ယခုအချိန်သည် အခါအခွင့်သင့်သော အချိန်အခါမျိုးမဟုတ်။ ကျွန်မသည် နောက်သို့ပြန်လှည့်လာခဲ့၏။ မြှုပ်ထားသော ကျွန်မ ကျောပိုး အိတ်ကို ပိုးကား ပို၍လုံခြုံမည်နေရာသို့ အထူးသတိထား၍ လာခဲ့သည်။

တရုတ်မုန့်နှင့် ဆိတ်သားချပ်ကိုက်ကို ညစာအဖြစ် စားလိုက်ပြီးနောက် ရေဘူးထဲမှရေကို တဝသောက်ချလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ည ၁၂ နာရီတိတိအချိန် တွင် နိုးရမည်ဟူသော သတိဖြင့် အိပ်လိုက်၏။

ချက်ချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ စိတ်သည် စေခိုင်း၍ရသော ရုပ်ဝတ္ထုတစ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ တစ်စွန်း တစ်စ နားလည်ပါ၏။

၁၂ နာရီတိတိတွင် ကျွန်မ ပြန်၍နိုးလာသည်။ အစာတစ်ခုခုစားကာ အိပ်လိုက်ရပြီ ဖြစ်သောကြောင့် လန်းဆန်းနေ၏။ ကျွန်မသည် ကျောပိုးအိတ်ကိုပိုးကား ချောင်းကမ်းပါးဆီသို့ ဆင်းလာခဲ့ သည်။

ဂျပန်ကင်းစခန်းသည် ချောင်းကမ်းစပ်ကို ခေါင်းထိုးကာ မေးတင်ထား ကြောင့် ကျွန်မ ကောင်းစွာသိမြင်ပြီး မဟုတ်လား။

ကင်းစခန်းမျက်နှာစာက လူသွားလမ်းကလေး ရှိသည်။ ပစ္စတိုတစ်လက်ကို ခါးကြားတွင် ထိုးထားသော အရာခံဗိုလ်တစ်ယောက် က ကင်းတာဝန်မှူး။ လှံစွပ်တပ်ထားသောသေနတ်ကို အသင့်အနေအထားဖြင့် ကိုင်ထားသည့်ကင်းသမားက စခန်းမျက်နှာစာတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက် နေ၏။

တော်မိတစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည့် တတိယကင်းသမားက လူသွားလမ်း ကလေးပေါ်မှနေ၍ ရှေ့ဘက်တောအုပ်ကို ဂရုစိုက်၍ကြည့်နေကြောင်း ကျွန်မ စောစောကပင် မြင်ထားခဲ့ပြီ။

စစ်စခန်းရှေ့တွင် မီးဖိုတစ်ဖို ဖိုထားသည်ကိုလည်း ကျွန်မ သိနေပြီ။

ဤအနေအထားမျိုးတွင် လွတ်မြောက်အောင်ကြံသူတစ်ယောက်သည် စစ်စခန်းနောက်ဘက်မှ ဖောက်၍သာ ပြေးပေးလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း ကျွန်မသည် ဂျပန်စစ်စခန်း ခေါင်းပြုမေးတင်ထားရာ ချောင်းကမ်းစပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် ည ၁၂ နာရီမှ ၂ နာရီအကြားတွင် လွတ်မြောက်ရေးကို ကြိုးပမ်းပေးလိမ့်မည်။

အကယ်၍ ညဘက်တွင် လွတ်မြောက်အောင် မကြံစဉ်နိုင်ခဲ့လျှင် ဤဂျပန်စစ်စခန်းမှ မြို့သို့ခေါ်အသွား တောလမ်းတစ်နေရာရာတွင် ကြံစည်မည် မူချ။

ဤဂျပန်စစ်စခန်းသည် အနီးဆုံးမော်တော်ကားလမ်းနှင့်ပင် နှစ်ရက်ခရီးကျော်ကျော် ကွာနေ၏။

ယနေ့ည မအောင်မြင်ခဲ့လျှင် လမ်းတွင် အောင်မြင်ရမည် မူချ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်ဖြစ် ယနေ့ညသည် အကောင်းဆုံးအချိန်။ နက်ဖြန်ဆိုသည်မှာ မသေချာ။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားအဖို့ လွတ်မြောက်အောင်ကြိုးပမ်းရန် အခွင့်အလမ်းမပွင့်ခဲ့လျှင် ကျွန်မက ပွင့်အောင် ဖွင့်ပေးရမည်။

ကျွန်မသည် အသံထွက်သော လှုပ်ရှားနည်းများဖြင့် လှုပ်ရှားရင်း ဗိုလ်ကြီးအော်စကား စခန်းအတွင်းမှ ပြေးထွက်လာလျှင် ပထမဦးဆုံး အကွယ်အကာယူမည်ထင်ရသော ချောင်းအောက်ဘက်ရှိ ဝါးရုံပုတ်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။

ကျွန်မသည် ကျောပိုးအိတ်ကို ဝါးရုံပင်ခြေရင်းတွင် ချထားလိုက်ပြီးနောက် ဂျပန်စစ်စခန်းနှင့် လက်ပစ်ဗုံးပစ်၍ လက်လှမ်းမီလောက်မည့် နေရာအထိ ချဉ်းကပ်လာခဲ့၏။

ညကြည့်နာရီခွက်တွင် ဖုံးထားသည့် အပေါ်ဖုံးကို အနည်းငယ် လှန်၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ၁ နာရီထိုးရန် ၁၂ မိနစ်။

၁ နာရီခွဲ၍မှ ဗိုလ်ကြီးအော်စကား ထွက်မလာလျှင် ကျွန်မ လက်ထဲမှ လက်ပစ်ဗုံးကို 'ပင်'ဖြုတ်လျက် ဂျပန်ကင်းမှူးနှင့် ကင်းသမားများ နေရာယူထားသည့် ဂျပန်စစ်စခန်းရှေ့သို့ ပစ်ထည့်လိုက်တော့မည်။

လက်ပစ်ဗုံးပေါက်ကွဲသံကြောင့် စခန်းတစ်ခုလုံး ဝရမ်းသုန်းကား ဖြစ်နေချိန်သည် ဗိုလ်ကြီးအော်စကား၏ လွတ်မြောက်ချိန်။

မိုးက တဖွဲဖွဲရွာလာ၏။

ဂျပန်စစ်စခန်းရှေ့မှ မီးပုံကြီး၏အရောင်က ပို၍ထိန်လင်းလာသည်။

လေအသွေးတွင် အေး၍အေး၍လာသည်။ ကျွန်မတစ်ကိုယ်လုံး အေးလွန်း၍ တုန်နေ၏။

စခန်းအတွင်းတွင် စောင်နှင့်ထွေး၍ အိပ်နေရသူများအဖို့ အလွန်ပင် အိပ်၍ကောင်းသည့်အချိန်။

ဂျပန်ကင်းမှူးနှင့် ကင်းသမားနှစ်ယောက်လည်း အိပ်ငိုက်နေပေရော့မည်။

လက်မှ ညကြည့်နာရီကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ၁ နာရီခွဲ။

ကျွန်မသည် ပို၍သေချာအောင် ဂျပန်စစ်စခန်းရှေ့ မျက်နှာစာဘက်သို့ ဘေးတိုက်ကျကျ ခြေသုံးလှမ်းမျှ တက်လိုက်၏။

ထို့နောက် 'ပင်'ကို ဖြုတ်လိုက်သည်။

စောစောက သွေးနေသော လေက ဝူးခနဲအော်မြည်ကာ တစ်ချက်ဝှေ့၍ တိုက်လိုက်၏။

ကျွန်မသည် လက်ပစ်ဗုံးကို ကင်းမှူးထိုင်နေသည့် မီးပုံနားသို့ ရောက်အောင် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်း မင်းမူနေသည့်အကြားမှ ပေါက်ကွဲပေါ်ထွက်လာသည့် လက်ပစ်ဗုံးသံသည် ကမ္ဘာပျက်သကဲ့သို့ ကျယ်လောင်သည်ဟု ထင်ရ၏။

ကျွန်မသည် ကျွန်မ ကျောပိုးအိတ်ထားခဲ့သော ဝါးရုံပင်ခြေရင်းသို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

ကျောပိုးအိတ်ကို ကျောတွင်ပိုးလိုက်စဉ် ဂျပန်စစ်စခန်း ခေါင်းထိုးထားသည့်ဘက်မှ လူတစ်ယောက် ပြေးဆင်းလာသည့်သဏ္ဍာန်ကို မြင်လိုက်ရ၏။

ကျွန်မက လက်ထဲတွင် အသင့်ကိုင်ထားသော ဖက်ဖြင့် ဖက်မှုတ်သံပေးလိုက်သည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားသည် ကျွန်မနားသို့ ကျားတစ်ကောင်၏ အဟုန်ဖြင့် ရောက်လာ၏။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းတွင်ပင် ကျွန်မတို့သည် ချောင်းဝှမ်းအတိုင်း ချောင်းအောက်ဘက်သို့ စုန်၍ ပြေးနေကြလေပြီ။

ဂျပန်စစ်စခန်းဆီမှ တဒိုင်းဒိုင်း တဒက်ဒက်ပစ်နေသော သေနတ်သံများ

ပေါ်ထွက်နေ၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကား၏ လက်ထဲတွင် ဂျပန်ရိုင်ဖယ်တစ်လက်နှင့် ကျည်
စလွယ်တစ်ခု ပါလာလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ချောင်းဝှမ်းအတိုင်း တစ်မိုင်လောက်ပြေးလာပြီးနောက်
ကမ်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားက ကျွန်မကျောပိုးအိတ်ကို သူ့ကျောပေါ်သို့ ပြောင်း
ယူလိုက်၏။

ကျွန်မတို့သည် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို တိုးကာ တဖြန့်နေ့က ကျွန်မတို့
တွေ့ခဲ့ရသော ဆင်ကိုမျိုးနွယ်များ အသုံးပြုသည့် ခြေလမ်းကလေးကို တွေ့အောင်
ခရီးနှင့်နေကြသည်။

ဂျပန်စစ်စခန်းတစ်ခုကိုဆီမှ သေနတ်သံများ တစ်ချက်တစ်ချက် ဟိန်း၍
ပေါ်လာ၏။

ထွက်ပြေးသွားသော စစ်အကျဉ်းသားကို စခန်းတစ်ခုကို လိုက်ရှာရင်း
မည်းမည်းမြင်သမျှ ပစ်နေခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို နာရီဝက်ခန့် တိုး၍လာခဲ့ကြသောအခါ တဖြန့်
နေ့က ကျွန်မတို့ တွေ့ခဲ့ရသည့် ကြောင်နက်တစ်ကောင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၍
ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ဆင်ကိုအမျိုးသားတစ်အိမ်သို့ ရောက်လာသည်။

တဖြန့်နေ့ကလိုပင် အိမ်တွင် လူတစ်ယောက်မျှမတွေ့။

ကျွန်မတို့သည် ၅ မိနစ်ခန့် အမောပြေလိုက်ကြသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကား၏ 'အကျဉ်းစခန်း'ဖြစ်ခဲ့သော ဂျပန်စစ်စခန်းမှ
ဖက်ဆစ်ဗိုလ်သည် အလင်းရောင်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့ကို
တောနင်း၍ ရှာကြလေတော့မည်။

ကျွန်မတို့သည် မခန်းမှ ထွက်ပြေးလာစဉ်က ချောင်းအောက်ဘက်သို့၊
ယခုမူ ချောင်းအထက်ဘက်သို့ ပြန်တက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်မတို့သည် ချောင်းကမ်းပါးသို့ ဆင်းလာခဲ့ကြပြီးနောက် ညာဘက်
ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ရှိနေသည့် ခြေလမ်းကလေးအတိုင်း ချောင်းအထက်
ဘက်သို့ ခရီးနှင့်လာခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကားပိုင်သမျှ ပစ္စည်းအားလုံးကို ဂျပန်က အားလုံး သိမ်းကျုံး

ယုထားလိုက်ပြီး ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်မတို့တွင် မြေပုံများလည်းမရှိ၊ အိမ်မြောင်
လမ်းညွှန်လည်း မဲ့နေလေပြီ။

စိတ်ဖြင့်မှန်းဆ၍သာ ချီလာခဲ့ရတော့သည်။

မကြာမီ အရှေ့ဘက်မှ လင်းရောင်ခြည် ပျို့လာ၏။

ကျွန်မတို့သည် အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလျက် ဆင်ကိုင်ခြေသွားလမ်း
အတိုင်း ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ကြသည်။

ဆင်ကိုင်ခြေသွားလမ်းပေါ်တွင် ခရီးနှင့်ရခြင်းသည် တောကိုတိုး၍ သွားရ
သည်ထက် ဆယ်ဆမြန်၏။

ကျွန်မတို့သည် တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် သွားပြီးနောက် ခြေသွားလမ်း
ကလေးသည် လက်ယာဘက်သို့ ထောင်၍တက်သွားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ချောင်းကမ်းဘေးရှိ ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို အကာအကွယ်ယူ၍
အမောဖြေရင်း ကျွန်မကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် နောက်ဆုံးကျန်နေသည့် ဆိတ်သား
ကျပ်တိုက်ကို စားကာ ရေကို တဝကြီးသောက်လိုက်ကြသည်။

ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် ဆန်အနည်းငယ်ရှိနေသော်လည်း မီးမဖိုရဲ။ ထမင်း
မချက်ရဲ။

လင်းရောင်ခြည်ပေါ်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဂျပန်တိုက်ကင်းအဖွဲ့များ
သည် ချောင်း၏ အညာအကြေကို အနံ့မွေ့၍ အရှာတွက်လာပေတော့မည်။

ထောင်တက်သွားသော လက်ယာဘက်လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်သွား
သောအခါ နာရီဝက်ခန့်အကြာ၌ လမ်းကို ချုံစိမ်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ချုံကိုတိုးကာ တဖြည်းဖြည်းလာခဲ့ကြသည်။

နောက်ထပ် နာရီဝက်အကြာ၌ လူနှစ်ယောက် ရင်ပေါင်တန်း၍ သွား
လောက်အောင် ကျယ်သည့်လမ်းကို တွေ့ရ၏။

ဤလမ်းကျယ်ကလေးအတိုင်း တစ်နာရီခန့်သွားမိသောအခါ ဆင်ကိုင်အမျိုး
သားတို့ နေထိုင်သော ရွာကြီးတစ်ရွာကို တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်မတို့သည် ရွာအတွင်းသို့ မဝင်ရဲသေး။ အရိပ်အခြည်ကို ရွာအပြင်မှ
အကဲခတ်နေရသည်။

ဆိတ်များ၊ ကြက်များက နေဆာထဲတွင် အေးချမ်းစွာ အစာရှာ၍ စားနေ
ကြ၏။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ ရောက်မလာသေးသည့်အခါပွယ်။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့သည် အမဲပစ်ထွက်လာသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် ရွာထဲသို့ အေးဆေးစွာ ဝင်လာခဲ့ကြ၏။

ရွာထဲတွင် နာနတ်ခင်းများ၊ ငှက်ပျောခင်းများ။ အသီးများကလည်း မှည့် ဝင်းနေသည်။

ကျွန်မတို့သည် နာနတ်သီးနှင့် ငှက်ပျောသီးများကို အဝစားကြ၏။ ဆက်၍ အမျိုးသားများထံမှ ကျွန်မအိတ်ထဲတွင် ပါလာသော အင်္ဂလိပ်ငွေဖြင့် ဆိတ်သား ခြောက်၊ ငါးခြောက်နှင့် ဆန်ဝယ်ကာ အိတ်တစ်အိတ်တွင် ထည့်ကြ၏။

ရွာထဲတွင် အလွန်လှပဆန်းကြယ်စွာ ဆောက်လုပ်ထားသော အိမ်ကြီး ခုနစ်အိမ်ကို တွေ့ရသည်။ လူ ၁၅၀ လောက် နေနိုင်မည့် အိမ်မျိုး။

ဤရွာမှ ဆက်၍မျိုးနွယ်များသည် ယဉ်ကျေးဖွံ့ဖြိုး အတော်ပင် အထက်တန်း ကျကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

သူကြီးထံမှ တောရှင်းစားတစ်ချောင်းကိုဝယ်ကာ သူကြီးညွှန်ပြ လိုက်သည့် လမ်းအတိုင်း ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်၍လာခဲ့ကြ၏။

သူကြီးအား ကျွန်မတို့ရောက်လာသည့်အကြောင်း ပြောမပြရန်မှာ မလို တော့။ ဂျပန်နှင့် ဂျပန်လက်ပါးစေများအကြောင်းကို ဆက်၍မျိုးနွယ်အားလုံး က သိပြီးဖြစ်နေလေပြီ။

ဆက်၍သူကြီး ညွှန်ပြလိုက်သည့်အတိုင်း လာခဲ့ကြရာ 'ကင်တာ'ချောင်းဝှမ်း သို့ ဆင်းသည့်လမ်းကို တွေ့လာသည်။ မိုးကလည်း ချုပ်ခါနီးဖြစ်၏။

မိုးချုပ်သွားလျှင် မီးဖိုခိုင်းတော့မည် မဟုတ်။ မီးရောင်ကို အဝေးကပင် မြင်နိုင်သည်။

သို့ဖြင့် 'ကင်တာ'ချောင်းဘေးရှိ တောထဲတွင်ပင် စခန်းချလိုက်၏။

အော်စကာသည် ပါလာသည့် တောရှင်းစားဖြင့် တွင်းနက်နက်တူးကာ မီးဖိုသည်။

တောတစ်ခုလုံးတွင် မြူခြေဆိုင်ကာ မြူမြိုင်းများ ဝေနေလေသည်။

ဆန်ကို ဝါးကျည်တောက်ထဲတွင်ထည့်၍ ဖုတ်ထားစဉ် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ က ဂျပန်ထံမှ ရလာသော ဝိုင်ဖယ်ကို အသင့်ကိုင်လျက် ကင်းစောင့်နေလေသည်။

ဝါးကျည်တောက်ထဲမှ ထမင်းများ နပ်သွားသည့်အချိန်တွင် နေလည်း ဝင်သွားပေပြီ။

ကျွန်မတို့သည် မီးဖိုကို ခြေရာလက်ရာမပျက်အောင် ပြန်၍ ပြုပြင်ပြီး နောက် နာရီဝက်ခရီးအကွာသို့ မှောင်ထဲတွင်ပင် လာခဲ့ကြ၏။ ပြီးမှ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ ချောင်းကမ်းစပ်သို့ဆင်း၍ ရေချိုးကြသည်။

ထမင်းဖုတ်နှင့် ငါးခြောက်ဖုတ်ကို မြိန်ရှက်စွာ စားကြပြီးနောက် ကျွန်မတို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်ပျော်သွားကြ၏။

ညဘက်တွင် ဘယ်ဖက်ဆစ်စစ်သားမျှ ဤတောထဲတောင်ထဲသို့ မလာ။ လာဦးတော့၊ ကျွန်မတို့ ညအိပ်စခန်းချသည့်နေရာက တောအလယ် ကောင်။ မည်သူမျှတွေ့နိုင်သည့်နေရာ မဟုတ်။

နံနက် ၄ နာရီ။

အစားကို ဝအောင်စား၍ အအိပ်ဝအောင် အိပ်လိုက်ရသောကြောင့် ဗိုလ်ကြီး အော်စကာနှင့် ကျွန်မသည် လန်းဆန်းနေသည်။ စိတ်သစ်လူသစ်ဖြစ်နေသည်။

လူသွားလမ်းကလေးတစ်ခုသည် ချောင်း၏ လက်ဝဲဘက်မှနေ၍ တောင် ကုန်း တစ်ခုဆီသို့ တက်သွားပြီးနောက် အနောက်တောင်ဆီသို့ ရှေးရှုနေ၏။

ကျွန်မတို့သည် ဤလမ်းကလေးအတိုင်း ခရီးစဉ်နှင့်လိုက်ကြသည်။ တောင်ကုန်းသည် တဖြည်းဖြည်း မြင့်တက်လာ၏။

သို့သော် လူသွားလမ်းကလေးက ဝတ္တရားမပျက်။ ဆက်၍ လဲလျောင်း နေသည်။

လဲလျောင်းနေသော လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်လာသောအခါ တောင်စွန်း တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာ၏။

လမ်းကလေးသည် တောင်စွန်းပေါ်မှ ကျွန်မတို့အား တောင်၏ အခြား တစ်ဖက်သို့ ခေါ်သွားပြန်သည်။ ခေါ်သွားသည့်အတိုင်း ဆက်၍ လိုက်သွား ကြ၏။

လူသွားလမ်းကလေးသည် အမည်မသိရသော ချောင်းကလေး၏ နှုတ်ခမ်း ကို နမ်းလျက် အဆုံးသတ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ဆက်၍မျိုးနွယ်များ သွားနေကျ လူသွားလမ်းဟူသမျှ စမ်း၊ သို့မဟုတ် ချောင်းကိုယှဉ်လျက်ရှိသည်မှာ ထုံးစံ။ ထိုသို့ယှဉ်နေသော လမ်းသည် တစ်ခါ တစ်ခါ၌ စမ်း၊ သို့မဟုတ် ချောင်းနှုတ်ခမ်းတစ်ခုခုတွင် အဆုံးသတ်နေတတ်၏။ သို့ရာတွင် အမှန်တကယ် အဆုံးသတ်ခြင်းမဟုတ်။

စမ်း သို့မဟုတ် ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းတွင် တောင်မြင့် တောင်ကုန်းများ ပေါ်သို့ တက်သည့်လမ်းက ဆက်လျက်ရှိစေမည်။

သို့သော် ထိုလမ်းကို ဆက်လမ်းပြတစ်ယောက် မပါဘဲ လွယ်လွယ်နှင့် ရှာမတွေ့နိုင်။

တောင်ပေါ်တက်လမ်းဖြစ်၍ ချွဲစီးနေတတ်သည်။ မထင်မရှား ဖြစ်နေ တတ်သည်။

ယခုလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ လမ်းစပျောက်သည့်ဒုက္ခနှင့် တွေ့နေ ရ၏။

ကျွန်မက ချောင်းကလေး၏ ဤမှာဘက်ဘေးရှိ ချွဲနွယ်များ အကြားတွင် ဝင်၍ အမောပြေနေ၏။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကားက ချွဲများကို စုန်၍ထိုးရင်း လမ်းစ ရှာနေသည်။

ဆယ်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာတွင် အော်စကားက ဖက်မှုတ်၍ အချက်ပေးလိုက် သံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

ကျွန်မတို့သည် ချွဲစီးနေသော တောင်တက်လမ်းအတိုင်း ရှေ့သို့ တိုး၍လာ ခဲ့ကြသည်။

တောင်တက်လမ်းသည် မြင့်ရာမှ တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာ၏။ များ မကြာမီ နက်စောက်သော ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။

ခုတ်လှဲထားသော သစ်ပင်များကို တွေ့ရခြင်းအားဖြင့် လူနေ သူနေနှင့် မဝေးတော့။

လမ်းသည် လှည်းတစ်စီးသွားနိုင်လောက်အောင် ကျယ်လာလေသည်။ လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်လည်း ရာဘာပင်များ။

ကျွန်မတို့သည် လမ်းအတိုင်းမသွားဘဲ ရာဘာတောထဲမှဖြတ်၍ ခရီးနှင့် ကြ၏။ ရန်သူ ရုတ်တရက်ပေါ်လာပါက အကာအကွယ် ယူနိုင်ရန်တည်း။

နာရီဝက်ခန့် သွားမိသောအခါ မော်တော်ကားလမ်းကို အပေါ်မှ စီး၍ မြင်နေရတော့၏။

ကျွန်မတို့ဝန်းကျင်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိုက်ခင်းကြီးများက တစ်မျှော် တစ်ခေါ်။

အင်္ကျီအနက်နှင့် ဘောင်းဘီအနက်များကို ဝတ်ထားကြသည့် တရုတ်အမျိုး

ပမီးများ။

ပေါင်းနုတ်သူက နုတ်၍ မြေဆွသူက ဆွနေကြသည်။ ခေါင်းပေါ်တွင် နေကာခမောက်ဝိုင်းဝိုင်းကြီးများကို ဆောင်းလျက်။

တောထဲတွင် အမဲလိုက်ခံရသော သားကောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ နေခဲ့ကြ သည့် ကျွန်မတို့အဖို့ မြင်မြင်သမျှ အသစ်ချည်း၊ အဆန်းချည်း။

ပေါင်းနုတ်နေ မြေဆွနေသော တရုတ်အမျိုးသမီးများက ကျွန်မတို့နှစ် ယောက်ကို ငေး၍ကြည့်နေကြသည်။

တောသတ္တဝါနှစ်ကောင် ယောင်တောင်တောင် လမ်းမှာ၍ ရွာထဲသို့ ဝင်လာဘိသည့်အလား။

ကျွန်မတို့သည် အိမ်ကြီးကြီးတစ်ဆောင်ရှေ့တွင် ခဏမျှရပ်ကာ အရိပ် အခြည်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ခြံဝမှ ဝင်လိုက်၏။

အိမ်ပေါ်ထက်တွင် ကျွန်မတို့ တွေ့လိုက်ရသူကား ဘလက်လင်။

[၁၄]

ဘလက်လင်သည် ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်ထံ သွားရောက် သတင်းပို့ပြီးနောက် ကျွန်မတို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာ စုတ်ချွန်း၏ 'အချုပ်ခန်း'သို့ ပြောက်ကျားရဲဘော် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ လာခဲ့ကြသည်။

'အချုပ်ခန်း'တွင် စုတ်ချွန်းတို့လူစုကိုလည်း မတွေ့။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကိုလည်း မတွေ့ရ။

'အချုပ်ခန်း'အိမ်တွင် အဘွားအိုလင်မယားကိုသာ တွေ့ရသည်။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွားကြပြီဟု သိရသည့်အတွက် ကျွန်မတို့အား လိုက်ရှာ ရင်း ဤရွာသို့ ရောက်လာကြောင်း ပြောပြလေသည်။

ဘလက်လင်နှင့်အတူပါလာသော ပြောက်ကျားရဲဘော်နှစ်ယောက်မှာမူ မနေ့ကပင် စခန်းသို့ ပြန်သွားကြပြီဟု သိရ၏။

ကျွန်မတို့သည် ရေချိုး၊ ထမင်းစားသောက်ကြပြီးနောက် အိမ်နှင့် ၂ မိုင်ခန့်အကွာတွင်ရှိသည့် 'လျှိုဝှက်ပုန်းခိုရာဂေဟာ'သို့ ဘလက်လင်နှင့်အတူ လာခဲ့ကြသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များသည် ဂရစ်နယ်မြေမှ ကူလာကူဘူမြို့အထိ မိုင် ၁၅၀

ဒေသတစ်လျှောက်၌ ကားလမ်းဘေးရှိ ကျေးရွာအားလုံးကို မွေနှောက်ဖျက်ဆီး နေသည်ဟု ကြားသိရ၏။

အချို့ရွာများမှာ ရွာလုံးကျွတ် မီးလောင်တိုက်သွင်းခြင်း ခံနေရလေပြီ။

နံနက်ဆိုလျှင် စက်နှစ်လုံးတပ် ဂျပန်တိုက်လေယာဉ် နှစ်စင်း သုံးစင်းသည် မိုင် ၁၅၀ ကျယ်သည့် နယ်မြေပေါ်တွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် ပျံဝဲရင်း စက် သေနတ်ဖြင့် ပစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ကားလမ်းကြီးနှင့် တောစပ်ရှိ ကျေးရွာများပေါ်တွင် သစ်ပင် လွတ်ရုံကလေး ပျံဝဲကာ ပစ်သည်။

ဤအချိန်တွင်ပင် လော်ရီကားကြီးများဖြင့် ရောက်လာသည့် ဂျပန်၊ အိန္ဒိယ နှင့် မလေးစစ်သားများက ကားလမ်းတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ထိန်းအုပ်ထားကာ ကိုက် ၅၀ လျှင် တစ်ခုစီ နေရာယူထားလိုက်သည်။

ရွာထဲမှ ပြေးထွက်လာသမျှကို ပစ်သတ်ကြပြီးနောက် ရွာထဲသို့ ဝင်၍ မွေကြ၏။

သန်သန်မာမာယောက်ျားမှန်သမျှကို ဖမ်း၍ ကားပေါ်သို့တင်ယူသွားသည်။ ထိုသို့အဖမ်းခံရသော ယောက်ျားများကို နောက်ထပ်မမြင်ကြရတော့။ ဂျပန် ချွေးတပ်စခန်းတွင် အလုပ်လုပ်ခိုင်းခြင်း၊ ဂျပန်စစ်တပ်နှင့်အတူ အထုပ်အပိုး သယ်၍ လိုက်ရခြင်းပင် ဖြစ်မည်။

ရွာတွင်းရှိ မိန်းကလေးများကိုလည်း မုဒိမ်းကျင့်သည်။ အချို့ကို ကားပေါ် ဆွဲတင်သွားပြီး ဂျပန် 'ဆောင်ကြားမြိုင်' များသို့ ပို့သည်။ တရုတ်ယောက်ျားကြီး နှင့် မိန်းမကြီးများမှာ ရာနှင့်ချီ၍ အသတ်ခံနေကြရ၏။

အချို့မှာ အရှင်လတ်လတ် မီးလောင်တိုက်အသွင်းခံကြရ၏။

ရွာတွင်းရှိ အိုးခွက်ပန်းကန် ဟင်းသီးဟင်းရွက်မှအစ လူယူခြင်းခံရ၏။

အခြေအနေက ဤအတိုင်းဖြစ်နေရာ အိမ်ရှင်က ကျွန်မတို့အား အိမ်ပေါ် တွင် တင်၍ လက်ခံထားရသည်ကို အပြစ်ဆိုစရာမရှိတော့။ ထို့ကြောင့်လည်း အိမ်ရှင်နှင့် ရွာသားများက အမည်ပေးထားသော 'လျှို့ဝှက်ပုန်းခိုရာဂေဟာ' သို့ ကျွန်မတို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် ဂျပန်တိုက်လေယာဉ် ၂ စင်း ရောက်လာကာ မော်တော်ကားလမ်းရှိ ကျေးရွာများကို စက်သေနတ်ဖြင့် ပစ်ခတ်သွားသံ ကြား

ရ၏။

ကျွန်မတို့သည် 'လျှို့ဝှက်ပုန်းခိုရာဂေဟာ' တွင် ၂ ရက် နားနေကြရသည်။ သုံးရက်မြောက်နေ့တွင် ဌာနေပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ 'လျူပင်း' က ကျွန်မတို့သုံးယောက်အား တစ်နေ့ခရီးအကွာရှိ ပြောက်ကျားစခန်းသို့ ခေါ်ယူသွားသည်။

ဤစခန်းသည် သစ္စာဖောက်များ သုတ်သင်ရေးဌာနတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့ သိလာရ၏။

စခန်းနေရာယူထားပုံသည် အကာအကွယ်ကောင်းသည်နှင့်အမျှ လုံခြုံမှု လည်း စိတ်ချရသည်။ ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် သစ်ပင်အုပ်ကလေးတစ်အုပ် တောထဲတွင် အလိုအလျောက်ပေါက်နေသည်နှင့် တူလှ၏။

သစ်ပင်လွတ်ရုံမျှ ပျံဝဲတိုက်ခိုက်နေသော ရန်သူ့လေကြောင်းရန်ကို ကြောက် စရာမလို။

ဤစခန်းတွင် ပြောက်ကျားရဲဘော် ၂၀ ခန့်သာရှိသည်။ သို့သော် ထို ၂၀ သည် သစ္စာဖောက်သုတ်သင်ရေးအတွက် ခရီးထွက်လိုက်၊ ပြန်လာလိုက် လုပ်နေသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ စခန်းတွင် ရဲဘော် တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စသာ ရှိနေတတ်လေသည်။

သူတို့သည် သစ္စာဖောက်သုတ်သင်ရေးကို စနစ်တကျ ဆောင်ရွက်သည်။ အညာတာကင်းမဲ့စွာ လုပ်ဆောင်သည်။

ရဲဘော် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ၊ သုံးယောက်တစ်တွဲစီ တွဲ၍ ပြုလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

"ကျုပ်တို့သုတ်သင်ခဲ့တဲ့ သစ္စာဖောက်တွေ တစ်ထောင်ကျော်နေပြီ"

တစ်နေ့ စခန်းတွင် ကျန်နေခဲ့သော ပြောက်ကျားရဲဘော်က ကျွန်မတို့ကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြလေသည်။

"သုတ်သင်ခဲ့တဲ့ သစ္စာဖောက်တွေကို စာရင်းချပြရမယ်ဆိုရင် ဒါက အနည်းကနေ အများအလိုက် စာရင်းချပြတာနော်။ တမိလ်၊ ဂျပန်၊ မလေး၊ ဆစ်ဒါ၊ တရုတ်။

"ကျုပ်တို့ကို သတ်မှတ်ပေးထားတဲ့ နယ်မြေအတွင်းမှာတော့ တရုတ်သစ္စာ ဖောက်က ထိပ်ဆုံးကပဲ။ လူဦးရေကလည်း များဟာကိုး"

“ဘယ်လိုလက်နက်တွေနဲ့ သုတ်သင်ကြတာလဲဟင်”

“လက်ပစ်ဗုံးကနေပြီး လက်သီးအထိပေါ့ ရဲဘော်ဆာယာ၊ သင့်သလို သုတ်သင်ပစ်လိုက်ရတာပေါ့။ မြို့လယ်ကောင်မှာဆိုရင် လက်ပစ်ဗုံး၊ ပစ္စတို၊ တော်မီ။ ရွာတွေကျတော့ ရိုင်ဖယ်တို့၊ တူရွင်းတို့၊ လက်သီးတို့ အစုံပေါ့”

ဤစခန်းမှ ပြောက်ကျားရဲဘော်များသည် ကျေးရွာ ပုလိပ်ကင်းစခန်းများကို လည်း မကြာခဏ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ့ ရှိကြသည်။

ကင်းစခန်းတွင် ချုပ်နှောင်ထားခြင်းခံရသော ပြောက်ကျားတပ်သားအချို့မှာ ဤနည်းဖြင့် လွတ်မြောက်လာကြောင်း တွေ့ရ၏။

“တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ဂျပန်သတင်းပေး ဒလံ၊ သူလျှိုလုပ်နေတာကို တိတိကျကျသိရရင် ဒီကောင် အိမ်ထဲက မထွက်ဘဲနေလည်း မလွတ်တော့ဘူး။ အိမ်ပေါ်တက်ပြီး တော်မီနဲ့ကို ဆွဲပစ်တာ။

“ဖက်ဆစ်ကောင်တွေအတွက် ခဲမဖြူထွက်အောင် လုပ်ပေးနေရတဲ့ သတ္တုမိုင်းတွေကိုလည်း ကျုပ်တို့ပြောက်ကျားတွေက ချမ်းသာမပေးဘူး။

“အလုပ်သမားတွေ ကြောက်ပြီးထွက်ပြေးအောင် သေနတ် မိုးပေါ်ထောင်ပစ်၊ အလုပ်ရုံတွေမီးရှို့ လုပ်ပစ်တာ။ ဒီလိုလုပ်မှ ဖက်ဆစ်ကောင်တွေ အရူးဝိုင်းခံသလိုဖြစ်ပြီး စစ်ရုံးမှာ”

ဤစခန်းမှ ပြောက်ကျားရဲဘော်များသည် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးကို တကယ်ပင် လက်တွေ့ကျကျ လုပ်ဆောင်သူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ခွဲကြီးသလောက် သတ္တိလည်းပြောင်သူများ။

တစ်နေ့တွင် ပြောက်ကျားရဲဘော်နှစ်ယောက် ဂုန်နီအိတ်တစ်အိတ်ကို ဆွဲ၍ စခန်းသို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။

ဂုန်နီအိတ်ထဲတွင် မိန်းမအဝတ်အစားများနှင့် လက်ဝတ်လက်စားအပြည့်။

“ဒါ ဖက်ဆစ်ကောင်တွေရဲ့ ဒလံမရဲ့ဟာတွေ၊ ဒီဟာသည်မကို ဒီနေ့မနက်ပဲ တူးရွင်းနဲ့ ရိုက်သတ်ပြီး ဒါတွေယူလာခဲ့တာ”

ပြောက်ကျားရဲဘော်တစ်ယောက်က ဂုန်နီအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို မြေကြီးပေါ်သို့ ပစ်ချရင်း အားရပါးရ ပြောနေလေ၏။

“ဘယ်လိုများဖြစ်တာလဲဆိုတာ ရှင်းပြကြပါဦးရှင်”

“ဒီစခန်းကနေ နေ့ဝက်ခရီးလောက်ဝေးတဲ့နေရာမှာ ရွာတစ်ရွာရှိတယ်။

ဒဲဒီရွာ စိုက်ခင်းပျိုးခင်းတွေ အများကြီးလုပ်ကြတယ်။ တစ်ရွာလုံးကလည်း ကျုပ်တို့ဘက်တော်သားချည်းပဲ။

“ကုန်ခဲ့တဲ့ တစ်လ နှစ်လလောက်က ဒီရွာကို တရုတ်ဖာသည်မ ခြောက်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေဝယ်ပြီး မြို့မှာရောင်းတယ် ဆိုတဲ့ လုပ်ငန်းခင်းပြီး လာကြတာ။

“ဒီကောင်မတွေကို မသင်္ကာတာနဲ့ စောင့်ပြီးကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဒီကောင်မတွေဟာ ရွာက ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေ ဝယ်ပြီး မြို့ဈေးမှာ ရောင်းတာတော့ အမှန်ပဲ။

“အဲ... ရောင်းပြီးတဲ့အချိန်ကျတော့ သူတို့အထဲက ခုအသတ်ခံရတဲ့ အကောင်မပေါ့။ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်ရုံးကို သွားတယ်။ ရွာမှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်တယ်။ ဘယ်နေ့က ဘယ်သူရောက်လာတယ်ဆိုတာ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်ကို သတင်းပေးတယ်”

“ဒီလိုသတင်းပေးတာကို ရဲဘော်က ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

“သိဖို့လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်ရုံးမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တရုတ်ပုလိပ်တစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ဘက်တော်သားပဲ။ ဒီလို တိတိကျကျသိရတော့မှ ဒီကောင်မကို ဖျောင်ပစ်ခဲ့တာ”

သစ္စာဖောက်သုတ်သင်ရေး တာဝန်ကို ယူထားရသော ရဲဘော်များသည် စခန်းတစ်ခုတွင် အမြဲတည်တည်ကျကျ မနေကြရ။ သတင်းပေး သူလျှိုဒလံနှင့် ပုလိပ်က ပြောက်ကျားရဲဘော်ဟု အရိပ်ကျလာသည့်အခါ အခြားစခန်းတစ်ခုသို့ ပြောင်းသွားရသည်။

သူ့နေရာတွင် လူသစ်ရဲဘော်တစ်ယောက် ရောက်လာတော့၏။

ကျွန်မနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် ပြောက်ကျားရဲဘော်တစ်ယောက်ဖြစ်သူ ‘အစန်’သည် သုံးကြိမ် ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ဖူးသည်။ ၅ ကြိမ် အဖမ်းခံခဲ့ရဖူးသည်။

၂ ကြိမ် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်ခံခဲ့ရသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံရရင်း သေပြီဟုပစ်ထားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ မလေးပုလိပ်များအား နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် လာဘ်ထိုးကာ နှစ်ကြိမ် လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။

ရဲဘော် ‘အစန်’ သုတ်သင်ပစ်ခဲ့သော သစ္စာဖောက်အရေအတွက်မှာ ၁၅၀

ကျော်နေပေပြီ။

'အစန်'၏အမိ၊အဖ၊ ဇနီး၊ကလေးနှစ်ယောက်သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တပ် သားများ၏ ပစ်သတ်ခြင်းခံခဲ့ရ၏။

အစ်ကို၊ ညီ၊ အစ်မ၊ ညီမ ၆ ယောက်အနက် နှစ်ယောက်မှာ ဂျပန်လက် ချက်ဖြင့် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရပြီး ကျန် ၄ ယောက်မှာမူ ပြောက်ကျားတပ်စခန်း တစ်ခုတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည်ဟု သိရလေသည်။

"ဖက်ဆစ်ကောင်တွေကို မြန်မြန်ချေမှုန်းပြီး မလေးသမ္မတနိုင်ငံတော်ကြီး ထူထောင်ရမယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့သွေးတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ အမိ၊ အဖ၊ ညီ၊ အစ်ကို၊ မောင်နှမ၊ ဇနီးသားမယားနဲ့ ကလေးတွေရဲ့ သွေးတွေကို ကျွန်တော်တို့ မလေးသမ္မတနိုင်ငံတော်ကြီး ထူထောင်ဖို့အတွက် ပေးနေကြတာပါ။"

ရဲဘော်အစန်၏ အသံက တုန်ယင်လှိုက်လှဲနေလေသည်။

လွတ်လပ်ရေးဆိုသည်ကား တန်ဖိုးကြီးမားလှပါတကား။

ကျွန်မတို့သည် ရဲဘော်'အစန်'ထံမှပင် ဥရောပစစ်သတင်းများကို ကြား ကြရ၏။

ဆိုဗီယက် ရုရှ တပ်နီတော်က ဟစ်တလာ၏ နာဇီတပ်များကို 'ကရိုင်းမီးယား'၏ စစ်မျက်နှာမှ မောင်းထုတ်နေပြီ။

အီတလီတွင် 'ဒုတိယစစ်မျက်နှာ'ဖွင့်လှက်ရှိပြီး တိုက်ပွဲများက အလွန်ပြင်း ထန်နေသည်။

ဗြိတိသျှနှင့် အမေရိကန်တပ်များသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်ကာ ဟစ်တလာ၏ နာဇီတပ်များကို ပြင်သစ်မြေပေါ်မှ မောင်းချနေပြီ။

ပြင်သစ်တော်လှန်ရေး တပ်သားများကလည်း မဟာမိတ်တပ်များနှင့် ပူးပေါင်းကာ နာဇီတပ်များကို နောက်ပိုင်းမှ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နေသည်။

ဤသတင်းများကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်တို့ စခန်းသို့ ရောက်လိုစိတ် ပို၍ပြင်းပြလာကြ၏။

ယခုလောက်ဆိုလျှင် ရေငုပ်သင်္ဘောအဆက်အသွယ် ပြန်၍ရနေလေပြီလား။

ဂျင်ဇာရတာမြို့အနီးရှိ တောအုပ်တွင် သိုဝှက်ထားခဲ့သည့် အသံလွှင့် အသံဖမ်း ရေဒီယိုစက် ၂ လုံးက ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်တို့စခန်းသို့ ရောက်နေကာ ရေဒီယိုအဆက်အသွယ်လုပ်၍ ရနေပြီလား။

ကျွန်မတို့က ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်တို့စခန်းသို့ ယခုပင် အရောက်သွားချင်သည်။ သို့ရာတွင် အခြေအနေက ဆိုးဝါးနေ၏။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များက ကားလမ်းတစ်လျှောက်နှင့် ကားလမ်းစပ်မှ ရွာများကို ဝင်ရောက်မွှေနှောက်ကာ မီးလောင်တိုက်သွင်းနေသည်။ ကျွန်မတို့လို'မျက်နှာပြု' နှစ်ယောက်အား တစ်ညတာ တည်းခိုနားနေခွင့်ပေးဝံ့မည်အိမ်ပင် မရှိသလောက်။

ကျွန်မတို့သည် အခြေအနေ အတော်အသင့်ငြိမ်သွားသည်အထိ သည်းခံ၍ စောင့်နေရသည်။ သည်အထဲတွင် ကျွန်မတို့ကို ခရီးတစ်ဝက်အထိ လိုက်ပို့မည် လမ်းပြဆက်သားနှစ်ယောက်ကလည်း ရောက်မလာသေး။

ကျွန်မတို့ရဲဘော်ကြီး ဘလက်လင်မှာ ခရီးသွားရာ၌ အကူအညီရသူ မှန်ပါ၏။ သို့သော် ဤမှာဘက်အပိုင်းမှာ နယ်မြေနှင့် လူသူကို မကျွမ်း။

ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မတို့သည် ရဲဘော်'လျူပင်း'၏ သစ္စာဖောက် သုတ်သင် ရေးစခန်း၌ ၁၅ ရက်ခန့်ကြာသည်အထိ နေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။

၁၆ ရက်မြောက်နေ့တွင် လမ်းပြဆက်သား ရဲဘော်နှစ်ယောက် ရောက်လာ ပါသည်။ ဤနေ့ညနေဘက်၌ ကျွန်မတို့အား ရဲဘော်လျူပင်းက ဋုတ်ဆက်ပွဲ ကလေးတစ်ပွဲဖြင့် ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံနေသောကြောင့် ခရီးမစနိုင်ခဲ့။

၁၇ ရက်မြောက်နေ့ နံနက် ၅ နာရီအချိန်...

ကန်စွန်းဥနှင့် ချောချက်ထားသည့် ထမင်းကိုစားပြီးနောက် ခရီးထွက်ခဲ့ ကြ၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၊ ဘလက်လင်၊ လမ်းပြဆော်နှစ်ယောက်နှင့် ကျွန်မ...။

ချောင်းဖျားဘက်သို့ ဆန်လျက် ချောင်းကမ်းဘေးရှိ လူသွားလမ်းကြောင်း ကလေးအတိုင်း ချီတက်ကြရသည်။ ချောင်းဖျားဘက် ဆိုသော်လည်း ပြန့်ကျယ် သောလွင်များ အတော်အသင့်တွေ့ရ၏။

လေထီးသမားများ လေယာဉ်မှ ဆင်း၍ကောင်းမည် နေရာမျိုး။

လွင်များကို လွန်လာသောအခါ စောင့်ရှောက်ထိန်းသိမ်းသူ ကင်းမဲ့သဖြင့် ပြစ်ချင်သလိုဖြစ်နေသည့် ပိုက်လိုင်းအများအပြားကို တွေ့ရ၏။

စစ်မဖြစ်မီက သတ္တုတွင်းနေရာဟု သိရသည်။

စိုက်သူပျိုးသူ မရှိတော့သဖြင့် တိမ်ကောနေသည့် လယ်ကွက်များကလည်း ခပ်များများ။

စစ်၏အနိဋ္ဌာရုံများကို လွန်သွားသောအခါ တောနက်ထဲသို့ ရောက်လာလေသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းတွင် မတ်စောက်သော တောင်ကုန်းများကို တက်လိုက်ဆင်းလိုက် လုပ်ပြီးနောက် အိမ်တစ်အိမ်တွင် ခေတ္တစခန်းချလိုက်၏။

ဤအိမ်တွင် တရုတ်အမျိုးသားတစ်ယောက်က ဆက်ကိုင်အမျိုးသား လေး၊ ငါးယောက်နှင့်အတူ နေထိုင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

ညနေစာ ထမင်းကို မွန်းလွဲ ၃ နာရီလောက်တွင် ပြီးအောင် စားသောက်ကာ ခရီးနှင့်ခဲ့ကြရပြန်၏။ နေဝင်စ ၆ နာရီလောက်တွင် လမ်းပြများ၏ အသံအိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်သည်။

ရှေ့တွင် မလေးအမျိုးသားရွာများ ရှိနေသဖြင့် အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူနိုင်ရန် အချိန်ကို စောင့်နေရခြင်းပင်။

ကျွန်မတို့ 'မျက်နှာဖြူ' နှစ်ယောက် ပါနေသောကြောင့် ခရီးသွားရသည်မှာ မလွယ်ဟု လမ်းပြနှစ်ယောက်က ညည်းကြ၏။

မလွယ်ဟုဆိုခြင်းမှာ ကျွန်မတို့က အသွားနှေး၍မဟုတ်။ ကျွန်မတို့ ဝင်ရောက်တည်းခိုရပ်နားသည့်အိမ်မှ အိမ်ရှင်များ ဂျပန်ဒလ်၊ ဂျပန်သတင်းပေးများ၏ လက်ချက်ဖြင့် ဒုက္ခရောက်မည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်ပင်။

သစ္စာဖောက်သုတ်သင်ရေးစခန်းမှ ထွက်လာပြီးနောက် ဒုတိယနေ့... မြူရှင်းများ ဆိုင်းဆိုနေသည်။

ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် မလေးအမျိုးသားများ ပါဝင်သော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဂျပန်စစ်တပ်အတွက် စပါးဝယ်ရန် လာနေကြသည်ဟု သတင်းရောက်လာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် တောထဲသို့ တိမ်းရှောင်ကြရ၏။ ဆက်ကိုင်အမျိုးသား အိမ်တစ်အိမ်တွင် ခိုအောင်းနေကြရသည်။

အိမ်ဟုဆိုသော်လည်း ပေသုံးဆယ်လောက်ဖြင့်သည့် သစ်ပင်ကြီးပေါ်တွင် ထိုးထားသော လင့်စင်တစ်မျိုး၊ အမိုးနှင့်အကာရှိခြင်းသာ ထူးခြား၏။

ခနော်ခနဲ့ ဝါးလှေကားကလေးမှ အိမ်ပေါ်အရောက်တက်ရသည်မှာ ကျွန်မအဖို့ ရင်တထိတ်ထိတ်။

ဂျပန်အလိုတော်ရ၊ မလေးများရှိနေသောကြောင့် ကျွန်မတို့ ခရီးမထွက်

ဖြစ်တော့။

တတိယနေ့...

ထမင်းကို ခရမ်းသီးဟင်းနှင့် နယ်၍စားပြီးနောက် နံနက် ၄ နာရီတွင် ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။

လမ်းတွင် ဆက်ကိုင်မျိုးနွယ်များ ဂျပန်ရန်ကြောင့် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရသည့် အိမ်အများအပြားကို ပျက်စီးယိုယွင်းလျက် တွေ့ရလေသည်။

မကြာမီ ရာဘာတောကို ဖြတ်၍လာခဲ့ကြရ၏။

ချောင်းတစ်ခုဆီသို့ထိုးဆင်းသွားသော ပိုက်လိုင်းကြီးတစ်ခုအတိုင်း အဆင်းခရီးချည်း သွားကြရသည်။

ဤဒေသတစ်ဝိုက်၌ မလေးအိမ်စုများ ရှိသည်ဟုဆိုသောကြောင့် လုံခြုံသည့် တောတွင်းတစ်ခုရာတွင် မှောင်သည်အထိ ဆိုင်းနေကြရ၏။ ရဲဘော်ဘလက်လင် ထမ်းပိုး၍ ယူလာခဲ့သော ထမင်းထုပ်ကို ဖြေ၍ ညစာ စားကြရသည်။

မနက်ကလို ထမင်းနှင့် ခရမ်းသီးဟင်း...

မိုးချုပ်သွားသောအခါ ခရီးဆက်၍ နှင်ကြပြန်သည်။ ချောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကူးရ၏။ ဆက်သွားသည်တွင် ပိုက်လိုင်းအလုပ်သမား တရုတ်အမျိုးသားများနေသည့် တန်းလျားကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

တရုတ်အလုပ်သမားများက မဟာမိတ် အင်္ဂလိပ်နှစ်ယောက်ကို တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားတက်သည့်လက္ခဏာကို မြင်ကြရ၏။

ကျွန်မတို့အဖို့လည်း ဝမ်းသာအားတက်စရာ...

ဖက်ဆစ်ဂျပန်သည် တရုတ်နှင့် အင်္ဂလိပ်တို့၏ ဘုံရန်သူပင်မဟုတ်ပါလား။ အလုပ်သမားများနှင့် ခွဲခွာလာခဲ့ပြီးနောက် ချောင်းတစ်ခုအတိုင်း အထက်သို့ ဆန်တက်ကြရသည်။

ချောင်းကမ်းဘေးတွင် ရာဘာခြံကလေးများနှင့် ကွင်းပြောင်ကလေးများ...

ကျွန်မတို့သည် အိမ်စုကလေးများအနက် အစွန်ဆုံးကျသည့်အိမ်တွင် စခန်းချလိုက်ကြသည်။

အိမ်ရှင်လင်မယားနှစ်ဦးက ကျွန်မတို့အား ကောင်းစွာပြုကျွေးမွေးလေ၏။

ဤအိမ်တွင် အိမ်ရှင်လင်မယား၏ ကောင်းမှုဖြင့် ကျွန်မက ခြင်ထောင်ဖြင့်

အိပ်ရသည်။ ခြင်ထောင်ဖြင့် အိပ်ရမည် မဆိုထားနှင့် သစ်ငှက်ကို သင်ဖြူး၊ ဆူးကိုမွေ့ရာ သဘောထားခံရသော ကျွန်ုပ်အဖို့ ခြင်ထောင်၊ ထောင်၍ ခြင်ထောင် အောက်တွင် အိပ်ရသည်မှာ အလွန်ကြီးကျယ်လှသည်စည်းစိမ်...။

စတုတ္ထနေ့...။

နံနက် ၅ နာရီခွဲတွင် အိပ်ရာမှ ထကြ၏။

ထမင်းစားသောက်ပြီးနောက် ခရီးထွက်ရန် ပြင်ဆင်နေစဉ် မိုးက သဲသဲ မဲမဲရွာလာ၏။

မနက် ၁၀ နာရီမှ ခရီးစဉ်လေတော့သည်။

ခုတ်လှဲပြီးစ ဝါးတောကြီးတွင် နှစ်နာရီကြာအောင် လျှောက်ကြရ၏။

အလွန်ဒုက္ခများသောခရီး။

ခြေထောက်အောက်ရှိ ဝါးလုံးများက လူးလိမ်နေရာ အသွားရခက်လှသည်။

ထို့နောက် မတ်စောက်သော တောင်စွန်းကို နှစ်နာရီခန့်ကြာအောင် တက်ကြရ၏။

ဟောင်စွန်းထိပ်ပေါ်မှ အောက်သို့ဆင်းကြရပြန်သည်။ အဆင်းကတော့

၁ နာရီမျှသာ။

ချောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့လမ်းပြက 'ဆန်ဂီရီဆိပ္ပတ်'မြို့နှင့် အတော်ကလေးနီးသည့်နေရာ ဟု ပြောပါသည်။

လေးဖာလုံလောက်အကွာတွင် မော်တော်ကားလမ်းမကြီး ရှိသည်ဟုလည်း သိရပါသည်။

"ပြောက်ကျားတွေ ဒီလမ်းကို အသုံးပြုနေမှန်း ဖက်ဆစ်ကောင်တွေက သိလာတော့ ဒီလမ်းကို ဂျပန်တွေ နေ့စဉ်လိုလို တိုက်ကင်းထွက်လာလေ့ရှိတယ်။ ကင်းတပ်တစ်တပ်ကိုလည်း ဒီနေရာနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ချထားတယ်"

မိုလ်ကြီးအော်စကား၊ ဘလက်လင်၊ လမ်းပြရဲဘော်တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်ုပ်က တစ်နေရာတွင် နိုနေစဉ် အခြားလမ်းပြရဲဘော်က ကျွန်ုပ်တို့ စတည်းချိုင်မည့် အိမ်တစ်အိမ်ကို သွားရောက်စုံစမ်းနေသည်။

ဤဒေသတစ်လျှောက်မှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်၏ မွေနှောက်သတ်ဖြတ် နှိပ်စက်ခြင်းကို မရှုမလှခံခဲ့ရသည်ဟု သိရ၏။ အထူးသဖြင့် ကုန်ခဲသည်လများအတွင်း

ပျက်ရက်စက်စက် ခံခဲ့ကြရသည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း အိမ်တိုင်း၊ အိမ်တိုင်းပင် တထိတ်ထိတ် တလန့်လန့် ဖြစ်နေကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဤအိမ်စုတွင် စတည်းချနေစဉ် မကြာခဏ ဂျပန်လာသည် သို့ကာ ပြေးသူပြေး ဖြစ်နေကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့လည်း သူများနည်းတူ ပြေးလိုက်၊ ပုန်းလိုက်၊ ပြန်လာလိုက် ဖြစ်နေရတော့၏။

ဤအိမ်စုတွင် အမျိုးသမီး ပြောက်ကျားရဲဘော်တစ်ဦးကို အမှတ်မထင် ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မိကြသည်။

ပြောက်ကျားစခန်းတွင် တာဝန်တော်တော်ကြီးကြီးကို ယူထားရပုံရ၏။ အမျိုးသမီးရဲဘော်သည် ရုပ်လည်း ချောမောလှပသူတစ်ယောက်။

သူသည် မင်ချစ်ပြောက်ကျားစခန်း၊ နိုဂရီဆမ်ဘီလန် ပြောက်ကျားစခန်း များတွင် နေဖူးသူ။

ထို့ကြောင့် မိုလ်ကြီးအော်စကားနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို သိနေခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ ဤအိမ်စုတစ်စုလုံးမှာ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး ဘက်တော်သားများသာ စုပေါင်း

နေထိုင်သည့်အိမ်စု။

ညစာကို ထမင်း၊ ပဲသီးဟင်း၊ ငါးကို ပုစွန်နှင့်ရော၍ချက်သည့် ဟင်းတို့ဖြင့် စားကြရသည်။ ချင်းနဲ့သင်းသင်းဖြင့် စား၍ကောင်းလှ၏။

ပဥမနေ့...။ လမ်းပြနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က မနေ့က ငါးနှင့် ဝက်သား ဝယ်ရန် မွန်းလွဲပိုင်းတွင် ထွက်သွားခဲ့သည်။

ဤသို့အသွား ကျွန်ုပ်တို့ တည်းခိုခဲ့သည့် အိမ်များကို ဂျပန်တိုက်ကင်း အဖွဲ့က ဝင်ရောက်မွေနှောက်နေသည်ကို တွေ့ရတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအိမ်စုမှ အရုဏ်မတက်မီ ထွက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် အလင်းရောင်လာသည်အထိ တောထဲတွင် လဲလျောင်းနေခဲ့ကြသည်။ ဤအိမ်စု တစ်ဝိုက်၌ စိတ်မချရသောကြောင့်တည်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အလင်းရောင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ခရီးထွက်ခဲ့

ကြ၏။

လမ်းတွင် တောင်ယာတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။ တံကလေးတစ်လုံးလည်း ရှိနေလေ၏။ ဆက်၍သွားသောအခါ ဒူးရင်းပင်များကို တွေ့ရ၏။ ကျွန်မတို့ သည် ဒူးရင်းပင်များအောက်တွင် နာရီဝက်ခန့် ထိုင်လျက် ဒူးရင်းသီးများစားပြီးမှ ခရီးနှင့်လာခဲ့ကြလေသည်။

နေ့လယ်ဘက်တွင် ချောင်းနှစ်ခုကို ဖြတ်ကူးကြရ၏။ ဒုတိယအကြိမ် ဖြတ်ကူးရသော ချောင်းအတိုင်း အထက်သို့ ချောင်းကမ်းဘေးမှ လာခဲ့ကြသည်။

ပြောက်ကျားစခန်းဟောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ဤပြောက်ကျားစခန်း ရှိနေကြောင်း ဆစ်ခီလူမျိုးတစ်ယောက်က သတင်း ပေးသဖြင့် ဂျပန်က လာတိုက်သည်ဟု သိရလေသည်။

ပြောက်ကျားများသည် တစ်မိုင်ကျော်ဝေးသော တောင်ပေါ်သို့ တက်၍ စခန်းဖွင့်ထားကြလေပြီ။ စခန်းသစ်သို့ ကျွန်မတို့ မသွားဘဲ တောင်ယာဟောင်း တစ်ခု၏အပေါ်ထက်ဘက်တွင်ရှိသည့် ဆက်ကိုင်အမျိုးသား တဲဟောင်းတွင် စခန်း ချကြ၏။

ထမင်းကို အထက်ဘက်ရှိ ပြောက်ကျားစခန်းမှ လမ်းပြတစ်ယောက်က သွားယူလေသည်။

ကျွန်မတို့နှင့်အတူပါလာသော လမ်းပြတစ်ယောက်သည် ဤနေရာမှလှည့်၍ ပြန်သွားသည်။ ပြောက်ကျားစခန်းက ကျွန်မတို့အတွက် လမ်းပြရဲဘော်အသစ် တစ်ယောက် လွှတ်လိုက်၏။

နက်ဖြန် ခရီးဝေးချီတက်ရမည်ဖြစ်သောကြောင့် စောစောစီးစီးပင် အိပ်လိုက် ကြသည်။

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့ နှစ်ယောက်လုံးပင် နေမကောင်းကြ။ ဆဋ္ဌမနေ့။

ငှက်ဖျား ပြန်၍ထလာပြီ။

ရဲဘော်ကြီး ဘလက်လင် ယူလာခဲ့သော ကွီနိုင်ပုလင်းထဲမှ ဆေးပြားကို မျိုရသည်။

နံနက် ၄ နာရီခွဲတွင် အိပ်ရာမှထကြ၏။ နံနံစာချက်ပြုတ် စားသောက်ပြီး နောက် ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။ ၆ နာရီပင် ထိုးနေပေပြီ။

ချောင်းသို့ရောက်အောင် ဆင်းလာခဲ့ရပြီးနောက် တောင်ပေါ်သို့ ရောက်

အောင် နှစ်နာရီခန့် တက်ကြရပြန်သည်။ အစတွင် ချောင်းအတိုင်း ရေထဲတွင် ဆန်၍တက်သွားပြီးမှ တက်ကြရခြင်းဖြစ်၏။

ချောင်းနှစ်ခုအကြားရှိ ရေဆေးကုန်းတန်းထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်လုနီးပါး တက် လာကြရကာ တောင်မြင့်ကြီးအကြားမှ ဖြတ်လျက် ဆင်းကြရပြန်သည်။

ထို့နောက် တောင်မြင့်ကြီးတစ်လုံး။

တောင်အဆင်းတွင် တောင်ယာဟောင်းများကို တွေ့ရသည်။

လမ်းမှာ ချောကျီနေသဖြင့် တခိုင်းခိုင်းလဲနေကြ၏။

ကျွန်မတို့သည် အောက်ချိုင်းအနီးသို့ ဆင်းလာပြီးနောက် ကင်မရွန်ကုန်းပြင် မြင့်ပေါ်ရှိ မော်တော်ကားလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ကြရပေတော့မည်။

သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့ လမ်းပြရဲဘော်အသစ်က လမ်းကို ကောင်းစွာမသိ။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်ဆိုသော ဆက်ကိုင်အမျိုး သားကို ရှာကြရသည်။

ဆူးပေါသော ချုံပုတ်များကို အစုန် အဆန်တိုးလျက် နှစ်နာရီကြာအောင် ရှာပါသော်လည်း ဆက်ကိုင်အမျိုးသားကို မတွေ့။

ကျွန်မတို့မှာ ဖျားကလည်းဖျား၊ အသွားကလည်း မတွင်သည့်အတွက် စိတ်တိုနေမိကြ၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်မတို့သည် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုအတိုင်း တစ်နာရီ ကျော်ကြာအောင် စုန်၍လိုက်သွားကြသည်။

ရဲဘော်လမ်းပြအသစ်က ဤနေရာတွင် 'ကုမ္မဏီအိမ်'ကြီးတစ်ခု ရှိကြောင်း၊ ဂျပန်က ဝါးမှ စက္ကူထုတ်လုပ်သည့် အလုပ်ရုံတစ်ခု ဖွင့်ထားကြောင်း ပြောပြ၏။

ကျွန်မတို့သည် စက္ကူထုတ်လုပ်သည့် 'ကုမ္မဏီအိမ်'ကြီးနှင့် ဝေးအောင် တစ်ကွေ့ကြီးပန်းဝိုက်၍ ချီတက်ကြရသည်။ 'ကုမ္မဏီအိမ်'ကြီးတွင် အလုပ်လုပ် သော တရုတ်အလုပ်မားများကို မယုံရ။

ခရီးမှာ ငရဲထဲတွင် သွားနေရသလို။

ကွီနိုင်က ကျွန်မတို့ကိုယ်ခန္ဓာထဲတွင် တန်ခိုးပြနေလေပြီ။

ကျွန်မတို့ဖြတ်သန်းသွားရသည့်နေရာမှာ အမြင့်တွင်ရှိသည့် တောင်ယာ ဟောင်းများ၊ ချုံတိုင်းတွင် ဆူးအပြည့်၊ ခလုတ်ဖျားကလည်း ပေါ်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

နောက်ဆုံး၌ ကင်မရွန်ကုန်းပြင်မြင့်ကြီးပေါ်ရှိ မော်တော်ကားလမ်းသို့ ပေါက်ထွက်လာကြ၏။ 'ဂျော်မြစ်ကွေ့' ဟု နာမည်ကြီးနေသည့် မိုင်တိုင်အမှတ် ၁၈ အနီး။

ကျွန်မတို့သည် မော်တော်ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးကြသည်။ ကားလမ်းနှင့် လေးခိုင်သမျှ မြန်မြန်ဝေးအောင် သုတ်ခြေတင်ကြရ၏။

ဤနေရာတွင် 'ဂျော်'သည် မြစ်တစ်စင်းကဲ့သို့ မကျယ်ဘဲ ချောင်းတစ်ခု အနေနှင့်သာ ရှိနေလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် 'ဂျော်'ချောင်းသို့အရောက် တောင်ဆင်းလမ်းအတိုင်း လာခဲ့ကြပြီးလျှင် 'ဂျော်'နှင့် 'ဘတန်ပဒန်'ချောင်းဆုံရာသို့ ခရီးဆက်ကြရပြန်၏။

ချောင်းဆုံအရောက်တွင် 'ဘတန်ပဒန်'ချောင်းတစ်လျှောက် နှစ်နာရီကြာ စုန်၍ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ချောင်းဘေးမှကပ်၍ ခရီးနှင့်ရသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်မတို့မှာ ငှက်ဖျားဖျားကာ အင်အားကုန်ခန်း ခရီးပန်းနေသောကြောင့်လည်းကောင်း ခဏ ခဏ လဲပြို၍ကျနေလေသည်။

ကျွန်မတို့အထက်ဘက် ကင်မရွန်ကုန်းပြင်မြင့်ကြီးပေါ်ရှိ မော်တော်ကား လမ်းတွင် ဂျပန်စစ်ကားကြီးများ သွားနေသံကို ကြားရ၏။

ချောင်းကလေးတစ်ချောင်းကို ဖြတ်ကူးပြီးနောက် ပေ ၁၀၀၀ လောက်မြင့် သည့် တောင်ကုန်းကလေးတစ်ခုကို တက်လိုက်သောအခါ...

ကျွန်မတို့ ရှာပုံတော်ဖွင့်ကာ ခရီးစခန်းစဉ် ဝင်ရောက်နားနေခဲ့သည့် 'ပါ-ဆီနာပက်'၏အိမ်သို့ ပြန်၍ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

သို့ရာတွင် အိမ်မှာ ဂျပန်က မီးတင်ရုံသွားသဖြင့် တစ်ခြမ်းသာ ကျန်တော့ သည်။

'ပါ-ဆီနာပက်'သည် အိမ်ဟောင်းနေရာထက်မြင့်သည့် တောင်ပေါ်သို့ ပြောင်းသွားပြီဟု သိရ၏။

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့သည် 'ပါ-ဆီနာပက်'၏ အိမ်သစ်သို့ ရောက်အောင် တစ်နာရီကြာသည်အထိ တက်နေကြရတော့သည်။

အိမ်သစ်မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် နေချင့်ဖွယ်။
ဆက်တိုက်အမျိုးအနွယ် အကြီးအကဲတစ်ဦးဖြစ်သူ 'ပါ-ဆီနာပက်'က ကျွန်မ

တို့အား ကြက်သားဟင်း၊ တုံးမို့ဟင်း၊ ထမင်းတို့ဖြင့် ဧည့်ခံကျွေးမွေးလေ၏။
'ပါ-ဆီနာပက်'၏အိမ်တွင် ပြောက်ကျားရဲဘော်သုံးယောက်လည်း စတည်း

ချနေသည်ကို တွေ့ရ၏။
ကျွန်မတို့ 'ဆလင်း'ပြောက်ကျားစခန်းတွင်နေစဉ်က သိကျွမ်းခဲ့သော

ရဲဘော်များ။
ဤရဲဘော်သုံးယောက်သည် သစ္စာဖောက်သုတ်သင်ရေးကို တစ်ဖက်မှ ရွက်ဆောင်ရင်း ရိက္ခာဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းများကိုလည်း ရန်သူအနှောင့် အယှက် မပေးနိုင်အောင် စောင့်ရှောက်နေသည်။

ယနေ့ ကျွန်မတို့ နေသာထိုင်သာရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကွီနိုင်တန်ခိုးကြောင့် ခေါင်းက မူးနောက်နောက်။

သတ္တမနေ့။
ဤနေ့တွင် ကျွန်မတို့ နားနေကြ၏။
ပြောက်ကျားရဲဘော် သုံးယောက်အနက် နှစ်ယောက်က ဂျပန်သတင်းပေး

တစ်ယောက်ကို ပစ်သတ်ရန် သွားကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် ကြက်ဥငါးလုံးဝယ်ကာ မှီဖြင့်ရောလျက် ကြက်ဥအပြား ကြော် ကြော်စားကြ၏။

အိမ်မှ ယောက်ျားရှစ်ယောက်က မှုတ်ပြောင်းများ၊ ပိုက်များဖြင့် အမဲလိုက် ရန် သွားကြသည်။ မိန်းမများက မျောက်ဥတူးရန်၊ ရေခပ်ရန် သွားကြ၏။

တောင်ပေါ်တွင် ရေအလွန်ရှားသည်။
'ပါ-ဆီနာပက်'နှင့် သူ့ဇနီးမှာ အဖေတူ အမေကွဲ မောင်နှမများလည်း

ဖြစ်ကြသည်ဟု သိရ၏။
ညနေဘက်တွင် အမဲလိုက်သမားများက ရှဉ့်ကလေး လေးကောင်၊ ကြက်

သုံးကောင်နှင့် ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ယူလာကြသည်။

ညနေစာ စားပြီးသောအခါ ဆက်တိုက်အမျိုးသား အမျိုးသမီးများက ရိုးရာ သီချင်း၊ ရိုးရာအကများဖြင့် ဧည့်ခံဖြေဖျော်ကြ၏။

ယနေ့ နေသာထိုင်သာရှိသည်။
အငွေမနေ့။
ထမင်းနှင့် ငါးဆားနယ်ဟင်းကို စားပြီးနောက် နံနက် ၇ နာရီတွင် ခရီး

ဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပင် တောင်ကိုဆင်း၊ ချောင်းကိုကူး၊ စမ်းကိုခုန်၊ တောင်ကို တက်၊ ယာခင်းဟောင်းကို ဖြတ်လျက်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဆင်ကိုင်မျိုးနွယ်များ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရသော တဲအိမ် ဟောင်းများ၊ တောင်ယာဟောင်းများနှင့် လူသွားလမ်းကလေးများ။

ပေ ၅၀၀ လောက်မြင့်သော တောင်ကုန်းတစ်ခုကို တက်လိုက်သောအခါ ပေ ၆၀ ခန့်ရှည်သော တဲအိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ တွေ့ရတတ်သော ခြေတံရှည်အိမ်မျိုး မဟုတ်။

ဤအိမ်တွင် မိသားစုများ စုပေါင်းနေထိုင်ကြသည်။ မိသားစုတစ်စုစီ အတွက် သီးခြားအခန်း၊ သီးခြားအကာအရံဟူ၍ မရှိ။

ဤအိမ်တွင် မျောက်ဥပြုတ်ကို စားသောက်ပြီးနောက် လမ်းပြသစ်တစ် ယောက်ကိုခေါ်ကာ နံနက်ဆယ့်တစ်နာရီခွဲတွင် ခရီးဆက်ခဲ့ ကြသည်။

တစ်နေ့လုံး ကိုင်းတောနှင့် ဝါးရုံတောကို တိုး၍ သွားနေရ၏။ တစ်ခါ တစ်ခါ တောင်ယာအဟောင်းများကို ဖြတ်၍လာကြရသည်။

ချောင်းကလေးဆားတွင် တည်ထားသော ဆင်ကိုင်သူကြီး 'ပါ-ဘလင်ကင်' ၏ရွာသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြပြီ။

ကျွန်မတို့ ၅၀ ပုံတော်ကြီးဖွင့်ကာ ခရီးစထွက်လာခဲ့စဉ်က တွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ရ သော ဆင်ကိုင်အမျိုးသားအိမ်များမှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်၏ မီးလောင်တိုက်သွင်းမှု ကြောင့် ပြာဘဝသို့ ရောက်နေကြရလေပြီ။

လူသူဟူ၍လည်း မရှိတော့။ ကျွန်မတို့သည် ပြောင်းရွှေ့သွားသော ရွာသစ်သို့ လိုက်သွားရ ပြန်သည်။

သူကြီး 'ပါ-ဘလင်ကင်'သည် ရွာသစ်တည်ရာ၌ ယခင်ကလို မိသားစု အများ စုပေါင်းနေထိုင်သည့် အိမ်တန်းလျားကြီး မဆောက်တော့။ သီးခြားအိမ် ကလေးများ ဆောက်လုပ်ထား၏။

"ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်တို့ စခန်းသစ်ကို လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လလောက်က ဂျပန်တပ် တွေ ဝင်စီးသွားတယ်"

"ပါ-ဘလင်ကင်"ထံမှ ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် ကျွန်မတို့ ထိတ် စနိုးဖြစ်သွားကြရ၏။

"အကျအဆုံးများ ရှိသေးလား"

"ရှိတယ်လို့ မကြားမိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် လေးလေးလံလံပစ္စည်းတွေ ပျက်သမှုတော့ အားလုံးပါကုန်တာပဲ"

"ဒါဖြင့် ခု ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်တို့ ဘယ်ရောက်နေလဲဟင်"

"ဒါတော့ ကျွန်ုပ်မသိဘူးဗျာ"

"အင်း...အကျအဆုံး အထိအခိုက်မရှိတာကိုပဲ ဝမ်းသာရမှာပဲ"

ကျွန်မက မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

'ပါ-ဘလင်ကင်'က ကျွန်မတို့အား ကော်ဖီဖြင့် ဧည့်ခံလေ၏။

ပိန္နဲသီးလည်း စားရသည်။

တောဝက်တစ်ကောင်ကို ပစ်၍ ရထားသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့သည် ညနေ တက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စားကြရလေသည်။

ဆင်ကိုင်အမျိုးသားတို့၏ တောင်ယာဆန်ကလည်း မွှေးမွှေး မွှေးမွှေးနှင့် စား၍ကောင်းလှ၏။

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ဝက်ပေါင်တစ်ပေါင်ဝယ်ကာ အဖဲကလေးများ ဖဲ့၍ ချက်ပြုတ်စေပြီးနောက် ဝါးကျည်တောက်တွင် ထည့်၍ထားရန် ညွှန်ကြားသည်။

နက်ပြန်ခရီးအတွက်။

ညဘက်တွင် တီးမှုတ်ဖျော်ဖြေမှုနှင့်...

နဝမနေ့...။

ရွာနောက်ဘက်နားတွင် ကပ်နေသည့်တောင်ကို တက်ကြရပြီးနောက် တောင်စွန်းကျောရိုးကြီးအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ခရီးနှင့်ကြ၏။ 'ပါ-ဘလင်ကင်' နှင့် ဆင်ကိုင်အမျိုးသားတစ်ယောက်ပါ ကျွန်မတို့ကို လမ်းပြလိုက်ပို့ကြလေ၏။

ခုတ်လှဲပြီးစတောင်ယာများ၊ တဲထိုးထားသော တောင်ယာများကို လမ်းတွင် တွေ့ရ၏။

တောင်စွန်းကျောရိုးပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ခြေသွားလမ်းကလေးအတိုင်း ချိုင့်ဝှမ်းများကို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်၊ ရွံထူသောစမ်းများကို ကူးလိုက် ဖြတ်လိုက် ဖြင့် လာခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မတို့ထွက်လာစဉ်က ရွာရှိခဲ့သည့်နေရာ။ ယခု မရှိတော့။

တောထဲ ချောင်ကျကျနေရာတွင် အိမ်မိုးသက်ငယ်များပင် ခိမ်းလျက်

ရှိနေသော တဲသစ်တစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။
 ကျွန်မတို့အား ငှက်ပျောသီးကြီးကြီးလှလှနှင့် ကြံများဖြင့် ဧည့်ခံသည်။
 ဤအိမ်မှ အိမ်ရှင်လည်း ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်တို့ မည်သည့်ဌာနသို့ စခန်း
 ပြောင်းသွားကြောင်း မသိ။
 ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့စခန်းသစ်ကို သူကြီး 'မဟာနတ်'အား မေးလျှင်
 ဖြစ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။
 ထို့ကြောင့် လမ်းပြအသစ် ခေါ်ယူလိုက်လေ၏။
 လမ်းပြမည့်သူမှာ နှစ်ယောက်။ ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ် ကလေးများ
 သာ။
 ကျွန်မတို့အား အကူအညီပေးခဲ့သော 'မဟာနတ်'မှာလည်း ဂျပန်ရန်
 ကြောင့် ရွာလုံးကျွတ် ပြောင်းသွားခဲ့ရပါပြီ။
 'ပါ-ဘလင်ကင်'နှင့် အဖော်က ဤနေရာမှ ပြန်သွားကြလေသည်။
 မဟာနတ်နှင့် မိသားစုများအားလုံး တောင်အသစ်တစ်လုံးပေါ်သို့ ရောက်
 နေကြလေပြီ။
 ညနေ ၅ နာရီတွင် မဟာနတ်၏ရွာသို့ ရောက်ကြ၏။
 ကျွန်မတို့အား ငှက်ပျောသီးများ၊ ငါးဟင်း၊ ထမင်းကျွေးမွေးသည်။
 ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်တို့ စခန်းသစ်မှာ မဟာနတ်ရွာ တည်ထားသောတောင်နှင့်
 ကျောရိုးချင်း ဆက်နေသည်ဟု သိရလေသည်။
 ဒဿမနေ့...
 အရုဏ်ကျင်းသည်နှင့် ကျွန်မတို့ နိုးနေကြပြီ။
 ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာသို့ ရောက်တော့မည့် ခရီးသွားတစ်ဦးကဲ့သို့ စိတ်ထဲတွင်
 ခံစားနေမိလေ၏။
 နံနက်စာ ထမင်းစားပြီးနောက် ၆ နာရီလောက်တွင် ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။
 လမ်းပြအဖြစ် ဆယ့်လေးနှစ်သားအရွယ် ကလေးတစ်ယောက်။
 မဟာနတ်နှင့် မိတ်ဆွေတစ်ဦးတို့ စုပေါင်းရှင်းလင်းထားသည့် တောင်ယာ
 တစ်ခွင်တစ်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းသွားကြရ၏။
 တောင်ကိုလှန်၍ တက်နေရသည်။ တောင်ယာတွင် စပါးများ၊ ပြောင်းပင်
 များ စိုက်ပျိုးထားသည်။

၂ နာရီလောက်ကြာအောင် တက်ပြီးနောက် ကျွန်မတို့သည် ဗိုလ်ကြီး
 ဒေးဗစ်တို့ စခန်းသစ်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။
 ကျွန်မသုငယ်ချင်းမ နယ်လီအပါအဝင် ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစုအား ရှာပုံ
 တော်ဖွင့်ခဲ့သော ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာတို့သည် ရက်ပေါင်း ၅၂ ရက်
 ကြာအောင် တောထဲတွင် တဝဲလည်လည် ဖြစ်နေခဲ့ရချေသည်တကား...။

[၁၅]

"ဆာယာနဲ့ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက ရော်ဘင်ဆင်တို့လူစုကို ရှာပုံတော်
 ဖွင့်မယ်လို့လည်း ထွက်သွားရော မကြာပါဘူး။ ဧပြီလကုန်လောက်မှာ ထင်ပါရဲ့၊
 ချင်နဲ့ ချန်တို့နှစ်ယောက်က ရေငုပ်သင်္ဘော နဲ့ တိုတိုပြောရရင် ကျွန်တော်တို့
 ဘလန်တန်ကတစ်ဆင့် ပြောင်းနေတဲ့ စခန်းသစ်ကို ရောက်လာပါရော"
 ကျွန်မက ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်အား ဂျပန်ဝင်တိုက်သည့်အကြောင်း မေးလိုက်
 သဖြင့် ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်က ဓာတ်ကြောင်းပြန်ပြနေလေ၏။
 "ချင်နဲ့ ချန်က ကျွန်တော်တို့နဲ့ အဆက်အသွယ်ရလို့ လာတာမဟုတ်ဘူး။
 အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတယ်ဆိုတာ ဆာယာတို့လည်း သိခဲ့ကြသားပဲ"
 "သူတို့ဟာသူတို့ ဘာလှိုင်း ဘယ်သူနဲ့မှ အဆက်အသွယ်မလုပ်ရဘဲ တက်
 လာတာ။ ကမ်းပေါ်ရောက်မှ သူတို့က တရုတ်အမျိုးသားတွေဆိုတော့ အဆက်
 သွယ်လုပ်ရတာ လွယ်တာပေါ့ဗျာ"
 "နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ရဲဘော်ကြီး ချန်ပင်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီး
 ကျွန်တော်တို့စခန်းသစ်ကို ရောက်လာတာပေါ့ဗျာ။
 "စခန်းမှာရှိတဲ့ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေလည်း သိပ်ကိုဝမ်းသာသွားကြတယ်။
 ကိုလံဘိုဌာနချုပ်နဲ့ ပြန်ပြီး ရေငုပ်သင်္ဘော အဆက်အသွယ်လုပ်နိုင်ပြီဆိုပြီး
 အားတက်သွားကြတယ်"
 "ဒီအချိန်လောက်မှာပဲ ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းဆီက သတင်း ရောက်လာပြန်
 တယ်။ ကျင်ဝါရတ်တာမြို့ အနီးအနားတောအုပ်ထဲမှာ ငှက်ထားခဲ့တဲ့ လေးလေး
 လံလံ ပစ္စည်းအားလုံးလို့လို့ကို...
 "ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရင်စခန်းဖြစ်တဲ့ ဘလန်တန်တောင်မြင့်စခန်းကို ပို့လိုက်
 တယ်။ စာရေးတဲ့အချိန်လောက်မှာ လမ်းမှာရောက်နေရော့မယ်၊ သွားယူပါလို့

သတင်းရတနာကို”

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ကျွန်မက စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့စခန်းကို ဆာယာတို့ ရှာပုံတော်ဖွင့်မယ်လို့ သွားကြ ပြီးမှ ရောက်လာတဲ့”

“အဲ...ဟောဒီက ဂျင်မီ...သူက စက်မှုနဲ့လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ၊ အရင် တုန်းကတော့ သတ္တုတွင်းမှာ အလုပ်လုပ်တယ်။ ဂျင်မီက ပြောက်ကျားတွေနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပြီး ကျွန်တော်တို့ဆီ ရောက်လာတာ”

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာနှင့် ကျွန်မက ဂျင်မီအား လက်ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်လိုက် ကြသည်။

“ဆက်ပြီးပြောပါဦး ဗိုလ်ကြီးရဲ့”

ကျွန်မက ဆေးလိပ်မီးညှိနေသော ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်အား တိုက်တွန်း လိုက်၏။

ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်သည် ‘တောကြီးစီးကရက်’ကို အားရပါးရ တစ်ချက်ဖွာ ပြီးမှ...

“အဲ...ဒါနဲ့ ဂျင်မီကို စခန်းအုပ်ချုပ်ဖို့ တာဝန်လွှဲပေးပြီး ဘရောင်းနဲ့ အတူတူ ပြောက်ကျားရဲဘော်တွေပါ ခေါ်ပြီး ဘလန်တန်တောင်မြင့်စခန်းကို လာခဲ့တယ်”

“ပစ္စည်းတွေက တောင်ပေါ်စခန်းကို ရောက်မလာသေးဘူး။ တောင်ခြေ ရင်းနဲ့ နည်းနည်းအလှမ်းကွာတဲ့နေရာမှာ ခဏရပ်နားနေတယ်လို့ သတင်းရတနာ နဲ့...”

“အဲဒီနေရာကို လိုက်သွားတယ်။ အဲဒီရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ဆီက ပါသွားတဲ့ အထမ်းသမားတွေရော၊ ရဲဘော်တွေရော၊ ဟိုက ထမ်းလာတဲ့ အထမ်း သမားတွေရော၊ ရဲဘော်တွေပါ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ အလှည့်နဲ့ထမ်းပြီး ယူလာ ခဲ့ကြတယ်။”

“သယ်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေက ဘက်ထရီအိုးတွေ၊ လက်နဲ့လှည့်ရတဲ့ ဂျင်နရေ တာ...အဲဒါမျိုးတွေ။ ဒါပေမယ့် ဘီ-တူးဝိုင်ယာလက်စကတွေတော့ ပါမလာ သေးဘူး။”

“ဒီလို ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး သယ်လာတော့ ဘလန်တန် တောင်ခြေ

ရင်းနဲ့ မခိုးမဝေး ချောင်းနှစ်ခွဆုံအနားက တောလမ်းကလေးကို ရောက်လာ တယ်။

“အထမ်းသမားတွေက မောလို့ အဲဒီနေရာမှာ ခဏရပ်ခွင့်ပေးလိုက်ရ တယ်။ ဒီလိုအမောပြေနေတုန်း ပုံဖျက်ထားတဲ့ မီးဖိုနေရာ တစ်ခုတန်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဂျပန်တွေက ဟန်ကောထမင်းချိုင့်နဲ့ တန်းပြီး ထမင်းချက် လှေရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ပုံဖျက်ထားတဲ့နေရာတွေပေါ်ကို လက်နဲ့စမ်းကြည့်တော့ ပူပူဇွေးဇွေးပဲ ရှိနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဂျပန်တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၊ မကြာသေးခင်က ထမင်းချက်သွား တဲ့နေရာဆိုတာ ကျိန်းသေနေတာပဲ”

“ဂျပန်တပ်တစ်တပ်ဟာ ကင်မရွန်းကုန်းမြင့်မြင့်ကြီးပေါ်မှာရှိတဲ့ မော်တော် ကားလမ်း မိုင်တိုင် ၇ လောက်က ဒီဘက်ကိုဆင်းလာတယ်ဆိုတာ သေချာနေပြီ။ ဒီတော့ ဒီဘက်ကို မြားဦးလှည့်လာရင်...”

“ပစ်မှတ်ဟာ ဘယ်ဟာဖြစ်နိုင်သလဲ။ ကျွန်တော်တို့စခန်းသစ်ပဲ ပစ်မှတ် ဖြစ်ရမယ်။ ကျွန်တော်တို့က ရန်သူ့စစ်စခန်းချသွားတဲ့ မီးဖိုနေရာဟောင်းတွေကို တွေ့ရတဲ့အချိန်ဟာ ရန်သူက ကျွန်တော်တို့စခန်းကို ဝင်တိုက်နေမယ့်အချိန်ပဲ။”

“ဂျင်မီဆီကို ဘယ်လိုမှ သတင်းပို့လို့ မမိတော့ဘူး။ စခန်းမှာ လုံခြုံရေး တာဝန်ကို ဦးဆောင်ယူထားတဲ့ ရဲဘော်အယန်းနဲ့ ပြောက်ကျားတပ်တွေထဲက...”

“ရဲဘော်အတော်များများကိုလည်း ပစ္စည်းတွေသယ်ယူရာမှာ ကာကွယ် ပေးဖို့ သယ်ဖို့ ခေါ်ယူလာခဲ့တယ်မဟုတ်လား။”

“ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့လုပ်နိုင်တာက ရန်သူဂျပန်တပ်က တိုက်ပွဲအပြီး ဒီဘက်ကို တပ်ခေါက်လာမယ်ဆိုရင်...”

“သယ်ယူလာတဲ့ပစ္စည်းတွေ ရန်သူ့လက် မရောက်ဖို့ပဲ။ ဒါနဲ့ ပစ္စည်းတွေ ကို တောထဲမှာ သိုသိုသိပ်သိပ်ဝှက်ထားဖို့ပဲ ကြိုးစားရတော့တယ်”

ကျွန်မက သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာချလိုက်မိလေသည်။

“ပစ္စည်းတွေကို သိုသိုသိပ်သိပ် ဝှက်ထားလိုက်ပြီးတဲ့နောက် အထမ်းသမား တွေ၊ ရဲဘော်တွေကိုလည်း နေရာဖြန့်ပြီး အကာအကွယ် ယူခိုင်းထားလိုက်တယ်”

“နောက်နှစ်နာရီလောက်အကြာမှာ ဆက်တိုက်အမျိုးသားတစ်ယောက် ကျွန် တော်တို့နေရာကို သတင်းလာပို့တယ်။ ဂျပန်တပ် ထွက်သွားပြီ။ အကျအဆုံး

အထိအခိုက်မရှိဘူးလို့...”

“ဂျင်မိနဲ့ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံရဲဘော် အယန်၊ သူ့တဲမှာ လာပြီး ခိုနေတယ်လို့ သတင်းပို့တယ်”

“ဒီတော့မှ ဝှက်ထားတဲ့ပစ္စည်းတွေကို တောင်ပေါ်အရောက်တင်။ တင်ပြီး တဲ့နောက်မှ နောက်ဆောက်မယ့်စခန်းကို ပြောင်းမယ်လို့ စိတ်ကူးနေတုန်း ဂျပန်တပ်တစ်တပ် နောက်ထပ်ချီတက်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတယ်”

“အထမ်းသမားတွေက ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်တယ်။ ရဲဘော်တွေကလည်း ဂျပန်တပ် ပြန်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ခပ်အေးအေး...”

“ဒါနဲ့ ရဲဘော်တွေကို စခန်းအရောက် လှူခဲ့ပြီး ဆုတ်သွားပါလို့ အမိန့်ပေးလိုက်ရပြီး ကျွန်တော်တို့ပါ ဆုတ်လာခဲ့ရတော့တာပါပဲ”

ကျွန်မတို့အရှုံးအဆုံးကား ကြီးမားလှချေ၏။

အသက်မရှုံးသော်လည်း စစ်အတွက် အရေးကြီးလှသော ပစ္စည်းများ ရှုံးဆုံးရလေပြီ။

ငွေများ၊ ဆေးဝါးများ၊ မြေပုံများ၊ အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးလုပ်မည့် အစီအစဉ်များ...

ပူပူနွေးနွေး ရောက်လာခါစ ဘက်ထရီအိုးများ၊ လက်ဖြင့်လှည့်ရသည့် ဂျင်နရေတာ၊ ချက်ပြုတ်စရာအိုးခွက်များ၊ ပန်းကန်များ၊ အင်္ကျီအဝတ်အစားများ၊ စောင်များ...

ဝူထဲတွင် အရံပစ္စည်းများအဖြစ် ထားသည့် ရိက္ခာနှင့် ဆေးဝါးများ...

ကျွန်မတို့သည် အထီးကျန်ဘဝသို့ ရောက်ကြရပါလေပြီ။

“ဖက်ဆစ်တွေက လေကြောင်းက ကင်းထောက်ထားလို့ စခန်းနေရာကို တိတိကျကျသိနေတာဖြစ်ရမယ်”

ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက မသက်မသာ မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

“ဒီအတိုင်းပဲဖြစ်ရမယ်။ ဒီအကောင်တွေ တက်လာတာ သိကို မသိလိုက်ရဘူး။ ကျွန်တော်တို့က သတင်းပေးပါလို့ မှာထားတဲ့ ဆက်သွယ်ရေးအမျိုးသားလည်း ကျွန်တော်တို့စခန်းရောက်ရာ ဖက်ဆစ်ကောင်တွေ နောက်က ထက်ကြပ်ပါလာတော့တာပါပဲဗျာ”

ဂျင်မိက ထောက်ခံချက်ပေးနေလေသည်။

ကြိုတင်သတ်မှတ်ထားသည့် စုရပ်တွင် ပြန်၍စုစည်းမိကြသည်။

‘ဂျူရစ်’စခန်းသို့ ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ် ရဲဘော်ယန်းတို့အဖွဲ့ ပြောင်းလာခဲ့ကြ၏။

အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲဖြင့် တစ်လလောက် ဒုက္ခခံနေခဲ့ကြရ၏။ ဂျူရစ်စခန်းမှ တစ်ဖန် ယခု ကျွန်မတို့ရောက်လာသော ‘တောင်ဆိတ်’စခန်းသို့ ထပ်မံပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။

တောင်ဆိတ်စခန်းသို့ ရောက်လာသည်မှာ ၁၅ ရက်ခန့်သာ ရှိသေးသည်ဟု သိရလေသည်။

စခန်းသည် ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက် ပေ ၂၅၀၀ မြင့်သည်။ ညနှင့် နံနက်အချိန်တွင် အလွန်အေးသည်။ သို့သော် လုံခြုံမှု ရှိသင့်သလောက် ရှိသည်။

ဆေးဝါးနုတ္တိ၊ ရိက္ခာကရှားပါး၊ အဝတ်အစားနှင့် စောင်ကလည်း မရှိသော အခါ အဖျားအနာ ထူပြောလာ၏။

ငှက်ဖျား၊ ဝမ်းကိုက်ရောဂါနှင့် ယားနာ...

အထူးသဖြင့် ဥရောပတိုက်သားများသည် မလေးတောတောင် ဒေသ၏ ရာသီဥတုဒဏ်ကို မခံနိုင်။

ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်မှအစ ကျွန်မတို့အားလုံး ငှက်ဖျား၏တိုက်စစ်ကို အလူးအလဲ ခံကြရသည်။ ဗိုလ်ကြီးအော်စကာမှာ ဝမ်းကိုက်သည့်ဝေဒနာကိုပါ တွဲ၍ ခံနေရသဖြင့် အခြေအနေဆိုးနေ၏။

ဤနေရာတွင် ထမင်းချက်အဘိုးကြီး ‘အစု’၏ ဇာတ်ဝင်ခန်းကို ဖော်ပြရန် လိုလာပါသည်။

ကျွန်မတို့အားလုံးအဖို့ ဆေးဝါးဟူ၍ တစ်မူနဲ့တစ်စက်မျှမရှိ။

သို့ရာတွင် ကျွန်မတို့အဖွဲ့ထဲမှ ထမင်းချက်တာဝန်ကိုယူထားသည့် အဘအစုမှာမူ ဆေးဝါးအပြည့်ရှိနေလေသည်။

သူ၏ဆေးဝါးသည် သူ့ခါးကြား၌ အမြဲရှိနေ၏။

အဘအစု၏ခါး၌ လက်ဝါးတစ်ပြားခန့်ကျယ်သော ခါးပတ်ကြီးတစ်ခုကို အမြဲပတ်ထားသည်။ ထိုခါးပတ်၌ ပိုက်ဆံအိတ်အငယ်ကလေးတစ်ခုနှင့် အခြားအိတ်တစ်ခုပါ၏။

ထိုအခြားအိတ်တစ်ခုထဲတွင် သံဘူးပြားပြားကလေးတစ်ခု ရှိသည်။

ထိုသံဘူးပြားပြားကလေးထဲတွင် ဘိန်းကို အမြဲထည့်ထား၏။

ဝခန်းတစ်ခုလုံးရှိ ရဲဘော်အားလုံး ဥရောပတိုက်သားနှင့် တိုင်းရင်းသားများ ပါ ဖျားကြ၊ ဝမ်းကိုက်ကြသော်လည်း အဘအစုမှာ ဘာမျှမဖြစ်။

ကျွဲလောက်နိုးနိုး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကြီး၍ ခေါင်းပင် တစ်ခါမျှမကိုက်ဖူး ဟုဆိုသော ဘလက်လင်ပင် ငှက်ဖျားကြောင့် ဝါးကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လဲနေလေပြီ။

ဗိုလ်ကြီးအော်ခကာမှာ ငှက်ဖျားဒဏ်ပိနေရသည့်အထဲ ဝမ်းကိုက်ဝေဒနာ ပါ ဂွဲကပ်နေသောအခါ လမ်းပင် ကောင်းကောင်းမလျှောက်နိုင်တော့။

အိမ်သာကလည်း ဝခန်းနှင့် အတန်ပင်ဝေးသည်။ အဘအစုပင် အော်ခကာ အား အိမ်သာသို့ သွားသဖြင့် တွဲ၍ပို့နေပေးရ၏။ ကြာသော် အမောဒဏ်ကို မခံနိုင် ဖြစ်လာသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်ခကာအတွက် ဆထူးကုလားထိုင်တစ်ခုကိုပင် လုပ်ပေးထားရ တော့၏။

တစ်နေ့တွင် အဘအစုသည် ဆေးလုံးကလေးတစ်လုံးကို ဝါးဆစ်တစ်ခုတွင် ထည့်၍ယူလာပြီး...

“ဗိုလ်ကြီး... ဒီဆေးကိုသောက်လိုက်ပါ”

“ဘာဆေးလဲ”

ဗိုလ်ကြီးအော်ခကာမှာ အသံပင်မထွက်နိုင်သလောက်။

သူပြောသည့်ခကားကို ကြားလိုလျှင် သူ့ပါးစပ်မှာတွင်ကပ်၍ နားထောင် ရသည်။

“တရုတ်ဆေးပါ”

အော်ခကာက ခေါင်းခါပြလိုက်၏။

“တရုတ်ဆေးပေးမယ့် သိပ်စွမ်းတဲ့ဆေးပါ ဗိုလ်ကြီး၊ သောက်ကြည့်ပါ။ ဗိုလ်ကြီး ဝမ်းကိုက်ရောဂါ လုံးဝပျောက်သွားရမယ်။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူ ပါတယ်”

အဘအစုက ဗိုလ်ကြီးအော်ခကာအား ချောချောမော့မော့ပြော၍ ဆေးတိုက် နေသည်။ ဤအစိုက်တွင်ပင် ခည်းရုံးရေး လှုံ့ဆော်ရေးအတွက် ခရီးထွက်နေရာမှ ပြန်ရောက်လာသည့် လင်ဘိုစိန်က အဘအစုအား ဆေးအကြောင်း စုံစမ်းလိုက် ကာ...

“သောက်တာသောက်လိုက်ပါ၊ ဒီဆေးက ဘာမှဥပါဒ်မဖြစ်ပါဘူးဗိုလ်ကြီး” ဟု ထောက်ခံချက်ပေးလိုက်၏။

အဘအစုက ဝါးဆစ်ထဲမှ ဆေးလုံးကို ဗိုလ်ကြီးအော်ခကာ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

“နက်ဖြန်ဆိုရင်ပဲ ဒီဆေးရဲ့ တန်ခိုးအာနိသင်ကို သိရတော့မယ်။ နက်ဖြန် တောင် မနေပါဘူးလေ... ဒီနေ့ညလောက်ဆိုရင် အတော်သက်သာသွားမှာပါ”

အဘအစုက ဗိုလ်ကြီးအော်ခကာအား ရေနွေးကြမ်းပူပူတစ်ခွက် ငဲ့တိုက် ရင်း ပြောနေလေသည်။

ဗိုလ်ကြီးအော်ခကာ၏ ဝမ်းကိုက်ရောဂါသည် အဘအစု ပြောသည့်အတိုင်း ပင် ညဘက်သို့အရောက်၌ သက်သာစပြုလာ၏။

ဝမ်းသွားသည့်အကြိမ်က ခါတိုင်းထက် လျော့ကျသွားသည်။ အိပ်လည်း ယခင်ညများကထက် ပို၍အိပ်နိုင်လာသည်။

အဘအစုသည် ဗိုလ်ကြီးအော်ခကာအား သုံးရက်ဆက်၍ ဆေးတိုက်၏။ တစ်ရက်ထက် တစ်ရက် ပို၍ ထူးခြားသက်သာလာလေသည်။

“အဘပေးတဲ့ဆေးကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ၊ မှတ်ထားရအောင်၊ ဘာတွေ့ရော ပါသလဲ”

ကျွန်မက သူ့နာပြုဆရာမပီပီ စပ်စုလိုက်ရာ အဘအစုက...

“တရုတ်ဆေးမီးတိုပေါ့ဗျာ၊ ဘာပါရမလဲ... ဘိန်းပါတာပေါ့ကွဲ့” ဟု အဖြေ ပေးလိုက်ပါသတည်း။

ကျွန်မတို့ ‘တောင်ဆိတ်ဝခန်း’ တစ်ခုလုံးမှာ ဖျားသူကဖျား၊ နာသူကနာ၊ ရိုက္ခာကရှားပါး၊ ဆေးဝါးကမဲ့ ဖြစ်နေသည်။

ဖက်ဆစ်ရန်သူ၏ ကမ်းခြေနှင့် မော်တော်ကားလမ်းတစ်လျှောက် လှုပ်ရှား မှုကြောင့် ကိုလံဘို မဟာမိတ်ဌာနချုပ်နှင့် ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် အဆက်အသွယ် လုပ်ရန် ရက်ချိန်ထားသည်ကိုလည်း မသွားနိုင်။

ဘက်ထရီအိုးများနှင့် လက်ဖြင့်လှည့်ရသော ဂျင်နရေတာကိုလည်း ရန်သူ သိမ်းသွားသောကြောင့် ဝိုင်ယာလက်အဆက်အသွယ် လုပ်၍မရ။

သည်အထဲတွင် လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ရဲဘော်အယန်းနှင့် ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်တို့ ကလည်း အစေးမကပ်ကြ။

စခန်းတစ်ခုလုံး စိတ်ဓာတ်ကျနေလေသည်။
ကျွန်မတို့အဖြစ်ကို စခန်းသို့ရောက်လာလျှင်လာချင်း သိနေသော လင်ဘို
စိန်က 'တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်တွင် ရရှိမည့် ခံယူချက်' စာတန်းကို
ဖြန့်ဝေပေးသည်။

စာတန်းကို မလေး၊ တရုတ်နှင့် အင်္ဂလိပ်စာများဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထား၏။
ဖတ်စရာဆို၍ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်သာ ကျန်ရှိနေသည်။ လင်ဘိုစိန်
ဖြန့်ဝေပေးသော 'တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်တွင် ရရှိမည့် ခံယူချက်'
စာတန်းမှာ ကျွန်မတို့အဖို့ ဖတ်စရာအသစ် ဖြစ်နေလေသည်။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်သည် ရဲဘော်အယန်းတို့လူစုအား အဆိုပါစာတန်းကို
ဖတ်ရုံသာမက ဝေဖန်ဆွေးနွေးပွဲများ လုပ်ရန်လည်း ညွှန်ကြားထားသည်ဟု
သိရ၏။

ကျွန်မတို့သည် မီးဖိုနားတွင် ကွေးကွေးကလေး တစောင်းလှဲရင်း 'တော်
လှန်ရေးသမားတစ်ယောက်တွင် ရရှိမည့် ခံယူချက်' စာတန်းကို ဖတ်ကြသည်။

အသက်ကို ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက် ရှုနေရသော လူမမာသည် ဖြည်းဖြည်း
နှင့်မှန်မှန် ပြန်၍ အသက်ရှုလာသကဲ့သို့ ကျွန်မတို့ 'တောင်ဆိတ်စခန်း'သည်
လည်း ပြန်၍လှုပ်ရှားလာလေသည်။

ဗိုလ်ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ရဲဘော်အယန်းက ကျွန်မတို့
စု၍ စကားပြောနေသော တံအတွင်းသို့ ဝင်လာကာ ကျွန်မတို့စခန်းမှ တပ်မှူး
ဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်အား သတင်းပို့လိုက်၏။

“ဝိုင်ယာလက်စကိနဲ့ စက်ပစ္စည်းတွေ ရောက်လာပြီ ရဲဘော်ဗိုလ်ကြီး”
အခြေအတင် ငြင်းခုံနေကြသူများအားလုံး ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်နှင့်အတူ ရဲဘော်
အယန်းနောက်သို့ လိုက်သွားကြသည်။

ဝိုင်ယာလက်စကိနဲ့ စက်ပစ္စည်းများ ရောက်လာပြီဟူသော သတင်းသည်
ဖျားသူနာသူ စိတ်ဓာတ်ကျနေသူအားလုံးကို စိတ်တက်ကြွလာအောင် လှုံ့ဆော်
ပေးနိုင်လေသည်တကား။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တပ်များ ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်တို့စခန်းကို ဝင်စီးစဉ်က ဘိ ၂
အမျိုးအစား ဝိုင်ယာလက်စကိနဲ့ စက်ကိရိယာများသည် စခန်းသို့ ရောက်
မလာသေး။

ထို့ကြောင့် ဂျပန်လက်သို့ ပါမသွားခဲ့။
ယခုမူ ကျွန်မတို့ အမျှော်လင့်ကြီးမျှော်လင့်ထားသည့် ဝိုင်ယာလက် ဆက်
သွယ်ရေး အစီအစဉ်ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြလေတော့မည်။

ဝိုင်ယာလက်စကိကိရိယာများပါသည့် သေတ္တာကြီးနှစ်လုံးကို အားတက်
သရော ဝိုင်းဖွင့်ကြသည်။

ခြေဖြင့်နင်း၍လှည့်ရသော ဂျင်နရေတာတစ်လုံး၊ ဒိုင်နမိုနှင့် အသံဖမ်းစက်
ငယ်တစ်ခု...။

ဤစက်ကိရိယာများကို သေတ္တာကြီးနှစ်လုံးတွင် ထည့်သွင်းထားခြင်း
ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဤသေတ္တာကြီးနှစ်လုံးကို ဂျင်စာရတ်တာမြို့အနီးရှိ တောအုပ်
ထဲတွင် မြေမြုပ်၍ သိုဝှက်ထားခဲ့ရသည်မှာ ကြာနေခဲ့ပြီဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊
လမ်းတစ်လျှောက် သယ်ပိုးယူလာရာတွင် အကိုင်အတွယ် နေရာမကျသဖြင့်
တစ်ကြောင်း၊ အထဲမှ ပစ္စည်းကိရိယာများမှာ ရေစိုကာ သံချေးကိုက်နေ၏။

အသံဖမ်းစက်ငယ်မှာ အသုံးပြု ပြင်ဆင်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ပျက်စီး
နေသည်။
ဒိုင်နမိုက ဝါယာကြိုးများမှာလည်း သံချေးအထပ်ထပ်ကိုက်နေ၏။
ကိုယ်ထည်နှင့် ထိုင်ခုံက စက်ဘီးနှင့်တူသော ခြေဖြင့်နင်း၍ လှည့်ရသည့်

ဂျင်နရေတာမှာလည်း သံချေးတက်နေသည်။
သို့သော် ပြင်၍သုံးလျှင် ရနိုင်သည့်အခြေအနေ။
ကျွန်မတို့အဖို့ မော်တော်ကားဘက်ထရီများ ရရှိရေးက အဓိက ဖြစ်လာ
သည်။ ကျွန်မတို့ထံသို့ ရောက်လာသည့် ဘက်ထရီအိုး အသစ်စက်စက်များ
ရန်သူ့လက်ကို ရောက်သွားခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

သံချေးအထပ်ထပ်ကိုက်နေသော ဒိုင်နမိုကို ပြင်၍ရနိုင်သမျှပြင်ရန် သို့
မဟုတ် ဒိုင်နမိုအသစ်တစ်လုံး ထပ်ရှာရန် အဓိက။

ဤအဓိကအချက်နှစ်ချက်ကို ဆောလျင်စွာဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မည့် သူ့ရဲ့
ကောင်းတစ်ဦး လိုနေ၏။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က ကျွန်မတို့တောင်ဆိတ်စခန်းတွင် တစ်ညသာ နားနေ
ပြီး ယနေ့နံနက်ကပင် ခရီးထွက်သွားပြန်ပြီ။

ရဲဘော်ချန်ပင်းလည်း ရောက်မလာ။

နှစ်ဦးလုံးမှာ ပြောက်ကျားအဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ အရေးပါသောခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြရာ ကျွန်မတို့စခန်းသို့ နှစ်လလောက်ကြာမှ တစ်ခေါက်လောက်သာ ရောက်လာနိုင်ကြသည်။

ရောက်လာပြန်တော့လည်း အေးအေးဆေးဆေးနေရသည်ဟုမရှိ။ တစ်ည လောက်သာနားပြီး ခရီးဆက်ရသည်ချည်း။

ဘီ ၂ အမျိုးအစား ဝိုင်ယာလက်စကန်နှင့် ဝိုင်ယာလက် စက်ကိရိယာများ ကျွန်မတို့စခန်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဂျပန်တပ်များ က ကျွန်မတို့စခန်းဟောင်းဖြစ်ခဲ့သော ဘလန်တန်တောင်မြင့် တောင်ခြေရင်း တစ်လျှောက်ရှိ အိမ်စုကလေးများ၊ ရွာစုကလေးများကို ဝင်ရောက်မွှေနှောက်ကာ ရွာသူရွာသားများကို သတ်ဖြတ်သွားကြသည်ဟု သတင်းရသည်။

ကြက်မနိုင်၍ ကျိုကို မီးရှို့ခြင်းပင်တည်း။

ကျွန်မတို့ ရိက္ခာဆက်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်း လုံးဝပြတ်တောက်သွား လေပြီ။

လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ရဲဘော်ယန်းက ရတတ်သမျှသောရိက္ခာများကို ခက်ခက် ခဲခဲ ရှာဖွေပေးသဖြင့် ကျွန်မတို့မှာ မသေရုံ စားနေကြရတော့သည်။

မိုလ်ကြီးဒေးဗစ်သည် ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့်ရောက်လာသော 'ချင်'နှင့် 'ချန်' တို့နှစ်ယောက်အား ရေငုပ်သင်္ဘောအဆက်အသွယ်လုပ်ရန် မလေးနိုင်ငံ အနောက် ဘက် ပင်လယ်ကမ်းခြေသို့ စက်တင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် ခေလွတ်လိုက်သည်။

နေ့၊ ရက်၊ လများသည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ခန်းလာခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် ၁၉၄၄ ခုနှစ်သို့ပင် ရောက်နေပေပြီ။

အောက်တိုဘာလတွင် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်သည် ဝိုင်ယာကြိုးအသစ်တပ် ထားသော ကျွန်မတို့ ဒိုင်နမိုဟောင်းကို ယူလာခဲ့သည်။

သို့သော် ဓာတ်အားသွင်း၍ရမ။ ထို့ကြောင့် ပြန်လုပ်ရန် ပြန်ပေးလိုက်ရ၏။

ဤအတောအတွင်း ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်၏ ညွှန်ကြားပေးချက်အရ စက်ဘီး တစ်စီး ကိရိယာအပြည့်အစုံဖြင့် ကျွန်မတို့စခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်မှာမူ ကွာလာလမ်ပူမြို့အနီးတွင် ပြုလုပ်မည့် အထွေထွေ ဌာနချုပ် စည်းစဉ်းပွဲသို့ တက်ရောက်ရန် ထွက်ခွာသွားရပြီဟု သိရလေသည်။

ကျွန်မတို့၏ သံချေးတက်နေသော ဂျင်နရေတာတွင် စက်ဘီးမှ ပစ္စည်းများ ကို သင့်လျော်သလို ဖြုတ်ဖြတ်တပ်ဆင်ခြင်းအားဖြင့် အတော်အသင့်ကောင်းမွန် သည့် ဂျင်နရေတာတစ်လုံး ဖြစ်လာ၏။

အင်ဂျင်နီယာ ဂျင်မီ၏အစွမ်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဤဂျင်နရေတာကိုပင် တောထဲတွင် သိုသိုသိပ်သိပ် ဝှက်၍ သိမ်းထားရ၏။ ဂျပန်များ ကျွန်မတို့စခန်းကို နောက်ထပ်လာဝိုင်းတိုက်ပါက ပါမသွားစေရန် တည်း။

လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ရဲဘော်ယန်းက မော်တော်ကားဘက်ထရီအိုးတစ်လုံးကို မြို့မှ သယ်ယူလာနေကြပြီဟု သတင်းပို့သည်။

ကျွန်မတို့အဖို့ ဝိုင်ယာလက်စခန်းကို မည်သည့်နေရာတွင် ထားရမည်နည်း ဆိုသည်မှာ အထူးအရေးကြီးသောပြဿနာ ဖြစ်လာရတော့၏။

ဤမျှ ကြိုးစားပမ်းစားပြုလုပ်ထားပြီးမှ ဝိုင်ယာလက်စကန်နှင့် စက်ကိရိယာ အားလုံး ရန်သူ့လက် ဝ၊ကွက်၍အပ်လိုက်ရလျှင်...

ဤအတွေးက ကျွန်မတို့အား ခြောက်လှန့်နေလေသည်။

ဘီ ၂ အမျိုးအစား ဝိုင်ယာလက်စကန်နှစ်လုံးမှာ သေတ္တာထဲတွင်ပင် ရှိသေး သည်။ သေတ္တာကိုပင် မဖောက်ရသေး။

ကျွန်မတို့စခန်းအနီး လုံခြုံသည့်နေရာတွင် ဝှက်ထားရ၏။

စက်နှစ်လုံးအနက် တစ်လုံးကိုသာ အထုပ်ဖြေ၍သုံးမည်ဟု ခိတ်ကူးထား ကြ၏။ စခန်းကို အရေးပေါ်ပြောင်းရပါက ဤပစ္စည်းများအားလုံး ကျွန်မတို့နှင့် အတူပါလာရန် အရေးအကြီးဆုံး။

“ဝိုင်ယာလက်စခန်းကို ကျွန်တော်တို့စခန်းက တစ်နာရီကျော်ကျော် သွား ရတဲ့ တောင်ယာဟောင်းထဲမှာထားရင် မကောင်းဘူးလား။ အဲဒီနေရာဟာ ကျွန်တော်တို့ အရေးပေါ် ဆုတ်လမ်းသတ်မှတ်ထားတဲ့ လမ်းနားမှာဆိုတော့ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဝိုင်ယာလက်အော်ပရေတာ လီချူယင်က အကြံပေးသည်။

လီချူယင်သည် ရောက်လာကတည်းက ဝိုင်ယာလက်နှင့် ဝေးနေခဲ့ရာ စက်ကို ကိုင်မှ ကိုင်တတ်ပါတော့မလားဟု ကျွန်မတို့က ပြောင်လှောင်နေခဲ့သည်။

“ကောင်းတော့ သိပ်ကောင်း၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ မောင်ရင်နဲ့ နေမယ့်

အဖော်တစ်ယောက် လိုလာမယ်၊ အဲဒါက နောက်ထပ်ပြဿနာ”

ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ဝိုင်ယာလက်စခန်းကို ကျွန်မတို့ တောင်ဆိတ်စခန်းအတွင်း၌ပင် ဖွင့်ရန် သတ်မှတ်လိုက်ကြ၏။

စခန်းအတွက် လိုအပ်သည့်အစီအစဉ်အားလုံးကို ဝိုင်းဝန်းလုပ်ဆောင်ထား ကြသည်။ မော်တော်ကားဘက်ထရီအိုးများ ရောက်လာပါက ချက်ချင်း သတင်း နားထောင်နိုင်ရန်...။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များသည် ကျွန်မတို့ တောင်ဆိတ်စခန်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း တွင်ရှိသော ဘလန်တန်တောင်မြင့်မြေရင်းမှ အိမ်စုစုစုကလေးများသို့ ဝင်ရောက် မွေ့နှောကံကာ ရွာသူရွာသားများအား သုတ်သင်ခဲ့သည်ကို မှတ်မိကြပါလိမ့်မည်။

ဤသို့သုတ်သင်ပြီးခဲ့သည့်နောက်ပိုင်းတွင် ဖက်ဆစ်သရဲသဘာဝများသည် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေလေသည်။

သို့ဖြစ်လည်း ကျွန်မတို့သည် ဝိုင်ယာလက်စခန်းကို ကျွန်မတို့ တောင် ဆိတ်စခန်းအတွင်း၌ပင် ဖွင့်ရန် သဘောတူခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၏။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တပ်များက ကျွန်မတို့အား ယခုတလော အနှောင့်အယှက် မပေးဘဲ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေခြင်းမှာ အံ့ဩစရာ ဖြစ်နေလေသည်။

မြန်မာပြည်တွင်ဖြစ်စေ၊ အခြားတစ်နေရာရာတွင်ဖြစ်စေ ဂျပန်တပ်များ အဖို့ ဘေးကျပ်နံ့ကျပ် အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီဟု ကျွန်မတို့ တွက်ဆမိ ကြ၏။

ဤသို့မဟုတ်လျှင်လည်း ကျွန်မတို့သည် ဝင်ရောက်စီးနင်းခြင်းခံရသော ကြောင့် အခြားဒေသတစ်ခုခုသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားကြပြီဟု ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့က ယူဆကောင်း ယူဆထားနိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့၏ ဝိုင်ယာလက်စခန်းနှင့် စက် ကိရိယာမှန်သမျှ ရန်သူလက် ပါမသွားနိုင်အောင် အစီအစဉ် လုပ်ထားကြ၏။

ရန်သူတက်လာနိုင်သည့် လမ်းပေါက်ဝများတွင် နေ့ကင်း ညကင်း ချထား လိုက်သည်။ ရန်သူတက်လာကြောင်း အချက်ပေးသံ ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မည်သည့်ပစ္စည်းကို မည်သူတို့က တစ်တွဲ မည်သည့်နေရာသို့ ယူဆောင်သွားရမည်ဟု အသေးစိတ် ညွှန်ကြားချက်ပေးထားသည်။

ဤသို့ပေးထားရုံမက အရေးပေါ်သယ်ယူရေး လေ့ကျင့်ခန်းကိုလည်း ထပ်

တလဲလဲ လေ့ကျင့်ထား၏။

ကျွန်မတို့ နေ့စဉ်မီးလှုံနေကျ မီးဖိုကြီးအောက်တွင်လည်း ကျင်းကြီး တစ်ကျင်း တူးထားသည်။ ထိုကျင်းထဲတွင် ဘီ ၂ အမျိုးအစား ဝိုင်ယာလက်စကိ အပိုတစ်လုံးနှင့် အခြားလေးလံသော ဝိုင်ယာလက်စကိကိရိယာ အရံပစ္စည်းများ ကို မီးအပူရှိန်မဟပ်နိုင်အောင် နေရာတကျ သိုဝှက်ထားသည်။

အပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသောပြာများက အောက်၌ ကျင်းရှိကြောင်း မသိနိုင် အောင် ကောင်းစွာပုံဖျက်ထားသည်။

၁၉၄၄ ခု၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့...။

ဤနေ့သည် ကျွန်မတို့အဖို့ ထူးခြားသောနေ့တစ်နေ့။

ကျွန်မတို့အဖို့ဟု ဆိုသည်ထက် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအင်အားစုအဖို့ဟု ဆိုခြင်းက ပို၍ တိကျမှန်ကန်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေ့တွင် ကျွန်မနှင့် ရဲဘော်ဂျွန်က အောက်ဘက်ရှိ တောင်ယာဟောင်း များဆီသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။

ရဲဘော်ဂျွန်သည် အမျိုးသမီးရဲဘော်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မတို့ သည် ဤသို့ လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်း တောင်ယာဟောင်းများတွင် တွေ့ရတတ် သည့် ကန်စွန်းရွက်များ၊ သင်းကျပ်ဥများ၊ ဆင်ခရမ်းချဉ်သီးများကို ခူးယူလာ လေ့ရှိကြပါ၏။

ဤနေ့တွင် မိုးထစ်ချုန်းနေသော်လည်း မိုးမရွာ၊ ပူလောင်လောင် အိုက် စပ်စပ်။

တောင်ယာဟောင်းထဲတွင် နေက ကျုံ့ကျဲတောက်ပူနေလေသည်။

ကျွန်မနှင့် ရှုလျှံသည် ရတတ်သမျှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို ကျွန်မတို့ ဆောင်းသည့် ဝါးခမောက်တွင် ထည့်ကာ တောင်ဆိတ်စခန်းသို့ စကားတပြော ပြောနှင့် ပြန်လာကြပါသည်။

အချိန်မှာ နံနက် ၁၀ နာရီခွဲ။

စက်သေနတ်ကို အတွဲလိုက်ဆွဲ၍ပစ်လိုက်သံများ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက် လာသည်။

တဝီဝီမြည်သော လေယာဉ်သံများကလည်း ကျွန်မတို့ခေါင်းပေါ်တည့် တည့် ကောင်းကင်ယံမှ ပေါ်ထွက်နေ၏။ လေယာဉ်သံများမှာ တစ်စင်းနှင့်

တစ်စင်း တိုက်ခိုက်နေသည့်အသံမျိုး။

ကျွန်မတို့သည် သစ်ပင်ကြီးအုပ်ဆိုင်နေသော တောအုပ်ထဲသို့ ရောက်နေကြသည်။ ကောင်းကင်ယံတွင် မည်သို့ဖြစ်နေသည်ကို မမြင်ရ။

စခန်းရှိရာသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်သွားကြသောအခါ စခန်းရှိ ရဲဘော်အားလုံး စိတ်တက်ကြွကာ စကားတဖောင်ဖောင်ပြောနေကြသည်။

“မဟာမိတ်ရဲ့ စက်လေးလုံးတပ် ဖုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးတွေ”

“သိပ်ကိုအမြင့်ကြီးက ပျံနိုင်တယ်နော်”

“မိုးပျံခံတပ်ဆိုတာ အဲဒါပေါ့ဗျ”

“ဖက်ဆစ်ကောင်တွေရဲ့ စက်နှစ်လုံးတပ် ဖုံးကြဲတိုက်လေယာဉ်တွေကလည်း တက်ပြီးတော့ အတိုက်သား။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့မိုးပျံလောက်မြင့်အောင် မပျံနိုင်ပါဘူး။”

“ကျုပ်တို့မိုးပျံကြီးတွေနဲ့ ဖက်ဆစ်ကောင်တွေရဲ့ ဖုံးကြဲတိုက်လေယာဉ်ကို စာလိုက်ရင် လင်းယုန်နဲ့ ပုစဉ်းလို ကွာတယ်ဗျ”

“ဖက်ဆစ်အစိမ်းသရဲတွေတော့ အမြီးကုပ်ပြီး ပြန်ပြေးလာရတယ်”

စင်ကာပူ ရေကြောင်းခံတပ်မြို့ကြီး ဖက်ဆစ်လက်သို့ ကျရောက်သွားသည့် အချိန်မှစ၍ ဗြိတိသျှလေကြောင်းအင်အားသည် အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းဒေသတွင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရ၏။

ယခု မဟာမိတ်လေကြောင်းအင်အားက ပြန်၍ပေါ်လာပြီ။

အင်ကြီး၊ အားကြီး၊ ခွန်ကြီး၊ အားကြီးနှင့်။

ဤနိုဝင်ဘာလ ၅ ရက်နေ့ ညနေတွင်ပင် မော်တော်ကားဘက်ထရီအိုးနှစ်လုံး ကျွန်မတို့စခန်းသို့ ရောက်လာ၏။ ဓာတ်အားသွင်းပြီးသား။

တောထဲတွင်ဝှက်ထားသည့် ဝါယာလက်စက်တစ်လုံးကို ထုတ်ယူလာပြီး နောက် ကောင်းကင်ကြီးကို လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ရဲဘော်ယန်းတို့တဲရှေ့ရှိ အလံတိုင်ထိပ်မှ ကျွန်မတို့တံထိပ်သို့ သွယ်တန်းလိုက်သည်။

ဝါယာလက်အော်ပရေတာ လီချူဘင်က ခလုတ်များကိုလှည့်ကာ စက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။

တဂီဂီ တရှိရှိမြည်သော ပဏာမအသံများ ပေါ်ထွက်ပေသည်။

ကျွန်မတို့မှာ တဂီဂီ တရှိရှိမြည်သံကို ကြားရခြင်းကပင် မင်္ဂလာရှိနေ

လေသည်။

မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ နယူးဒေလီမြို့မှ လွှင့်လိုက်သော အောလ်အိန္ဒိယ ရေဒီယိုအသံကို ဖမ်းယူရရှိတော့၏။

သတင်းများ။ ပြင်ပကမ္ဘာမှ သတင်းများ။

“ဖီလစ်ပိုင်ကျွန်း တိုက်ပွဲ၌ ဂျပန်တို့ဘက်မှ လေယာဉ်အစင်းပေါင်း ၂၄၀၀ ပျက်စီးဆုံးရှုံးကာ မဟာမိတ်တို့ဘက်မှ ၄၀၀ သာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးကြောင်း”

“၁၉၄၀ ခုနှစ်က ဂျပန်ဖုံးကြဲလေယာဉ်များသည် တိုက်လေယာဉ်များ အကူအညီဖြင့်...”

“ကိုဗင်ထရီမြို့ကို နိုဝင်ဘာလအတွင်း တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြောင်း ယခု ၁၉၄၄ ခု နိုဝင်ဘာလတွင် မဟာမိတ်တို့က ဂျပန်လက်အောက်တွင်ရှိသည့် ကိုလုံးမြို့ကို နှစ်ဆအရေအတွက်ရှိသော ဖုံးများဖြင့် ကြံချတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြောင်း”

“မဟာမိတ်တပ်များသည် နာဇီ ဂျပန်တို့လက်ထဲမှ အင်တဝပ်မြို့နှင့် ဘူဒါပက်စ်မြို့များကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်သိမ်းယူလိုက်နိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း”

“ဂရိနိုင်ငံမှာ ယခုအချိန်တွင် နာဇီ ဂျပန်၏ သံပေနှင့်အောက်မှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း”

သတင်းများက ဂီတသံထက် သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းနေလေသည်။

ခဏအကြာတွင် စင်ကာပူသတင်းကို လေလှိုင်းသံမှ ကြားလာရလေ၏။

“ယနေ့နံနက် ၁၀ နာရီအချိန်တွင် မိုးပျံခံတပ် ဖုံးကြဲလေယာဉ်ကြီး အစင်းသုံးဆယ်က စင်ကာပူရေကြောင်းခံတပ်မြို့ကြီးကို ဖုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြောင်း”

“ဂျပန် ဖုံးကြဲတိုက်လေယာဉ်များက မဟာမိတ်တို့၏ ဖုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးများကို တက်ရောက်တိုက်ခိုက်သည်တိုင်အောင် မဟာမိတ် ဖုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးများသည် တစ်စင်းမျှ အပျက်အစီး အထိအခိုက်မရှိဘဲ အခြေခံစခန်းသို့ ကောင်းမွန်စွာ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြကြောင်း”

စင်ကာပူကို လာရောက်တိုက်ခိုက်သော မဟာမိတ် ဖုံးကြဲလေယာဉ်များ၏ အခြေခံစခန်းသည် အိန္ဒိယ၌ရှိကြောင်း၊ ဂျပန်အသံလွှင့်ဌာန ကြေညာချက်တွင် ဖော်ပြထားလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဤကဲ့သို့ အသံဖမ်းယူရရှိနေသည်တိုင် ကျွန်မတို့မှာ နိုင်နမို

မရှိသေးပါ။ မော်တော်ကား ဘက်ထရီအိုးများကို ဓာတ်အားသွင်းရန် အလှည့်ကျ ပြန်၍ပို့ပေးနေရပါ၏။

သို့ရာတွင် အောင်မြင်မှု၏အစကိုရလာသောအခါ နောက်ဆက်တွဲအောင်ပွဲ များက ဆင့်လျက်။

ပထမဆုံးသတင်းလွှာကို ဖြန့်ဝေလိုက်သည်။

ဓာတ်အားသွင်းပြီးသား ဘက်ထရီအိုးများ ကျွန်ုပ်တို့စခန်းသို့ အစီအရံ ရောက်လာ၏။ မိုးရေနှင့် ဆက်ဆံမှုများကိုလည်း လိုသလောက် ရလာသည်။

ဘက်ထရီအိုးများမှာ မော်တော်ကားများမှ အဟောင်းများဖြစ်ရာ ဓာတ်အား သွင်း၍ ရပါသော်လည်း ကြာရှည်မခံ။

ထို့ကြောင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် ခေါင်းစဉ်သတင်းလောကကိုသာ ဖမ်းယူနိုင် သည်။ ဓာတ်အားကုန်နေလျှင် ခေါင်းစဉ်သတင်းကိုပင် ဖမ်း၍မရနိုင်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဝါယာလက်စခန်းတွင် နားထောင်သည့် 'ခေါင်းစွပ်နားခွက်' (ဟက်ဒ်ဖုန်း)ကလည်း တစ်စုံသာရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ ခေါင်းစွပ်နားခွက်တပ်ထားသူက သတင်းကိုနားထောင်ရင်း ပါးစပ်ကပြောသည်ကို အခြားတစ်ယောက်က သုတ်သုတ်ပျာပျာ လိုက်၍ရေးမှတ် ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့က ကြားသိရသည့်သတင်းအားလုံးကို စုပေါင်းလျက် တစ်ပတ် လျှင် တစ်ကြိမ် သတင်းကောက်နုတ်ချက်များ ထုတ်ဝေသည်။ ဤသတင်း ကောက်နုတ်ချက် သတင်းလွှာကို တရုတ်၊ မလေးဘာသာများသို့ ကျွမ်းကျင်သူ များက ထပ်ဆင့်ပြန်ဆိုကာ ဖြန့်ဝေသည်။

ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ရဲဘော်လင်းဘိုစိန်ထံမှ ကျွန်ုပ်တို့ထံ စာတစ် စောင် ရောက်လာလေသည်။

မလေးနိုင်ငံတောင်ပိုင်း ဂျီဟိုနယ်သို့ ဗြိတိသျှစစ်ထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ သား ၃ ယောက် ရောက်ရှိလာကြောင်း၊ ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့်ပင် လာသည်ဟု ယူဆရကြောင်း၊ ထိုအဖွဲ့ထံသို့ ကျွန်ုပ်တို့ပေးပို့လိုသောသတင်းကို ပို့ပေးမည်ဖြစ် ကြောင်း စာတွင် ရေးသားထား၏။

“မကြာမီ သတင်းများကို အသံလွှင့်စက်ဖြင့် ပို့နိုင်တော့မည်။ ကိုလံဘို ဌာနချုပ်က ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ထုတ်လွှင့်ပေးပို့မည့် သတင်းများကို ဖမ်းယူရန်

အပြုအမူအားလုံးကို အသံလွှင့်စက်ဖြင့် ပို့နိုင်တော့မည်။ ကိုလံဘို ဌာနချုပ်က ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ထုတ်လွှင့်ပေးပို့မည့် သတင်းများကို ဖမ်းယူရန်

အပြုအမူအားလုံးကို အသံလွှင့်စက်ဖြင့် ပို့နိုင်တော့မည်။ ကိုလံဘို ဌာနချုပ်က ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ထုတ်လွှင့်ပေးပို့မည့် သတင်းများကို ဖမ်းယူရန်

အပြုအမူအားလုံးကို အသံလွှင့်စက်ဖြင့် ပို့နိုင်တော့မည်။ ကိုလံဘို ဌာနချုပ်က ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ထုတ်လွှင့်ပေးပို့မည့် သတင်းများကို ဖမ်းယူရန်

အသံပြင်ထားစေလိုပါသည်။ ဤသတင်းကို ကိုလံဘိုဌာနချုပ်သို့ အရောက် ထပ်ဆင့်ပေးပို့ပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။”

ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်က အထက်ပါအတိုင်း စာရေး၍ လင်ဘိုစိန်ထံ ဆက်သား ဖြင့် အပေးခိုင်းလိုက်လေ၏။

ဇန်နဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် မိုးပျံ့ခံတပ် မဟာမိတ်လေယာဉ်ကြီးများ မလေးနိုင်ငံ အနောက်မြောက်ဘက်ပိုင်းသို့ ဦးတည်၍ ပျံသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ကြရသည်။

ဤနေ့တွင်ပင် ဒိုင်နမိုအသစ်တစ်လုံးနှင့် ပြင်ရန်ပေးထားသော ဒိုင်နမို တစ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့စခန်းသို့ ရောက်လာ၏။

ပြင်ရန်ပေးထားသော ဒိုင်နမိုမှာ ပြင်ပြီးသော်လည်း သုံး၍မရ။ ဒိုင်နမို အသစ် ဆိုသည်မှာလည်း တကယ်အသစ်မဟုတ်။ မော်တော်ကားတစ်စီးမှ ပြုတ်ယူလာသော ဒိုင်နမိုသာဖြစ်သည်။

အတော်ပင်ပြုပြင်မှ သုံး၍ရမည်အခြေအနေတွင် ရှိနေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘက်ထရီအိုးများကို ဓာတ်အားသွင်း၍ ရရေးကိုသာ ဦးတည်၍ ကြိုးစားကြရလေ၏။

ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခေါင်းစဉ်သတင်းကိုရော၊ အသေးစိတ် သတင်းကိုပါ ဖမ်းယူနိုင်သည့် ဘက်ထရီဓာတ်အား အခြေအနေရှိနေပြီ။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့က ပြန်၍ အသံလွှင့်နိုင်သည့်အဆင့်သို့ မရောက်နိုင်သေး။ ဂျင်မီမှာ ကျွမ်းကျင်သည့် အင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဘီ ၂ အမျိုးအစား ရေဒီယိုကို ကိုင်ဖူးမည်ထေးစွ၊ မြင်ပင်မမြင်ဖူးသဖြင့် အခက် အခဲတွေ့နေရ၏။

သို့သော် ဂျင်မီနှင့် ရေဒီယိုအော်ပရေတာ လီချာယင်တို့ နှစ်ယောက်ပေါင်း ဉာဏ်ဖြင့် ဒိုင်နမိုအပျက်နှစ်ခုမှ ဒိုင်နမိုအကောင်းတစ်ခု ရအောင် နေ့ရောညပါ ကြိုးစားနေကြသည်။

ဤသို့ကြိုးစားနေသည့်အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့က အော်လ်အိန္ဒိယရေဒီယိုမှ အသံလွှင့်ချက်ကိုပင် ဖမ်းယူနိုင်သည့်ဓာတ်အားမရှိ။

ကျွန်ုပ်တို့ရေဒီယိုသည် ၂၁ ရက်မျှကြာအောင် အသံတိတ်နေခဲ့ရလေသည်။ ဘက်ထရီအိုးများတွင် ဓာတ်အားသွင်း၍ရသည့်အချိန်၌ ပြင်ပကဟော

အပြုအမူအားလုံးကို အသံလွှင့်စက်ဖြင့် ပို့နိုင်တော့မည်။ ကိုလံဘို ဌာနချုပ်က ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ထုတ်လွှင့်ပေးပို့မည့် သတင်းများကို ဖမ်းယူရန်

အပြုအမူအားလုံးကို အသံလွှင့်စက်ဖြင့် ပို့နိုင်တော့မည်။ ကိုလံဘို ဌာနချုပ်က ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ထုတ်လွှင့်ပေးပို့မည့် သတင်းများကို ဖမ်းယူရန်

အပြုအမူအားလုံးကို အသံလွှင့်စက်ဖြင့် ပို့နိုင်တော့မည်။ ကိုလံဘို ဌာနချုပ်က ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ ထုတ်လွှင့်ပေးပို့မည့် သတင်းများကို ဖမ်းယူရန်

သတင်းများကို ပြန်၍ ကြားသိကြရပြန်၏။
 မဟာမိတ်တပ်များ လူစုံကျွန်းပေါ်သို့ တက်ရောက်နေပြီ။
 ကျွန်မတို့သည် ၁၅ မိနစ်ခန့်ကြာအောင် သတင်းဖမ်းယူ နားထောင်နိုင်
 ရန် ၃ နာရီကြာမျှ ဂျင်နရေတာကို ခြေဖြင့်နှင်း၍ လှည့်ပေးနေရလေသည်။
 ဇန်နဝါရီလ ကုန်ခါနီးတွင် ဒိုင်နမိုအပျက်နှစ်လုံးမှ အကောင်းတစ်လုံး
 ဖြစ်လာသည်။ ဘက်ထရီအိုးများကို ဓာတ်အားများကောင်းစွာ သွင်းပေးလာနိုင်
 တော့၏။

၁၉၄၅ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့သည် ကိုလံဘိုဌာနချုပ်
 သို့ ပထမဦးဆုံး အသံလွှင့် သတင်းပေးပို့နိုင်ခဲ့လေသည်။
 အင်ဂျင်နီယာဂျင်မီနှင့် ဝိုင်ယာလက်အော်ပရေတာ လီချူယင်တို့၏ မနား
 မနေကြီးပမ်းချက်ကြောင့် ကျွန်မတို့သည် အချက်ပြ ဆက်သွယ်ရေးအောင်ပွဲကို
 ပထမအဆင့်အနေဖြင့် ဆင်နွှဲနိုင်ခဲ့လေပြီ။

[၁၆]

ကျွန်မတို့သည် ကိုလံဘိုဌာနချုပ်နှင့် အချက်ပြဆက်သွယ်ရေး လုပ်နိုင်ပြီ။
 ကျွန်မတို့စခန်းမှ ပေးပို့သည့်သတင်းများကို ကိုလံဘိုဌာနချုပ်က ကောင်း
 စွာဖမ်းယူ လက်ခံရရှိနိုင်သလို ကိုလံဘိုဌာနချုပ်မှ ပေးပို့သည့် သတင်းများကို
 လည်း ကျွန်မတို့က တိကျစွာ ဖမ်းယူလက်ခံ ရရှိနေလေပြီ။
 တစ်နေ့လျှင်နှစ်ကြိမ် အသံလွှင့် အသံဖမ်းနိုင်ရန် အင်ဂျင်နီယာ ဂျင်မီ၊
 ဝိုင်ယာလက်အော်ပရေတာ လီချူယင်နှင့်တကွ စခန်းရှိ ရဲဘော်အားလုံးပင်
 တစ်နေ့လုံး အလုပ်လုပ်ကြရ၏။
 ဒိုင်နမိုကို နေ့စဉ်ပြင်နေရသည်။ ဘက်ထရီအိုးများကို နေ့စဉ် ဓာတ်အား
 သွင်းပေးနေရသည်။ ဂျင်နရေတာကို ခြေဖြင့် စက်ဘီးနှင်းသလို နင်းနေရသည်။
 ကိုလံဘိုဌာနချုပ်နှင့် အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးလုပ်၍ ရလာသောအခါ
 ကျွန်မတို့တွင် ဆောင်ရွက်ရမည့် အဓိကတာဝန်သုံးရပ် ပေါ်လာ၏။
 ၁။ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေးလွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ် ကိုယ်စားလှယ်
 တစ်ဦးနှင့် လုပ်ငန်းအစီအစဉ်များ ဆွေးနွေးရေးဆွဲရန်။
 ၂။ ကိုလံဘိုဌာနချုပ်သို့ ကျွန်မတို့ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့မှ ကိုယ်စားလှယ်

တစ်ဦး စေလွှတ်ရန်။

၃။ လေယာဉ်ဖြင့် ရိက္ခာလာရောက်ချပေးသည်ကို ယူရန်။
 လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်အချိန်က ကျွန်မတို့သည် မလေးပြောက်
 ကျား ဗဟိုအဖွဲ့ချုပ်နှင့် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး မလေးလွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်မှ
 'မှူးချုပ်'နှင့် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း သဘောတူချက်များ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်ကို မှတ်မိကြ
 ပါလိမ့်မည်။

ယခုအချိန်ရောက်မှ ကျွန်မတို့သည် အဆိုပါသဘောတူချက်များကို ကျွန်မ
 တို့ဘက်မှ လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်နိုင်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်
 လိုအပ်ချက်များကို ထပ်မံညှိနှိုင်းသင့်သည်ဟု ယူဆမိကြပါသည်။

ကိုလံဘိုဌာနချုပ်သည် ကျွန်မတို့နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့များအနေဖြင့် ဆောင်ရွက်
 ချက်များကို အနည်းအကျဉ်းသာ သိရသေးသည်။

နောက်ထပ်ရောက်ရှိလာသည့် ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်တို့အဖွဲ့နှင့် ပူးပေါင်းကာ
 လုပ်ရမည့်အစီအစဉ်နှင့် ဌာနချုပ်ကပေးနိုင်မည့် အကူအညီများကိုလည်း ညှိနှိုင်း
 ရန် လိုနေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကိုလံဘိုဌာနချုပ်သို့ အနည်းဆုံး ကိုယ်စားလှယ်နှစ်ဦး လွှတ်သင့်
 သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြ၏။

ကျွန်မတို့တွင် ရိက္ခာ၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ ဆေးဝါးမှအစ အကျိုးအဝတ်
 အစားများ၊ စောင်များပါ ချို့တဲ့လျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် လေကြောင်းမှ
 လာရောက်ချပေးသည့် ပစ္စည်းများကို လက်ခံရယူရန်လည်း အရေးကြီးနေလေ
 သည်။

ကိုလံဘိုဌာနချုပ်နှင့် ဝိုင်ယာလက်အားဖြင့် အဆက်အသွယ် ရပြီးနောက်
 ပထမဆုံးရောက်လာသည့် သတင်းများတွင်...

ဗိုလ်ကြီးအော်စကော၊ ဒုဗိုလ်အာသာနှင့် ကျွန်မတို့အား ဒီအက်စ်အိုခေါ်
 စစ်မှုထမ်းကောင်း ထူးချွန်ဆုပေးအပ်ကြောင်း ပါရှိလာသဖြင့် ကျွန်မတို့မှာ
 ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း ဖြစ်မိကြရ၏။

ဝမ်းနည်းမိခြင်းမှာ စစ်မှုထမ်းကောင်းထူးချွန်ဆုရရှိသူတစ်ဦးဖြစ်သော ဒုဗိုလ်
 အာသာသည် ကျွန်မတို့ မော်တော်ကားဖြင့်အလာ တိုက်ပွဲဖြစ်၍ ကျဆုံးသွားခဲ့ရ
 သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဒုတိယရောက်လာသည့် သတင်းများတွင် လေထီးဖြင့် လူ ၄ ယောက်၊ လက်နက်ရိက္ခာ အများအပြားကို တစ်ပတ်အတွင်း ချပေးမည်ဟု ဖော်ပြထားလေ၏။

တစ်ပတ်အတွင်းဆိုသည်မှာ ကျွန်မတို့အဖို့ မြန်ဆန်လွန်းသည်။ ကျွန်မတို့သည် ပက်ဆစ်ရန်သူများ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည့်အကြားတွင် နေရသူများဖြစ်သည်။ လေထီးဖြင့်ဆင်းလာသော လူ ၄ ယောက်နှင့် လေထီးဖြင့်ချပေးသည့် လက်နက်ခဲယမ်းများ ရန်သူ့လက်ထဲသို့ ရောက်သွားခဲ့သော်...

လေထီးဖြင့် လူဆင်းရန်၊ လေထီးဖြင့် ရိက္ခာချရန် မြေအကျယ်အဝန်းနှင့် မြေအနေအထား၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး၊ သိုဝှက်ရေး... စသော ပြဿနာများကလည်း တစ်ပြုတစ်ခေါင်း။

ထို့ကြောင့် လေထီးဖြင့်လူဆင်းရန်၊ ရိက္ခာချပေးရန်ကိစ္စကို ဆယ့်ငါးရက်ခန့် ရွှေ့ဆိုင်းထားလိုက်ရ၏။

ဤရက်များအတွင်း ကျွန်မတို့က ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်ရပေမည်။ လေထီးဖြင့် လူဆင်းရန်နှင့် လေထီးဖြင့် ပစ္စည်းများချပေးရန်ကိုက် ၁၀၀ ကျယ်၍ ကိုက် ၃၀၀ ရှည်သော မြေအကျယ်အဝန်း လို၏။

ဤအတိုင်းအတာမှာ အနည်းဆုံးသတ်မှတ်ချက်သာ ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံးသတ်မှတ်ချက် ကွင်းပြင်ကိုပင် ရှာရန်မလွယ်။ ရှာရန်မလွယ်ဟု ဆိုခြင်း၌ ကွင်းပြင်များမရှိဟု ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်ပါ။ ရန်သူက လာရောက်တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုနိုင်သည့် အချက်ကိုသာ ပြောလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤကွင်းပြင်မျိုးကို သတ္တုတွင်းဟောင်းဒေသများ၌ တွေ့နိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် တစ်ဖက်က မော်တော်ကားလမ်းနှင့် နီးနေ၏။ လူနှင့် ပစ္စည်းများကို လေထီးဖြင့် ချပေးနေစဉ် ရန်သူများ မော်တော်ကားဖြင့် ရောက်လာခဲ့လျှင်...

ကျွန်မတို့မှာရှိသည့်လက်နက်က နည်းနည်း၊ ခဲယမ်းများကလည်း မြေအောက်တွင် မြှုပ်ထားခဲ့ရသည့်အချိန် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ စိတ်မချရ။

လူနှင့်ပစ္စည်းများကို လေထီးဖြင့်ချပေးရန် လမပြည့်မီ ၄ ရက်နှင့် လပြည့်နေ့ည၊ လပြည့်ပြီး ၄ ရက်အတွင်း တစ်ညည။

သို့ဖြင့် ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၆ ရက်နေ့ညကို သတ်မှတ်သဘောတူလိုက်ကြ၏။ လူဆင်းသက်ရန်နှင့် ပစ္စည်းချပေးရန် မော်တော်ကားလမ်းနှင့် ၅ မိုင်

အကွာရှိ သတ္တုတွင်းဟောင်းဒေသမှ ကွင်းပြင်ကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။

မြေက ညီသည်။ သဲဆန်သည်။ အနီးအနားတွင် တောင်များ ကင်းရှင်းသည်။ ချွတ်ယွင်းချက်တစ်ခုမှာ စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခုက ကွင်း၏တစ်ဖက် အဆုံးနားတွင် ဖြတ်၍ စီးနေခြင်းပင်။

ကျွန်မတို့က စစ်ရေးစစ်ရာနှင့် ပတ်သက်၍ ခေတ်မီမီ ကျွမ်းကျင်သော ဥရောပတိုက်သားတစ်ယောက်နှင့် ဝိုင်ယာလက်အော်ပရေတာတစ်ယောက် ပို့ပေးပါဟု မေတ္တာရပ်ခံသည်။

ဝိုင်ယာလက်အော်ပရေတာမှာ ကျွန်မတို့စခန်း၌ရှိသော လီချျရင်ကို ကူညီရန်တည်း။

ကိုလံဘိုဌာနချုပ်က 'လစ်ဘရေတာ' လေယာဉ်နှစ်စင်းဖြင့် ဥရောပတိုက်သား သုံးယောက်၊ တရုတ်အမျိုးသားတစ်ယောက်၊ လက်နက်ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာ၊ ဆေးဝါး၊ အဝတ်အထည် တန်ချိန် ၂ တန် ချပေးမည်ဟု ကတိပြုသည်။

ရဲဘော်လင်ဘိုစီနိုသည် ဒေသဆိုင်ရာဌာနချုပ် ဆွေးနွေးပွဲသို့ တက်ရောက်ရန်သွားရင်း ကျွန်မတို့စခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသေးသည်။

ဆန်ဂိရိပွတ်ဒေသတွင် ဥရောပတိုက်သားနှစ်ယောက်နှင့် တရုတ်အမျိုးသားလေးယောက်တို့ လေထီးဖြင့်ဆင်းလာကြောင်း၊ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တပ်သားများ လေထီးဖြင့်ဆင်းသည့်နေရာသို့ မကြာမီရောက်လာကြောင်း၊ သို့သော် ပြောက်ကျားတပ်သားများက ထိုဥရောပတိုက်သားနှစ်ယောက်နှင့် တရုတ်အမျိုးသားလေးယောက်ကို အချိန်မီ လုံခြုံရာသို့ ပို့ပေးနိုင်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။

ထိုလေထီးဆင်းအဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက ကျွန်မတို့ထံ စာတိုကလေး တစ်စောင်ရေး၍ မိတ်ဆက်လိုက်သည်ကိုလည်း ဖတ်ကြရ၏။

'လစ်ဘရေတာ' ခေါ် 'လွတ်မြောက်စေသူ' လေယာဉ်နှစ်စင်းဖြင့် လူနှင့် ပစ္စည်းများ လာရောက်ချပေးမီ ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာသတင်းကောင်းများ ထပ်လောင်း၍ ကြားရပြန်သည်။

"မဟာမိတ် ရုရှတပ်များက ဘုဒါပက်စ်ကို သိမ်းယူလိုက်ပြီးနောက် ဂျာမနီနိုင်ငံ ဘာလင်မြို့တော်နှင့် ၁၅ မိုင်အကွာသို့ ချီတက်ရောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်း"

"မဟာမိတ် အမေရိကန်တပ်များသည် ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်းစုများကို ပြန်လည်

သိမ်းယူလိုက်ပြီ။ အိုင်အိုဂျီမားကျွန်းပေါ်သို့ တက်ရောက်တိုက်ခိုက်နေကြပြီ။

“မြန်မာပြည်အနောက်ဘက်ကမ်းရိုးတန်း ရခိုင်ကမ်းမြောင်းဒေသရှိ စစ်တွေ မြို့တည်ရှိရာ ကျွန်းပေါ်သို့ မဟာမိတ် ဗြိတိသျှတပ်များ တက်ရောက်တိုက်ခိုက် နေကြပြီဖြစ်ကြောင်း။”

ကြားသိနေရသည့် သတင်းများအရ ဥရောပစစ်မျက်နှာမှ စစ်ပွဲမှာ မကြာ တော့သောအချိန်တွင် ပြီးဆုံးတော့မည်ဟု ကျွန်မတို့ ခန့်မှန်းမိကြ၏။

မလေးတိုက်ပွဲစဉ်တွင် မဟာမိတ်တပ်များ အထူးသဖြင့် ဗြိတိသျှတပ် များ၏ လက်သံပြောင်ပြောင်ကို လအနည်းငယ်အတွင်း ကြားကြရပေတော့ မည်။

ကျွန်မတို့သည် လေထီးဖြင့်ဆင်းလာမည့်လူနှင့် လေထီးဖြင့် ချပေးမည့် ပစ္စည်းများကို ကြိုဆိုလက်ခံရန် အစီအစဉ်များကို အသေးစိတ်ပြုလုပ်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။

‘လစ်ဘရေတာ’လေယာဉ်မှ လေသူရဲက လူနှင့် ပစ္စည်း ချရမည့်နေရာကို အလွယ်တကူမြင်နိုင်အောင် ပြုလုပ်ထားသည်။

အင်္ဂလိပ်စာသုံး ‘တီ’ (T)ပုံသဏ္ဍာန် ပေါ်လာအောင် မြေပြင်မှ မီးဖိုပေး ထားမည်။ မီးကို လေယာဉ်သံကြားမှ စ၍ထွန်းညှိရမည်။

တန်ချိန် ၂ တန်မျှ အလေးချိန်ရှိသည့် ပစ္စည်းများကို သယ်ယူရန် အထမ်း သမား ၁၀၀ ကို ဇယားချ၍ သတ်မှတ်ထားသည်။

ကျွန်မတို့ ‘တောင်ဆိတ်စခန်း’အောက်ဘက်ရှိ ပြောက်ကျားစခန်းမှ ရဲဘော် ၅၀၊ ကျွန်မတို့စခန်းမှ ရဲဘော် ၃၀ နှင့် ဆက်ကိုင်အမျိုးသား ၂၀။

အထမ်းသမား ၄ ယောက်လျှင် သေတ္တာကြီးတစ်လုံးစီ။
ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၆ ရက်နေ့သို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာသည်။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က ကျွန်မတို့တောင်ဆိတ်စခန်းသို့ ရောက်မလာသေး။ ကျွန်မတို့စခန်းတောင်ဘက်ရှိ စခန်းမှ အထမ်းသမား ရဲဘော် ၅၀ ရမည်ဟု ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က ကျွန်မတို့အား ခရီးမထွက်မီ ကတိပေးထားခဲ့သည်မဟုတ်လား။

ကျွန်မတို့က လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ရဲဘော်အယန်းအား အထမ်းသမားကိစ္စ ကို ပြောပြကြ၏။ ရဲဘော်အယန်းက သူ့တွင် အထက်မှ အမိန့်မရဘဲ လုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိဟု ဆိုနေလေသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၅ ရက်နေ့ ညနေတွင် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်ထံမှ ညွှန်ကြားစာ ရောက်လာ၏။ သည်တော့မှ အထမ်းသမားပြဿနာ ပြေလည်သွားတော့၏။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၆ ရက်နေ့ လင်းရောင်ခြည်ပျို့လာသည်။

ကျွန်မတို့စခန်းတွင် စုဝေးရောက်ရှိနေသော အထမ်းသမား ၁၀၀ တပ်ကြီး က လူနှင့်ပစ္စည်း ချပေးမည့် ကွင်းပြင်သို့ ထမ်းပိုးများ၊ ကြိုးများ၊ ကြိမ်များ၊ တောင်းများဖြင့် တပျော်တပါး ချီတက်သွားကြ၏။

အထမ်းသမားများတွင် အမျိုးသမီးရဲဘော်များက သုံးဆယ်ခန့် ပါလာ သည်။

မိုလ်ကြီးအော်စကာမှာ ငှက်ဖျားမိထားသဖြင့် လမ်းကောင်းစွာ မလျှောက် နိုင်သေး။ သို့ဖြစ်၍ စခန်းစောင့်နှင့် စခန်းလုံခြုံရေးတာဝန်ကို ယာယီယူထားရ လေသည်။

ကျွန်မတို့ အမျှော်ကြီးမျှော်ခဲရသည့်ညသို့ ရောက်လာပါပြီ။ ညသည် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ကောင်းကင်တွင် မိုးတိမ်များက ပြေးလွှားကစားနေကြသည်။ လမင်း၏ အရောင်က ထွန်းပြောင်လိုက် မှောင်သွားလိုက်။

သို့ရာတွင် ကြာရှည်မှောင်၍နေခြင်းတော့မရှိ။ လူနှင့် ပစ္စည်း ချပေးမည့်အချိန်ကို ၁၂:၀၀ နာရီဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

ကွင်းပြင်ပေါ်သို့ လူစုလူဝေးနှင့်ရောက်နေသော ကျွန်မတို့က နားတစွင့်စွင့်။ ည ၁၂ နာရီသာ ထိုးသွားသည်။ လေယာဉ်သံ မကြားရ။

ကျွန်မတို့က စိတ်မပျက်ဘဲ ရွဲနှင့်စောင့်နေကြ၏။
၁၃:၀၀ နာရီ...
လေယာဉ်သံ မကြားရ။

၁၄:၀၀ နာရီ...
ကျွန်မတို့က စိတ်ပျက်စပြုလာပြီ။

၁၄:၂၀ နာရီ...
စိတ်အပျက်ကြီးပျက်ကာ ပြန်ကြတော့မည်ဟု ဟန်ပြင်နေဆဲမှာပင် ကမ်းခြေ

ဘက်မှ တက်လာသည့် လေယာဉ်သံကို သဲ့သဲ့မျှ ကြားလိုက်ရလေသည်။ လေယာဉ်သံသည် ကျယ်လာလိုက်၊ တိုးသွားလိုက်၊ ပြန်၍ ကျယ်လာလိုက်

ဖြစ်နေ၏။

ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်က မီးဖိုရုံနဲ့ တာဝန်ပေးထားသူအား စုပြီး ပုံပြီး စနစ်တကျ ပြင်ထားသော ထင်းပုံများကို မီးတိုဟု အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ကွင်းပြင်၏ အလျားသည် ကိုက် ၅၀၀ ခန့်ရှိရာ ကိုက် ၁၀၀ အကွာတွင် မီးဖိုတစ်ဖိုစီ။ မီးဖို ၅ ဖို။

ကွင်းပြင်၏အနံ့သည် ကိုက် ၁၀၀ ကျော်။ ထို့ကြောင့် ကိုက် ၅၀ အကွာ တွင် မီးဖိုတစ်ဖို။ မီးဖိုနှစ်ဖို။

အလျားလိုက် အနံ့လိုက်ဖိုထားသော မီးဖိုများကို အင်္ဂလိပ်စာလုံး 'တိ' (T)ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်အောင် ဖန်တီးထား၏။

တည်းညှိတောက်နေသော ထင်းမီးပေါ်သို့ သက်ငယ်များကို ထိုးထည့်ပေး လိုက်သည်။

မြေပြင်တွင် မီးရောင်က တထိန်ထိန်။ ကောင်းကင်၌ လရောင်က တလင်းလင်း။

ကျွန်မတို့ ဝမ်းသာလွန်း၍ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေကြ၏။

ပရတ်မြစ်အတိုင်း ဆန်၍တက်လာသော လစ်ဘရေတာ လေယာဉ်ကြီး တစ်စင်းသည် မီးရောင်ရှိရာ ကွင်းပြင်ထက်သို့ ဦးတည် ပျံဝဲလာသည်။

အင်ဂျင်နီယာဂျင်မီက ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ လက်နှိပ် ဓာတ်မီးဖြင့် ကြိုတင်အသိအမှတ်ပြုထားသည့် အချိန်အချက်စာလုံးကို ထိုးပြ နေ၏။

လရောင်တွင် လစ်ဘရေတာလေယာဉ်ကြီးသည် မဟာဆန်လှပါဘိခြင်း။

လေယာဉ်သည် ကျွန်မတို့ခေါင်းပေါ်တွင် တစ်ပတ်ပျံဝဲလိုက်၊ ပြီးနောက် ဒုတိယအချိ ဝဲ၍လာပြန်သည်။

ခဏအကြာတွင် လေယာဉ်နောက်ပိုင်းဘက်မှ အဖြူလုံးလေး လေးလုံး ဆင်းသက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။

ထိုအဖြူလုံးကလေးများသည် မှီပွင့်ဖြူဖြူကြီးများလို ဖြစ်သွားကာ တအိအိ ယိမ်းထိုးလျက် တဖြည်းဖြည်း အောက်ဘက်သို့ လျောကျလာ၏။

လေထီးတွင် တွဲလောင်းခို၍ လိုက်ပါလာသည့် မည်းမည်းသဏ္ဍာန်လေးခု ကို လရောင်တွင် မြင်နေရလေသည်။

လေထီးဖြင့်ဆင်းလာသူ ၄ ယောက်အနက် သုံးယောက်က သံပြင်ပေါ် ကျကာ တစ်ယောက်က စမ်းချောင်းထဲသို့ ကျသွား၏။

ဗိုလ်မှူးအဆင့်ရှိ ဟင်နာနှင့် ဟယ်ရီဆင်။ ဝါယာလက် အော်ပရေတာများ ဖြစ်ကြသော တပ်ကြပ်ကြီး ဟမ်ပလီမင်းနှင့် ချောင်။

လေထီးဖြင့် ဆင်းလာသူများအား ကျွန်မတို့က လုံခြုံသည့်နေရာသို့ ခေါ်သွားစဉ် လေယာဉ်ပေါ်မှ လက်နက်ခဲယမ်း၊ ဆေးဝါးပစ္စည်းများ တစ်သေတ္တာ ပြီး တစ်သေတ္တာ လေထီးဖြင့် ကျလာလေသည်။

မကြာမီပင် 'လစ်ဘရေတာ'လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်း နောက်ထပ် ရောက် လာ၏။ ထိန်ထိန်သာနေသောလရောင်တွင် လေထဲ၌ တအိအိ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှား ၍ ကျလာသည့် လေထီးများကို ကြည့်ရသည်မှာ မျက်စိအရသာရှိလှသည်။

လေထီးဖြင့်ချပေးသည့် သေတ္တာကြီးများမှာ ကြီးလည်းကြီး၊ လေးလည်း လေးလှရာ အထမ်းသမား ၆ ယောက်ပင် ထမ်း၍မနိုင်။

ထို့ကြောင့် သေတ္တာများကိုဖွင့်ကာ ပါသည့်ပစ္စည်းများကို တောထူသည့် နေရာတွင် ချက်ချင်းဝှက်ထားရတော့၏။ အချို့ပစ္စည်းများနှင့် လက်နက်ခဲယမ်း၊ ဆေးဝါးများကိုမူ ကျွန်မတို့ တောင်ဆိတ်စခန်းသို့ သယ်ယူနေကြလေပြီ။

ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့၊ နံနက် ၆ နာရီတွင် ကျွန်မတို့သည် လေယာဉ်မှ လူနှင့် ပစ္စည်းများ ချပေးသည့် အရိပ်လက္ခဏာ တစ်စွန်းတစ်စမျှ မကျန်ရအောင် ခြေရာလက်ရာများကို ဖျောက်ဖျက်လျက် ကျွန်မတို့စနန်းရှိရာသို့ ချီတက်လာနိုင်ကြသည်။

စခန်းသို့ရောက်သွားသောအခါ စခန်းစောင့်တာဝန်ကို ယာယီယူထားရ သည့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၏ လက်ရာကို တွေ့ရတော့၏။

ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ခုံရှည်ပေါ်တွင် ဆေးပုလင်းများ၊ ဝက်နံကင်၊ စည်သွတ်ဘူးများ၊ ဒီနံခဲ၊ သစ်သီး၊ ယိုဘူးများ...

စီးကရက်ဆေး၊ စီးကရက်၊ ဆေးတံဆေး၊ စစ်ဝတ်စုံအသစ်များ၊ ရှူးဖိနပ် များ၊ စာအုပ်များ...

ကျွန်မတို့စခန်းတစ်ခုလုံး စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကဲ့သို့ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်... ဝင်ချင်စတာကာခိုင်များကလည်း စိတ်တက်ကြွစရာ၊ ကိုင်၍ပေါ့သည်။ ပစ်၍ကောင်းသည်။ တောထဲတွင် အကောင်းဆုံးလက်နက်တစ်ခု။

ကိုလံဘိုဌာနချုပ်မှ ပေးလိုက်သည့် စာများတွင် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာ၊ ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်တို့အား ဗိုလ်မှူးများအဖြစ် ရာထူးတိုးတက် ခန့်ထားလိုက်ကြောင်း ပါရှိသဖြင့် ပို၍ပျော်ကြသည်။

တောထဲတွင်နေရသူများအဖို့ ငှက်ဖျားရောဂါကို ကာကွယ်နိုင်၊ တိုက်ဖျက်နိုင်သော ဆေးပြားအသစ် ပေါ်လာပြီ။

မက်ဖာကရင်...

ဆေးပြားကလေးက အဝါရောင်၊ ဤဆေးပြားကလေးကို တစ်နေ့ တစ်လုံးကျ စားထားလျှင် ငှက်ဖျားမတိုးနိုင်။ ငှက်ဖျားရောဂါကို ခံစားနေရလျှင်လည်း ဤဆေးကို မှန်မှန်သောက်ခြင်းဖြင့် ပျောက်ကင်းသည်။

ဆေးပြားကလေးက ဝါထိန်နေသကဲ့သို့ စားသုံးသူ၏ အရေပြားကလည်း ဝါထိန်လာသည်။ ဤတစ်ချက်သာ အပြစ်ဟူ၍ ပြောစရာ။

ကျွန်မတို့အဖို့ အစားကောင်း အသောက်ကောင်းများ စားကာ ဆေးစွမ်းကောင်းများကို မှီဝဲရသဖြင့် ကျန်းမာရေးပြည့်ဖြိုးလာကြ၏။

ယခင်က သုံးနာရီကြာအောင် တက်ခဲ့ရသည့် တောင်တစ်လုံးကို ယခု တစ်နာရီအတွင်း တက်နိုင်လာကြပြီ။

ကျွန်မတို့သည် လူသစ်၊ စိတ်သစ်၊ ခန္ဓာသစ် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဖက်ဆစ်ရန်ကို တွန်းလှန်နေကြသော ကျွန်မတို့၏ ပြောက်ကျားရဲဘော်များကိုကား မမေ့ပါ။

တပ်ကြပ်ကြီးဟမ်ပလီမင်းသည် ကျွန်မတို့ တောင်ဆိတ်စခန်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် သုံးရက်အကြာတွင် သူနှင့်အတူ ယူဆောင်လာခဲ့သည့် ရေဒီယိုအသံလွှင့် အသံဖမ်းစက်ကိရိယာ အစုံအလင်ဖြင့် တပ်ဆင်ဖွင့်လှစ်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့အဖို့ ခြေဖြင့်နင်း၍လှည့်ရသည့် ဂျင်နရေတာကြီးကို အပင်ပန်းခံကာ တစ်လှည့်စီ လှည့်နေရန် မလိုတော့။

ဟမ်ပလီမင်းနှင့် ချောင်တို့ ယူဆောင်လာသည့် ဂျင်နရေတာမှာ ရေခွေးငွေ့ဖြင့် လည်၍ရသည်။

ရေခွေးငွေ့ဂျင်နရေတာ (စတင်းမီဂျင်နရေတာ)ဟု ခေါ်၏။

ဘွိုင်လာခေါ် ရေငွေ့အိုးအောက်မှ လက်ဖက်ရည်အိုးတည်သလို မီးထိုးပေးရန်သာဖြစ်သည်။ ရေငွေ့အိုးထဲမှ ရေများဆူလာလျှင် ထိုရေခွေးငွေ့အရှိန်ဖြင့်

ဂျင်နရေတာက လည်လာ၏။

လျှပ်စစ်ဓာတ်အားမရှိသော နေရာမျိုး၌ အသုံးပြုရန်အကောင်းဆုံး ပစ္စည်းတစ်ခု။

အချက်ပြဆက်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းများက တစ်နေ့တခြား ပို၍များလာသည်။ ဂျင်နရေတာကို တစ်နေ့လုံးလည်နေအောင် မီးထိုးပေးရသည်။

ညဘက်တွင်လည်း ညဉ့်နက်သည့်အထိ အလုပ်လုပ်ရ၏။

ဝိုင်ယာလက်အော်ပရေတာများဖြစ်သော လီချူရင်၊ ဟမ်ပလီမင်းနှင့် ချောင်တို့သုံးယောက်က နေ့မအား ညမအား အလုပ်များနေသည်။

ဗိုလ်မှူးအော်စကာတို့လူစုကလည်း စကားဝှက်ရေးရာ ကိုလံဘိုဌာနချုပ်မှ စကားဝှက်ဖြင့် ပေးပို့သော သတင်းများကို စကားပြေပြန်ရနှင့် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြရ၏။

ပြောက်ကျားများအား လက်နက်ခဲယမ်း မည်မျှပေးမည်။ မည်သည့်အမျိုးအစားကိုပေးမည်။ မည်သည့်ဒေသသည် စစ်ရေးအရ အချက်အချာ...စသော အချက်များကို ကိုလံဘိုဌာနချုပ်က မေးသည်။ ကျွန်မတို့က နယ်မြေဒေသကျွမ်းကျင်ထားသူများ ဖြစ်သည့်အတိုင်း ဌာနချုပ်မှ လိုအပ်ချက်များကို အဖြေပေးနေရ၏။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်နှင့် ချန်ပင်းတို့က ပြောက်ကျားရဲဘော်များအတွက် လစာမည်မျှပေးရမည်ဟု တောင်းဆိုခြင်းမပြု။ လစာပေးခြင်းကိုလည်း လက်မခံ။

သို့ရာတွင် ရိက္ခာအတွက် ထောက်ပံ့ကြေးကိုကား လက်ခံကြပါသည်။ သို့တိုင်အောင် မည်ရွှေ့မည်မျှဟု တောင်းဆိုခြင်းမပြုကြပါ။

ကိုလံဘိုဌာနချုပ်က တစ်လလျှင် ရိက္ခာအတွက် ထောက်ပံ့ကြေးငွေပေါင် ၃၀၀၀ ပေးရန် ရည်ရွယ်ထားလေသည်။

ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး မလေးလွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်သည် ယခုအချိန်၌ အမှတ်(၇) ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ကိုပင် ဖွဲ့စည်းပြီး ဖြစ်နေပြီ။

တပ်ဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လျှင် ဌာနချုပ်တစ်ခုစီရှိသည်။ ဌာနချုပ်တစ်ခုလျှင် ဆက်ဆံရေး အရာရှိတစ်ဦးစီပါသော ဆက်ဆံရေးအဖွဲ့ငယ် တစ်ဖွဲ့စီ ရေလွှတ်ပေးမည်ဟု ကိုလံဘိုဌာနချုပ်က အခြေခံအားဖြင့် အကြံပေးသည်။

တိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ ၇ ဖွဲ့အတွက်လည်း မဟာမိတ်တိုက်ခိုက်ရေး အဖွဲ့ငယ်

တစ်ဖွဲ့စီ စေလွှတ်ပေးမည်။ ဤအဖွဲ့တွင် နယ်မြေဒေသကိုလိုက်လျက် လူအင်အား ၁၀၀ မှ ၁၅၀ အထိ ပါဝင်မည်။

ဤလူများအနက် အရာရှိတစ်ဦး၊ လက်အောက်အရာရှိတစ်ဦး၊ ပိုင်ယာလက်အော်ပရေတာ နှစ်ဦး၊ စကားပြန်လည်းဖြစ်၊ စစ်သင်တန်းဆရာလည်းဖြစ်သူ တစ်ဦး အဓိကပါဝင်စေမည်။

ပြောက်ကျားတိုက်ခိုက်ရေးတပ်ဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လျှင် ကာဘိုင် ၅၄ လက်၊ စတင်း ၄၂ လက်၊ ဘရင်းစက်သေနတ် အပေါ့စား ၄ လက်၊ တင့်ကားဖျက်ပိုင်ရက် ၂ လက်၊ အိိုင်ရိုင်ဖယ် ၁၀ လက်၊ ၉ မမ ဘရောင်းနင်း စက်သေနတ် ၂၇ လက် ပေးမည်။

ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရေးအတွက် ခဲယမ်းကိရိယာများကိုလည်း လိုအပ်သလောက် ထုတ်ပေးမည်။

ဤအခြေခံမူကြမ်းစာရင်းအရပင်လျှင် လူပေါင်း ရာနှင့်ချီ၍ လေထီးဖြင့် ဆင်းရန် လိုနေသည်။

ဝါယာလက်စခန်းပေါင်း ၄၀ ကျော်ခန့်ဖွင့်ရန် လိုသည်။
လက်နက်ခဲယမ်း၊ ဆေးဝါးနှင့် ရိက္ခာက တန်ပေါင်း၊ ရာပေါင်းများစွာ...။

ကျွန်မတို့ဘက်မှ ဤသို့ အခြေခံစီစဉ်ထားချက်များ ပြုလုပ်ထားသည့်အတိုင်း ရဲဘော်ချန်ပင်းသော်လည်းကောင်း၊ ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်သော်လည်းကောင်း တစ်ယောက်မျှ ရောက်မလာသေးသည့်အတွက် ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် ခက်နေ၏။

ကျွန်မတို့သဘောအရမူ 'ပရတ်ခရိုင်' အတွင်းရှိ ပြောက်ကျားရဲဘော်များအား ဦးစွာ လက်နက်တပ်ဆင်ပေးလိုသည်။

'ပရတ်ခရိုင်' အတွင်းရှိ ပြောက်ကျားစခန်းများအနက် 'ဘီဒေါ' စခန်းသည် ကျွန်မတို့ တောင်ဆိတ်စခန်းနှင့် အနီးဆုံး။

ထို့ကြောင့် 'ဘီဒေါ' စခန်းအတွက် လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ကျွန်မတို့အတွက် ရိက္ခာများ လေယာဉ်မှ ချပေးနိုင်ရေးကို စီစဉ်ကြသည်။

မတ်လအတွင်း လထိန်ထိန်သာသည့် ညတစ်ည၌ လေယာဉ်မှ လက်နက်ခဲယမ်း ရိက္ခာများ ချပေးရန်...။

'ဘီဒေါ' စခန်းနှင့် တစ်မိုင်ကျော်အကွာ ချောင်းနှစ်ခွဆုံရာအကြား၌ ကိုက်

၄၀၀ ခန့်ကျယ်သည့် သောင်ပြင်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။ လေထီးဖြင့် လက်နက်ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာချပေးရန် အကောင်းဆုံးနေရာတစ်ခု။

'ဘီဒေါ' စခန်းအတွက် မဟာမိတ် ဗြိတိသျှတိုက်ခိုက်ရေးအဖွဲ့ဝင်များကိုမူ ကျွန်မတို့ အသုံးပြုခဲ့သည့် ကွင်းတွင်ပင် လေထီးဖြင့်ချပေးရန် စီစဉ်ကြသည်။

တစ်ညတည်းတွင် နှစ်နေရာခွဲ၍ လူ၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာများ ချပေးရန်တည်း။

ချပေးမည့်ရက်ကို မတ်လ ၂၅ ရက်ဟု သတ်မှတ်လိုက်ကြ၏။ ကျွန်မတို့သည် မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ ညကိုသာ မျှော်နေမိကြသည်။

ယခင်က လေယာဉ်မှ ချပေးခဲ့သည့် ခဲယမ်းရိက္ခာများ ကျွန်မတို့တွင် 'ခန်း' နေပြီ။ မျှစ်နှင့် ကန်စွန်းရွက်ကို ပြန်၍ 'ခဲ' နေကြရ၏။

မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ည လူနှင့်ရိက္ခာများ ချပေးပြီးလျှင် ပရတ်ခရိုင် ဌာနချုပ်စခန်းအတွက် လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ရိက္ခာများ လာရောက်ချပေးပါမည်ဟု မေတ္တာရပ်ခံမည်။

ပရတ်ခရိုင်ဌာနချုပ်စခန်းသည် ကင်မရွန်ကုန်းပြင်မြင့်ကြီးပေါ်ရှိ မော်တော်ကားလမ်း မိုင်တိုင် ၉ အနီးအနားတွင် ရှိသည်ဟု ကျွန်မတို့ သိထား၏။

ပရတ်ခရိုင် ပြောက်ကျားများသည် ဖက်ဆစ်ကို ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်ရာ၌ အထူးသတ္တိကောင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ ဤခရိုင်မှ ပြောက်ကျားများကိုသာ ပထမဆုံးလက်နက် တပ်ဆင်ပေးလိုက်လျှင်...

လေယာဉ်ဖြင့် လူ၊ လက်နက်ခဲယမ်းများ ချပေးနိုင်ရန်အတွက်လည်း ကွင်းပြောင်ပြောင်တစ်ခု ရှိနေသည်။ 'ပါ-ဘလင်ကာ' ၏ ခုတ်လှဲပြီးစ ဖိုက်ခင်းများက ကျွန်မတို့အဖို့ အသုံးချ၍ရနိုင်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ပြောက်ကျားစခန်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု လက်နက်တပ်ဆင်ပေးသွားနိုင်မည်ဖြစ်၏။ ဤအတောအတွင်း ဗဟိုဌာနချုပ် ခေါင်းဆောင်များနှင့် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းရန် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်နှင့် ရဲဘော်ချန်ပင်းတို့ထံ ဆက်သွားလွှတ်၍ အကြောင်းကြားစာ ပေးပို့ထားသည်။

မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ညတွင် လူ၊ လက်နက်ခဲယမ်းနှင့် ရိက္ခာချပေးသည်ကို ကျွန်မတို့က မြေပြင်မှနေ၍ ကြိုဆိုလက်ခံယူရန် 'ဘီဒေါ' စခန်းမှ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် 'လောလိယို' နှင့် သွားရောက်ဆွေးနွေးသည်။

လောလိယိုသည် သူ့စခန်းမှ ပြောက်ကျားရဲဘော်များအား လက်နက် တပ်ဆင်ပေးခြင်းကို အထူးလိုလားပါ၏။

သို့သော် ဗဟိုဌာနချုပ်မှ ညွှန်ကြားချက်မရဘဲ မဆောင်ရွက်နိုင်ပါဟု ပြောပြသည်။

တစ်ဖန် ပရတ်ခရိုင်ဌာနချုပ်မှ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင် 'အစ်တူး'ထံ ကျွန်ုပ်တို့က ချဉ်းကပ်ကြပြန်သည်။ သူကလည်း လောလိယိုကဲ့သို့ပင် အကြောင်းပြ သည်။

ရဲဘော်ချန်ပင်း၊ သို့မဟုတ် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်တို့ တစ်ယောက်မရှိလျှင် အလုပ်မဖြစ်တော့။ သို့နှင့် မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ ညတွင် လေယာဉ်ဖြင့် လူ၊ လက်နက်ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာချပေးမည့် အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရတော့၏။

ပြောက်ကျားများအတွက် လက်နက်တပ်ဆင်ရန် နှောင့်နှေးသွားရသလို ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ရိက္ခာအရ ကြန့်ကြာသွားရသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုလျှင် ဖက်ဆစ်တိုက်ဖျက်ရေးလုပ်ငန်း၌ တစ်စုံတစ်ခုသော အဆင့်တစ်ဆင့်ဆုံးရှုံးခြင်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဝါးတောသို့တက်ကာ မျှစ်ကိုချိုးနေကြရပြန်ပါ၏။ တောင် ယာဟောင်းများသို့ဆင်းကာ ကန်စွန်းရွက် ခူးနေကြရပြန်ပါ၏။

ရှေ့နွေးငွေ့ဖြင့်လည်ရသော ဂျင်နရေတာမှာလည်း နေ့ရောညပါ အလုပ် လုပ်နေရသဖြင့် ပျက်ချင်ချင်ဖြစ်လာသည်။ ဤဂျင်နရေတာကိုပင် မွေးကင်းစ ကလေးတစ်ယောက်အား ပြုစုဂရုစိုက်ရသလို အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ပြုပြင် ပေးနေရသည်။

ပြေလ ၁ ရက်နေ့တွင် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန် ကျွန်ုပ်တို့စခန်းသို့ ပြန်ရောက် လာ၏။ ခရိုင်ဌာနချုပ် ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုမှအပြန် လမ်းတွင် ဖျားနေသောကြောင့် ၁၅ ရက်ခန့် တိုး၍ ကြာသွားခဲ့ရသည်ဟု သိရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ဆိတ်စခန်းနောက်ဘက် တောင်မြင့်တစ်လုံးပေါ်တွင် အထူးဝါယာလက်စခန်းတစ်ခုကို တည်ဆောက်ထား၏။ ဤစခန်းတွင် ရဲဘော် လင်ဘိုစိန်နှင့် ၃ ရက်တိုင်တိုင် ဆွေးနွေးကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့က မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ည လေယာဉ်မှ လူ၊ လက်နက်ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာချပေးမည့်အစီအစဉ် ဖျက်လိုက်ရသည့်ကိစ္စကိုလည်း ဖော်ထုတ်ဆွေးနွေး လိုက်သည်။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က 'မှူးချုပ်'သည် ဧပြီလ ၁၆ ရက်နေ့လောက်တွင် ဆွေးနွေးရန် ရောက်လာမည်ဟု ယုံကြည်ရကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မှူးချုပ် မလာမီ ၁၅ ရက်အတွင်း လေယာဉ်မှ လူ၊ လက်နက်ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာများ ချပေးခြင်း မပြုလုပ်ရန် မေတ္တာရပ်ခံသည်။

ဤမေတ္တာရပ်ခံချက်မှာ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရိက္ခာချပေးမည်ရက်ကို ဧပြီလကုန်သည်အထိ ရွှေ့ဆိုင်း ထားလိုက်ရပြန်၏။

မှူးချုပ်ရောက်လာမည်ရက်ကို စောင့်မျှော်နေစဉ်အတွင်း ကိုလံဘိုဌာနချုပ်မှ ဗိုလ်မှူးအော်စကာနှင့် ကျွန်ုပ်အား ကိုလံဘိုသို့လာရန် ခေါ်ယူလိုက်သည့်အမိန့် ရောက်လာသည်။

မလေးပြောက်ကျားစခန်းနှင့် မလေးနယ်မြေကို ကျွမ်းကျင်သူများအနေ ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ထံမှ လိုအပ်သည့် အချက်အလက်များကို မေးမြန်းရန် ဖြစ်လေ သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ပြီးမှ ကိုလံဘိုသို့ သွားနိုင်မည် ဖြစ်သည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောအဆက်အသွယ်က ရက်သတ်မှတ်ခြင်းမရှိသေး။ ထို့ကြောင့် မှူးချုပ် ရောက်လာအောင် ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ဆိတ်စခန်း၌ပင် ရှိနေမည်ဟု မျှော်လင့်ရ၏။

ဧပြီလ ၁၅ ရက်နေ့။ ဤနေ့တွင် မှူးချုပ် ရောက်လာပြီဖြစ်၍ ဆွေးနွေးရန် ကြွရောက်ပါဟု ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်ထံမှ ဆက်သားလွှတ်၍ ဖိတ်ကြားလာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့စခန်းဟောင်းတစ်ခုဖြစ်သည့် 'ဘလန်တန်'တောင်မြင့်သို့ မရောက်မီ တောစပ်တစ်နေရာတွင် မှူးချုပ်က စခန်းချနေလေသည်။

ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ် အမှူးပြုလျက် ဝါယာလက်စခန်းနှင့် ဝါယာလက် အဖွဲ့သား များ အပါအဝင် ကျွန်ုပ်တို့လူစုသည် ၇ နာရီကြာမျှ သွားရသောခရီးကို တပင် တပန်း နှင့်ခွဲကြရလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ယခင်မှူးချုပ်နှင့် ဆွေးနွေးပွဲကဲ့သို့ပင် ကြိုဆိုရေးနှင့် ညှိပ်ခဲ ကော်မတီခေါင်းဆောင်အဖြစ် လိုက်ပါသွားရခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကော်မတီ

တွင် အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူမှာ ကျွန်မ၏အချစ်တော် တရုတ်အမျိုးသမီး ရဲဘော် ရှလျှံ။

ကျွန်မတို့သည် တောင်ဆိတ်စခန်းမှ ဆင်းလာပြီးနောက် ချောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်ကူးကြရသည်။ ထိုနောက် ကျွန်မတို့စခန်းဟောင်းတစ်ခုဖြစ်သည့် 'ဘလန် တန်'တောင်မြင့်ကို တက်ကြရ၏။

တောင်ပေါ်မှတစ်ဖန် တောင်အောက်သို့ ဆင်းကြရပြန်သည်။ ပြီးနောက် ချောင်းလက်တက်တစ်ခုအတိုင်း အောက်သို့စုန်၍ လျှောက်ကြရ၏။

အတန်ကြာလျှင် မတ်စောက်သည့် တောင်ခြေရင်းများကို ဖြတ်လျက် ခရီးနှင့်ကြရသည်။

မှူးချုပ်၏ ယာယီစခန်းသို့ရောက်ရန် တစ်မိုင်သာလိုတော့၏။

ဤအချိန်တွင် တောလမ်းခရီးကြမ်းကြမ်း၌ ခရီးကြာကြာသွားလေ့မရှိသည့် ဗိုလ်ကြီးဘရောင်းသည် အရပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ မတ်တတ်မှ လဲကျသွားတော့ သည်။

ကျွန်မက ကျွန်မဆေးလွယ်အိတ်ထဲတွင် အသင့်ပါလာသည့် ပိုင်ပုလင်း ကလေးထဲမှ ရမ်ကို လက်ဖက်ရည်ကြမ်းခွက်တွင် ထည့်၍ ဗိုလ်ကြီးဘရောင်းအား တိုက်လိုက်၏။

တိုက်လိုက်သည့် ရမ်က မများ။ သို့သော် နဂိုကပင် အားနည်းနေသော ဗိုလ်ကြီးဘရောင်းသည် ရမ်တန်ခိုးကြွကာ ခေါင်းမထူနိုင်အောင် မူးနေတော့ သည်။

ရဲဘော်နှစ်ယောက်က ဗိုလ်ကြီးဘရောင်းအား 'မှူးချုပ်'၏ ယာယီစခန်းသို့ ရောက်အောင် တွဲယူလာခဲ့ရ၏။

ယာယီစခန်းတွင် ကျွန်မတို့တပ်ဖွဲ့အား ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့က အလေးပြုရန် စောင့်နေကြောင်း ကြားသိရသောအခါ အားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားကြရလေ၏။

ကျွန်မတို့သည် စခန်းပေါ်သို့မတက်မီ စခန်းခြေရင်းရှိ စမ်းချောင်းကလေး ၌ ဗိုလ်ကြီးဘရောင်း၏ခေါင်းကို ရေစိမ်ပေးရတော့သည်။

စခန်းပေါ်သို့ ရောက်လာပြီးနောက် ဂုဏ်ပြုတပ်ဖွဲ့၏ အလေးပြုခြင်းကို ခံယူနေစဉ် ဗိုလ်ကြီးဘရောင်းအား ဗိုလ်မှူးဒေးဖစ်နှင့် ဗိုလ်မှူးအော်စကာတို့ ကြားတွင် ထားလိုက်ရ၏။

ဗိုလ်ကြီးဘရောင်းက ခေါင်းကို မတ်မတ်လေးထားနိုင်သည့်အတွက် ကျွန်မ တို့ ရုပ်မပျက်တော့။

မှူးချုပ်၏ ယာယီစခန်းသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ညနေ ၅ နာရီ ကျော်နေလေပြီ။

ခရီးကလည်းပန်း၊ ဝမ်းကလည်း ဆာနေကြသဖြင့် ဆွေးနွေးပွဲကို နက်ဖြန် ပြေလ ၁၆ ရက်နေ့မှ ကျင်းပရန် သဘောတူလိုက်ကြ၏။

ထိုနေ့ ညနေစာကို ကြက်ဥကြော်၊ ကြက်သားဟင်း၊ ဝက်သားဟင်းတို့ဖြင့် မြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင် စားသောက်ကြရလေသည်။

ဤယာယီစခန်းတွင် ဗိုလ်မှူးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့ သိဟောင်းကျွမ်း ဟောင်း ရဲဘော်အတော်များကို ပြန်တွေ့ရ၏။

ည ကိုးနာရီလောက်တွင် ကော်ဖီပိုင်း။

မှူးချုပ်၊ ဗိုလ်မှူးဒေးဖစ်၊ ဗိုလ်ကြီးဘရောင်း၊ ရဲဘော်ချန်ပင်း၊ ရဲဘော်လင်ဘို စိန်၊ ပရတ်ခရိုင် ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင် အစ်တူးတို့သည် ကော်ဖီကိုမြို့ရင်း ပဏာမသဘော ဆွေးနွေးကြသည်။

ည ၁၂ နာရီကျော်သွားသောအခါ ဆွေးနွေးသည့်အချက်များပေါ်တွင် ယေဘုယျ သဘောတူညီမှုများ ရရှိကြ၏။

အသေးစိတ် အချက်အလက်များကို နက်ဖြန်မှ ဆက်၍ ဆွေးနွေးရန် သဘောတူကြပြီးနောက် အသီးသီး အိပ်ရာဝင်ကြသည်။

ကျွန်မတို့သည် ၁၉၄၄ ခုနှစ်ကလည်း 'မှူးချုပ်'နှင့် ဘလန်တန်စခန်းတွင် ဆွေးနွေးခဲ့ကြဖူးပြီ။

ထိုစဉ်က တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အထင်အမြင်လွဲမှားမှုကလေးများ ပေါ် ပေါက်ခဲ့သည်။ ပြေလ ၁၆ ရက်နေ့ တရားဝင်ဆွေးနွေးပွဲတွင်မူ အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေလေသည်။

တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အပြည့်အဝနားလည်မှုရသည်။ တစ်ဖက်က အခြား တစ်ဖက်အား အမြတ်ထုတ်လိုမှု လုံးဝမရှိ။

အဓိက အရေးအကြီးဆုံးအချက်မှာ ဖက်ဆစ်ဂျပန်အား မလေးနိုင်ငံမြေ ပေါ်မှ မောင်းချရန်။

ထိုသို့မောင်းချရာ၌ မဟာမိတ်တပ်များနှင့် မလေးပြောက်ကျားတပ်များ

ပူးပေါင်းစည်းလုံးလျက် ရန်သူကို ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ရန်ဖြစ်ကြောင်း နှစ်ဖက် လုံးပင် သဘောပေါက်ကြ၏။

ပြောက်ကျားဗဟိုအဖွဲ့ချုပ် ခေါင်းဆောင်များက 'မှူးချုပ်'အား စစ်ကို အနိုင်တိုက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို ရအောင်ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ညွှန်ကြား လိုက်သည်ဟု ကျွန်မတို့က မှတ်ယူမိသည်။

ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်တို့နှင့် ဆွေးနွေးရာတွင် 'မှူးချုပ်'သည် အလွန်ပွင့်လင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မ သတိပြုမိပါသည်။

ပြောက်ကျားတပ်သားများ၏ အခွင့်အရေး၊ အာဏာ၊ ရိက္ခာ ပြဿနာ များ၌လည်း 'မှူးချုပ်'သည် စကားလှလှမသုံးဘဲ တိုက်ရိုက်နှင့် ရှင်းရှင်းပင် ဆွေးနွေးသွားလေ၏။

ဤဆွေးနွေးပွဲတွင် စာချုပ်စာတမ်းများ ရေးဆွဲနေရန်မလို၊ လက်မှတ်ရေး ထိုးနေရန်လည်း မလို။

ယခင်က သဘောတူညီမှုရပြီးသော အချက်များကို မည်သို့ အသေးစိတ် အကောင်အထည်ဖော်မည်ကို စဉ်းစားညှိနှိုင်းကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဆွေးနွေးပွဲမှ အသေးစိတ်သဘောတူညီချက်များကို ဝိုင်ယာလက်အဖွဲ့က ကိုလံဘိုဌာနချုပ်သို့ အစီရင်ခံသည်။ မဆုံးဖြတ်နိုင်သည့် အချက်အလက်များ အတွက် အကြံဉာဏ်တောင်းသည်။

သို့ဖြင့် ဆွေးနွေးပွဲမှာ တစ်ထိုင်တည်းနှင့် ကိုလံဘိုဌာနချုပ်ကပါ အတည်ပြု ပြီးသည့် အချက်များကို ဖော်ထုတ်နိုင်တော့၏။

ကျွန်မတို့ဘက်မှ မတ်လ ၂၅ ရက်နေ့ည လေယာဉ်ဖြင့် လူ၊ လက်နက် ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာချပေးမည့်ကိစ္စကို တင်ပြရင်း သက်ဆိုင်ရာ ပြောက်ကျားခေါင်း ဆောင်များအား လိုအပ်သည့် အမြဲတမ်းညွှန်ကြားချက်များ၊ အခွင့်နှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာများ ပေးထားရန် ဆွေးနွေးပါသည်။

'မှူးချုပ်'က ပြောက်ကျားခေါင်းဆောင်များကိုသာမက ပြောက်ကျား တပ်သားမှန်သမျှအား မဟာမိတ်ဖြစ်သူအရာရှိများနှင့်အတူ အတတ်နိုင်ဆုံး ပူးပေါင်းလုပ်ဆောင်ရန် မိမိညွှန်ကြားပေးပါမည်ဟု ကတိပေးပါသည်။

ချက်ချင်းပင် ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းအား ဤအတိုင်းအမိန့်ထုတ်ရန် ညွှန်ကြား ချက် ပေးလိုက်၏။

ဤဆွေးနွေးပွဲတွင် ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းနှင့် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်တို့ နှစ်ယောက် လုံးကို အတူတကွ တွေ့ရသောကြောင့် ကျွန်မတို့အဖို့ ပို၍အဆင်ပြေသည်ဟု ယူဆမိပါသည်။

မဟာမိတ် ဗြိတိသျှနှင့် မလေးပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို ချေမှုန်းတိုက်ခိုက်ရာ၌ တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း။

[၁၇]

မြစိမ်းသာ။

ရေက မြကဲ့သို့ စိမ်းနေ၏။ လှိုင်းလေက သာသာယာယာ။
ထို့ကြောင့်ပင် မြစိမ်းသာ'ချိုင့်'ဟု အမည်ပေးထားကြဟန်တူပါသည်။
အင်္ဂလိပ်လို အဲဒါရဲဘေး။

ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် အဆက်အသွယ်လုပ်ရန် အကောင်းဆုံးနေရာတစ်ခု။
မြစိမ်းသာချိုင့်တွင် မြစိမ်းသာကျွန်းကလေးလည်း ရှိသည်။ ဤကျွန်းနှင့် ဤချိုင့်ကလေးသည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးနှင့် တစ်ဆက်တည်း။

သို့ဖြစ်၍ ရေငုပ်သင်္ဘောများ ဝင်ရောက်ခိုအောင်းရန်ကောင်းသည့် ဌာန တစ်ခု ဖြစ်နေလေသည်။

ဤကျွန်းကလေး၏ နောက်ဘက်မှာတွင် 'ပင်ကော်'ကျွန်းကြီး။ ငါးရှာ သူများ၊ ကုန်သည် လှေ သမ္ဗန် ကတ္တူများ စခန်းချရာဌာန။

ပင်ကော်ဆိပ်ကမ်းတွင် ပိုက်လှေများ၊ ငါးဖျားလှေများ၊ ငါးသယ်သည့် သမ္ဗန်နှင့် ကတ္တူလှေကြီးများဖြင့် စည်ကားနေသည်။

ပင်ကော်ကျွန်းကြီး၏ တောင်ကုန်းမြင့်ပေါ်တွင်မူ ဂျပန်ကမ်းခြေစောင့် စခန်း။

မြစိမ်းသာချိုင့်သည် ဖက်ဆစ်ကမ်းခြေစောင့်စခန်းနှင့် နှစ်မိုင်ခန့်သာ ကွာသည်။

သို့ရာတွင် ပင်ကော်ကျွန်းသို့ ပိုက်လှေများ၊ ငါးရှာလှေများ၊ ငါးသယ် သမ္ဗန်များ၊ ကတ္တူလှေကြီးများ အမြဲဝင်ထွက်သွားလာ ဆိုက်ကပ်လျက်ရှိနေ သည်။ ကျွန်မတို့စီးလာသည့် သမ္ဗန်ကလေးကိုမူ ဂျပန်ကမ်းခြေစောင့်တပ်က မသင်္ကာစရာမရှိ။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်၊ ရဲဘော်ချန်ပင်း၊ ဗိုလ်မှူးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့ရှေ့ရှိ ဝါးနံရံပေါ်တွင် 'ရေပုံ' တစ်ခုက ဖြန့်လျက်။

ရေပုံက မလက္ခာရေလက်ကြားကို ပုံကြီးချဲ့ကာ အသေးစိတ်ပြထား၏။ ကျွန်မတို့ တောင်ဆိတ်စခန်းမှ 'ပင်ကော်' ကျွန်းကြီးအထိ မိုင်ခြောက်ဆယ်။ ဤမိုင်ခြောက်ဆယ်ခရီးသည် သာမညအခြေအနေ၊ သာမညအတိုင်းအရှည် အားဖြင့် 'မှု' စရာမဟုတ်။ သို့ရာတွင် ဗိုလ်မှူးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့ ပါလာ သောအခါ...

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်နှင့် ရဲဘော်ချန်ပင်းတို့က ကျွန်မတို့ ခြေတစ်လှမ်းစီ တစ်လှမ်းစီအတွက်ပင် အသေးစိတ် အကွက်ချကာ တိုင်ပင်နေကြရလေသည်။

ကိုလံဘိုဌာနချုပ်ရှိ မဟာမိတ် ဗြိတိသျှရေတပ်မတော်က ကျွန်မတို့ ညွှန်ပြ သည့် 'မြစ်မီးသာချိုင့်' သို့ ရေငုပ်သင်္ဘောလွှတ်ပေးရန် ချက်ချင်းပင် သဘောတူ လိုက်၏။

လပြည့် လကွယ်ရက်များနှင့် ရေတက်ရေကျအချိန်များကို တွက်စစ်ပြီး နောက် မေလ ၁၃ ရက်နေ့ကို သတ်မှတ်လိုက်သည်။

ဗိုလ်မှူးအော်စကာနှင့် ကျွန်မအား မြစ်မီးသာချိုင့်အတွင်းရှိ မြစ်မီးသာကျွန်း ပေါ်မှ ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် လာခေါ်မည်နေ့။

ကျွန်မတို့သည် မြစ်မီးသာကျွန်းပေါ်သို့ မေလ ၁၃ ရက်နေ့မတိုင်မီ ကြို၍ ရောက်နေမည်။ မြစ်မီးသာချိုင့်အတွင်းသို့ ရေငုပ်သင်္ဘောဝင်လာရန် အန္တရာယ် ကင်းနေလျှင် ကျွန်းပေါ်၌ အလံဖြူ လွင့်ထူထားမည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောက ကျွန်မတို့အား မေ ၁၃ ရက်နေ့ည၊ လ၊ မရှိသည့်အချိန် တွင် လာခေါ်မည်။

လာခေါ်ရန် ရာဘာလှေဖြင့် လူလွှတ်လိုက်မည်။ ကျွန်မတို့က အထူးပြု လုပ်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီး မီးခိုရောင်ဖြင့် ကျွန်းပေါ်မှ အချက်ပြပေးရမည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောမှ ရာဘာလှေဖြင့် ကျွန်းသို့လာသည့်အဖွဲ့နှင့် ကျွန်မတို့ အပြန်အလှန်မေးရ ပြောရမည့် 'စကားစုတ်' ကိုလည်း ကိုလံဘိုဌာနချုပ်နှင့် ကျွန်မတို့ သဘောတူ သတ်မှတ်ထားလိုက်ကြသည်။

မေလ ၁၃ ရက်နေ့ ညဘက်တွင် အချက်ပြမည့် အထူးဓာတ်မီးတစ်လက် ကို လေယာဉ်ဖြင့် ရိက္ခာ၊ လက်နက်ခဲယမ်းများ လာရောက်ချပေးသည့်အခါ

တစ်ပါတည်းချပေးမည်ဖြစ်၏။

လေယာဉ်ဖြင့် ရိက္ခာ၊ လက်နက်ခဲယမ်းများ လာချပေးမည့်ရက်မှာ ဧပြီလ ၂၆ ရက်နေ့။

အစစအရာရာ အဆင်ပြေနေလေပြီ။ ကျွန်မတို့သည် မေလ ၃ ရက်နေ့လောက်တွင် တောင်ဆိတ်စခန်းမှ တွက် ခွာနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

လေယာဉ်ဖြင့် လက်နက်ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာလာချပေးမည့်ရက်မှာ ဧပြီလ ၂၆ ရက်နေ့ဖြစ်ရာ ကျွန်မတို့အဖို့ စခန်းအတွင်းတွင် ၇ ရက်လောက် အောင်းနေ လိုက်ခြင်းဖြင့် ရန်သူ့လှုပ်ရှားမှုမှ လွတ်ကင်းနိုင်မည်ဟု တွက်ချက်မိကြ၏။

မြစ်မီးသာချိုင့်သို့လည်း အနောင်အယှက်ကင်းကင်းဖြင့် သတ်မှတ်ထား သည့်အချိန်ထက် စော၍ ရောက်နိုင်ကြပေမည်။

ဤသို့ အစစအရာရာ တွက်သားကိုက်နေစဉ် ကိုလံဘိုဌာနချုပ်က အစီ အစဉ်တစ်ခုကို ရက်ရွှေ့လိုက်၏။

လေယာဉ်ဖြင့်လာရောက်၍ လက်နက်ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာချပေးမည့် အစီ အစဉ်...

ယခင်က ဧပြီလ ၂၆ ရက်နေ့ဟု သတ်မှတ်ထားသော်လည်း ယခုမူ ဧပြီလ ၂၈ ရက်နေ့။

တစ်နေရာရာတွင် တိုက်ပွဲအပြင်းအထန်ဖြစ်နေပြီး လေတပ်အင်အားကို အဓိကထား၍ တိုက်နေရသောအခါ ဤကဲ့သို့ပင် အစီအစဉ်များ ရွှေ့ဆိုင်းပြောင်းလဲ သွားတတ်လေ၏။

ကိုလံဘိုဌာနချုပ်က လေယာဉ်ဖြင့် လက်နက်ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာချပေးမည့် ရက်ကို ဧပြီလ ၂၈ ရက်နေ့သို့ ပြောင်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်မတို့ကလည်း ထပ်၍ အစီအစဉ်ပြောင်းရပြန်တော့သည်။

ဧပြီလ ၂၈ ရက်နေ့တွင် လက်နက်ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာ ချပေးမည်ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့သည် မေလ ၃ ရက်နေ့၌ ခရီးထွက်၍ အန္တရာယ်ကင်းတော့မည် မဟုတ်။

ဖက်ဆစ်တပ်များသည် ရိက္ခာချပေးသည့် ကွင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှုပ်ရှား နေပေတော့မည်။ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် မွှေနှောက်စစ်ဆေးနေပေတော့မည်။

ဖက်ဆစ်တပ်များသည် ရိက္ခာချပေးသည့် ကွင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှုပ်ရှား နေပေတော့မည်။ တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် မွှေနှောက်စစ်ဆေးနေပေတော့မည်။

အသွားအလာမှန်သမျှကို ပိတ်ဆို့ကာ အစစ်အဆေး အမေးအဖြန်း ထူနေပေတော့မည်။

လေယာဉ်ဖြင့် ရိက္ခာချပေးပြီးနောက် ၇ ရက်လောက်ကြာမှ ခရီးထွက်မည် ဆိုလျှင် ကျွန်မတို့သည် မြစ်မီးသာကျွန်းပေါ်သို့ ချိန်းသည့်ရက်တွင် ရောက်ချင်မှ ရောက်မည်။

ရောက်သည့်တိုင် အလျင်စလို သွားရလာရ၊ လုပ်ရကိုင်ရသဖြင့် ရန်သူက ကျွန်မတို့လှုပ်ရှားမှုကို မျက်စိကျလာနိုင်သည်။

ရဲဘော်ချန်ပင်၊ ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်၊ ဗိုလ်မှူးအော်စကာ၊ ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်နှင့် ကျွန်မတို့သည် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ညှိနှိုင်းကြရလေသည်။

“ရိက္ခာနဲ့ လက်နက်ခဲယမ်းတွေအပြင် လူတွေလည်း လေထီးနဲ့ ဆင်းလာမယ်။ ဒီတော့ ဒါအတွက်လည်း လုံခြုံရေးနေရာချထားရေးတွေ လုပ်ရမယ်။ လက်နက်ခဲယမ်းနဲ့ ရိက္ခာတွေလည်း ဝေခြမ်းပေးရမယ်။ လုပ်ရမှာက တစ်ပုံကြီး...။ ဒီတော့...”

ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်က တွေးတွေးဆဆဖြင့် လေးလေးပြောနေ၏။

“လေယာဉ်နဲ့ ရိက္ခာချပေးပြီး ခုနစ်ရက်အတွင်းမှာတော့ ဘယ်လိုမှ ခရီးထွက်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဖက်ဆစ်ကောင်တွေ နေရာတိုင်းမှာ သတိဝီရိယနဲ့ စောင့်နေကြမှာ”

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က...

“ဧပြီလ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ရက်နေ့ ခရီးစထွက်ရင်ကောင်းမယ်။ လေယာဉ်နဲ့ ရိက္ခာလာချမှာက နှစ်ဆယ့်ရှစ်ရက်နေ့ ညသန်းခေါင်ကျော်ဆိုတော့ ရဲဘော်အော်စကာနဲ့ ရဲဘော်ဆာယာတို့အဖို့ နှစ်ရက်တောင် ကြိုပြီး ခရီးသွားဖို့ အချိန်ရတယ်။ နှစ်ရက်ခရီးဆိုတော့လည်း အန္တရာယ်ခက်ခိုင်းဖြစ်တဲ့ လေယာဉ်ရိက္ခာချတဲ့နေရာနဲ့ အတော်ဝေးနေပါပြီ”

ရဲဘော်ချန်ပင်...

“ဟုတ်တယ်။ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်ရက်နေ့ အကောင်းဆုံးပဲ။ ရေငုပ်သင်္ဘောကို ကျွန်းပေါ်က အချက်ပြမယ့်အထူးဓာတ်မီး မရှိပေမယ့် ရိုးရိုးဓာတ်မီးမှာ အထဲက စက္ကူအနီခဲလိုက်ရင်လည်း ရပါတယ်”

သို့ဖြင့် ဧပြီလ ၂၇ ရက်နေ့ နံနက်မှာ ကျွန်မတို့ တောင်ဆိတ်စခန်းမှ

ခရီးစတင်ထွက်မည့်အချိန်။

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်မှူးအော်စကာက အတော်စိတ်ပျက်သွားမိကြ၏။

ခရီးရှည်မထွက်မီ လေယာဉ်မှချပေးသည့် ရိက္ခာများဖြင့် ထမင်းကောင်းဟင်းကောင်းကို တစ်ပတ်လောက် စားလိုက်မည်။

အင်္ဂလန်မှ ရောက်လာမည့် မိဘဆွေမျိုးများ၊ မိတ်သဟာများထံမှ စာများကို ဖတ်လိုက်မည်။ လေထီးဖြင့်ဆင်းလာမည့် လူသစ်များနှင့် စကားပြောလိုက်မည်။ ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့်ဆုံရန် ချိန်းထားသည့် မြစ်မီးသာကျွန်းသို့အသွားစည်သွတ်ရိက္ခာဘူးများကို ယူသွားမည်။ ရေငုပ်သင်္ဘောကို အထူးပြုလုပ်ထားသော ဓာတ်မီးဖြင့် ညဘက်တွင် အချက်ပြလိုက်မည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောအလာကိုစောင့်ရင်း အင်္ဂလန်မှ နောက်ဆုံးထုတ် စာနယ်ဇင်းများကို ဖတ်လိုက်မည်။

စိတ်ကူးယဉ်ထားသမျှ ကျွန်မတို့အဖို့ စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်လာရတော့၏။

သို့ရာတွင် စစ်ကြောင်းကို တောထဲတွင် သုံးနှစ်နီးပါး နေလာခဲ့ရပြီဖြစ်သောကြောင့် နားလည်ကြပါ၏။

ဧပြီလ ၂၇ ရက်နေ့...

အရုဏ်တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့ တောင်ဆိတ်စခန်းမှ ခရီးစဉ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်၊ ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်၊ ရဲဘော်ချန်ပင်၊ ဗိုလ်မှူးအော်စကာနှင့် ကျွန်မ...။

လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ရဲဘော်အယန်း၏ တပ်စိတ်တစ်စိတ်က ကျွန်မတို့အား တောစပ်အထိ လိုက်ပို့ကြပြီးနောက် ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်၊ ရဲဘော်ချန်ပင်တို့နှင့် အတူ...

၂၈ ရက်နေ့ည လေယာဉ်ဖြင့် ရိက္ခာလာချပေးမည့် ကွင်းသို့ အရောက်ချီတက်ကြမည်။ ရဲဘော်အယန်း တစ်ဦးတည်းသာ ကျွန်မတို့ကို ကမ်းခြေအထိ လိုက်ပို့မည်။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်ကမူ ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်မှူးအော်စကာအား မြစ်မီးသာကျွန်းပေါ်သို့အရောက် လိုက်ပို့မည်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့သည် ခရီးသွားရာတွင် ပေါ့နိုင်သမျှ ပေါ့အောင်၊ သွက်နိုင်သမျှ

သွက်အောင် စိစဉ်ထားသည်အတိုင်း ယခု ခရီးထွက်လာခဲ့ကြပါပြီ။

ဘလန်တန်စခန်းဟောင်း ခြေရင်းဘက်ရှိ ချောင်းကလေးက ကျွန်မတို့ ဖြတ်ကူးကြရ၏။

မိုးရွာထားသဖြင့် ချောင်းရေလျှံနေသည်။ ရင်ခေါင်းလောက် နက်သည် အထိ ဆင်း၍ ခက်ခက်ခဲခဲကူးကြရသည်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မများ၍သာ တော်တော် သည်ဟု ကျွန်မစိတ်က အောက်မေ့မိသည်။

တစ်ဖက်ကမ်းတွင် ကျွန်မတို့အား 'ဘီဒေါ'စခန်းမှ တိုက်ကင်းအဖွဲ့က ကြိုဆိုနေ၏။ ဘရင်း ၂ လက်နှင့် တော်မိ ၂ လက်ကို ကိုင်ထားကြသည်။

ထိုတိုက်ကင်းအဖွဲ့သည် လေယာဉ်မှ ရိက္ခာနှင့် ပစ္စည်းများချည်းသက်သက် ချပေးမည်နေရာအထိ ကျွန်မတို့ကို လိုက်ပို့၏။

ကျွန်မတို့သည် မြောက်ဘက်သို့ ရှေးဂူလျက် ဆက်လက် ခရီးနှင့်လာခဲ့ ကြ၏။ ဤလမ်းမှာ ဗိုလ်မှူးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့ လွန်ခဲ့သည့် ၁၆ လ လောက်က သွားခဲ့ဖူးသည့်လမ်း။

၅ နာရီကြာမျှ သွက်သွက်ကလေး ခရီးနှင့်လိုက်ကြသောအခါ သစ်စက် အဟောင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာသည်။

သစ်စက်မှာ ပျက်နေလေပြီ။ ချုံများပင် စီးနေသည်။

ဤနေရာမှစကာ ချောကျိနေသည့် ရေမြောင်းတစ်ခုကို နာရီဝက်ကျော် ကျော် ကူး၍သွားရလေ၏။

မြောင်းအဆုံးတွင် ပြောက်ကျားစခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သည်။ 'မှူးချုပ်'နှင့် ကျွန်မတို့တစ်တွေ ဆွေးနွေးခဲ့သည့် ယာယီစခန်း။ ယခုအကြိမ်တွင် ကျွန်မတို့က ယခင်လာခဲ့သည့်လမ်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အရပ်မှ ချဉ်းကပ်ခဲ့သောကြောင့် စခန်းကို ရုတ်တရက် မမှတ်မိ။

နံနက်စာကော်ဖီနှင့် ထမင်းကို ဤစခန်းတွင်ပင် စားသောက်ကြသည်။

ရေစိုနေသောအဝတ်များကို နေလှန်းသည်။ ကျွန်မတို့လည်း နေဆာလှ၍ စကားပြောကြ၏။ ငါးဆားနယ်ဟင်းမှာ ငန်လွန်းသောကြောင့် ကျွန်မတို့ ထမင်းမစားနိုင်ကြ။

နက်ဖြန်ညအထိ စောင့်နိုင်လျှင် လေယာဉ်မှချပေးသည့် ရိက္ခာစည်သွတ် ဘူးများကို ဖိမိရှိရှိ အရသာရှိရှိ စားကြရပေမည်။

ယခုတော့...။

စစ်ဆိုသည်မှာ ဤအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

နေ့လယ် ၂ နာရီတွင် ပြန်၍ခရီးဆက်ကြရ၏။

ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်နှင့် ရဲဘော်ချန်ပင်းတို့နှစ်ယောက်က ဗိုလ်မှူးအော်စကာ၊ ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်နှင့် ကျွန်မတို့သုံးယောက်အား သစ်စက်ဟောင်းအထိ လိုက်ပို့ ကြ၏။

ဒေးဗစ်နှင့် ချန်ပင်းတို့သည် လေယာဉ်မှ ရိက္ခာချပေးမည့်ကိစ္စအတွက် အထမ်းသမား ၁၅၀ ကျော် စုဆောင်းကြရဦးမည် ဖြစ်သည်။ လိုအပ်သမျှ အစီအစဉ်များကို ပြုလုပ်ကြရဦးမည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် ချုံပုတ်ပင်များ၊ ကျောက်ခက်ပင်များ အကြားမှ တိုး၍ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ ကျွန်မတို့သုံးယောက်အား ရှေ့ဆောင်လမ်းပြနေသူမှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ရဲဘော်အယန်း။

ယခု ကျွန်မတို့သွားရသည့်လမ်းကို တစ်ခါမျှမသွားစဖူး။

ခြေလမ်းကလေးအတိုင်း စစ်များကို ဖြတ်ကူးကြရသည်။ တွန့်ခေါက်နေ သော တောင်နာမောင်းကို ကျော်ဖြတ်ကြရသည်။

အချို့နေရာတွင် သစ်ပင်များကို ခုတ်လှဲလိုက်ပြီးနောက် ဖိုက်ခင်းပျိုးခင်း များ စတင်လုပ်ကိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ တရုတ်အမျိုးသားများသာ။

ဤဒေသရှိ တရုတ်အမျိုးသားများသည် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ဘက်တော် သားများ ဖြစ်ကြသည်ဟု ကျွန်မတို့က သိထားကြ၏။

သို့တိုင်အောင် ကျွန်မတို့အား 'မျက်နှာဖြူ'ဟု မသိစေရန် ရုပ်ဖျက်ထားကြ သည်။

ယာယီစခန်းမှ ထွက်မလာမီကပင် ကျွန်မတို့မျက်နှာ လက်နှင့် ခြေထောက် များကို ပိုတက်စီယမ်ပါမင်ဂနီတ် များများရောစပ်ထားသည့်အရည်ကို လိမ်းလာ ခဲ့ကြသည်။

တရုတ်အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ခဲ့ကြသည်။ ခေါင်းတွင် ဦးထုပ် အဟောင်းများ ဆောင်းထားခဲ့ကြသည်။

ကျွန်မဝတ်ထားသည့် ယောက်ျားဝတ်အင်္ကျီတွင် အပေါ်အိတ်နှစ်လုံးနှင့် အောက်အိတ်နှစ်လုံး ပါ၏။ အောက်အိတ်တွင် လက်ပစ်ဗုံးတစ်လုံးနှင့် ပျံနှင့်

၃၂ အော်တိုမက်တစ်၊ အပေါ်အိတ်နှစ်လုံးတွင် ကျည်အပိုနှင့် ဆေးထိုးအပ်၊ ထိုးဆေးများ။

ဗိုလ်မှူးအော်စကာက လက်တွင် စတင်းတစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည်။ ကိုယ်ပေါ်ရှိ အင်္ကျီအိတ်များတွင် လမ်းညွှန်ကွန်ပါ၊ လက်ပစ်ဗုံး၊ ကျည်အပိုနှင့် အော်တိုမက်တစ်၊ တစ်လက်။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်၏ လက်တွင်လည်း စတင်းတစ်လက်၊ အိတ်ထဲတွင် လက်ပစ်ဗုံး၊ ကျည်အပို၊ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး...စသည်။

လူတိုင်းတွင် ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီ။

ကျွန်မတို့သည် ရာဘာတောကြီးထဲသို့ ရောက်လာကြ၏။

မလေးနိုင်ငံသို့ ဂျပန်ဝင်လာကတည်းက မရှင်းမလင်း မပြုပြင်ဘဲ စွန့်ပစ်ထားခဲ့သည့် ရာဘာတောကြီးနှင့်တူ၏။

ချုံပင် နွယ်ပင် ကိုင်းပင်များက ခြောက်ပေ၊ ခုနစ်ပေအထိ မြင့်တက် ရှုပ်ထွေးနေသည်။

ရာဘာတောကြီးအတွင်းမှ ခြေလမ်းကလေးကလည်း အသွားအလာကင်းမဲ့ နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဟု ဖော်ပြနေလေသည်။

ညကိုးနာရီခွဲလောက်တွင် ကျွန်မတို့သည် ရာဘာတောကြီးအတွင်းမှ ထွက်လာနိုင်ခဲ့ကြလေပြီ။

ကျွန်မတို့ရှေ့တွင် မော်တော်ကားလမ်းတစ်ခု။

ထိုကားလမ်းကို ကျွန်မတို့ ဖြတ်ကူးကြရမည်။

အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေကြစဉ် ဂျပန်လော်ရီကားကြီးတစ်စီး ဖုတ်ချက် ဖုတ်ချက်ဟူသောအသံကိုပြုရင်း မောင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေသည်။

လော်ရီကားကြီးက ဂျပန်စစ်တပ်များတွင် ဓာတ်ဆီမရှိတော့ကြောင်း ကျွန်မတို့ကို လှမ်း၍ပြောသွားလေ၏။ ရာဘာစေးညှော်နဲ့ကို ကျွန်မတို့ ရှုရှိုက်လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်သည် ရဲဘော်အယန်းအား ကင်းထောက်ရန် စေလွှတ်လိုက်သည်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မီးရထားတစ်စင်း တဂျွတ်ဂျွတ်ခုတ်မောင်းနေသံကို ကြား

ရ၏။

နာရီဝက်အတွင်း ရဲဘော်အယန်း ပြန်ရောက်လာသည်။ ကားလမ်း ဟိုမှာ ဘက်တွင် ရွာရှိသော်လည်း လူသူဟု တစ်ယောက်မှမတွေ့ခဲ့ကြောင်း၊ ရန်သူကင်းရှင်းကြောင်း သတင်းပို့လေ၏။

ကျွန်မတို့သည် ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးကြပြီးနောက် ရွာလမ်းအတိုင်း ရွာအဖျားဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ခရီးနှင့်ခဲ့ကြသည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်များ အမွှေးအနောက် အဖမ်းအဆီး အစစ်အဆေးထူသော ကြောင့် ရွာသူရွာသားများ ရွာကိုစွန့်၍ ပြေးခဲ့ကြရလေပြီ။

အိမ်တိုင်ကို နွယ်ပတ်နေလေပြီတကား။

ရွာမှလွန်သော် သတ္တုတွင်းဟောင်းကို တွေ့ရ၏။ တောဖုံးနေပေပြီ။ စမ်းချောင်းများ၊ ကိုင်းတောများကို ဖြတ်၍လာခဲ့ကြသောအခါ လျှပ်စစ်

မျှော်စင်ကြီးများကို တွေ့ရသည်။

ဤလျှပ်စစ်မျှော်စင်ကြီးများသည် ရေအားလျှပ်စစ်ကို ဂျပန်များ ကြီးကြပ် လုပ်ကိုင်နေသော သတ္တုတွင်းသို့ တစ်ဆင့်ပေးနေသည်ဟု သိရလေသည်။

ကျွန်မတို့ ဘလန်တန်စခန်း၊ တောင်ဆိတ်စခန်းနှင့် တစ်နေ့ခရီးအကွာ လောက်သာရှိပါလျက် ကျွန်မတို့က ဤလျှပ်စစ်မျှော်စင်ကြီးများကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးခြင်း မပြုခဲ့ကြ။

ကျွန်မတို့အဖို့ တာဝန်မကျေရာကျနေပေသည်။ တာဝန်မကျေသဖြင့် ရုတ်စရာလည်း ကောင်းသည်ဟု ကျွန်မက ယူဆနေမိ၏။

ဧပြီလ ၂၇ ရက်နေ့ ညသန်းခေါင်အထိ ကျွန်မတို့ ခရီးနှင့်နေဆဲ။ တောင်ကုန်းကလေးများ အစိအရိရှိနေသော တောင်တန်းတစ်ခုကို ကျွန်မ

တို့ တက်နေကြရ၏။

နောက်ဆုံး တောင်ကုန်းကလေးပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ သက်ငယ်မိုး ထားသော တဲကလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။

ဤတဲတွင် ကျွန်မတို့သည် နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်လာသည်အထိ နားနေကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မတို့ ၂၇ ရက်နေ့ ညစာ စားကြရသောအချိန်၌ ၂၈ ရက်နေ့ နံနက် ၂ နာရီ ထိုးနေလေပြီ။

ထမင်းကို ကျွန်မတို့စခန်းချသည့်အထဲတွင် ချက်ခြင်းမဟုတ်။ အနီးအနား ရှိ တဲတစ်တဲမှ ချက်၍ လာပို့ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

၂၈ ရက်နေ့ တစ်နေ့လုံး ကျွန်မတို့ တဲထဲတွင်ပင် ဆက်၍နားနေကြရ၏။ ရဲဘော်အယန်းသာ၊ ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်၏ တာဝန်ပေးချက်အရ လှုပ်ရှားသွားလာ နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ညနေဘက်တွင် အထုံဟုခေါ်သော ရဲဘော်တစ်ယောက်နှင့် ရွာသားတစ် ယောက် လမ်းပြအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရန် ရောက်လာသည်။

ရဲဘော်အထုံသည် သဘောကောင်း၍ ပျော်ပျော်နေတတ်သူဖြစ်၏။ တရုတ် ဖခင်နှင့် မလေးတိုင်းရင်းသူတို့မှ မွေးဖွားလာသူဟု သိရလေသည်။

ရွာသားကိုမူ တစ်စခန်းကျော်လောက် လမ်းပြရန်ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ဧပြီလ ၂၈ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့သည် နေဝင်ပြီး တစ်နာရီခန့်ကြာမှ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

ဤသို့ နောက်ကျခံ၍ ထွက်လာခြင်းမှာ အကြောင်းရှိ၍သာ။ ခရီးထွက်စ ၂ နာရီလောက်အတွင်း သွားရသောလမ်းမှာ ဆံထိုးကဲ့သို့ ကောက်ကွေ့သည်။

ဟင်းသီးဟင်းရွက်ခြံများ၊ ငှက်ပျောခြံများ၊ ကန်စွန်းခင်းများအကြားမှ ခြေလမ်းကလေးအတိုင်း သွားရသည့်အခါ သွားရ၏။

တစ်ခါတစ်ခါတွင် မြောင်းများပေါ်၌ ဝါးလုံးနှစ်လုံးကို ပူး၍ လှုပ်ထားသည့် တံတားများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြတ်ကျော်ရသည်။

လူသူမနေတော့သော အိမ်ဟောင်းအိမ်ပျက်များကို တစ်အိမ်မှစ၍ တစ်အိမ် တွင်ထွက်၍လည်း ခရီးနှင့်ကြရ၏။

လေးနာရီကြာအောင် ခရီးသွားလိုက်သောအခါ ကျယ်ပြန့်သော ရာဘာ တော တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းပြအဖြစ် လိုက်ပါလာသော ရွာသားသည် မီးရထားလမ်းသို့ ရောက် နိုင်မည့် လမ်းစကို ရှာမတွေ့နိုင် ဖြစ်လာတော့၏။

ကျွန်မတို့သည် တဝဲလည်လည်ဖြစ်နေကြရာ ကြာသော်...ခွေးဟောင်သံ များက ကျွန်မတို့ကို အန္တရာယ်ပေးလာတော့မည်ကဲ့သို့။

ဗိုလ်မှူးအော်စကာသည် အိတ်ထဲမှ လမ်းညွှန်ကွန်ပါကို ထုတ်လျက် လမ်းပြ ပြုသားအား ဦးတည်ရမည့်အရပ်ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ကျွန်မတို့သည် လူနေအိမ်ခြေနှင့် ဝေးရာအရပ်မှ ပန်းငိုက်ကာ ရထားလမ်း ပျံ့ရာသို့ လာခဲ့ကြရ၏။

ရထားလမ်းတစ်ဖက်တွင် သစ်ပင်အုပ်များ၊ အခြားတစ်ဖက်တွင် ရာဘာ တော။

လမ်းပြရွာသားနှင့် ရဲဘော်အထုံတို့နှစ်ယောက်က ရထားလမ်းကို ဖြတ်ကူး ရမည့်နေရာနှင့် ထိုနေရာမှ ဆက်နေသည့် ခြေသွားလမ်းပေါက်ကို လိုက်ရှာနေ ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်နှင့် ကျွန်မက ရထားလမ်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာရှိ မြေနှိမ့် ထဲတွင် ဝပ်နေရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်နေ၏။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်နှင့် ရဲဘော်အယန်းက ကျွန်မတို့နှင့် ဆယ်ကိုက်ခန့် အကွာတွင် နေရာယူလျက်။

ကျွန်မတို့ လမ်းပြရွာသားနှင့် ရဲဘော်အထုံတို့ ပြန်အလာကို စောင့်နေစဉ် ရထားသုံးစင်း ဖြတ်သွားသည်။

သုံးစင်းစလုံးပင် ကုန်အပြည့်တင်ထားသည်ဟု ထင်မှတ်ရ၏။ ရထားတွင် မီးထွန်းမထား။

ရထားစက်ခေါင်းမှ မီးပွားများလွင့်လာပုံကို ကြည့်၍ ကျောက်မီးသွေး မသုံးနိုင်တော့ဘဲ ထင်းမီးကိုသာ အသုံးပြုနေရကြောင်း ထင်ရှားနေလေသည်။

အချိန်မှာ သန်းခေါင်သို့ ချဉ်းနေပေပြီ။ လူ၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာနှင့် စစ်အတွက် လိုအပ်သော ပစ္စည်းများကို သယ်ဆောင်လာမည့် ကျွန်မတို့၏ 'လစ်ဘာရေတာ'လေယာဉ်များ လာချိန်နီးနေပြီ။

လစ်ဘာရေတာလေယာဉ် ၄ စင်း... ကျွန်မတို့ ခေါင်းပေါ်မှပင် ကျော်၍ ပျံသန်းရပေလိမ့်မည်။

ညဆယ့်နှစ်နာရီတိတိအချိန်တွင် ပင်လယ်ဘက်မှတက်လာသော လေယာဉ် သံကို ကြားလိုက်ရ၏။

ခဏအကြာတွင် ကျွန်မတို့ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသော လေယာဉ်ကို မြင်လိုက်ကြရလေသည်။ နာရီဝက်ခန့်ကြာပြီးနောက် ဒုတိယမြောက် လေယာဉ်ပျံ

တက်လာသံကို ပင်လယ်ဘက်မှပင် ကြားရပြန်၏။

ရန်သူ နိုင်ငံ၏ လေထုထဲတွင် အန္တရာယ်ပြုမည်သူမရှိဘဲ ကျွန်မတို့ မဟာမိတ် လေယာဉ်များ ပျံသန်းနေနိုင်ခြင်းက ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့တွင် အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်းကို ကာကွယ်ရန် လေတပ်အင်အား ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေပေတော့သည်။

ကျွန်မတို့ထံသို့ ရဲဘော်အထံနှင့် လမ်းပြရွာသား ပြန်ရောက်လာသောအခါ ည ၂ နာရီ ထိုးနေလေပြီ။

ရထားလမ်း ဟိုမှာဘက်တွင် လမ်းပေါက်ရှာ၍မတွေ့ပါဟု သတင်းပို့ကြသည်။

မိုးကလည်း လင်းလာတော့မည်ဖြစ်၍ ရထားလမ်းနှင့် ဝေးအောင်သာ ခရီးဆက်ကြရတော့၏။

ကျွန်မတို့သည် ရထားလမ်းကို မျဉ်းပြိုင်ထားကာ တောင်ဘက်သို့ လာခဲ့ကြသည်။

ရထားလမ်းမြောက်ဘက်တွင် ဘူတာတစ်ခုရှိမည်ဟု တွက်မိကြသောကြောင့် အန္တရာယ်ဝေးရာ တောင်ဘက်သို့ ရှေးရှုလာခဲ့ကြခြင်းပင်။

များမကြာမီပင် မိုင်တိုင်အမှတ် ၁၄၇ ကို တွေ့ကြရ၏။

ကွာလာလမ်းပျံမြို့တော်မှ ၁၄၇ မိုင်အကွာ...

မီးရထားအလုပ်သမားများ၏ တန်းလျားများကိုလည်း ကျွန်မတို့ တွေ့ကြရသည်။

ရထားလမ်းတစ်ဖက်တွင်ရှိသော လမ်းပေါက်ကိုရှာရင်း ကျွန်မတို့သည် ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ချာချာလည်နေကြရပြန်၏။

ပထမ တောင်ဘက်၊ ထိုမှ မြောက်ဘက်၊ တစ်ဖန် တောင်ဘက်သို့ လှည့်ကြရပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် စောစောကတွေ့ခဲ့ရသည့် မီးရထားအလုပ်သမားတန်းလျားများကို ဒုတိယအကြိမ် တွေ့နေရလေသည်။

ကျွန်မတို့ အလုပ်သမားတန်းလျားများကို ဒုတိယအကြိမ် ဖြတ်၍သွားနေစဉ် အခန်းတစ်ခန်းထဲမှ တမိလ်အလုပ်သမားတစ်ယောက် ထွက်လာခိုက်နှင့် ကြုံကြိုက်နေတော့၏။

လ၊ကလည်း ထိန်ထိန်သာနေလေသည်။

ရဲဘော်အထံလက်ထဲမှ တော်မီသေနှုတ်ကို မြင်သွားမည်မူမျှ။

ထိုတမိလ်အလုပ်သမားကသာ တယ်လီဖုန်းဆက်၍ သတင်းပေးခဲ့သော်... ဤအတွေးက ကျွန်မတို့ရင်ကို မအေးအောင် ဖန်တီးနေလေသည်။

ကံကောင်းသည်ဟုပင် ပြောဆိုနေကျ စကားစဉ်အတိုင်း ပြောရပေတော့မည်။

လမ်းပြရွာသားသည် ရထားဟိုမှာဘက်မှ လမ်းပေါက်ကို မကြာမီ ရှာ၍ တွေ့သည်။

ကျွန်မတို့သည် ရထားလမ်းကို ကျောခိုင်းကာ ထိုလမ်းအတိုင်း ခရီးပြင်းနှင့်ခဲ့ကြရ၏။

ဤဒေသသည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်အာဏာပိုင်တို့က လယ်ယာစီမံကိန်းကြီးချကာ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်ဒေသ။

လယ်သစ်တည်၍ ကျိုသစ်ဆောက်မည်ဟူသော ကြွေးကြော်သံနှင့်အတူ ဤဒေသမှ သစ်ပင် ဝါးပင်မှန်သမျှကို ရှင်းလင်းခုတ်လှဲခဲ့၏။ လယ်တည်ရန် တည်း။

သို့ရာတွင် စီမံကိန်းကြီးမှာ ဤမျှနှင့် ရပ်တန့်နေခဲ့ရာ ဤဒေသသည် အသွားရခက် အလာရခက်သည့် နယ်မြေတစ်ခု ဖြစ်လာရတော့၏။

ခြေချလိုက်သည့်နေရာမှန်သမျှ ငုတ်နှင့်၊ ဆူးနှင့်၊ သစ်တုံးနှင့်၊ ဝါးလုံးနှင့်...

သစ်ရွက်များ၊ ဝါးရွက်များကလည်း မြေကြီးနှင့်ရောထွေးနေကြသည်ဖြစ်ရာ လမ်းမှာ ချောကျိ၍နေတော့သည်။

လမ်းက ချောကျိနေသောကြောင့် ခဏခဏလဲကျ၏။ လဲကျရုံလောက်ကို စာမဖွဲ့လို။ လဲကျသည့်အခါတိုင်း သစ်ငုတ်၊ ဝါးငုတ်ဖြင့် မထိုးမိအောင် သတိထားနေရခြင်းက ပင်ပန်းလှချေ၏။

ကျွန်မတို့သည် ငရဲသို့ ခြေကျင်လျှောက်၍ သွားနေရသကဲ့သို့။

နွမ်းနယ်လာကြသည်။ မောပန်းလာကြသည်။ ခြေကုန်လက်ပန်း ဖြစ်လာကြသည်။

လမ်းပြအဖြစ် လိုက်ပါလာသော ရွာသားပင် တဖိုင်းဖိုင်းလဲကျ နေလေ

သည်။

ကျွန်မတို့အားလုံး ရောက်သည့်နေရာတွင် လှဲ၍ အိပ်ချင်လောက်အောင် မောပန်းလာသည့်အချိန်တွင် စိုက်ခင်း ပျိုးခင်းများကို ပြန်၍ တွေ့လာရတော့သည်။

စိုက်ခင်းပျိုးခင်းအတွင်းရှိ မလေးနှင့် တရုတ်အမျိုးသားများ၏ တဲများကို ဖြတ်လျက် ခရီးဆက်ကြရ၏။

ကျွန်မတို့သည် တဲများနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ဝေးအောင် ပန်းပုံကံ၍သွားသည် တိုင် ခွေးများကမူ မဟောင်ဘဲမနေ။

နံနက်သုံးနာရီလောက်တွင် ကျွန်မတို့သည် မီးရထားလမ်းတစ်ခုကို ဖြတ်၍ သွားရပြန်သည်။ လမ်းခွဲရထားလမ်းတစ်ခု။

ဂျပန်စစ်တပ်က ရထားလမ်းခွဲများမှ သံလမ်းများကို ဖြုတ်ယူကာ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများလုပ်ရန် ဂျပန်နိုင်ငံသို့ တင်ပို့နေသည်ဟု ကြားသိရ၏။

ရထားလမ်းခွဲများမှ သံလမ်းများကိုသာမက မလေးနိုင်ငံ အရှေ့ဘက် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းဘက်ရှိ ပင်မရထားလမ်းများမှ သံလမ်းများကိုပင် ဖြုတ်ယူနေသည်ဟု ဆိုလေသည်။

ကျွန်မတို့ ဖြတ်ကျော်ရသော ရထားလမ်းခွဲတွင် သံလမ်းများ မရှိတော့။ ရထားလမ်းသည် စက်ဘီးလမ်း၊ ခြေလမ်း ဖြစ်နေလေပြီ။

ရထားလမ်း ဟိုမှာဘက်ဝေးဝေးတွင် ရာဘာတောကြီးတစ်ခု၊ မြေခိုနိမ့်ပိုင်းတွင် စိုက်ထားသည့် ရာဘာတော။

ဤရာဘာတောအတွင်းတွင် မြောင်းကျယ်များရှိ၏။ မြောင်းကျယ်များ အပေါ် သံလမ်းကို တံတားလုပ်ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

များမကြာမီ 'ဘတန်ပဒန်'မြစ်ကိုဖြတ်၍ ထိုးထားသော ကြီးတံတားကို ဖြတ်၍ ခရီးနှင့်ကြရသည်။

ရွံ့ထူသည့် ရာဘာတောကို တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ဖြတ်သွားပြီးသော အခါ ကျွန်မတို့သည် မော်တော်ကားလမ်းတစ်ခု တွေ့ကြရ၏။

အရုဏ်တက်လာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့သည် မော်တော်ကားလမ်း တစ်ဖက်ရှိ ချွံရွယ်ပိတ်ပေါင်းထူသည့် နေရာတစ်ခုသို့ ရောက်နေလေပြီ။

ကားလမ်းပေါ်တွင် စက်ဘီးဖြင့်တစ်မျိုး၊ ခြေကျင်တစ်ဖုံ သွားလာနေကြ

သည့် တစ်လအမျိုးသားများ၊ မလေးအမျိုးသားများကို မြင်ခဲ့ကြရသည်။

လမ်းပြရွာသားက လမ်းအခြေအနေကို အကဲခတ်ရန် ထွက်သွားချိန်တွင် ကျွန်မသည် ချုံပုတ်အောက်တွင် မောမောနှင့် အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

လမ်းပြ ပြန်ရောက်လာသည်။ လမ်းပေါက်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ဆို၏။ သို့သော် ဤဒေသတစ်ဝိုက်သို့ မလေးပုလိပ်များ တောဝက်ပစ်ရန် လာလေ့ရှိ

သောကြောင့် အထူးသတိထား၍ ခရီးနှင့်ရမည်။ ခြေလမ်းကလေးများက ရှုပ်ထွေးရောယှက်နေလေ၏။ စက်ဘီး စီးသွား

သူများ၊ ထင်းစိုက်ရန် သစ်ကိုင်းခြောက် လိုက်၍ကောက်နေသူများဖြင့် ဤဒေသ တစ်ဝိုက်တွင် လူသွားလူလာ များနေသည်။

ကျွန်မနှင့် အော်စကာသည်လည်း လမ်းပြနှင့် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်တို့က အချက်ပေးလိုက်သည့်အခါတိုင်း ပုန်းလိုက် ကွယ်လိုက်ဖြင့် လာခဲ့ကြရလေသည်။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်မှာ တရုတ်အမျိုးသားတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ကော်ကိုင်းမျက်မှန်နှင့် ဟန်ပန်က ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

ကျွန်မသည် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်အား ခရီးသွားရာ၌ မျက်မှန်ဖြုတ်ထားပါ ဟုပင် အကြံပေးဖူးသည်။ သို့ရာတွင် မျက်မှန်မတပ်က လမ်းသွား၍မရသည့်

အခြေအနေသို့ ရောက်နေသဖြင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ များမကြာမီ ဆယ်ပေ၊ ဆယ်ငါးပေလောက်မြင့်သော ရာဘာပင်ပေါက်များ

စိုက်ပျိုးထားသည့် ရာဘာခင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။ လူအသွားအလာကလည်း ရှင်းသွားပြီ။

ကျွန်မတို့သည် ခြေလမ်းနှင့် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်အကွာရှိ ချုံပုတ်များအောက် တွင် အပန်းဖြေလိုက်ကြ၏။

ရဲဘော်အထံနှင့် လမ်းပြရွာသားက ကျွန်မတို့အတွက် စားစရာများ ရှာဖွေ ရန် ထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် အလှည့်ကျကင်းစောင့်ရင်း တစ်ရေးတမော အိပ်ကြရ လေ၏။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ရဲဘော်အထံနှင့် လမ်းပြ ပြန်လာသည်။ ထမင်း တစ်ဘို့၊ ပဲသီးဟင်း၊ နာနတ်သီးနှင့် ကော်ဖီချိုချို ပါလာ၏။

ကျွန်မတို့ နားနေသည့်နေရာမှ သစ်ကိုင်းခြောက်လာချီးသူ၊ ထင်းရွေသူ

များ၏စကားပြောသံကို ကြားနေရသည်။ သို့သော် ကျွန်မတို့အနားသို့ တစ်ယောက်မျှ ရောက်မလာ။

တစ်နေ့လုံးပင် ကျွန်မတို့ ဤနေရာ၌ နားနေကြလေ၏။

ရဲဘော်အယန်းသည် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်၏ ညွှန်ကြားချက်အရ နေ့လယ်တစ်နာရီခန့်တွင် အရပ်သားတစ်ယောက်အသွင်ဖြင့် ကျွန်မတို့ စခန်းချနေသည့် နေရာမှ ထွက်သွားသည်။

ညနေစောင်းလောက်တွင် တရုတ်လူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ကျွန်မတို့ထံ ရောက်လာ၏။ သူ့အား ရဲဘော်အယန်းက စာတစ်စောင် အပေးခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စာထဲတွင် ကျွန်မတို့ တစ်ပတ်လောက် အေးအေးဆေးဆေး နားနေနိုင်မည့် နေရာတစ်ခုကို တွေ့ထားကြောင်း၊ သမ္မန်တစ်စင်းကိုလည်း နောက်ဆက်ရမည့် ခရီးအတွက် စီစဉ်ထားကြောင်း၊ နေဝင်ချိန်တွင် စာလာပေးသူ လူငယ်နှင့် လိုက်လာစေလိုကြောင်း ပါရှိသည်။

ရဲဘော်အထုံသည် ကျွန်မတို့အဖို့ ထမင်းရှာပေးပြီးနောက် ငှက်ဖျားဒဏ်ကို တစ်နေ့လုံး ခံနေရတော့၏။

ကျွန်မက မက်ဖာကရင်ဆေးပြား တိုက်လိုက်သော်လည်း အဖျားက တော်တော်နှင့်မကျ။

“ပုလိပ်တွေရောက်လာပြီး တစ်အိမ်တက်ဆင်း ရှာသွားတယ်လို့ပြောတယ် ...ရဲဘော်ဆာယာ”

စာလာပို့သူ လူငယ်နှင့် စကားပြောနေသော ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က ကျွန်မတို့ ဘက်သို့ ဆက်၍သတင်းပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ကို ရထားလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်တဲ့ လူတွေက သတင်းပေးလို့ လိုက်ရှာကြတာနဲ့တူတယ်”

ဗိုလ်မှူးအော်စကာက ထင်မြင်ချက်ပေးနေ၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ ရဲဘော်ဆာယာအတွက်သာမဟုတ်ဘူး၊ ရဲဘော် လင်ဘိုစိန် အတွက်ပါ လုံခြုံရေးအတွက် အရေးကြီးတယ်။ ရဲဘော်က မျက်မှန်အမြဲတပ်ထား ရတဲ့လူဖြစ်တော့ တစ်ခါမြင်ရုံနဲ့ မှတ်မိနိုင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ...ဒီလိုသတိပေးတာ ကျေးဇူးသိပ်တင်တယ်။ သွားလာ

လှုပ်ရှားနေတာများပြီး တစ်ခါမှလည်း အနောင်အယုက် မတွေ့ရတော့ ကျွန်တော့် ကိုယ်ကို ကျွန်တော် သိပ်စိတ်ချလာတယ်။ ကြာတော့ နမော်နဲ့မဲ့ဖြစ်လာတယ်။ သတိထားရမယ်လို့တောင် မထင်တော့တဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်”

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ဝေဖန်ရေးလုပ်နေလေသည်။

နေဝင်သွားပြီးနောက် တစ်နာရီအကြာတွင် ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။

စာလာပေးသူ လူငယ်က ရှေ့မှ လမ်းပြလေသည်။

ရွံ့ဗွက်များက ချောကလက်ပြားကြီးကို ချ၍ခင်းသလို ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဗွက်ထဲတွင်ရုန်းလိုက်၊ ဗွက်ထဲတွင် တစ်ဝက်ရစ်နေသော သစ်တုံးကိုနင်း၍ လျှောက်လိုက်ဖြင့် လာခဲ့ကြရသည်။

ဧပြီလ ၂၉ ရက်နေ့ သန်းခေါင်မတိုင်မီ ကိုက်တစ်ရာခန့်ကျယ်သည့်

တောအုပ်ကလေးတစ်ခုသို့ ကျွန်မတို့ ရောက်ကြ၏။

ကျွန်မတို့အဖို့ နောက်တစ်ပတ်အထိ နားနေရမည့်စခန်းတည်း။

[၁၈]

စခန်းအလယ်တွင် တဲကလေးတစ်လုံး...

တဲကလေးက ခြောက်ပေလောက်ကျယ်၍ ဆယ့်နှစ်ပေလောက် ရှည်သည်။ အိမ်သာကို တဲကလေးနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်အောင် ဝါး လေး၊ ငါးလုံးစီကာ သွယ်တန်းထား၏။

တဲကလေး၏ ခေါင်တည့်တည့်အောက်တွင်သာ ကျွန်မတို့ ခေါင်းလှုတ်သည်။ တဲရှေ့မှဝင်လျှင် တဲနောက်မှထွက်လျှင် ခေါင်းငုံ့၍ ဝင်ရ ထွက်ရလေ၏။ ကျွန်မတို့အတွက် အထူးဆောက်လုပ်ထားသော ‘ဗိုလ်တဲ’။

ခေါင်မိုးက မိုးတစ်စက်တစ်စက် ယိုကျနေ၏။ ခြင်ကလည်း ဖွဲကိုဆုပ်ကာ

ကျုံး၍ပက်နေသည့်အလား။

တဲပတ်ပတ်လည်ရှိ တောအုပ်ကလေးသည် ထူထူထဲထဲ။ သစ်ပင်များသည် အမြင့်ကြီးမဟုတ်။ ဆယ့်ငါးပေ၊ ပေနှစ်ဆယ်ခန့်သာ။ အထက်ရှုပ်၍ အောက်ခြေ ရှင်းသည့် တောအုပ်မျိုး။

လူတစ်ယောက် မတ်တတ်ရပ်၍ကြည့်လျှင် ငါးကိုက်လောက်အကွာကိုပင် ထိုးဖောက်၍မြင်။ ဤမျှ သစ်ကိုင်း သစ်ရွက် သစ်ခက်များ ထူထပ်သည်။

တဲဘေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ချောင်းကလေးတစ်ခု။

သည်ချောင်းကလေးကလည်း တောအုပ်ကလေးအတွင်းမှဖြတ်၍ စီးဆင်းနေသည်။ သောက်ရေ သုံးရေအတွက် အဆင်သင့်။

ကျွန်မတို့ စခန်းချနေသော တဲတစ်ဝိုက်သို့ ဂျပန်တပ်များ လာရောက်မွေ့နော့က်ရှာဖွေသည့်တိုင် ကျွန်မတို့ကို တွေ့နိုင်မည်မထင်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောအုပ်ကလေး ပတ်ပတ်လည်တွင် ချုံပင် ရွယ်ပင်များ ရှိနေသောကြောင့်တည်း။

ကျွန်မတို့သည် တောအုပ်ကလေးအစပ်ရှိ ချုံအောက်သို့ သွားထိုင်ကာ အပျင်းဖြေလေ့ရှိကြသည်။

စိုက်ခင်း ပျိုးခင်းတွင် အလုပ်လုပ်နေသူများ။ အိမ်ရှေ့တွင် ကစားနေသော ကလေးများကို ဇာတ်ပွဲကြည့်သလို မြင်နေရ၏။

သို့သော် သူတို့က ကျွန်မတို့ကို မမြင်။

ကျွန်မတို့ကိုသာမက ကျွန်မတို့ စခန်းချနေသည့် တဲကိုပင် မြင်ကြမည် မဟုတ်။

ကျွန်မတို့ခရီးစဉ်အတွက် ကြိုတင်ဆောက်လုပ်ထားသည့် တဲဖြစ်ကြောင်း ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က ကျွန်မတို့ကို ပြောပြထားသည်။

ကလေးငိုသံ၊ ထင်းခွဲသံ၊ ခွေးဟောင်သံ၊ မိန်းမအချင်းချင်း ရန်ဖြစ်သံ၊ ယောက်ျားများ အရက်မူးမူးဖြင့် ဆဲဆိုသံများကို ကျွန်မတို့ စခန်းချသည့်တဲမှ အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။

ကျွန်မတို့ဗိုလ်တဲနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပို၍ကြီးသော တောအုပ်ကြီးတစ်ခုလည်း ရှိနေသည်။

အကယ်၍ ဖက်ဆစ်စစ်သားများ လာရောက်အနှောင့်အယှက်ပေးလျှင် ကျွန်မတို့အဖို့ ရှောင်နိုင်တိမ်းနိုင်မည်နေရာ။

ကျွန်မတို့ ဤစခန်းတွင် စတည်းချနေစဉ် အနှောင့်အယှက် တစ်ခုမျှ မပေါ်ပေါက်ခဲ့။ ကျွန်မတို့အဖို့ နေ့စဉ် ထမင်းလာပို့သော တော်လှန်ရေးဘက် တော်သား နှစ်ယောက်မှလွဲ၍ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူမှမမြင်။

ထိုဘက်တော်သားနှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်မတို့သည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်က အလိုရှိနေသော တော်လှန်ရေးသမားနှစ်ယောက်ဟုသာ သိနေ၏။ သည်ထက်ပို၍

မသိ။

သူတို့နှင့် ကျွန်မတို့ စကားအပြောအဆိုမလုပ်။ ပြောစရာရှိလျှင် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်ကိုသာ အပြောခိုင်းသည်။

တဲတွင် ဗိုလ်မှူးအော်စကား၊ ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်၊ ရဲဘော်အထုံနှင့် ကျွန်မတို့သာ အမြဲရှိနေကြ၏။

ရဲဘော်အထုံသည် ကျွန်မတို့ခရီးစဉ်အတွက် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန် ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ရွာထဲတွင် ဆောင်ရွက်နေသည်။

ရဲဘော်အထုံနှင့် အတူပါလာသော ရွာသားလမ်းပြမှာ ကျွန်မတို့ ဤဝန်းကို ရောက်ပြီး ပြေလ ၃၀ ရက်နေ့ကပင် ပြန်သွားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။

ရွာထဲတွင် ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နေသော ရဲဘော်အထုံသည် ကျွန်မတို့ထံ လာစရာရှိလျှင် ညဘက် လူခြေတိတ်ချိန်မှ လာတတ်သည်။ နေ့လယ်ဘက်တွင် အလျဉ်းမလာ။

ထမင်းလာပို့သည့် တော်လှန်ရေးဘက်တော်သားနှစ်ယောက်ကလည်း ကျွန်မတို့တဲသို့ လူမြင်သူမြင်ခံ၍ လာခြင်းမဟုတ်။ ချောင်းထဲ မြစ်ထဲတွင် ငါးရှာရန် ရွာမှထွက်လာသည့်ဟန်မျိုးဖြင့် လာပြီးမှ လှေတစ်စင်းဖြင့် ကျွန်မတို့ရှိရာ တောအုပ်သို့ ကွေ့ဝိုက် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်မတို့တဲကလေးသည် ခိုလှုံနားနေစရာ 'ကွန်းခိုနန်း' ကလေးဖြစ်နေတော့၏။

စားရ သောက်ရသည့် ထမင်းဟင်းလျာများကလည်း ကောင်းသည်။ ထမင်းက ဖြူဖြူဖွေးဖွေး၊ ကြက်သားဟင်းက ချိုချို၊ ဝက်သားဟင်းက နူးနူးနပ်နပ်၊ ကြက်ဥက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်၊ ဂေါ်ဖိ၊ သခွားသီး၊ ပဲသီး...

စသည်များ။

နေ့လယ်နေ့ခင်းတွင် ကျွန်မတို့သည် စာပတ်လိုက်၊ တရုတ်စကား၊ မလေးစကား သင်ယူလိုက်၊ နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးလိုက်ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းကြ၏။

နံနက်နှင့် ညနေတွင် နေဆာလှသည်။ ရေကူးသည်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားလေ့ကျင့်ခန်းများ ပြုလုပ်သည်။

ကျွန်မတို့ ဤစခန်းသို့ ရောက်လာပြီးနောက် နှစ်ရက်အကြာတွင် ဂျပန်ကင်းထောက်လေယာဉ်တစ်စင်းက နံနက် ၈ နာရီနှင့် ၁၀ နာရီအကြား ပုန်ပုန်

ပျံ့ဝဲကင်းထောက်သည်ကို မြင်ရ၏။

ကျွန်မတို့သည် နေ့ရောညပါ ကင်းလှည့်ထား၍ သတိနှင့်နေကြသည်။

ထူးထူးထွေထွေကား ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လာခြင်းမရှိ။

နေ့ရော ညပါ မီးဖိုခြင်း လုံးဝမလုပ်ကြ။

ခြင်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ရန် ခြင်ထောင်လေးလုံးကို ရဲဘော်အယန်းက ကျွန်မတို့အတွက် ရှာပေးထားသည်။

ကျွန်မတို့လေးယောက်သည် ကိုယ့်ကင်းလှည့်တာဝန်နှင့် ကိုယ် တာဝန် ကျေပွန်ကြရ၏။

ကင်းစောင့်ရင်း ကြယ်ကလေးများကို ကြည့်နေရသည်မှာ ကျွန်မအဖို့ အရသာရှိလှသည်။

ညဘက်တွင် ကျားဟိန်းသံ၊ ချေဟောက်သံများကို တစ်ခါတစ်ခါ ကြားရ တတ်၏။

တောဝက်ကား ဤဒေသတစ်လျှောက်တွင် အလွန်ပေါလေ၏။ ညတိုင် လျှင် စိုက်ခင်း ပျိုးခင်းများထဲသို့ တောဝက်မဝင်အောင် သံပုံးတီး၍ ခြောက်လှန့် လေ့ ရှိကြသည်။

တစ်ညတွင် လေကြီးမိုးကြီးကျပြီး သစ်ပင်များ ပြိုလဲကုန်၏။ ကျွန်မတို့ စတည်းချနေသော တဲကလေးပေါ်သို့ သစ်ကိုင်း သစ်ရွက်များ ကျလာသည်။

တောပင့်ကူမည်းမည်းကြီးတစ်ကောင်ကို အချိန်မီ သုတ်သင်လိုက်ရ၏။

ကျွန်မတို့သည် လက်နှိပ်ဇာတ်မီးကို အဝတ်နှင့်အုပ်ကာ တဲအနံ့ လိုက်၍ ကြည့်ကြရသည်။

ကျွန်မတို့တဲသို့မရောက်ဘဲ သုံးလေးရက် ပျောက်နေသော ရဲဘော်အယန်း သည် မေလ ၆ ရက်နေ့တွင် ပေါ်လာလေသည်။

ဆာကေ (ခေါ်) ဂျပန်အရက်ချိုပုလင်းကြီးတစ်လုံး၊ ကြက်ဥ သုံးလေး ဒါဇင်၊ ငှက်ပျောရင့်ရင့်တစ်ခိုင်၊ မလေးဆေးလိပ် ၁၀၀ နှင့် မလေးမုန့်ချို အခြောက် အလုံး ၃၀၀ ပါလာ၏။

“ဂ ရက်နေ့မှာ ခရီးထွက်ဖို့ အားလုံး အစီအစဉ်လုပ်ပြီးပါပြီ ရဲဘော်ကြီး”

ရဲဘော်အယန်းက ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်အား သတင်းပို့နေလေ၏။

“ဒီတဲအထွက်မှာတော့ ခြေကျင်ပဲသွားရဦးမယ်၊ နောက်တော့ သမ္မန်ကိုပဲ

စီးကြရမှာပဲ။

“သမ္မန်ကဆင်းပြီး ခြေကျင်လျှောက်တဲ့အခါလည်း လျှောက်ရလိမ့်ဦးမယ်၊ နောက်တစ်နေ့ရာရောက်တော့ သမ္မန်ပြန်စီး”

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်နှင့် ရဲဘော်ချန်ပင်းတို့အား ပြောက်ကျားရဲဘော်တိုင်းက ‘ရဲဘော်ကြီး’ဟု ခေါ်ကြသည်။

“ရန်သူ လှုပ်ရှားမှု ဘယ်နှယ်လဲ”

“မထူးခြားပါဘူး ရဲဘော်ကြီး၊ ခါတိုင်းလို နေ့ဘက်မှ ရေကင်းလှည့်တာ ပါပဲ”

ကျွန်မတို့သည် ညဘက်အချိန်များ၌သာ လှုပ်ရှားရပေတော့မည်။

မေလ ၈ ရက်နေ့ ညနေ။

ဤ‘ဗိုလ်တဲ’တွင် ကျွန်မတို့ စခန်းချနေခဲ့သည်မှာ မေလ ၈ ရက်နေ့ အပါအဝင်ဆိုလျှင် ၁၀ ရက် ရှိပေပြီ။

ညနေစာကို ဝက်သား၊ ကြက်သားကြော်၊ ဝက်ကလိစာနှင့် သခွားသီး ဟင်းချိုဖြင့် စားသောက်ကြရ၏။

ထို့နောက် တဲအတွင်းနှင့် တဲဝန်းကျင်တွင် လှည့်နေထိုင်ခဲ့သည့် အရိပ် အရောင် မပေါ်အောင် ပြုပြင်ကြရသည်။ ပြီးမှ ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်မှူးအော်စကာက တရုတ်အမျိုးသားအသွင် ထင်လာစေရန် ရုပ်ဖျက်လိုက်ကြ၏။

နယ်မြေကျွမ်းကျင်သော လမ်းပြတစ်ဦးက မှောင်စပျိုးချိန်တွင် ရောက်လာ လေသည်။

မှောင်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြ၏။

အစားကောင်း အသောက်ကောင်းစားကာ ၁၀ ရက်မျှ နားနေလိုက်ကြရ သဖြင့် ကျွန်မတို့သည် ကျန်းမာရေး အထူးကောင်းနေကြလေ၏။

ကျွန်မတို့နှင့်ပါလာသော လမ်းပြအသစ်မှာ စစ်မဖြစ်မီက ပရတ်မြစ် အတွင်း သမ္မန်ခတ်စားသူတစ်ယောက်ဟု သိရလေသည်။ ယခုအချိန်တွင်မူ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးဘက်တော်သား ဖြစ်နေလေပြီ။

ပရတ်ပြောက်ကျားဌာနချုပ်သို့လည်းကောင်း၊ ကျွန်မတို့ ရှေးရှုနေသည့် ပင်ကော်ကျွန်းကြီးရှိ ပြောက်ကျားစခန်းသို့လည်းကောင်း ဆက်သားအဖြစ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ သွားဖူး ရောက်ဖူးခဲ့သည်။

“ဒီလို ဆက်သားအဖြစ်နဲ့သွားရင်း ပုလိပ်တွေနဲ့ တည့်တည့်ကြီး ရင်ဆိုင် တိုးမိတာ ဆယ်ကြိမ်မကတော့ပါဘူးဗျာ”

လမ်းပြက ကျွန်မနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေလေသည်။

“ရဲဘော်ကို ပုလိပ်တွေက မဖမ်းဘူးလား။”

“ဖမ်းတော့ ဖမ်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် လာဘ်ထိုးလိုက်ရင် လွတ်ပစ်လိုက် တာချည်းပဲ။ ဘယ်တော့မှ ဂျပန်ဆီ မပို့ဘူး။”

ကျွန်မတို့ ခရီးစထွက်ခွာချိန်တွင် ပြန်ကျဲနေသော တဲအိမ်ကလေးများဆီမှ မီးရောင်လက်လက်ကလေးများကို မြင်ရ၏။

ရာဘာစေးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော မီးတိုင်များ။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် သစ်တုံးကြီးများက ကန်လန်ဆီးနေသည်။ သစ်တုံးကြီးများကို ကျော်ဖြတ်၍ လျှောက်သွားရသည့်ခရီး။

သစ်တုံးများအတိုင်း လျှောက်၍သွားရာတွင် နွယ်များက သစ်တုံးကို ပတ်ရစ်ထားသဖြင့် အသွားရ မလွယ်ကူ။

လရောင်လည်းမရှိ၊ မှောင်နှင့်မည်းမည်း။

လမ်းပြရဲဘော်ပင်လျှင် စမ်းတဝါးဝါး။

ဤလမ်းတွင် ကျွန်မတို့အပြင် အခြားခရီးသည်ဆို၍ တစ်ယောက်မျှ မတွေ့။

အချို့သစ်ပင်များသည် သေနေပြီဖြစ်သည့်တိုင် မြေကြီးပေါ်တွင် ထောင် လျက်။ ထိုသစ်ပင်များကို ချုံနွယ်များ ပတ်ရစ်နေသည်။

သန်းခေါင်အချိန်လောက်တွင် ကျွန်မတို့သည် တာရိုးကြီးတစ်ခုအတိုင်း လျှောက်၍ ခရီးနှင့်ကြရ၏။

တာရိုးသည် ၁၂ ပေခန့်ကျယ်သည်။ ထရုံကို ထောင်ထားသကဲ့သို့ မတ် စောက်သည်။

ဖြောင့်ဖြူးနေသော တာရိုးကြီးအတိုင်း နှစ်ဖိုင်ခန့်သွားရ၏။ တာရိုး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် လယ်ကွင်းပြင်များနှင့် လယ်တဲများ။

အချို့လယ်တဲများတွင် မီးထိန်ထိန်ထွန်းကား ဖဲရိုက်နေကြလေသည်။

တဲအိမ်တစ်အိမ်မှ လှမ်း၍ခေါ်သံအော်သံ ကြားရ၏။ ကျွန်မတို့သည် သုတ်သုတ်လှမ်းကြရလေ၏။

အတန်ကြာသွားမိသောအခါ ကျွန်မတို့ လမ်းပြရဲဘော်က အခြားလမ်းပြ လူငယ်တစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူလာသည်ကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်မတို့သည် ခွဲထွက်၍သွားသော ဖို့မြေတာရိုးအတိုင်း နောက်ထပ် နှစ်ဖိုင်ခန့် ဆက်၍ သွားကြရပြန်၏။

သန်းခေါင်ကျော်နေပြီဖြစ်သည့်တိုင် မိန်းမအများ သိချင်းစု၍ ဆိုနေသည့် အသံမျိုးကို ကျွန်မတို့အားလုံး ကြားနေကြသည်။

မိုင်းငင်ရင်း၊ ဝါဖတ်ရင်း စု၍ဆိုသည့်သိချင်းမျိုး။

လမ်းပြလူငယ်ရဲဘော်သည် တည့်တည့်သွားနေရာမှ တစ်ဖက်သို့ ချိုးကွေ့ လိုက်၏။ ပို၍ကျယ်သော တာရိုးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ထိုတာရိုး၏ အောက်ဘက်တွင် လှေတစ်စင်း။

ပေ ၂၀ ခန့် ရှည်သည်။ ဦးချွန်ချွန်၊ ပဲ့ချွန်ချွန်။

လှေပေါ်တွင် လှေလှော်သားက အသင့်။

ဗိုလ်မှူးအော်စကားနှင့် ကျွန်မတို့သည် ရဲဘော်အယန်း၊ ရဲဘော်အထုံနှင့် လမ်းပြရဲဘော်နှစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ၏။

ရဲဘော်အယန်း၏ တာဝန်သည် လှေရုပ်ထားသည့်နေရာတွင် ပြီးဆုံးနေ ပေပြီ။

ဗိုလ်မှူးအော်စကားသည် လက်မှန်ကို ချွတ်လိုက်ကာ ရဲဘော်အယန်း၏ ဘယ်ဘက်လက်တွင် ပတ်ပေးရင်း...

“ဒါ ကျုပ်က ရဲဘော်ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်ကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပါ”

ရဲဘော်အယန်းသည် ပထမတွင် ကြောင့်အမ်းအမ်းဖြစ်နေပြီးမှ သူ့လက်မှ နှာရိုကို ဖြုတ်၍ ဗိုလ်မှူးအော်စကားအား ပြန်ပေးနေသည်။

“မယူပါရစေနဲ့ ရဲဘော်ဗိုလ်မှူး၊ ဒါ ကျွန်တော့်တစ်ယောက်တည်းရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ရဲဘော်အားလုံးရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက် ဖြစ်ပါတယ်”

ကျွန်မသည် ရဲဘော်အယန်း၏ သဘောထားကို စိတ်ထဲမှ ချီးကျူးနေမိ လေသည်။

“ဒါဖြင့်လည်းဗျာ...ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ရန်ပုံငွေအတွက် ကျုပ်က

ထည့်ဝင်လိုက်တဲ့ပစ္စည်းလို့ သဘောထားလိုက်ပါ။"

"ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ် ရဲဘော်ဗိုလ်မှူး။"

ကျွန်မတို့သည် တာရီးပေါ်မှ လှေရှိရာ အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။

ဗိုလ်မှူးအော်စကား၊ ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်နှင့် ကျွန်မ။

လှေထဲတွင် ပဲ့ကိုင်မည့်သူတစ်ယောက်နှင့် လှေခတ်မည့်သူ တစ်ယောက်က အသင့်ဖြစ်နေကြ၏။

လှေထဲမှ ကျွန်မတို့သုံးယောက်က တာရီးပေါ်မှ ရဲဘော်အယန်းတို့ သုံးယောက်ကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

လှေပဲ့ကိုင်က လှေကို ကမ်းမှခွာလိုက်၏။

ရဲဘော်အယန်းတို့ထံမှ နှုတ်ဆက်သံ ပြန်ပေါ်လာသည်။

ကျွန်မတို့ခြောက်ယောက်လုံး၏အသံတွင် ဝမ်းနည်းသံ ပါနေ၏။

လှေသည် ရေစုန်တွင် တက်ကုန်ဖွင့်လျက် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေလေသည်။

[၁၉]

ရေစီးတွင် လှေစီးကာ စုန်ရပ်မှာ ပျော်စရာတစ်ပုံ။

မှောင်ထဲမည်းထဲတွင် ခြေလှမ်းကွဲကျဲဖြင့် လှမ်းခဲရပြေးနောက် လှေဦးဘက် ပိုင်းတွင် ထိုင်လျက် လိုက်လာခဲ့ခြင်းမှာ ကျွန်မတို့အဖို့ အလွန်စည်းစိမ်ရှိလှ၏။

လှေသည် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။

ဖို့မြေတာရီးသည် နောက်တွင်ကျန်ခဲ့ကာ ကျွန်မတို့ ဝဲယာတွင် သဘာဝ ကမ်းပါး။

ကျွန်မတို့သည် ဆန်ဂီရီကရီး၊ ချောင်းထဲသို့ ရောက်လာကြပြီ။

ဤချောင်းသည် ပရတ်မြစ်ကြီးထဲသို့ စီးဝင်သော လက်တက်တစ်ခု။

ကျွန်မတို့သည် ကျောပိုးအိတ်ကို ကျောအောက်က ခုလျက် လှေပဲ့ကိုမှီရင်း လိုက်လာကြသည်။

လှေဦးဘက်ပိုင်းတွင် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်နှင့် ကျွန်မ။ ပဲ့ဘက်ပိုင်းတွင် ဗိုလ်မှူးအော်စကား။

ချောင်းထဲတွင် ကျွန်မတို့လှေတစ်စင်းတည်း။

ဆန်ဂီရီကရီး၊ ချောင်းအဆုံးတွင် ပရတ်မြစ်ကြီး။

ပရတ်မြစ်ကြီး၏ ရေပြင်သည် အလွန်ကျယ်ပြောလှသည်။ ပင်လယ်ပြင် ကျယ်ကြီးတစ်ခုလောက်ပင်။

ရေစီးကလည်း အလွန်မြန်နေလေသည်။

ခတ်ကွင်းနှင့် ခတ်တက်က လှေပဲ့ပေါ်တွင် သွားထိကာ တကွညီကွဲမြဲသံက ကျွန်မတို့အဖို့ ဂီတသံလို။

"နေ့လယ်နေ့ခင်းဆိုရင် ဂျပန်မော်တော်တွေ ရေကင်းလှည့်နေကြတယ် ခင်ဗျ။ ချောင်းကြီးချောင်းကြားမကျန် ဝင်ပြီး ကြည့်လေ့ရှိတယ်"

လှေခတ်သမားကြီးက ခတ်တက်ကို ဖြည်းဖြည်းနှင့်မှန်မှန်ခတ်ရင်း ကျွန်မ ကို ပြောပြနေ၏။

"တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း ဂျပန်ရေယာဉ်ပျံတွေပါ မလက္ကောရေလက်ကြား ဘက်ကို ရေကင်းထွက်လာလေ့ရှိတယ်"

"ညဘက်ကျတော့ ဂျပန်တွေက ကင်းလှည့်မထွက်ဘူးလား"

ကျွန်မက လှေခတ်သမားကြီးအား ကျွန်မတို့နှင့်ပါလာသည့် မလေးမုန့်ရီ အခြောက်တစ်လုံးကို လှမ်းပေးရင်း မေးလိုက်၏။

"ထွက်တဲ့အခါလည်း ထွက်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ညကင်းမထွက်တာက များပါတယ်"

တောထဲ တောင်ထဲတွင် ခရီးနှင့်ရခြင်းကို ကျွန်မက ပင်ပန်းသည်ဟု မှတ်ထင်ခဲ့သည်။ အမှန်စင်စစ်တော့ ရေလယ်ကောင်တွင် လှေငယ်ဆောင်ယူရာ သို့ လိုက်ပါကာ ခရီးနှင့်ရခြင်းကား အပင်ပန်းဆုံးတည်း။

လူမပင်ပန်း။ စိတ်၏ပင်ပန်းခြင်းမှာ လူပင်ပန်းသည်ထက် အဆပေါင်း များစွာ။

တောထဲတောင်ထဲတွင် ရှောင်စရာ၊ ပုန်းစရာ၊ တိမ်းစရာ၊ ပြေးစရာ၊ အကာအကွယ်ယူစရာ များစွာ။ ရေထဲတွင်ကား မလာနုတ္တိ။

ပရတ်ကဲ့သို့သော မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီး၌ လှေငယ်ဖြင့် ခရီးသွားရခြင်းမှာ သေမင်းနှင့် သစ္စာနဲ့နေရသကဲ့သို့။

အကယ်၍သာ ဂျပန်ရေကင်းအဖွဲ့မှ မော်တော်တစ်စင်း ကျွန်မတို့ရှေ့မှ ဘွားခနဲပေါ်လာခဲ့သော် ကျွန်မက ဆက်၍မတွေး။ တွေးနေ၍လည်း အကြောင်း ထူးမည်မဟုတ်။ ကျွန်မလုပ်ရမည်မှာ ကျွန်မက ရန်သူထက်ဦးအောင် အဖြေမှာ

ဤအတိုင်းသာဖြစ်ရမည်။

“ရှေ့ နှစ်မိုင်၊ သုံးမိုင်ဆိုရင်...”

လှေခတ်သမားကြီးက ကျွန်မပေးသည့် မုန့်ချိုခြောက်ကို တကျွတ်ကျွတ် စားနေရာမှ ခဏရပ်ကာ ကျွန်မကို ပြောပြနေသည်။

“ရှေ့မှာ တယ်လွတ်အန်ဆန်ဆိပ်ကမ်းမြို့ရှိတယ်။ သင်္ဘောရော၊ မော်တော်ရော၊ သမ္ဗန်ရော၊ ကတ္တူရော သိပ်အဝင်အထွက်များတဲ့မြို့ပေါ့။ အရောင်းအဝယ်ကလည်း သိပ်စည်တယ်”

ကျွန်မတို့သည် ကျွန်မတို့သွားရမည့် ခရီးစဉ်ကို အလွတ်ရနေ၏။ ဤသို့ အလွတ်ရနေခြင်းမှာ ဆယ်ရက်တိုင်တိုင် အနားယူထားရစဉ်က ရေပုံမြေပုံကို တစ်နေ့မကျန် အသေးစိတ် လေ့လာထားခဲ့သောကြောင့်ပင်။

“တယ်လွတ်အန်ဆန်မှာ ဂျပန်တပ် သိပ်များများရှိသလား”

“ရှိတာပေါ့ကွယ်၊ အရောင်းအဝယ်ကလည်း စည်ကား။ လူဝင် လူထွက်ကလည်းများ။ မလက္ကာရေလက်ကြားနဲ့လည်းနီးဆိုတော့...”

ကျွန်မတို့စီးလာသော လှေသည် ညာဘက်သို့ ဦးတည်လိုက်၏။ လမ်းကြောင်း ပြောင်းတော့မည်ကို ကျွန်မတို့က ကြို၍သိနေကြသည်။ ကျွန်မတို့သည် ရေကြောင်းခရီးတွင် လှေလောင်းစီးကာ ‘တယ်လွတ်အန်ဆန်’ဆိပ်ကမ်းမြို့ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ဖြတ်မသွားနိုင်။ သွားမည်ဆိုက သွားနိုင်ပါ၏။ သို့သော် အန္တရာယ်က တစ်ပြုတ်တစ်ခေါင်းကြီး။

ကျွန်မတို့သည် ‘တယ်လွတ်အန်ဆန်’ဆိပ်ကမ်းမြို့ကို ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့်သာ ပန်းဝိုက်၍ ချီတက်ကြရမည်ဖြစ်၏။

ရန်သူက ညွှတ်ကွင်းထောင်ထားမှန်း သိပါလျက် ထိုညွှတ်ကွင်းကို ကျွန်မတို့က ဝင်တိုးမည်ဆိုလျှင်...

ကျွန်မတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသောလှေသည် ပရတ်မြစ် ညာဘက်ကမ်းနှင့် နီးလာလေသည်။ လက်မှ ညကြည့်ရာရိက နှစ်နာရီခွဲပြီဖြစ်ကြောင်း ပြနေ၏။

လှေသည် ညာဘက်ကမ်းပါးရှိ ချောင်းပေါက်ကလေးထဲသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ မကြာမီပင် ချောင်းပေါက်ကလေးအဆုံးသို့ ကျွန်မတို့လှေ ရောက်လာတော့၏။ ကျွန်မတို့သည် လှေပေါ်မှ ကမ်းပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။

စောစောက လှေပဲ့ကိုင်နှင့် လှေခတ်သမားသည် ကျွန်မတို့၏ လမ်းပြများ

ဖြစ်လာကြတော့၏။ ကျွန်မသည် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်၏ အစီအမံကို မိတ်ထဲမှ ချိုးကျူးနေမိလေ၏။

ကျွန်မတို့ ဝန်စည်စလယ်များကို လှေပဲ့ကိုင်နှင့် လှေခတ်သမားတို့က သယ်ယူရင်း ကျွန်မတို့ကို ရှေ့မှ လမ်းပြ၍ ခေါ်သွားသည်။

သွားစတွင် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့က ကာဆီးနေ၏။

လှေပဲ့ကိုင်သည် ဝဲဘက်တွင်ကိုင်လာသော စားကို ယာဘက်သို့ ပြောင်းယူပြီးနောက် လမ်းထွင်၍ ချီတက်သွားသည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ခြေလမ်းကြောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုလမ်းကြောင်းအတိုင်း လိုက်သွားသောအခါ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက် စိုက်ခင်းပျိုးခင်းများ။

ဤစိုက်ခင်းပျိုးခင်းများအကြားမှ ကိုက်လေးငါးရာခန့် ဖြတ်၍ သွားလိုက်ရာ ချောင်းဦးတိုတစ်ခုကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်မတို့စီးလာခဲ့သည့်လှေထက် ပို၍ကြီးသော လှေတစ်စင်းက ကမ်းပါးတွင် မေးတင်လျက် ကျွန်မတို့ကို ကြိုဆိုနေလေသည်။

စောစောက ပဲ့ကိုင်နှင့် လှေခတ်သမားပင် ကျွန်မတို့နှင့်အတူ လှေသစ်ကို ပဲ့ကိုင်လှော်ခတ်လျက် လိုက်ပါလာ၏။

ဪ...တော်လှန်ရေးကြီးတစ်ရပ် ဆင်နွှဲဆိုသည်မှာ လက်လုပ်လက်စား လူတန်းစားအပေါ်တွင် အခြေတည်နေပါတကားဟု ကျွန်မက မှတ်ချက်ချနေမိလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် လှေပေါ်တွင် တက်ထိုင်ကာ အငြိမ်သား လိုက်ပါ၍မရ။ ချောင်းဦးတိုတစ်ခုလုံးကို ချုံစီးလျက်ရှိရာ လှေကို လူများက တွန်း၍ပေးနေရသောကြောင့်။

တွန်းပေးရုံနှင့် လှေက ချုံထဲမှ ထွက်၍မရသောအခါ ကျွန်မတို့တွင် ပါလာသည့် လက်နိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုး၍ လမ်းပြရလေသည်။

ဤချောင်းဦးတိုမှာ ခရီးသွားသူများ အသုံးမပြုဘဲ ပစ်ထားခဲ့သဖြင့် ချုံစီးနေပြီး အသွားရအလားရ ခက်နေခြင်းဖြစ်၏။ ချောင်းထဲတွင် သစ်တုံး၊ သစ်တုံး၊ ဝါး၊ သစ်ကိုင်းတို့ဖြင့် ပြည့်နေသည်။

ကျွန်မတို့သည် လှေကိုပိုင်းတွန်းကာ ချောင်းဦးတိုအပြင်ဘက်သို့ ရောက်

အောင် ဆွဲယူလာခဲ့ကြရ၏။

ပရတ်မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးအတွင်း လေကောင်းလေသန့်ကို ရှိရှိကံကာ စည်းစိမ်ယစ်လျက် ခရီးနှင့်နေခဲ့ရာမှ ခူးလောက်ကျသောဗွက်ကိုနှင့်ရင်း လှေကို တွန်းထိုးနေရပြန်သည်။

ကမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ချုံ၊ ခေါင်းပေါ်တွင်လည်း ချုံ၊ ရှေ့တွင်လည်း ချုံ၊ နောက်ဆုတ်လျှင်လည်း ချုံ။ ကျွန်မတို့ကို ချုံပတ်လည်ဝိုင်းနေလေသည်။

လက်နှိပ်တတ်မိကို ခဏခဏထိုး၍ မီးပြနေရသဖြင့် ရန်သူ့ ရေကင်းလှည့်လာခိုက်နှင့်ကြုံလျှင် အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်ရမည်မှာ သေချာ၏။ သို့ရာတွင် မတတ်နိုင်ပြီ။ ချုံဝက်ပါကလွတ်အောင် ရုန်းနေရတော့၏။

ကျွန်မက လက်နှိပ်တတ်မိထိုးပြနေစဉ် မြွေကြီးတစ်ကောင် ကျွန်မတို့ ခေါင်းပေါ်မှ ကျော်၍ တစ်ဖက်ချုံထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ဗွက်ထဲ ရွံ့ထဲ နွံ့ထဲတွင်ရုန်းလျက်၊ သစ်ပင်ချုံနွယ်များကို တွန်းဖယ်လျက် မိုင်ဝက်မျှ လှေကို တွန်းဆွဲ၍ ယူလာခဲ့ပြီးသောအခါ ပရတ်မြစ်ပြင်ကျယ်သို့ ပြန်၍ရောက်လာတော့၏။ လှေသည် ရေစီးကြောင်းအတိုင်း စုန်နေလေပြီ။ ရေစီးအဟုန်က ယခင်ကထက် ပို၍မြန်နေသည်။

ရေထဲတွင်မျောပါလာသော သစ်တုံးများ၊ အမှိုက်သရိုက်များ၊ သစ်ကိုင်းများ ဆီသို့ ကျွန်မတို့လှေက အတင်းပြေး၍သွားနေသည်ဟု ထင်နေရ၏။

ပဲ့ကိုင်သူသာ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်မရှိပါက ကျွန်မတို့လှေသည် တစ်ခုခုဖြင့် တိုက်မိကာ တိမ်းမှောက်သွားနိုင်သည်။

လှေခတ်သမားသည် လှေခတ်ရန်မလိုတော့။ လှေဦးဘက်သို့ တက်ကာ လမ်းအခြေအနေကို ပဲ့ကိုင်သမားအား လှမ်း၍ သတင်းပို့နေလေသည်။

ပရတ်မြစ်ရေပြင်ကျယ်ကြီးအတိုင်း နှစ်မိုင်မျှဆက်၍ စုန်ဆင်းလာခဲ့ပြီး နောက် လှေသည် အငွေ့စွန်းတစ်ခုကိုပတ်လျက် 'တယ်လွတ်အန်ဆန်'မြို့ အနောက်ဘက်စူးစူးသို့ ဦးတည်နေ၏။

မကြာမီ ညာဘက်ကမ်းရှိ ချောင်းပေါက်တစ်ခုသို့ ကျွန်မတို့လှေ ထိုးဝင်လာခဲ့သည်။ နာရီဝက်လောက် ချောင်းပေါက်အတိုင်း ဝင်လာပြီးနောက် ကျွန်မတို့သည် တစ်နေ့တာ စခန်းချနားနေရန်အတွက် ခြေကျင်လျှောက်၍ လာခဲ့ရ

ပြန်သည်။

ကျွန်မတို့သည် ရာဘာခြံများ၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်စိုက်ခင်းများ အကြားရှိ လူသွားလမ်းကလေးအတိုင်း နှစ်မိုင်ခန့် လျှောက်ကြရ၏။

လူသွားလမ်းကလေးမှာ အနီးအနားရှိ တာရီးမှ အုတ်များကို တူးယူကာ လုပ်ထားသောလမ်း ဖြစ်သည်။ ချော့ကျိနေသဖြင့် အထူးသတိထား၍သွားရလေ၏။

မြေပဲ၊ တရုတ်ကြက်သွန်၊ မျောက်ဥနှင့် ကန်ငွန်းဥများကို ကေပေါင်းများစွာ စိုက်ပျိုးထားကြသည်။ ကြံခင်းများကလည်း ပေါများလှသည်။

ကျွန်မတို့အား အိမ်လွတ်တစ်ခုတွင် ခေတ္တနားနေရန် ထားခဲ့ပြီးနောက် လှေပဲ့ကိုင်နှင့် လှေခတ်သမားများက ရွာရှိရာသို့ ထွက်သွားကြ၏။

မိကျောင်းများမြူးထူးနေသကဲ့သို့ ကျွန်မတို့နားနေသည့်အိမ်မှ ထင်ထင်ရှားရှား ကြားနေရသည်။ မိကျောင်းသည် ကျွန်မတို့နားနေသည့်အိမ်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရှိနေသည်ဟု သိရသည်။

တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် လှေပဲ့ကိုင်နှင့် လှေခတ်သမားတို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။ သူတို့နှင့်အတူ လမ်းပြတစ်ယောက်လည်း ပါလာလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် တာရီးများ၊ တံတားငယ်များကို ဖြတ်၍သွားကြရပြန်၏။ လင်းအရုဏ်လာလှလှအချိန်တွင် ကမ်းပေါ်၌ အောက်မှ စင်ခံကာ မှောက်ထားသည့် လှေကြီးတစ်စင်းအောက်ဝယ် တစ်ရေ့တမော အိပ်ကြရသည်။

များမကြာမီ ပထမလမ်းပြက ဒုတိယလမ်းပြတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာပြန်၏။

ဒုတိယလမ်းပြက ကျွန်မတို့တည်းခိုရန် ပြင်ဆင်ထားသည့်တံတွင် စခန်းချလျှင် အန္တရာယ်ကင်းမည်မဟုတ်။ မနေ့ညနေက လူစိမ်းနှစ်ယောက် ထိုတံသို့ လာရောက်သွားသည်ဟု ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်ကို သတင်းပို့လိုက်၏။

“ဒါဖြင့်လည်း စိတ်ချရတဲ့နေရာကို ခေါ်သွားစမ်းဗျာ၊ မိုးလင်းလာတော့မယ်”

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ဒုတိယလမ်းပြသည် ခဏစဉ်းစားနေပြီး...

“ရာဘာခြံထဲကတဲကို သွားမယ်။ အဲဒီမှာ စိတ်ချရပါတယ်”

ရာဘာခြံထဲမှတဲကလေးသို့ ကျွန်မတို့ရောက်သွားသောအခါ မိုးလင်းနေလေပြီ။ တဲကလေးသည် ရာဘာခြံအလယ်တွင် ရှိသည်။ တဲပတ်ပတ်လည်ကို ပြောင်အောင်ရှင်းလင်းထားသည်။

တဲကြမ်းပြင်မှာ မြေကြီးကိုဖို့ကာ 'ဒင်'ထောင်းသဖြင့် တမံတလင်းကဲ့သို့။ မြေတလင်းကြမ်းပြင်ထက်တွင် လေးပေလောက်မြင့်သော ဝါးအခင်း။ ကျွန်မတို့အတွက် မြက်ဖျာ၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံးနှင့် ခြင်ထောင်များ ယူလာသည်။

ဒီရေတက်လာချိန်တွင် ရေသည် ရာဘာခြံတစ်ခုလုံးကို ပုံးအုပ်ထား၏။ တဲဆောက်ထားသည့် နေရာကွက်ကွက်ကလေးသာ ရေလွတ်သည်။

တစ်ရေးအိပ်ကြပြီးနောက် အိပ်ရာမှ ထလာသောအခါ တဲတစ်ခုလုံးတွင် ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ် ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်ကိုသာ ကျွန်မတို့အား စောင့်ရှောက်နေသူအဖြစ် တွေ့ရလေသည်။

ကောင်ကလေးသည် ကျွန်မတို့အတွက် ထမင်းတစ်အိုးချက်ပြီးနောက် ငါးဟင်းချက်ရန် ငါးကို အကြေးသင်နေ၏။

ခဏအကြာတွင် တဲနောက်ဘက် ရာဘာတောထဲမှ ရိုင်ဖယ် သေနတ်သံ နှစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဗိုလ်မှူးအော်စကား၊ ဗိုလ်ကြီးဒေးဗစ်နှင့် ကျွန်မတို့က လက်နက်များကို အသင့်ကိုင်ကာ နေရာယူလိုက်ကြ၏။

ကောင်ကလေးက ကျွန်မတို့ကို အံ့သြသည့်အမူအရာဖြင့်ကြည့်ရင်း မလေးစကားဖြင့်...

"ဂျပန်သတင်းပေးတစ်ယောက်ယောက်ကို သတ်ပစ်တာဖြစ်မှာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး" ဟု ပြောလိုက်သည်။

ပြီးမှ တဲနောက်ဘက်သို့ တစ်ချက်ထွက်ကြည့်ကာ ငါးကို အကြေးဆက်၍ သင်မြဲတိုင်း သင်နေလေသည်။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်မတို့ ထမင်းကောင်းကောင်းစားကြရသည်။ ထမင်းဖြူဖြူ၊ ပြည်ကြီးမျှော့ကို ကြက်သွန်ဖြူအုပ်၍ ချက်ထားသောဟင်း၊

ဝက်သားဆားနယ်ဟင်းနှင့် ပဲငါးပီ...။

ချင်းနဲ့သင်းနေသည့် ငါးဟင်းနှင့် ကြက်သားစွပ်ပြုတ်ကလည်း ဟင်းရဲများအဖြစ် ပါလိုက်သေးသည်။

နေမဝင်မီ ငွေရောင်တောက်နေသည့် လစ်ဘရေတာလေယာဉ်ကြီးတစ်စင်း ကျွန်မတို့ တဲခေါင်မိုးလွတ်ရုံကလေးပင် ပျံသန်းသွားလေ၏။ နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် အခြားလစ်ဘရေတာလေယာဉ်တစ်စင်းလည်း နိမ့်နိမ့်ကလေးပင် ပျံသန်းသွားသည်။

ဝင်တော့မည့်နေ့မင်း၏ရွှေရောင်တွင် လစ်ဘရေတာလေယာဉ်၏ ငွေရောင်က တလက်လက်ကွန့်ဖြူးနေပုံမှာ ကြည်ရူးစရာ။

နေဝင်သွားပြီးနောက် တစ်နာရီအကြာတွင် ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်ထွက်ခဲ့ကြ၏။

ကျွန်မတို့အား ဤနေရာအထိ လိုက်ပို့ခဲ့သော လှေပုံကိုနှင့် လှေခတ်သမားက နံနက်ကပင် သူတို့ရွာသို့ပြန်သွားကြပြီ။ ယခု လမ်းပြအဖြစ် ကျွန်မတို့နှင့် လိုက်လာသူမှာ ကျွန်မတို့တည်းခိုခဲ့သည့်အိမ်ရှင်။

ကျွန်မတို့သည် ခါတိုင်းကဲ့သို့ပင် တရုတ်အဝတ်အစားများဝတ်ကာ ရုပ်ဖျက်လျက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် လူနေအိမ်ခြေများ၊ စိုက်ခင်း၊ ပျိုးခင်းများကို ဖြတ်၍လာခဲ့ကြရ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ ငှက်ပျောပင်များက လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပြည့်နှက်နေသည်။ တဲများအတွင်းမှ ရယ်မောသံ၊ ကလေးငိုသံများကိုလည်း ကြားရသည်။

အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့မှ ဖြတ်၍အသွားတွင်မူ အကော်ဒီယံတီးသံကိုပင် ကြားလိုက်ကြရလေ၏။

တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် လျှောက်လိုက်ပြီးနောက် ချောင်းဦးတိုတစ်ခုသို့ ရောက်သွားသည်။ သမ္ဗန်တစ်စင်းက ကမ်းစပ်ကို မေးတင်လျက် အသင့်။

သမ္ဗန်သည် ၁၈ ပေခန့်ရှိည့်၍ အလယ်မှ ဗြဲကအကျယ်မှာ ၅ ပေခန့်။ ကျွန်မတို့က လမ်းပြရောက်အား နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ရေစပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ သမ္ဗန်ပေါ်တွင် ရေနှင့် ရိုက္ခာက အသင့်။

ကြိုးဖြင့်တုပ်ထားသော ကြက်အရှင်နှစ်ကောင်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်များ၊ ငှက်ပျောသီးများ၊ မုန့်များနှင့် သောက်ရေ...။

ချောင်းဦးတိုကလေးမှာ ကျဉ်းမြောင်းလှရာ သမ္ဗန်ကိုခတ်၍မရ။ တို့ကြောင့် ကျွန်မတို့ပါ ဝိုင်း၍ ဆွဲသူကဆွဲ၊ တွန်းသူက တွန်းကြရ၏။

ချောင်းပေါက်သည် တဖြည်းဖြည်းကျယ်လာပြီး သမ္မန်ကို ခတ်၍ရသည် အခါ ကျွန်မတို့က သမ္မန်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြသည်။

သမ္မန်ဦးမှရဲဘော်လင်ဘိုစိန်၊ အလယ်မှကျွန်မ၊ ပဲပိုင်းမှဗိုလ်မှူးအောင်စကာ... သမ္မန်ခတ်သမားသည် သမ္မန်ပဲပိုင်းမကျတကျနေရာလောက်မှနေ၍ တက် ခုတ်ချောင်းကို ကန့်လန့်ထားကာ မတ်တတ်ရပ်ရင်း ကုန်းချည်၊ရပ်ချည် ခတ်နေ လေသည်။

ရေကျချိန်ဖြစ်၍ ကြည့်လေရာရာတွင် လဟာပြင်များကို မြင်နေရ၏။ လဟာပြင်တစ်လျှောက်တွင် လမုတောများ...။

လမ်းတွင် မီးကလေးတလက်လက်ထွန်း၍သွားနေသော တံငါလှေကလေး များကို ရံဖန်ရံခါတွေ့ရသည်။

အချို့အပင်များတွင် ပိုးစုန်းကြူးများဝိုင်းရံကာ စိန်ရောင်ဟောက်နေသည် ကိုလည်း မြင်ရ၏။

ကောင်းကင်ကြယ်ရောင်ကို ပိုးစုန်းကြူးများ... အန်တုနေသည်နယ်... ချောင်းကလေးအတိုင်း လွန်လာသောအခါ ရှောင်းကျယ်သို့ ရောက်လာ

လေပြီ။ ထိုမှ တစ်နာရီခန့်ဆက်၍ခတ်လိုက်သောအခါ ပရတ်မြစ်ပြင်ကျယ် ကြီးနှင့် ပြန်၍ဆုံကြရပြန်၏။

ကျွန်မတို့သည် ယခုအချိန်၌ အန္တရာယ်ပေးနိုင်သော 'တယ်လွတ်အန်ဆန်' မြစ် ဆိပ်ကမ်းမြို့ကို နောက်တွင်ချန်ထားနိုင်ခဲ့ပေပြီ။

ရန်သူထောင်ချောက်ကို ရှောင်တိမ်း၍လာနိုင်ကြပြီ။ ပရတ်မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးအတွင်းတွင် ကျွန်မတို့သမ္မန်မှလွဲ၍ ရေယာဉ် တစ်စင်းတလေကိုမျှ မမြင်ရ။

သမ္မန်ခတ်သမားသည် သမ္မန်ကို ဝဲဘက်ကမ်းနားမှကပ်၍ လှော်ခတ်ကြည့် သည်။ ရေစီးမလိုက်။ တစ်ဖန် ယာဘက်ကမ်းနားမှ ကပ်လျက် လှော်ခတ်ပြန်

သည်။ ဤဘက်တွင်လည်း ရေစီးမလိုက်။ ထို့ကြောင့် မှောင်ရိပ်ကျသည့် ကမ်းတစ်နေရာတွင် ရေအကျကိုစောင့်ရင်း နှစ်နာရီကြာမျှ နားနေကြရလေသည်။

လဆုတ်ရက်၏ လခြမ်းပုံကလေးက ကောင်းကင်ယံတွင် မှန်မှန်မွှားမွှား။ ရေကျလာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့ ခရီးဆက်၍ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

ကျားမကြာမီ အရုဏ်တက်လာသည်။

မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မတို့ရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော ပင်ကော်ကျွန်းကြီးကို ထင်းထင်းကြီး မြင်နေရလေ၏။ သမ္မန်ခတ်သမားသည် သမ္မန်ဝမ်းထဲတွင် အသင့်ရှိသော ပေါင်းမိုးကို သမ္မန်ဝမ်းအလယ်တွင် တပ်ဆင် လိုက်သည်။

လှေသမ္မန်များ အသွားအလာများလာသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်မှူး အောင်စကာတို့နှစ်ယောက် ပေါင်းမိုးအောက်သို့ ဝင်ရောက်ခိုလှုံ ပုန်းအောင်း နေနိုင်ရန်တည်း။

ပရတ်မြစ်ကြီး၏ ကမ်းခြေတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အုန်းခင်းကြီးများနှင့် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများကို ကျွန်မတို့ လှမ်းမြင်ရသည်။ ဤဒေသတစ်လျှောက် တွင် စည်ကားသောရွာကြီးများ အနှံ့အပြားရှိသည်ဟု သိရ၏။

ရေအကွင့်နှင့်အတူ ပင်လယ်ဘက်သို့ထွက်လာသည့် လှေများ၊ သမ္မန်များ၊ ကတ္တူများကို တွေ့လာရလေသည်။

အချို့လှေများက ကျွန်မတို့သမ္မန်အနီးမှ ကပ်၍လှော်သွားကြ၏။ လမ်းတွင် သောင်တင်နေသော သုံးပင်တိုင် ရွက်သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းကို

တွေ့ကြရသည်။ ကျွန်မတို့သမ္မန်က သင်္ဘောကြီးအနားမှ ကပ်၍ခတ်သွားစဉ် သင်္ဘောပေါ်မှ အော်ဟစ်၍မေးလိုက်သောအသံများ ပေါ်ထွက်လာ၏။

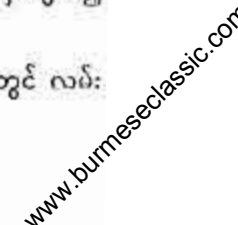
ဗိုလ်မှူးအောင်စကာနှင့် ကျွန်မက လက်နက်ကိုယ်စီနှင့် အသင့်ပြင်ထားလိုက် ကြသည်။

"အချိန်ဘယ်လောက်ရှိပြီဆိုတာ သိချင်လို့ လှမ်းမေးတာပါဗျာ" ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က သမ္မန်ဦးမှ လှမ်းပြောလိုက်လေ၏။

ကျွန်မတို့စီးလာသော သမ္မန်သည် ဒီရေအကျနှင့်အတူ မြစ်အောက်ဘက် သို့ တငြိမ်ငြိမ်မေ့မေ့ပါနေသည်။ သမ္မန်ခတ်သမားက အထူးဂရုစိုက်၍ ခတ်နေ စရာပင်မလို။ သမ္မန်ဦးကို ဖြောင့်နေအောင်သာ ပဲ့ကိုင်ပေးရန်လိုသည်။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် ကျွန်မတို့ပေါင်းမိုးထဲမှ ထွက်၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကျားတစ်ကောင်ကို မြင်ရ၏။

ကျားကြီးသည် တောစပ်နှင့် မြစ်ကမ်းပါးစပ်ကြားရှိ သောင်ခုံတွင် လမ်း လျှောက်နေရာမှ ကျွန်မတို့သမ္မန်ကို မျှော်၍ ကြည့်နေလေသည်။

နံနက် ၇ နာရီခွဲလောက်အရောက်တွင် ရေယာဉ်အသွားအလာက ပို၍ များပြားလာ၏။

ကျွန်မတို့ရောက်နေသော နေရာသည် မြစ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သော 'တယ်လွတ်အန်ဆန်'နှင့် အခြားမြစ်ဆိပ်ကမ်း မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည့် 'ဘဂန်ဒါတိုး' အကြား။

မြစ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ နှစ်မြို့လုံးကပင် မော်တော်ဖြင့် ရေကင်းလှည့်လာတတ် သည့်နေရာ...။

ထို့ကြောင့် ချောင်းပေါက်ကလေးတစ်ခုထဲသို့ဝင်ကာ မိုးချုပ်သည့်အချိန်ထိ ခိုနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

ကျွန်မတို့သည် 'တယ်လွတ်အန်ဆန်' ဆိပ်ကမ်းမြို့၏ ထောင်ချောက်ကို ရှောင်ကွင်းလွတ်မြောက်လာခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

သို့သော် ရှေ့တွင် အခြားထောင်ချောက်တစ်ခုက ရှိနေသေး၏။ မြစ်ဆိပ် ကမ်း မြို့တစ်မြို့ပင်ဖြစ်သော 'ဘဂန်ဒါတိုး'၏ အန္တရာယ်စက်ဝိုင်း။

ဤအန္တရာယ်စက်ဝိုင်းကို ရှောင်တိမ်းရာ၌ ကျွန်မတို့သည် အမှောင်ထုကို အားပြုကာ ရှောင်ရတိမ်းရမည်ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ချောင်းပေါက်ကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်ခိုကာ တစ်နေ့လုံး အောင်းနေမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြခြင်းပင်။

ကျွန်မတို့က ချောင်းပေါက်ကလေးထဲသို့ ဝင်၍ အောင်းနေစဉ် ဂျပန် ရေကင်းအဖွဲ့မှ မော်တော်နှစ်စင်း နှစ်ကြိမ်တိုင် ပရတ်မြစ်ကိုဖြတ်၍ ကင်းလှည့် သွားသည့်အသံများကို ကြားကြရလေ၏။

ရေစစ်စစ် ခန်းသွားသည့်အချိန်၌ ကျွန်မတို့အောင်းနေသည့် ချောင်းပေါက် ကလေးမှာ ရွံ့အတိပြီးသည့် မြောင်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေတော့သည်။

သမ္မန်စတ်သမားသည် အသင့်ပါလာသောမီးဖိုကို သမ္မန်ဦးဘက်ပိုင်းတွင် တင်ကာ နံနက်စာ ချက်ပြုတ်သည်။

ကြိုးနှင့်တုပ်၍ယူလာခဲ့သည့် ကြက်နှစ်ကောင်ကို ညနေစာအတွက်ပါ ဟင်းရအောင် တစ်ခါတည်းချက်စေသည်။

နံနက်စာစားကြပြီးနောက် ပါလာသည့် မုန့်အချိုခြောက်ကို ရေခွေးကြမ်း ဖြင့် မြည်းရင်း စကားစမြည်ပြောကြ၏။

ဤချောင်းပေါက်တစ်လျှောက်တွင် မျောက်အလွန်ပေါကြောင်း သမ္မန်စတ် သမားကြီးက ပြောပြသည်။ ကျွန်မတို့စကားပြောနေစဉ် မျောက်တစ်ကောင်က ကျွန်မတို့သမ္မန်ရုပ်ထားသည့် နေရာအနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ တက်လာပြီး အော်နေသဖြင့် မောင်းထုတ်လိုက်ရသည်။

မျောက်များက ဂဏန်းကောင်များကို လိုက်၍ဖမ်းနေကြပုံမှာ ကလေးငယ် များ ကစားနေသည့်နှင့် တူလှ၏။

ချောင်းပေါက်ကလေးထဲတွင် ရေစစ်စစ်ခန်းသွားရာမှ နေ့လယ်ဘက်တွင် တဖြည်းဖြည်း ရေပြန်ပြည့်လာသည်။

ကျွန်မတို့သည် တစ်ရေးတမော အိပ်ကြပြီးနောက် ညနေစာ ချက်ပြုတ်ကြ ပြန်၏။ သမ္မန်ပေါ်တွင် ရိက္ခာအပြည့်အစုံ ပါလာသဖြင့် ထမင်းစား၍ကောင်း သည်။

ကျွန်မတို့ ဖြတ်ကျော်ရှောင်တိမ်းရမည့် အန္တရာယ်စက်ဝိုင်းသည် ပရတ်မြစ် ကြီး၏ ဝဲဘက်ကမ်းတွင် ရှိနေ၏။

'ဘဂန်ဒါတိုး'မြစ်ဆိပ်ကမ်းမြို့။

ဤမြို့ အန္တရာယ်စက်ဝိုင်းကို ရှောင်တိမ်းရန် ကျွန်မတို့သည် အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ပြုကြရမည်။ ကျွန်မတို့ 'ဘဂန်ဒါတိုး' ဆိပ်ကမ်းမြို့အနီးသို့ ရောက်ချိန်သည် နေဝင်ပြီးဖြစ်ရုံမက မှောင်နေသောအချိန်လည်း ဖြစ်ရမည်။

သမ္မန်က တရိပ်ရိပ်ပြေးနေအောင် ဒီရေသွက်သွက်ကြီးကျချိန်လည်း ဖြစ်ရ မည်။

ဤသို့အချိန်ကိုက်လျက် ကျွန်မတို့ခိုအောင်းရာ ချောင်းပေါက်မှ ထွက်လာခဲ့ ကြ၏။

ထွက်လာကတည်းကပင် အန္တရာယ်စက်ဝိုင်းနှင့် ဝေးအောင် ယာဘက် ကမ်းရိပ်ကိုခို၍ လာခဲ့ကြသည်။

နေဝင်သွားသည့်အချိန်တွင် ကျွန်မတို့သမ္မန်သည် 'ဘဂန်ဒါတိုး' မြစ်ဆိပ် ကမ်းမြို့နှင့် နီးလာ၏။

နေဝင်သွားပြီးနောက် ပရတ်မြစ်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံးတွင် အမှောင်ပုံးနေချိန်၌ ကျွန်မတို့သမ္မန်သည် ယာဘက်ကမ်းနားမှနေ၍ အန္တရာယ်စက်ဝိုင်းကိုရှောင်ကာ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေလေပြီ။

ကျွန်မတို့သုံးယောက်သည် အဝေးကြည့်မှန်ပြောင်းကိုယ်စီဖြင့် မြစ်ဆိပ်ပြို
ကိုကြည့်ရင်း လိုက်လာခဲ့ကြ၏။

မြစ်ဆိပ်တွင် လှေ၊ သမ္ဗန်၊ ကတ္တူနှင့် ရွက်သင်္ဘောများ။

ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဆိပ်ကမ်းအဆောက်အအုံများ။

တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ အလွယ်တကူရွှေ့ပြောင်း၍ ယူသွားနိုင်သည့်
လူနေအိမ်များ။

ကျွန်မတို့သည် 'ဘဂန်ဒါတိုး' ဆိပ်ကမ်းမြို့ကို လှမ်းကြည့်၍နေရင်းကပင်
ပရတ်မြစ်ကြီးနှင့် မလက္ကာရေလက်ကြားတို့ဆုံရာ အဏ္ဏဝါပြင်ကျယ်သို့ ရောက်
လာခဲ့ကြ၏။

ပရတ်မြစ်ကြီး၏ ရေမျက်နှာပြင်ထက်တွင် အမှောင်ထုလွှမ်းခြုံနေသည့်
တိုင် မလက္ကာပင်လယ်ပြင်တွင်ကား နေမင်း၏ နောက်ဆုံးရောင်ခြည်များကို
မြင်နေရဆဲ။

ရွှေရောင်တစ်ဝက် မဟူရာတစ်ဝက် ရောစွက်နေသည့် ကောင်းကင်ပြင်ကို
နောက်ခံကားချပ်အဖြစ်ထားကာ ပင်ကော်ကျွန်းကြီးသည် မိုင်းမိုင်းညှို့ညှို့နှင့်
ညှို့နေလေသည်။

ကျွန်မတို့၏ ပထမရည်မှန်းချက် ပင်ကော်ကျွန်းကြီး။

ဒုတိယနှင့် နောက်ဆုံးရည်မှန်းချက် မြစ်မီးသာကျွန်းကလေး။

[၂၀]

မြစ်မီးသာချိုင့်တွင် ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့်ဆုံရန် ချိန်းထားသည့်ရက်က မေလ
၁၃ ရက်။

မလက္ကာရေလက်ကြားသို့ ကျွန်မတို့ရောက်လာသည့်ရက်က မေလ ၁၀
ရက်။

ကြားထဲတွင် နှစ်ရက်ပိုနေသည်။ ဤသို့ပိုနေအောင်လည်း ကြိုကြိုတင်တင်
စီစဉ်ကာလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

"ခု ဒီရေအကျနဲ့ပဲ ပရတ်မြစ်ဝရဲ့တောင်ဘက်ကိုသွားမယ်။ အဲဒီမှာ ချောင်း
ပေါက်ကလေးတစ်ပေါက် တွေ့လိမ့်မယ်။ အဲဒီချောင်းပေါက်အတိုင်း ဝင်သွားပါ"
ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က သမ္ဗန်ခတ်သမားအား ညွှန်ကြားချက်ပေးနေ၏။

အမြွည့်နောင်စာပေ

သမ္ဗန်သည် တောင်ဘက်သို့ ဦးတည်နေလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ပင်လယ်ဝသို့ရောက်လာသည့်တိုင် ရေယာဉ်သင်္ဘောများ
အသွားအလာကို ရှိသည်ဆိုရုံလောက်သာ လှမ်းမြင်ရ၏။

အချို့နေရာတွင် ကျောက်ချရုပ်နားနေသော ပင်လယ်သွား ကတ္တူကြီး သုံး
လေးစင်းကို တွေ့ရသည်။

ကျောက်ချရုပ်နားထားကြောင်းပြသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ရွက်တိုင်တွင် မှန်အိမ်
ထွန်းထားကြ၏။

ကျွန်မတို့စီးလာသော သမ္ဗန်မျိုးကို အဏ္ဏဝါရေပြင်တွင် မတွေ့ရ။

တဖုတ်ဖုတ် တချက်ချက်မြည်သောအသံကိုပြုတတ်သည့် ရန်သူ့ ရေကင်း
လှည့် မော်တော်ကိုလည်း မမြင်ရ။

ပရတ်မြစ်ဝတောင်ဘက်သို့ ကျွန်မတို့ နှစ်မိုင်ခန့်ရောက်အလာတွင် သမ္ဗန်
က သောင်တင်၍နေပြန်၏။ ရေစစ်စစ်ခန်းနေသည့်အချိန်တွင် သောင်ကိုကျော်၍
ရမည်ထင်ကာ ဖြတ်အကူး၌ သောင်တင်ခြင်း။

ကျွန်မတို့သည် ရေပြန်၍တက်ကာ ရေပြည့်လာသည်အထိ သမ္ဗန်ထဲတွင်
နေကြရ၏။

ဤအချိန်တွင် ဂျပန်ရေကင်းလှည့်မော်တော် ရောက်လာသည်တိုင် ကျွန်မ
တို့သမ္ဗန်အနားသို့ကား ကပ်လာနိုင်မည်မဟုတ်။

ရေပြည့်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မတို့သမ္ဗန်ကို ဆက်၍ လှော်ခတ်
လာခဲ့သည်။ တောင်ဘက်စူးစူးအတိုင်း နောက်ထပ်နှစ်နာရီလောက်ကြာအောင်
လာခဲ့ကြရ၏။

သစ်ပင်ပုကလေးများအုပ်ဆိုင်းနေသည့် ကျွန်းစွယ်ကလေးတစ်ခုက ကျွန်မ
တို့မြင်ကွင်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။

သမ္ဗန်ခတ်သမားက ဤကျွန်းစွယ်ကလေးကို ကွေ့လိုက်ကာ အတွင်းဘက်
သို့ ဝင်လိုက်၏။ ဤကျွန်းစွယ်ကလေး၏ မြောက်ဘက်တွင် ချောင်းပေါက်ကြီး
တစ်ခု။

ချောင်းပေါက်ဝသည် ကိုက်တစ်ရာလောက်ကျယ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ချောင်းဝတွင် ဧရာမကတ္တူလှေကြီးတစ်စင်း။

ကတ္တူလှေကြီးသည် ချောင်းဝကို ပဲ့ခိုင်းကာ ဝဲဘက်ကမ်းပါးနှင့် ကပ်လျက်

အမြွည့်နောင်စာပေ

ရပ်နေလေသည်။

ရွက်တိုင်တွင် ဆွဲချိတ်ထားသော လက်ဆွဲမှန်အိမ်မှ မီးရောင်က ကတ္တူ
လှေကြီး ကျောက်စွဲကာ ရပ်တန့်ထားကြောင်း ဖော်ကျူးနေ၏။

ကတ္တူနှင့် ဘေးချင်းစိုင်ရှိ ယာဘက်ကမ်းပါးတွင် စပါးကျိုကြီးနှင့်တူသော
သစ်သားအဆောက်အအုံတစ်ခု။

ထိုအဆောက်အအုံပေါ်တွင် ပေ ၃၀ လောက်မြင့်သည့် ပစ္စင်တစ်ခု။

စပါးကျိုနှင့်တူသော အောက်ခံအဆောက်အအုံသည် ရေထဲသို့ ထိုးထွက်နေ
လေသည်။

ဝဲဘက်မှ ကတ္တူကြီး၊ ယာဘက်မှပစ္စင်။ ဤနှစ်ခုအကြားတွင် ရေပြင်သည်
ကိုက် ၃၀ ခန့်ကျယ်၏။

ကြီးကြီးငယ်ငယ် ရေယာဉ်မှန်သမျှ ဤကိုက် ၃၀ ခန့်ကျယ်သည့် ရေပြင်
ကို မဖြတ်ဘဲသွား၍မရ။

ဂျပန်ကမ်းခြေစောင့်စခန်း။

ကတ္တူကြီး၏ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ စကားပြောသံများကို ကျွန်မတို့ ကြားနေရ
သည်။ သို့သော် သဲသဲကွဲကွဲမဟုတ်။

ကျွန်မတို့ကို တင်ဆောင်လာသော သမ္ဗန်သည် ကတ္တူကြီးနှင့် ပစ္စင်
အကြားမှ မှန်မှန်ပင်လှော်ခတ်လျက် ချောင်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။

ဂျပန်ကမ်းခြေစောင့်စခန်းတွင် အစောင့်အနေများ ရှိနေသည်မှာ အမှန်ပင်။
သို့ရာတွင် မေးသံပြုသံ တစ်ခုမှ မပေါ်လာ။

ကျွန်မတို့က ရင်တထိတ်ထိတ်။

နံနက် ၄ နာရီလောက်တွင် ကျွန်မတို့သည် ချောင်းပေါက်ကလေးတစ်ခု
ထဲသို့ ဘေးရန်ကင်းရှင်းစွာ ဝင်လာနိုင်ခဲ့ကြလေပြီ။

ချောင်းပေါက်ကလေးအဆုံးတွင် ရွာကလေးတစ်ရွာ။

ငါးဖမ်း၊ ငါးရှာသည့်အလုပ်ဖြင့် အသက်မွေးသောရွာတည်း။

ရွာကလေးမှာ နံနက် ၄ နာရီတွင်ပင် အသက်ဝင်လှုပ်ရှားနေ၏။

ကတ္တူရာစေးပျံဖြင့် ထွန်းညှိထားသော မီးတိုင်ကြီးများအောက်တွင် ငါးခွဲနေ
သူများ။

ငါးခွဲနေသူများမှာ အများအားဖြင့် မိန်းမများနှင့် ၁၂ နှစ်ရွယ် ယောက်ျား

ကလေး၊ မိန်းကလေးများ။

ယောက်ျားကြီးများသည် တစ်ညလုံးရှာ၍ရသော ငါးများကို ရွာအရောက်
လှေဖြင့်ယူလာကြပြီးနောက် မီးဖိုဘေးတွင် အရက်ပုလင်းဖြင့် အချမ်းဖြေနေ
ကြလေသည်။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်နှင့် သမ္ဗန်ခတ်သမားကြီးက ကမ်းပေါ်သို့ တက်သွား
ကြ၏။ ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်ကြီးအော်စကာက လှေထဲမှနေ၍ ရွာကို အကဲခတ်
ကြ၏။

ရွာဆိပ်တွင် ဆိုက်ကပ်ထားသည့် ငါးရှာလှေများက ဖြုတ်သိပ်ထိုးနေလေ
သည်။

နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က ကျွန်မတို့အား လာ၍ခေါ်
သည်။ သူနှင့်အတူ ရွာသားတစ်ယောက် ပါလာ၏။

ကျွန်မတို့သည် ရွာထဲသို့မဝင်ဘဲ လတာပြင်ကို ဖြတ်ကျော်လျက် ၄၅
မိနစ်ခန့် လျှောက်ကြရသည်။

လင်းရောင်ခြည်လာလှလှအချိန်တွင် ကျွန်မတို့သည် လမုပင်များ ပတ်ချာ
ပိုင်းလျက်ရှိသော တဲကလေးတစ်တဲသို့ ရောက်လာကြ၏။

ကျွန်မတို့အတွက် ကြိုတင်စီမံထားသည့်စခန်း။

ဤစခန်းမှ လှိုင်းရိုက်သံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ပင်လယ်ဝနှင့် ကိုက် ၁၀၀ ခန့်သာကွာသောနေရာသို့
ရောက်နေကြပြီဟု ထင်ရ၏။

လှိုင်းရိုက်သံများကို ကြားနေရသလို ကြက်တွန်သံ၊ ခွေးဟောင်သံ၊ စကား
ပြောသံများကိုလည်း ကြားနေရသည်။

ကျွန်မသည် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်၏ အစီအမံနှင့် အစီအစဉ်ကို စိတ်ထဲမှ
ချိုးကျူးနေမိ၏။

ဂျပန်ကမ်းခြေစောင့်စခန်းမှ အစောင့်အနေတို့က ကျွန်မတို့ သမ္ဗန်လှော်ခတ်
၍လာသည်ကို မသိကျိုးကျွန်ပြုနေခြင်း။

ကျွန်မတို့သည် ကော်ဖီကို သကြားချိုချိုနှင့်သောက်ကာ ရွာထဲတွင်လှုပ်၍
ရောင်းသည့် မုန့်ပူပူနွေးနွေးကို စားကြပြီးနောက် တစ်ရေးအိပ်ကြသည်။

ခြင်ထောင်၊ စောင်၊ ခေါင်းအုံး၊ ဖျာ...စသည်တို့က တဲထဲတွင် အသင်

အိမ်သာကလည်း တဲနှင့်တစ်ဆက်တည်း။

ဂျပန်ကမ်းခြေစောင့်စခန်းက ကျွန်မတို့သမ္မန်ကို အဘယ်ကြောင့် အမေးအမြန်း အစစ်အဆေးမလုပ်ပါသလဲဟု ကျွန်မက သမ္မန်ခတ်သမားကြီးအား တီးတိုးမေးကြည့်သည်။

“အဲဒီကမ်းခြေစောင့်စခန်းမှာ အစောင့်အနေကျနေတဲ့ ပုလိပ်တွေက မလေးပုလိပ်တွေ။

“ဒီမလေးပုလိပ်တွေက ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးဘက်တော်သား၊ သူတို့ကို ရဲဘော်ကြီးလင်ဘိုစိန်က စည်းရုံးထားတာ”

“ဒီကမ်းခြေစောင့်စခန်းမှာ ဂျပန်စစ်တပ်က အကြပ်တို့ ဘာတို့ လာပြီး မကြီးကြပ်ဘူးလားဟင်”

“တစ်ခါတစ်ခါတော့ လာတာပဲ၊ ကြီးကြပ်တာပဲ။ ဒီလို ဂျပန်တွေ စခန်းကို ရောက်နေရင် ကြိုတင်ပြီး အချက်ပြထားဖို့လည်း ညွှန်ကြားထားသေးတယ်ဗျ”

“ဘယ်လိုညွှန်ကြားထားလဲဟင်”

“ကတ္တူကြီးပဲပိုင်း ချောင်းပေါက်ဝဘက်မှာ စတော်လို့ခေါ်တဲ့ လောင်းလှေငယ်တစ်စင်းကို တွဲပြီးချည်ထားပါလို့ ညွှန်ကြားထားတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ ခုလာခဲ့ကြတုန်းက အဲဒီစတော်ကလေး မတွေ့ရဘူး မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်လည်း စခန်းပေါ်မှာ ဂျပန်မရှိမှန်းသိလို့ အေးအေးဆေးဆေး လာနိုင်ခဲ့တာပေါ့ခင်ဗျာ”

ကျွန်မတို့အတွက် ချက်ထားသော နံနက်စာထမင်းမှာ စား၍မြိန်လှ၏။

ပင်လယ်ပုစွန်လုံးကြီး၊ ကြက်သား၊ ငါးအူ၊ ငါးခေါင်းဟင်းချို။

ထမင်းစားပြီးနောက် ကော်ဖီအချိုပိုင်း။

နေ့လယ်ဘက်တွင် ရေတက်လာ၏။

ကျွန်မတို့ တဲကြမ်းပြင်နှင့် လက်တစ်လုံးလောက်သာ ကွာတော့သည်။

မြွေအချို့က ကျွန်မတို့တဲရှေ့တွင် လှုပ်ရှားသွားလာနေသည်။ ဝါးလုံးရှည်

တစ်လုံးဖြင့် လှမ်း၍ခြောက်ရ၏။

တဲပေါ်သို့ မြွေတက်မလာအောင် တဲနံရံနှင့် ကြမ်းပြင်ကိုလည်း ဝါးလုံးပိုင်း

ဖြင့် တဖုန်းဖုန်း ထုရိုက်ပေးကြသည်။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်မှာ တစ်နေ့လုံးပျောက်နေ၏။ ကျွန်မတို့ နောက်ဆုံး

ထောင်ခရီးစဉ်အတွက် ဘက်တော်သားများဖြင့် အစီအစဉ်လုပ်နေခြင်းပင်။

ဖွယ်ဖွယ်ရာရာချက်ပြုတ်ထားသော ညနေစာကို စားသောက်ကြပြီးနောက် ကျွန်မတို့က ကော်ဖီပိုင်းတွင် ထိုင်နေကြသည်။

ခရီးထွက်မည့်ဟု သိထားသောကြောင့် အစစ အရာရာ အသင့်။

မိုးချုပ်သည့်အချိန်တွင် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်နှင့်အတူ သမ္မန်သမား ၂ ယောက် ရောက်လာသည်။

ကျွန်မတို့သည် တဲသို့လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း ပြန်၍ထွက်ကြရသည်။ လှေဆိပ်တွင် ကျွန်မတို့စီးရမည့် သမ္မန်ကို စားရေရိက္ခာများနှင့် အသင့်တွေ့ရလေသည်။

ခရီးနောက်ဆုံးအဆင့်အတွက် သမ္မန်အသစ်တစ်စီးနှင့် လူသစ်နှစ်ယောက်။

ကျွန်မတို့သည် ပင်လယ်ပြင်တွင် ခရီးနှင့်ကြရမည်ဖြစ်သောကြောင့် လူနှစ်ယောက်လိုလာခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ယောက်ကခတ်ကာ၊ နောက်တစ်ယောက် ပဲ့ကိုင်။

ကျွန်မတို့သည် လာခဲ့သည့်လမ်းအတိုင်း ပရတ်မြစ်ဝနှင့် ပင်လယ်ဆုံရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

မြစ်နှင့်ပင်လယ်ဆုံရာကို ‘တဲခါး’ဟု ခေါ်ကြလေ၏။

ကျွန်မတို့သမ္မန်သည် ချောင်းပေါက်ဝတွင်ရှိသော ဂျပန်ကမ်းခြေစောင့်စခန်းကို ဆားမသိရန်မခတ် ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပြီးနောက် မလက္ခာရေလက်ကြား အဏ္ဏဝါပြင်ထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ပင်လယ်ရေပြင်တွင် ရေယာဉ်ကြီးကြီးမားမားဟူ၍ မတွေ့ရ။

“စစ်မဖြစ်ခင်ကတော့ ငါးဖမ်းမော်တော်တွေ အများကြီးပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဒီလို အချိန်ဆိုရင် ပွဲတော်ကလေးတစ်ပွဲလောက် စည်ကားနေပြီပေါ့။

“ခုတော့ အင်္ဂလိပ်ရေငုပ်သင်္ဘောက လှေကြီးကြီးမှန်သမျှ လိုက်ပြီးပစ်သတ်နေတော့ မော်တော်တွေ၊ ကတ္တူတွေ ငါးရှာဖို့ မထွက်ရဲကြတော့ဘူး”

သမ္မန်ပဲ့ကိုင်က ကျွန်မတို့ကို ပြောပြနေလေသည်။

ပင်လယ်ပြင်တွင် လှုပ်ရှားသွားလာနေသော ငါးဖမ်းလှေများ၊ သမ္မန်ငယ်များကို ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု တွေ့နေရ၏။

ညသန်းခေါင်အချိန်လောက်တွင် ကျွန်မတို့သည် ‘ဆန်ဘီလန်’ ကျွန်းစုများ

အနက် ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းတွင် ကပ်လျက် အပန်းဖြေကြ၏။

ကျွန်းမတို့က ကျွန်းကမ်းခြေတွင် အညောင်းပြေ လမ်းလျှောက်ကြသည်။ သမ္မန်ပွဲကိုင်းနှင့် သမ္မန်ခတ်သမားက သမ္မန်ဦးပိုင်းနှင့် ပွဲပိုင်းတွင် တုံးလုံးပက်လက် လှဲ၍ အမောဖြေကြသည်။

သမ္မန်ထဲတွင် ၄ ဂါလံဝင် သံပုံးနှင့် ကော်ဖီဖျော်ပြီးသား အပြည့်ပါလာရာ ကျွန်းမတို့ရော သမ္မန်သမားနှစ်ယောက်ပါ မုန့်ချိုခြောက်နှင့် စားသောက်ကြ၏။

နာရီဝက်ခန့် အမောဖြေပြီးနောက် ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။

ဗိုလ်မှူးအော်စကာနှင့် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က သမ္မန်ခတ်သမားနေရာတွင် တစ်လှည့်စီ ဝင်ခတ်ပေးကြ၏။

သို့သော် ကြာကြာမခတ်နိုင်။ လက်များပေါက်ပြဲကုန်သည်။

ကျွန်းမတို့သည် ပင်ကော်ကျွန်းကြီးပေါ်မှ ကမ်းခြေစောင့်စခန်းကို ည ၃ နာရီအချိန်တွင် ဖြတ်ကျော်နိုင်ခဲ့ကြ၏။

ညကမှောင်ကာ လရောင်ကြယ်ရောင်လည်း ကင်းမဲ့နေသည်။

ကမ်းခြေစောင့်စခန်းကို ပင်ကော်ကျွန်းတောင်ကုန်းရှိ သစ်ပင်မြင့်မြင့်တွင် လင့်စင်ထိုး၍ တည်ဆောက်ထားကြောင်း သိရ၏။

ကမ်းခြေစောင့်စခန်းမှ သုံးမိနစ်လျှင်တစ်ကြိမ် မီးမောင်းထိုး၍ ပင်လယ် ဘက်သို့ ကြည့်နေသည်။

သို့ရာတွင် မီးမောင်းက ကိုက် ၁၀၀ လောက်သာ အလင်းရောင်ပေးနိုင် သည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်းမတို့သမ္မန်သည် ကျွန်းနှင့် ကိုက် ၂၀၀ ခန့်အကွာမှနေ၍ ကျော်တက် လာခဲ့လေသည်။

ကျွန်းမတို့၏ ပထမရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော ပင်ကော်ကျွန်းကြီးကို ကျော် တက်နိုင်ခဲ့ပြီ။

ပထမရည်မှန်းချက်ကို အောင်မြင်ပြီးသောအခါ ဒုတိယနှင့် နောက်ဆုံး ရည်မှန်းချက်ကား မဝေးတော့။ အခက်အခဲ မရှိတော့။

နံနက် ၅ နာရီလောက်တွင် ဒုတိယနှင့် နောက်ဆုံးရည်မှန်းချက်ဖြစ်သော 'မြစ်မီးသာ' ကျွန်းသို့ ကျွန်းမတို့ ကပ်မိကြသည်။

တစ်ကျွန်းလုံးဝေမှိုင်းကာ မြူခြေဆိုင်းနေလေသည်။

ကျွန်း၏ လှိုင်းလှေကွယ်ရာအရပ်တွင် သမ္မန်ကို ဆိုက်ကပ်လိုက်၏။ အခြား လှေငယ်တစ်စင်းဟူ၍ တစ်ခုမျှမတွေ့ရ။

'မြစ်မီးသာ' ကျွန်းသည် စစ်မဖြစ်မီက ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည်များထားရာ ဌာန ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဂျပန်တပ်များ မလေးနိုင်ငံကို သိမ်းယူလိုက်သောအခါ ကျွန်း ပေါ်တွင် လူသူဟူ၍ မရှိတော့။

နံနက် ၆ နာရီတွင် ကျွန်းမတို့သည် မြစ်မီးသာချိုင့်အထက်ရှိ တောအုပ် အတွင်းတွင် စခန်းချနိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်းမတို့စီးလာသောသမ္မန်ကိုလည်း ချောင်းဦးတိုကလေးတစ်ခုအတွင်းသို့ ဆွဲသွင်းကာ အပေါ်မှ သစ်ကိုင်းသစ်ခက်များ ဖုံးလျက် ပုံပျက်ထားလိုက်ကြ၏။

နံနက် ၇ နာရီလောက်တွင် လေယာဉ်ပျံသံကို ကြားကြရသည်။ ကျွန်းမတို့ 'လစ်ဘရေတာ' သံများနှင့်မတူ။

လေယာဉ်များသည် ပင်ကော်ကျွန်းကြီးဘက်မှ ကျွန်းမတို့စခန်းချ ရောက်ရှိ သော မြစ်မီးသာချိုင့်ဘက်သို့ ရှေးရှုပျံလာကြသည်။ သေသေချာချာကြည့်လိုက် သောအခါ ကျွန်းမတို့ 'လစ်ဘရေတာ' လေယာဉ်များမဟုတ်ဘဲ ဂျပန်ရေယာဉ်ပျံ များ။

ဂျပန်ရေယာဉ်ပျံ ၆ စင်း...။

မလက္ကာရေလက်ကြား အဏ္ဏဝါပြင်ထက်၌ နိမ့်နိမ့်ကလေးပျံကာ ကင်း လှည့် ထောက်လှမ်းနေကြလေသည်။

မြစ်မီးသာကျွန်း တစ်ခုလုံးကို ထုထဲသောသစ်ပင်များ ဖုံးအုပ်ထား၏။ ကျွန်းမတို့ စခန်းချနေသည့်နေရာတွင် အထက်ရုပ်ကာ အောက်ခြေရှင်းသည့် သစ်ပင်များ ဝိုင်း၍ပေါက်နေသည်။

သစ်ပင်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ဂူတစ်ခုနှင့် တူနေလေ၏။

ကျွန်းမတို့တွင် လူ ၅ ယောက်စာ ထမင်းချက်ပြီးသားတစ်အိုး၊ ဝက်သား ဟင်းတစ်အိုး၊ မျှစ်နှင့် ချဉ်ပေါင်ကိုရော၍ ကြော်ထားသည့် ဟင်းတစ်အိုး၊ ဆန် ၄ ပြည်၊ ၄ ဂါလံဝင်သံပုံးနှင့် ထည့်ထားသော သောက်ရေ ဆီတစ်ပုလင်း၊ ကြက် ၂ ကောင်၊ ငှက်ပျော ၂ ခိုင်၊ ဘဲ ၆ ဒါဇင်၊ မုန့်ချိုခြောက် သံပုံးနှင့် အပြည့်ပါလာသည်။

သို့ဖြင့် မနက်စာချက်နေရန် မလိုတော့။

ညက ကျန်နေသည့်ကော်ဖီကို မှန်ချိုခြောက်နှင့် စားသောက်ရင်း ကင်းလှည့်နေသည့် ဂျပန်ရေယာဉ်ပျံများကို သစ်ပင်ချိုပုတ်များအကြားမှ ကြည့်နေကြ၏။

ဂျပန်ကင်းလှည့် မော်တော်များကား ထွက်ပေါ်လာခြင်းမရှိ။

နံနက် ရှစ်နာရီလောက်တွင် ဂျပန်ကင်းလှည့်ရေယာဉ်ပျံသံများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကျွန်မတို့သည် နံနက်စာစားသောက်ကြသည်။ သမ္မန်သမားနှစ်ယောက်အား ဝန်စည်စလယ်များကိုစောင့်ရန် ထားပစ်ခဲ့ကာ ရေငုပ်သင်္ဘော ဆိုက်ကပ်ရပ်နားရန်ကောင်းမည့် နေရာကို အရှာထွက်ခဲ့ကြ၏။

မြစ်မ်းသာချိုင်သည် အင်္ဂလိပ်စာလုံး ယူ(U)သဏ္ဍာန် တည်နေသည်။ ချိုင့်အစမှ အဆုံးထိ မိုင်ဝက်ခန့်ကျယ်၏။

သဲပြင်က ငွေရောင်တောက်နေလေသည်။

ဤမြစ်မ်းသာချိုင်တွင် ရေငုပ်သင်္ဘောဆိုက်ကပ် ရပ်နားရန် အသင့်ဆုံး။ ကျွန်မတို့အတွက်လည်း ကမ်းစပ်မှ ရေငုပ်သင်္ဘော ဆိုက်ကပ်ရပ်နားထားသည့် နေရာသို့ လှေဖြင့်သွားရန် အသင့်လျော်ဆုံး။

ကျွန်မတို့သည် မြစ်မ်းသာချိုင်အလယ်တည့်တည့်ရှိ သဲတောင်ပိုက်လေးပေါ်တွင် ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့် အချိန်းအချက်လုပ်ထားသည့် အလံဖြူကို လွှင့်ထူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။

အလံတိုင်နားတွင် တစ်ယောက်က အမြဲစောင့်နေကာ ငါးဖမ်းလှေများ ချိုင်အတွင်းသို့ဝင်လာသည်ကို လှမ်း၍မြင်ရပါက အလံဖြူကို ဖြုတ်ယူထားနိုင်ရန်တည်း။

ကျွန်မတို့ မြစ်မ်းသာကျွန်းပေါ်သို့ ရောက်လာသည်နေ့မှာ မေလ ၁၂ ရက်နေ့။

ရေငုပ်သင်္ဘောနှင့်ဆုံရန် ချိန်းထားသည့်နေ့က မေလ ၁၃ ရက်။

အချိန်က ည ၈ နာရီခွဲ။

ကျွန်မတို့သည် ၁၃ ရက်နေ့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီမှစ၍ အလံဖြူ လွှင့်ထူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ရှစ်ပေရှည်၍ လေးပေခန့်ကျယ်သော လေထီးပိတ်စတစ်ခုကို ကျွန်မတို့က

သေချာစွာထုပ်၍ ကျောပိုးအိတ်ထဲတွင် ယူလာခဲ့ကြသည် မဟုတ်လား။

မေလ ၁၂ ရက်နေ့ ညနေငါးနာရီ။

သမ္မန်သမားနှစ်ယောက်က ကျွန်မတို့စခန်းနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စမ်းချောင်းဘေးတွင် ညနေစာချက်ပြုတ်နေကြ၏။

ဂျပန်ရေယာဉ်ပျံသုံးစင်းက မြစ်မ်းသာကျွန်းပေါ်သို့ ရုတ်တရက် ပျံဝဲရောက်ရှိလာသည်။

မြစ်မ်းသာချိုင်တွင် သက်ဆင်းကြတော့မလားဟု ကျွန်မတို့က ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

မလက္ကာရေလက်ကြား အဏ္ဏဝါပြင်တစ်လျှောက်သို့ နိမ့်နိမ့်ကလေး ပျံဝဲသွားသည်ကို မြင်လိုက်ကြရလေသည်။ ရေယာဉ်ပျံများသည် ရေပြင်ပေါ်တွင် ရှုပ်တိုက်လှနိုးပါး နိမ့်နိမ့်ကလေး ပျံဝဲလာခဲ့သောကြောင့် အသံကို ကျွန်မတို့ မကြားလိုက်ခြင်းပင်။

မဟာမိတ် ရေငုပ်သင်္ဘောများကို လိုက်လံထောက်လှမ်းနေသော ဂျပန်ရေယာဉ်ပျံများသည် မြစ်မ်းသာကျွန်းပေါ်တွင် မသင်္ကာစရာ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့သွားကြလေသလား။

သမ္မန်သမားများ ထမင်းချက်နေသည်ကို မြင်တွေ့သွားနိုင်သည်။ သမ္မန်သမားများကို မမြင်မတွေ့သည့်တိုင် မီးခိုးကို တွေ့မြင်သွားနိုင်သည်။

အကယ်၍ တွေ့မြင်သွားသည်ဆိုဦးတော့ မြစ်မ်းသာကျွန်းသည် ငါးရှာသမားများ စတည်းချနေကျ စခန်းတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

အထူးမသင်္ကာစရာ မရှိနိုင်။

ကျွန်မတို့က ဤသို့တွက်ကာ စိတ်ကိုဖြေနေရတော့၏။

မေလ ၁၂ ရက်နေ့ညတွင် ကျွန်မတို့ တစ်လှည့်စီကင်းစောင့်၍ အိပ်ကြရသည်။

တိုက်ကင်းထွက်လာသည့် ဂျပန်မော်တော်ဘုတ်အသံဟူ၍ လုံးဝမကြားရ။ မေလ ၁၃ ရက်နေ့။

ကျွန်မတို့အဖို့ အလွန်အရေးကြီးသောနေ့။

ဗိုလ်မှူးအော်စကာက ထမင်း၊ ဟင်းနှင့် ကော်ဖီကို မနက်စာရော ညစာအတွက်ပါ တစ်ခါတည်းရော၍ ချက်ခိုင်းသည်။

မီးခိုးကို မမြင်ရအောင် နံနက်လေးနာရီကပင် ထ၍ချက်ကြရ၏။ ကျွန်မ တို့ ကျွန်းပေါ်မှ မီးရောင်ကို မမြင်နိုင်အောင် မြေတွင် တွင်းတူး၍ ချက်ရသည်။

ထို့နောက် မြစိမ်းသာကျွန်း အမြင့်ဆုံးနေရာမှ ပင်ကော်ကျွန်းဘက်သို့ မှန်ပြောင်းဖြင့် တစ်ယောက်လျှင် တစ်နာရီစီ ကြည့်နေစေ၏။

ရန်သူမော်တော်ဘုတ် ကျွန်မတို့ကျွန်းသို့လာလျှင် ကြိုတင်သိနေနိုင်ရန်ပင်။

မနေ့က နံနက် ၇ နာရီနှင့် ၈ နာရီအကြားတွင် ရန်သူထောက်လှမ်းရေး ရေယာဉ်ပျံများ ကျွန်မတို့ မြစိမ်းသာကျွန်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်းပျံဝဲသွားခဲ့ကြ၏။

ယနေ့ လုံးဝပေါ်မလာ။

ရန်သူရေကင်းမော်တော်ဘုတ်အရိပ်အယောင်ကိုလည်း မမြင်မတွေ့ကြ၏။

သို့နှင့် နေ့လယ် ၁၂ နာရီသို့ ရောက်လာသည်။

ဗိုလ်မှူးအော်စကာက မနေ့က သတ်မှတ်ထားသည့်နေရာတွင် လေထိး ပိတ်စကို အလံဖြူအဖြစ် ဆယ်ပေလောက်မြင့်အောင် လွှင့်ထုလိုက်၏။

ဤအလံတိုင်နားတွင် သူကိုယ်တိုင် မှန်ပြောင်းတစ်လက်ဖြင့် ထိုင်၍ စောင့်နေသည်။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်နှင့် ကျန်မက ပင်ကော်ကျွန်းကြီးဆီသို့ တစ်လှည့်စီ မှန်ပြောင်းဖြင့် ကြည့်နေရ၏။

သမ္မန်သမားနှစ်ယောက်က ရိက္ခာပိုဆောင်ရေးနှင့် ဆက်သွယ်ရေးတာဝန် ကို ယူထားရသည်။

နေ့လယ် ၂ နာရီတွင် ဗိုလ်မှူးအော်စကာထံမှ ဆက်သွယ်လွှတ်၍ သတင်းပို့ လိုက်၏။

“ရေငုပ်သင်္ဘော ရောက်လာပြီ”

ရေငုပ်သင်္ဘောရောက်လာပြီဟုဆိုခြင်းမှာ ရေပေါ်တွင် ဘွားခနဲတက်၍လာ သော သင်္ဘောကို မြင်ရခြင်းကြောင့်မဟုတ်။ ရေငုပ်သင်္ဘောတွင် တပ်ထားသော မှန်ပေါက်ခေါ် ‘ပယ်ရီစကုပ်’ကို ရေထဲတွင် မြင်ရခြင်းသာ။

မှန်ပေါက်ခေါ် ပယ်ရီစကုပ်ကို ရေငုပ်သင်္ဘောကိုယ်ထည့်မှနေ၍ ရေမျက်နှာ ပြင်ပေါ်သို့ ဖော်ထုတ်လိုက်သည်။ ပေါ်၍လာသော ပယ်ရီစကုပ်တွင် ဝန်းကျင်မှ အရာများ ထင်ဟပ်လာ၏။ ဤထင်ဟပ်ချက်ကို ရေငုပ်သင်္ဘောအတွင်းရှိ ပယ်ရီစကုပ်ကိရိယာကို ကြည့်နေသူက မြင်ရလေသည်။

တိုတိုနှင့် ရှင်းအောင်ပြောရပါလျှင် ‘ရေအောက်မှန်ပြောင်း’ဟု ပြောရ ပည် ထင်ပါသည်။

ပယ်ရီစကုပ်သည် ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် ခြောက်ပေမှ ရှစ်ပေအထိ ပေါ်လာကာ တစ်နာရီခန့်ကြာသည်အထိ ရေထဲတွင် သွားလာလှုပ်ရှားနေသည် ဟု ဗိုလ်မှူးအော်စကာက ပြန်၍ပြောပြပါသည်။

ရေငုပ်သင်္ဘော ပယ်ရီစကုပ်က ရေမျက်နှာပြင်တွင် တစ်နာရီခန့် ပေါ်နေ စဉ် ခပ်ဝေးဝေး ပင်လယ်ပြင်၌ တိုင်းရင်းသား ငါးရှာလှေကလေးတစ်စင်းသာ ရှိနေလေသည်။

ညနေလေးနာရီလောက်တွင် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်နှင့် ကျွန်မက ကျွန်မတို့ ကြည့်ကင်းစခန်းကို သစ်ပင်အုပ်များရှိရာသို့ ပြောင်းလိုက်၏။

ဗိုလ်မှူးအော်စကာကလည်း အလံတိုင်နှင့် အလံကို ရုပ်သိမ်းထားလိုက် သည်။

ရန်သူရေယာဉ်ပျံများ မနေ့ကလို ကင်းထောက်ထွက်လာမည်ကို စိုးရိမ်ရ သောကြောင့်တည်း။

ည ၇ နာရီတွင် ကျွန်မတို့က အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေကြပြီ။

အနီရောင်အဝတ်စအုပ်ထားသော လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုထိုးကာ တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ အချက်ပြနေကြ၏။

ဓာတ်မီးကို ပထမတွင် တစ်နာရီလျှင် ၁၅ မိနစ်ကြာအောင် ထိုးပြ အချက်ပေးသည်။ ချိန်းဆိုထားသည့်အချိန် နီးကပ်လာသောအခါ ၅ မိနစ်လျှင် တစ်ကြိမ်စီ ၁ မိနစ်ကြာ မီးထိုး၍ အချက်ပြရတော့၏။

၈ နာရီခွဲ...

အဏ္ဏဝါပြင်အကြားမှ ဘွားခနဲပေါ်လာမည့် ရေငုပ်သင်္ဘောကို ကျွန်မတို့ အားလုံး အာရုံစိုက်နေကြလေပြီ။

ကျွန်မ၏ ညကြည့်နာရီမှ လက်တံရှည်က ချက်ချက်မြည်ကာ ရွေ့လျား နေ၏။

- ၈ နာရီ ၃၅...
- ၈ နာရီ ၄၀...
- ၈ နာရီ ၄၅..

၈ နာရီ ၅၀...
 ၈ နာရီ ၅၅...
 ၉ နာရီ...
 ကျွန်မတို့အားလုံး စိတ်ပျက်လာကြ၏။
 ရေငုပ်သင်္ဘော ပယ်ရီစကုပ်ကို နေ့လယ်က တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် မြင်နေခဲ့ရပါလျက် ချိန်းဆိုထားသည့်အချိန်အတိုင်း ပေါ်မလာ။
 ဗိုလ်မှူးအော်စကားကပင် အမြင်မှားခဲ့လေသလားဟု ကျွန်မက သံသယ ဖြစ်လာသည်။
 ၉ နာရီ ၅ မိနစ်...
 ၉ နာရီ ၁၀ မိနစ်...
 စိတ်ပျက်ပျက်နှင့်ပင် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ဆက်တိုက်ထိုးထားကာ အချက် ပြနေရလေသည်။
 ၉ နာရီ ၁၅ မိနစ်...
 “ဟော...”
 ဗိုလ်မှူးအော်စကားထံမှ အာမေဇိုတ်သံ...
 မြစိမ်းသာချိုင့် အလယ်တည့်တည့်တွင် မသေမချာ မရေရာသော မည်းမည်း သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို ကျွန်မတို့အားလုံး မြင်လိုက်ကြရသည်။
 လက မသာ။ ကြယ်ရောင်က မထွန်း။
 ကျွန်မတို့က မျက်စိကို အတင်းဖြို၍ ကြည့်ကြသည်။
 လှေကဲ့သို့ ရှည်မျောမျောအရာတစ်ခု။ ထိုအရာတစ်ခုထဲတွင် လူနှစ်ယောက် ဟုထင်ရသော သဏ္ဍာန်နှစ်ခု။
 ရေငုပ်သင်္ဘောက စေလွှတ်လိုက်သည့် ရာဘာလှေဟု ကျွန်မတို့က မှတ် ယူလိုက်ကြလေသည်။

[၂၀]

“ခင်ဗျားတို့ခြေထောက်တွေ ဘယ်နှယ်နေသေးသလဲ”
 “ကျုပ်တို့ သိပ်ရေငတ်တယ်”
 လှေကဲ့သို့ ရှည်မျောမျောအရာထဲမှ စကားဝှက်ဖြင့် မေးလိုက်သည့်အသံက

သင်ဖြူးခင်းထားသလို ငြိမ်နေသော အဏ္ဏဝါရေပြင်ကို ဖြတ်လျက် ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်လာလေ၏။
 ဗိုလ်မှူးအော်စကားက တန်ပြန်စကားဝှက်ဖြင့် အဖြေပေးလိုက်သည်။
 ရေထဲမှလူနှင့် ကုန်းပေါ်မှလူသည် ရန်သူမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသွားရုံ မက တစ်ပါတိတည်း တစ်ဖွဲ့တည်းမှ ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပေါ်လွင်နေပေပြီ။
 “ခင်ဗျားတို့ ရေကူးလာရလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ရာဘာလှေ ပါမလာ ဘူး”
 သည်တော့မှပင် ကျွန်မတို့မြင်နေရသည့်အရာသည် လှေမဟုတ်ဘဲ ရေငုပ် သင်္ဘောဖြစ်မှန်း သိကြတော့၏။
 “အဲဒါမှ ဒုက္ခပါပဲဗျာ”
 ဗိုလ်မှူးအော်စကားက တစ်ချက်ညည်းလိုက်သည်။
 ရေငုပ်သင်္ဘော ရပ်တန့်နေသည့်နေရာက ကမ်းစပ်မှ ကိုက် ၅၀ လောက် ကွာနေ၏။
 ကျွန်မတို့သည် ချောင်းကိုလည်း ဖြတ်ကူးဖူးပြီ။ မြောင်းကိုလည်း ဖြတ် ခုန်ဖူးပြီ။ လတာပြင်တွင်လည်း ဒူးလောက် ပေါင်လောက် နက်အောင် ခွံလူး ဖူးပြီ။
 ယခု ရေငုပ်သင်္ဘောကို တေ့တေ့ဆိုင်ဆိုင်တွေ့နေရခါမှ ရေကူးနေရဦးမည် ဆိုလျှင်...
 ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်က သမ္ဗန်သမားနှစ်ယောက်အား ချောင်းဦးတိုထဲတွင် ဝှက်ထားသည့်သမ္ဗန်ကို အထုတ်ခိုင်းလိုက်၏။
 နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် သမ္ဗန်ရောက်လာလေသည်။
 ဗိုလ်မှူးအော်စကားနှင့် ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ကိုင်ဆောင်လာသော လက် နက်ခဲယမ်းများနှင့် မှန်ပြောင်း ၂ လက်ကို ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးအတွက် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်လက်သို့ အပ်လိုက်ကာ သမ္ဗန်ပေါ်သို့ တက်လိုက်ကြ၏။
 နောက်ထပ် နာရီဝက်အကြာတွင် ကျွန်မတို့သည် တစ်ခါမျှ မစီးဖူးသေး သော ရေငုပ်သင်္ဘောကိုစီးကာ မဟာမိတ်တို့၏ အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်း စစ် ဌာနချုပ်ရှိရာ ကိုလံဘိုမြို့သို့ ရှေးရှုနေကြလေပြီ။
 ကျွန်မတို့အား မြစိမ်းသာချိုင့်မှ လာရောက်ခေါ်ယူသော ရေငုပ်သင်္ဘောမှာ

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်မတို့အတွက်သာ ရည်စူး၍ စေလွှတ်လိုက်သည့်သဘော မဟုတ်။

ကျွန်မတို့အတွက်စေလွှတ်မည့် ရေငုပ်သဘောမှာ နောက်ဆုံးပေါ် အကောင်း စား အကြီးစားသဘောဖြစ်၏။

သို့သော် ထိုရေငုပ်သဘောသည် ကျွန်မတို့အား တင်ဆောင်ရန်အလား၊ လမ်းတွင် စက်ပျက်နေလေ၏။ သို့ဖြစ်၍ မလက္ခာရေလက်ကြားအတွင်း တိုက် ကင်းထွက်နေသည့် ယခု ကျွန်မတို့စီးလာသော 'စတိတ်မင်း' 'နိုင်ငံရေးသုခမိန်' သဘောကို ကျွန်မတို့အား ခေါ်ယူတင်ဆောင်လာခဲ့ရန် ကိုလံဘိုဌာနချုပ်က အမိန့် ပေးခဲ့သည်ဟု သိရ၏။

ထို့ကြောင့် 'နိုင်ငံရေးသုခမိန်' တွင် ရာဘာလှေ ပါမလာခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

ကျွန်မတို့သည် 'နိုင်ငံရေးသုခမိန်' ၏ ခရီးစဉ်အတိုင်း သီဟိုဠ်ကျွန်း ထရင်ကိုမာလီဆိပ်ကမ်းသို့ ပထမဦးစွာရောက်ရှိကြမည်ဖြစ်၏။

မြစ်စီးသာချိုင့်မှ ထရင်ကိုမာလီဆိပ်ကမ်းသို့ ၆ ရက်ကြာ သွားရလေ၏။ ရေငုပ်သဘောပေါ်တွင် စားရသောက်ရ နေရထိုင်ရသည်မှာ တောထဲ တောင်ထဲတွင် ကျွန်မတို့ နေထိုင်စားသောက်ရပုံမျိုးနှင့်စာလျှင် နိဗ္ဗာန်နှင့် ငရဲလို...။

သို့တိုင်အောင် ရေငုပ်သဘော ဦးစီးအရာရှိဖြစ်သူက သဘောပေါ်တွင် အစားအသောက် အနေအထိုင် ညံ့ဖျင်းမှုအတွက် ခွင့်လွှတ်ပါရန် ကျွန်မတို့အား ရိုးရိုးသားသား တောင်းပန်နေသေးသည်။

ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်မှူးအော်စကာက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ကာ မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိကြလေ၏။

မေလ ၁၄ ရက် အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ရေငုပ်သဘောရှိ ရန်သူ့အန္တရာယ် အချက်ပေးဟွန်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ကျွန်မတို့သည် အိပ်စင်မှ လူးလဲထကာ အသက်ကယ်ဝတ်စုံများ ဝတ် လိုက်ကြရ၏။

သဘောကို တော်ပီဒိုထိပြီဟု ထင်လိုက်သည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်လက်ချက်ဖြင့် တောထဲတောင်ထဲတွင် မသေဘဲ ရေထဲတွင်

ဘဝတုံးရပေတော့မည်။

ခဏအကြာတွင် အန္တရာယ်ကင်းပြီဟု အချက်ပေးလိုက်သံ ပေါ်ထွက်လာ လေသည်။

ဂျပန်ဗုံးကြဲတိုက်လေယာဉ်တစ်စီးကို ကျွန်မတို့ရေငုပ်သဘောရှိ ရေဒါက ဖမ်းယူရရှိသဖြင့် အန္တရာယ်အချက်ပေးဟွန်းသံ ပေါ်ထွက်လာခြင်းပင်။

အမှန်စင်စစ် ရန်သူ့လေယာဉ်သည် ကျွန်မတို့နှင့် အလွန်ဝေးနေကြောင်း နောက်မှသိရ၏။

ကျွန်မတို့ ရေငုပ်သဘောဖြင့် ခရီးသွားနေစဉ်ရက်များအတွင်း နေ့စဉ်ရက် ဆက် ဆိုသလိုပင် အန္တရာယ်အချက်ပေးဟွန်းသံများ ပေါ်လာသည်။

ဂျပန်စစ်သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းကို ဗြိတိသျှပျက်သဘောများက ပီနန်ကျွန်း ဆွယ်အလွန်တွင် တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးလိုက်သဖြင့် ဂျပန်လေယာဉ်များက ဗြိတိသျှ ပျက်သဘောများကို လိုက်လံရှာဖွေနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရေဒီယိုသတင်းအရ သိကြရ၏။

ကျွန်မတို့ရေငုပ်သဘောသည် ရေပေါ်တွင်ဖော်၍ ခုတ်မောင်းသည့်အခါများ လည်း ရှိသည်။

ဤသို့ ခုတ်မောင်းနေစဉ် ဂျပန်ကင်းထောက်လေယာဉ်များက ကျွန်မတို့ ရေငုပ်သဘောကို တွေ့သွား၏။

သို့သော် ရန်သူ့လေယာဉ်က ကျွန်မတို့ သာမန်မျက်စိဖြင့် မမြင်နိုင် လောက်အောင် ဝေးကွာသည့်အရပ်တွင် ရောက်နေဆဲ။ ရေငုပ်သဘော ရေဒါတွင် ရန်သူ့လေယာဉ်ကို ဖမ်း၍ထင်လာသည်။

ကျွန်မတို့ ရေငုပ်သဘောက ဖော်၍ခုတ်မောင်းနေရာမှ ရေထဲသို့ ငုပ်လိုက် ပြီး တစ်နေရာသို့ တိမ်းရှောင်လှုပ်ရှားလိုက်၏။ ရန်သူ့လေယာဉ်က ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်သည်။

ရေငုပ်သဘောက တခြား၊ ဗုံးက တလွဲ။ ရေငုပ်သဘောကိုယ်ထည်ကို သံချောင်းကလေးတစ်ချောင်းဖြင့် လာ၍ ခေါက်သလောက်သာ ရန်သူ့ဗုံးဒဏ်က တတ်နိုင်သည်။

မေလ ၁၉ ရက်နေ့ နံနက်ဘက်တွင် ထရင်ကိုမာလီမြို့သို့ ကျွန်မတို့ ဘေးမသိရန်မခဘဲ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။

ထိုနေ့ နေ့လယ်ဘက်တွင် လေယာဉ်ဖြင့် ကိုလံဘိုမြို့သို့ ခရီးဆက်ကြ ရပြန်၏။

ကျွန်မတို့အား မလေးနိုင်ငံ စစ်ဒေသဌာနတာဝန်ခံက စားသောက် တည်းခို နေထိုင်ရေးအတွက် စီစဉ်ပေးသည်။

ကျွန်မတို့သည် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်းပင် အစီရင်ခံစာများကို ထိုင်၍ရေး ကြရတော့၏။

ရေးရသည့်အစီရင်ခံစာတွင် အပိုင်းကြီးနှစ်ပိုင်း ပါဝင်သည်။

ပထမပိုင်းမှာ ဗြိတိသျှတပ်ဖွဲ့များ မလေးနိုင်ငံမှ ဆုတ်ခွာသွားစဉ် ကျန်နေ ရစ်ခဲ့သော နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များ။

ဒုတိယပိုင်းမှာ 'ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး-မလေးလွတ်လပ်ရေး ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့' အပေါ် ထင်မြင်သုံးသပ်ချက်များ။

ပထမပိုင်းကို ကျွန်မက အကြမ်းသဘောရေးရသည်။ ရေးပြီးသမျှ ဗိုလ်မှူး အော်စကာထံ တင်ပြရသည်။

ဒုတိယပိုင်းကိုမူ ဗိုလ်မှူးအော်စကာကိုယ်တိုင် ရေးသားသည်။ ဗိုလ်မှူး ဒေးဗစ်က အကြမ်းရေးခြစ်ကာပေးလိုက်သော အချက်များပေါ်တွင် မူတည်၍ ရေးသားခြင်းဖြစ်၏။

ကျွန်မသည် ကိုလံဘိုဌာနချုပ်သို့ရောက်လာပြီးမှ 'ဗိုလ်'အဆင့်ကို ရရှိခဲ့လေ သည်။

တောထဲတွင် ကျွန်မတို့ရှိနေစဉ်က ကိုလံဘိုဌာနချုပ်ရှိ မလေးနိုင်ငံ စစ် ဒေသဌာနသည် ဟုတ်တိပတ်တိ အလုပ်မလုပ်ဟု ထင်မှတ်နေခဲ့၏။ ယခု ဌာနချုပ်သို့ ကျွန်မတို့ရောက်လာတော့မှ ဌာနဆိုင်ရာ တာဝန်ခံများ မည်မျှအလုပ် လုပ်သည်ကို ကိုယ်တွေ့ တွေ့ရတော့သည်။

မှတ်မိကြလိမ့်ဦးမည် ထင်ပါ၏။

ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းက ကျွန်မနှင့် ဗိုလ်မှူးအော်စကာ (ထိုစဉ်က ဗိုလ်ကြီး) တို့အား ဥရောပတိုက်သားနှစ်ဦး ရောက်နေသည်ဆိုကာ 'ဘလန်တန်'တောင်မြင့် စခန်းသို့ ၁၉၄၃ ခု၊ ခရစ္စမတ်နေ့က ခေါ်ယူသွားခဲ့သည်။

'ဘလန်တန်'စခန်းတွင် ဒေးဗစ်နှင့် ဘရောင်းတို့ ရောက်နေကြ၏။

ဒေးဗစ်နှင့် ဘရောင်းတို့သည် ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် တစ်သုတ်စီခွဲ၍ ရောက်

လာကြကြောင်းကိုလည်း သိပြီးဖြစ်ကြပါလိမ့်မည်။

ဤသို့လာရောက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ရေငုပ်သင်္ဘော အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့၏။

ရန်သူလှုပ်ရှားမှုက များပြားလွန်းလှသဖြင့် ကျွန်မတို့ဘက်မှ ချိန်းဆိုသည့် နေရာသို့ မသွားရောက်နိုင်ခဲ့ခြင်းလည်း အကြောင်းတစ်ရပ်။

၁၉၄၄ ခု၊ နှစ်ဦးပိုင်းတွင် ကိုလံဘိုဌာနချုပ်ရှိ မလေးနိုင်ငံ စစ်ဒေသဌာန တာဝန်ခံသည် ကျွန်မတို့နှင့် အဆက်အသွယ် ထပ်မံရယူရန် ရေငုပ်သင်္ဘောကို တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်စီ လေးလဆက်၍ လွှတ်ခဲ့သည်ဟု ကိုလံဘိုဌာနချုပ်သို့ ကျွန်မတို့ရောက်လာမှ သိရတော့၏။

ပထမအခေါက်တွင် ဒေးဗစ်နှင့်အဖွဲ့။

ဒုတိယအခေါက်တွင် ဘရောင်းနှင့်အဖွဲ့။

တတိယအခေါက်တွင် ချင်နှင့် ချန်။

စတုတ္ထအခေါက်တွင်မူ ရေငုပ်သင်္ဘောသည် ရန်သူ၏ လိုက်လံတိုက်ခိုက် ခြင်းကို ၁၄ နာရီလုံးလုံး ခံရတော့သည်။

ထို့ပြင် ရေငုပ်သင်္ဘော ဆိုက်ကပ်နေကျ မလက္ကာရေလက်ကြား ပင်ကော် ကျွန်းမြောက်ဘက် 'တန်ဂျောင်ဟန်တူး' ချိုင့်ကိုလည်း ရန်သူက သိသွားတော့၏။

သို့ဖြစ်၍ ရေငုပ်သင်္ဘော အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် တင်ပို့လိုက်သော ဝိုင်လာလက်စက်များ ကျွန်မတို့ စခန်းသို့ မရောက်ဘဲ လမ်းထက်ဝက်တွင် ကြန့်ကြာနေခြင်း၊ ရောက်လာသော ဂျင်နရော့နှင့် မော်တာများ သံချေးကိုက်နေသဖြင့် ပြင်နေရခြင်း စသော အကြောင်းများကလည်း ကိုလံဘိုဌာနချုပ်နှင့် ကျွန်မတို့အား လုံးဝ အဆက် အသွယ်ပြတ်သွားအောင် ဖန်တီးခဲ့လေသည်တကား။

မလေးနိုင်ငံ စစ်ဒေသဌာနတာဝန်ခံသည် လူ၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာနှင့် ဆေးဝါးများကို မလေးနိုင်ငံရှိ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများသို့ ပို့ပေးနိုင်ရန် နည်းလမ်းများ ရှာဖွေခဲ့၏။

၁၉၄၄ ခု၊ နိုဝင်ဘာလသို့ ရောက်လာသောအခါ လစ်ဘရေတာ လေယာဉ် အုပ်စုတစ်ခုကို စိတ်ကြိုက်အသုံးပြုခွင့် ရလာတော့၏။

ထိုလေယာဉ်အုပ်စုကို ကာလကတ္တားမြို့အနီး ဂျက်ဆိုစခန်းတွင် အခြေ

စိုက်ထားသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဂျက်ဆိုစခန်းက ပျံလာသော လေယာဉ်တစ်စင်းသည် ရခိုင်ပြည်မြောက်ပိုင်း ကောက်ဘေးမြို့တွင် ဓာတ်ဆီထပ်ဖြည့်ကာ မလေးနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းဒေသသို့ သင့်တင့်သော ကုန်အမလေးချိန်ကို တင်လျက် တောက်လျှောက်လာနိုင်သည်။

ဤအတောအတွင်း ကိုလံဘိုဌာနချုပ်က အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ကို ဂျီဟိုခရိုင်အတွင်းသို့ ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် ပို့ပေးနိုင်ခဲ့၏။

ထိုအဖွဲ့သည် အမှတ်(၄) ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး-မလေးလွတ်လပ်ရေး ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့နှင့် အဆက်အသွယ်ရသွားကာ ကိုလံဘိုဌာနချုပ်နှင့်လည်း ရေဒီယိုအဆက်အသွယ် ရယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

၁၉၄၅ ခု၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင် ကျွန်မတို့ တောင်ဆီတစ်စခန်းမှ ပေးပို့လိုက်သည့် ပထမဆုံးရေဒီယိုသတင်းကို လက်ခံရရှိတော့၏။

သို့ဖြင့် ရေဒီယိုအဆက်အသွယ်သာမက ရေငုပ်သင်္ဘောအဆက်အသွယ်ကိုပါ ပြန်၍လုပ်လာနိုင်ကာ လေယာဉ်ဖြင့် လူ၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာ၊ ဆေးဝါးများ လာရောက်ချပေးနိုင်သည်အထိ တိုးတက်ချယ်ပြန့်လာသည်ကို သိပြီးဖြစ်ကြပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် မေလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ကိုလံဘိုဌာနချုပ်သို့ ရောက်ပြီးနောက် အစီရင်ခံစာရေးခြင်း၊ မလေးနိုင်ငံနှင့်ပတ်သက်၍ ဌာနဆိုင်ရာတို့၏ မေးမြန်းချက်များကို ဖြေကြားခြင်းတို့ဖြင့် အလုပ်များနေကြ၏။

ဗိုလ်မှူးအော်စကာသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဒေလီမြို့သို့ လေယာဉ်ဖြင့် သွားရောက်ကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရောဘတ်နှင့် တွေ့ဆုံသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရောဘတ်သည် မလေးနိုင်ငံ ကမ်းခြေပေါ်သို့ မဟာမိတ်တပ်များ အလုံးအရင်းဖြင့် တက်ရောက်ရန် 'စစ်ပါးစစ်ဆင်ရေး'ကို စီစဉ်နေသူ ဖြစ်လေသည်။

ကိုလံဘိုဌာနချုပ်က 'ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး၊ မလေးလွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်' လက်အောက်ရှိ ပြောက်ကျားတပ်သား ၃၅၀၀ ကို လက်နက်တပ်ဆင်ပေးရန်၊ စစ်ပညာသင်တန်းပေးရန် အခြေခံအားဖြင့် သဘောတူထားခဲ့သည်။

ဤအခြေခံသဘောတူချက်အတိုင်း မလေးနိုင်ငံတွင် ပြောက်ကျားများ စစ်ပညာသင်တန်း တက်နေကြလေပြီ။ လက်နက်ကိုင်စွဲနေကြလေပြီ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးရောဘတ် ဦးစီးသော မဟာမိတ်တပ်များက မလေးနိုင်ငံ ကမ်းခြေပေါ်သို့ အလုံးအရင်းဖြင့် တက်ရောက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မလေးပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သားများက ဖက်ဆစ်ဂျပန်အား အပြုတ်နံ့ကြပေတော့မည်။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်သည် မဟာမိတ်တပ်များနှင့် ပြောက်ကျားတပ်များအကြား စစ်နှစ်ဖက်ညှပ်ကာ အရူးမီးပိုင်းခံရသကဲ့သို့ မုချမသွေ ဖြစ်ရပေတော့မည်။

မလေးအမျိုးသားများကိုလည်း 'သတင်းတပ်ဖွဲ့' ကလေးများအနေဖြင့် ဖွဲ့စည်းပေးထားမည်ဟု သိရှိရသည်။

ဤ'သင်းတပ်ဖွဲ့' ကလေးများသည် ဖက်ဆစ်ဂျပန်တို့၏ လှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို သံကြိုးကွင်းဆက်များပမာ ဝါယာလက်စက်ရှိသည့် မဟာမိတ်နှင့် ပြောက်ကျားတပ်များသို့ စနစ်တကျ ပေးပို့နိုင်အောင် စီစဉ်ထားလေသည်။

ကျွန်မတို့ ကိုလံဘိုဌာနချုပ်တွင် ရှိနေသည့်အချိန်အတောအတွင်း လူ၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာနှင့် ဆေးဝါးများကို လစ်ဘရေတာ လေယာဉ်များက အခေါက်ပေါင်း ၂၄၉ ကြိမ်တိတိ ပျံသန်း၍ ပို့ခဲ့သည်ဟု သိရှိခဲ့ရ၏။

ဗိုလ်မှူးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့သည် ဇူလိုင်လကုန်ခါနီးတွင် မလေးနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ကြ၏။

ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဆယ်ယောက်စီး လေယာဉ်ကလေးဖြင့် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်မတို့သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း မလေးနိုင်ငံ တောတစ်နေရာ၌ လေယာဉ်ဖြင့် ပထမဆုံးဆင်းသက်လာသူများ ဖြစ်လာကြရတော့၏။

ကျွန်မတို့စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် လေယာဉ်ကလေး ဆင်းသက်နိုင်အောင် ယခင်က လေထီးဖြင့် ရိက္ခာချပေးရာတွင် အောက်မှ လက်ခံယူသည့်ကွင်းကို ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်နှင့် လုံခြုံရေးတာဝန်ခံ ရဲဘော်အယန်းတို့က ဦးစီးလျက် ချဲ့ထွင်ထားခဲ့ကြလေသည်။

ကျွန်မတို့နှင့်အတူ လိုက်ပါလာသူ ရှစ်ယောက်။ ထိုရှစ်ယောက်သည် တာဝန်ကျရာ ပြောက်ကျားစခန်းများသို့ ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိများအဖြစ် သွားရောက်ရမည့်သူများ...။ လေထီးသင်တန်းတက်ပြီးသည့် အရာရှိ အရာခံ အကြပ်တပ်သားများအား

လေထီးဖြင့် ချပေးကာ သင်တန်းမတက်ရသေးသူများအား လေယာဉ်ကလေးဖြင့် ကွင်းပေါ်အရောက် ချပေးခြင်းဖြင့် မလေးပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့သားများကို စစ်ပညာ သင်ကြားပေးရာ၌ ပို၍ မြန်ဆန်ထိရောက်မည်ဖြစ်၏။

ကျွန်မတို့စီးလာသော လေယာဉ်ကလေးသည် လမ်းတွင် ၂ ကြိမ်တိတိ နားကာ ဓာတ်ဆီဖြည့်ခဲ့ရသည်။

ရခိုင်ပြည်မြောက်ပိုင်း ကောက်ဘေးမြို့တွင်လည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်တောင်ဘက်ရှိ ကိုကိုးကျွန်းတွင်လည်းကောင်း လေယာဉ်အခြေခံ အရေးပေါ်စခန်းများ တည်ဆောက်နေပေပြီ။

ဩဂုတ်လမှ အစပြုလျက် လစ်ဘရေတာလေယာဉ်ကြီးများသည် ကိုကိုး ကျွန်းတွင် ဆင်းသက်လျက် ဓာတ်ဆီဖြည့်ကြမည်ဟု သိခဲ့ရသည်။ ဤသို့ ဓာတ်ဆီထပ်ဖြည့်ခြင်းဖြင့် ကုန်အလေးချိန်ကို လျော့တင်စရာ မလိုတော့။

လေယာဉ်အားလုံးသည် သတ်မှတ်ထားသည့် လှနှင့် အလေးချိန်ကို စံချိန် အတိုင်း တင်ဆောင်လာနိုင်မည်။ ချိန်းဆိုထားသည့်အချိန်အတိုင်း ကိုက်အောင် လာနိုင်မည်။

သို့ဖြင့် မလေးနိုင်ငံ ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များသို့ ဩဂုတ်နှင့် စက်တင်ဘာလ အတွင်း အခေါက်ပေါင်း ၈၀၀ ခန့် ပျံသန်းကာ လူ့၊ လက်နက်၊ ခဲယမ်း၊ ရိက္ခာ နှင့် ဆေးဝါးများ ပေးပို့နိုင်မည်ဟု ကိုလံဘိုဌာနချုပ်က မျှော်မှန်းထားသည်။

ကျွန်မတို့သည် လေယာဉ်ကလေးဖြင့် သက်သောင့်သက်သာ လာခဲ့ရ သဖြင့် တောင်ဆိတ်စခန်းမှ ရဲဘော်ရဲဘက်အားလုံးအတွက် စားစရာလက်ဆောင် များ ဝယ်ယူလာခဲ့ကြ၏။

သက်သောင့်သက်သာ လာခဲ့ရသည်ဆိုသော်လည်း ဘေးရန် အန္တရာယ်ကို မကြောက်ရဟု မဆိုလိုပါ။ လေယာဉ်ထဲတွင် အထိုင်ရ အထရ သက်သက် သာသာ ရှိခြင်းကိုသာ ပြောလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့လေယာဉ်ကလေးသည် လစ်ဘရေတာ လေယာဉ်အုပ်စု၏ အရိပ် သို့ ခိုလျက် လာခဲ့ရပါသည်။

အသစ်ဖောက်လုပ်ထားသော လေယာဉ်ပြေးလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ကျွန်မတို့ လေယာဉ်ပြေးလမ်းကလေးက ဝဲပျံထိုးဆင်းလိုက်ပြီးနောက် လေယာဉ်ပြေးလမ်း ကြောင်းအတိုင်း ပြေးလာရင်း အရှိန်ကို လျော့ပစ်လိုက်၏။

လေယာဉ်ရပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်မထံပါးသို့ ရောက်လာသူမှာ ကျွန်မအချစ်တော် ရဲဘော်ရှလျှံ။

ကျွန်မက လေယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး ပါလာသည့် စားစရာများကို ခွဲဝေပေးလိုက်၏။ ပြောက်ကျားရဲဘော်များနှင့် ကျွန်မသည် လေးငါးဆယ်နှစ် ကွဲကွာနေခဲ့ရသော ညီအစ်ကိုမောင်နှမများ ပြန်၍တွေ့ရသကဲ့သို့။

ပြောက်ကျားရဲဘော်များဟု ဆိုရာ၌ ပြောက်ကျားအမျိုးသားများနည်းတူ ပြောက်ကျားအမျိုးသမီးများလည်း ပါဝင်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်မ ယူဆပါသည်။

ပြောက်ကျားစခန်း... ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များတွင် လိင်ပြဿနာ အရှုပ် အထွေး မရှိကြောင်းကိုလည်း ကျွန်မ စောစောကပင် ပြောပြပြီးခဲ့ပါပြီ။

လိင်ပြဿနာအရှုပ်အထွေး ဆိုသည်မှာ ချစ်ရေးကြိုက်ရေးနှင့် မဆိုင် ကြောင်း သတိပြုစေလိုပါသည်။

ပြောက်ကျား အမျိုးသားရဲဘော်တစ်ယောက်သည် ပြောက်ကျား အမျိုး သမီး ရဲဘော်တစ်ယောက်အား ချစ်နိုင် ကြိုက်နိုင်ခွင့် ရှိ၏။

သို့ရာတွင် ထိုသို့ချစ်နေကြောင်းကို ပြောက်ကျားအမျိုးသမီးအား တိုက်ရိုက် ပြောနိုင်ခွင့်မရှိ။ သက်ဆိုင်ရာ စခန်းခေါင်းဆောင်ထံ စာဖြင့် အကြောင်းကြား ရသည်။

ထိုအကြောင်းကြားချက်ကို ဆိုင်ရာ စခန်းခေါင်းဆောင်က ခရိုင်ခေါင်း ဆောင်ထံ တင်ပြရ၏။ ခရိုင်ခေါင်းဆောင်က သက်ဆိုင်ရာ စခန်းခေါင်းဆောင် အား အမျိုးသမီးရဲဘော်၏ စိတ်နေသဘောထားကို စုံစမ်းခိုင်းသည်။

အဆိုပါအမျိုးသမီးရဲဘော်က ထိုအမျိုးသားရဲဘော်အား ပြန်၍ မေတ္တာမျှနိုင် သည် ဆိုဦးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်အား လက်ထပ်ခွင့် မပေးသေး။

အဓိပ္ပာယ်မှာ ဂျပန်တော်လှန်ရေးကို ဆောင်ရွက်နေခြင်းသည် အိမ်ထောင် သားမွေး အချစ်ရေးကိစ္စများကို ဦးစားပေးရန်မဟုတ်။ အဆိုပါ အမျိုးသားရဲဘော် နှင့် အမျိုးသမီးရဲဘော်သည် 'ချစ်သူများ' ဖြစ်နိုင်ကြသော်လည်း ပွန်းပွန်းတီးတီး နေထိုင်ခြင်းကို ခွင့်မပြု။

မြို့ထဲရွာထဲတွင် နေထိုင်စဉ် ချစ်ကြိုက်နေကြပြီး ကျူးကျူးလွန်လွန် ဖြစ်လာသော အတွဲများကိုမူ 'အိမ်ထောင်သည်' များအဖြစ် နေထိုင်ခွင့်ပြုလေသည်။

ကျွန်မနှင့် အော်စကာသည် ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေး မလေးပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့၏ လူမှုရေး‘ကျင့်ဝတ်’ကို လေးစားသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။

သို့ရာတွင် တောထဲတောင်ထဲမှ ကိုလံဘိုကဲ့သို့သော မြို့တော်ကြီးတစ်ခုသို့ ရောက်သွားသောအခါ...

မြင်မြင်သမျှ...တွေ့တွေ့ရသမျှ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးများက ဒွိယံဒွိယံ တွဲ၍တွဲ၍နေကြသည်ကို ကြုံရသည့်အခါ...

ကျွန်မတို့ကလည်း ပုစုစဉ်လူသားများဖြစ်ကြလေရာ လူသားပီပီ လက်မြန် ချင်စိတ် ပေါ်လာကြ၏။

သို့သော်...ကျွန်မတို့သည် ရုပ်ရှင်အတူသွားကြည့်ခြင်း၊ ထမင်းအတူသွား စားခြင်း၊ ဈေးအတူထွက်၍ဝယ်ကြခြင်းကလွဲ၍ တခြား ဘာမျှ ကျူးလွန်မိခြင်း မရှိအောင် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့၏ ‘ကျင့်ဝတ်’ကို စောင့်ထိန်းခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်မသည် ကျွန်မတို့ဆုံးဖြတ်ချက်အရ မလေးနိုင်ငံတွင် နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ ကလေးများအဖြစ် နေထိုင်ရန် ရွေးချယ်ခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံကာ မလေးနိုင်ငံ၏ တောတောင်ရေမြေ အနေအထား၊ မလေးတိုင်းရင်းသားတို့၏ စိတ်နေစိတ်ထား၊ ဂျပန်ဆန်ကျင်ရေး၊ မလေးပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့သားတို့၏ လှုပ်ရှားမှု၊ ရန်သူ ဖက်ဆစ်ဂျပန်တပ်များ၏ တပ်စခန်းအနေအထား အမူအကျင့် တို့ကို လေ့လာထားပြီးမှ...

ဖက်ဆစ်ဂျပန်ကို စစ်နှစ်ဖက်ညှပ်၍ တိုက်ရမည့်အချိန်တွင် အိမ်ထောင် သားမွေးခြင်းအမှုကို ပြုနေရပါလျှင်...

မလေးနိုင်ငံ တောထဲတောင်ထဲ၌ တောတွင်းသား လူရိုင်းတစ်ယောက် ကဲ့သို့ သုံးနှစ်သုံးမိုးကျော်ကျော် နေထိုင်လာခဲ့ခြင်းမှာ အချည်းနှီး ဖြစ်ရပေတော့ မည်။

ကျွန်မတို့သည် လေယာဉ်ကလေးပါမှ ဆင်းလိုက်ကြပြီးနောက် ကွင်းလုံခြုံ ရေးကို တာဝန်ယူထားရသော ရဲဘော်အယန်းတို့ လူစုနှင့် စကားလက်ဆုံကျနေ ကြ၏။

ဗိုလ်မှူးအော်စကာနှင့် ကျွန်မတို့က ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်နှင့် ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်း တို့သတင်းကို ပထမဆုံး မေးမိကြသည်။

နှစ်ယောက်လုံးပင် စည်းရုံးရေး၊ လှုံ့ဆော်ရေး လုပ်ငန်းများအတွက် မြို့ထဲ

ပြာထဲသို့ ခရီးလှည့်နေကြသည်ဟု သိရ၏။

စီးကရက်ကြိုက်တတ်သော ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်အတွက် စီးကရက် အကောင်း စား တစ်ကာတွန်းနှင့် အလိပ် ၂၀ ဝင် ငွေရောင်စီးကရက်ဘူးကလေးတစ်ခု။

ဆေးတံကြိုက်သော ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းအတွက် ဆေးတံသောက်ဆေး အကောင်းစားတစ်ဘူးနှင့် အကောင်းစားဆေးတံတစ်ခုကို ကျွန်မက လက်ဆောင် ပေးရန် တကူးတက ဝယ်ယူလာခဲ့သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးပင် ခရီးထွက်နေသည်ဟု သိရသောအခါ သူတို့ အတွက် လက်ဆောင်များကို ကျွန်မကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ထုတ်ပင် မထုတ်တော့ဘဲ သည်အတိုင်းထားလိုက်၏။

သူတို့နှင့် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ရတော့မှပင် ပေးတော့မည်။

ကျွန်မတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသော လေယာဉ်ကလေးသည် ငှက်ဖျားဒဏ် ကို အလူးအလဲခံနေရသော ဗိုလ်ကြီးဘရောင်းနှင့် အခြားစခန်းများမှ ဖျားသူနာသူ ဆယ်ယောက်ကို တင်ဆောင်ကာ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကျွန်မတို့နှင့် အတူပါလာသော မဟာမိတ် ဗြိတိသျှဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ များအား ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်က သွားရောက်တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမည့် စခန်းအမည်နှင့် တွဲလျက် ကြေညာသည်။

ကျွန်မကိုမူ တောင်ဆိတ်စခန်းတွင် လက်ထောက်ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိ အဖြစ် တာဝန်ပေး၏။

ဤတာဝန်ပေးချက်ကို ကျွန်မက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ပါသည်။ ကျွန်မအား စခန်းသစ်တစ်ခုတွင် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ပေးပါဟု ကျွန်မက တောင်းဆိုသည်။

ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်က ‘အမျိုးသမီးဖြစ်နေသောကြောင့်’ဟု အကြောင်းပြကာ ကျွန်မအား နှစ်သိမ့်၏။

“ကျွန်မဟာ အမျိုးသမီးဖြစ်ပေမယ့်...ခုရောက်လာတဲ့ အမျိုးသားဆက် သွယ်ရေးအရာရှိတွေထက် နယ်မြေကိုရော၊ လူတွေကိုရော၊ ရန်သူကိုပါ နားလည် သူပါ။

‘တောထဲတောင်ထဲမှာ သုံးနှစ်သုံးမိုး တောတွင်းသား အရိုင်းတစ်ယောက် လို နေခဲ့သူပါ။’

“ဗြိတိသျှတပ်ကြီး အောင်မြင်စွာဆုတ်ခွာသွားတဲ့အချိန်မှာ မလေးနိုင်ငံမှာ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးက ရဲဘော်တစ်ယောက်လို ရန်သူ့စစ်ကြောင်းနောက် ဘက်မှာ လှုပ်ရှားနေခဲ့တဲ့သူပါ”

ကျွန်မ၏တင်ပြချက်များက ဘယ်လိုမှငြင်းမရအောင် မှန်နေလေသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်မအား ‘ကျားစခန်း’သို့ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိအဖြစ် တာဝန် ပေးလိုက်၏။

‘ကျားစခန်း’သည် ကျွန်မတို့အဖို့ အထူးအဆန်းဒေသ မဟုတ်ပါ။

ကျွန်မတို့ နောက်ချန်တပ်ဖွဲ့ကလေးများအဖြစ် ကျန်ခဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး နောက် ပထမဆုံး စစ်ဌာနချုပ်စခန်းဖွင့်ခဲ့သည့်ဌာန ဖြစ်ပါသည်။

မလေးနိုင်ငံအနောက်ဘက် ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ တန်ချောင်မာလင်မြို့နှင့် မြောက်ဘက် ၄ မိုင်အကွာ တောနက်ရာဌာန ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ ၁၉၄၂ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် ခြေရာချင်းထပ်မျှ လှုပ်ရှားခဲ့သည့် ဒေသတည်း။

ဗိုလ်မှူးအော်စကာသည် မလေးနိုင်ငံမြောက်ဘက်ပိုင်း ကိဒါးခရိုင် ပြောက် ကျားဌာနချုပ်စခန်းတွင် ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိအဖြစ် တာဝန်ယူရလေသည်။

ကျွန်မတို့သည် ကိုလံဘိုဌာနမှ လေယာဉ်ကွင်းကလေးပေါ်သို့ ရောက်သည့် ဇူလိုင်လ ၂၆ ရက်နေ့တွင်ပင် တာဝန်ကျရာ ဒေသအသီးသီးသို့ ထွက်ခွာကြ ရပါ၏။

ကျွန်မသည် ကျားစခန်းမှ ကြိုတင်စေလွှတ်ထားသော လုံခြုံရေးတပ်စိတ် နှင့်အတူ ချီတက်လာခဲ့၏။ ရဲဘော်ဂျွန်က ကျွန်မ၏ လက်ကသုံးတောင်စွေး အဖြစ် လိုက်ပါလာသည်။

ကျားစခန်းသို့ ကျွန်မ ရောက်သွားပြီးနောက် စစ်သင်တန်းဆရာအား ကူညီကာ ရဲဘော်များအား စစ်သင်တန်း အပြင်းအထန်ပေးနေ၏။

၃ ရက်ခန့်အကြာတွင် ဗိုလ်မှူးအော်စကာထံမှ ကျွန်မဆီသို့ ဝိုင်ယာလက် သတင်း ရောက်ရှိလာသည်။

သူ ကိဒါးခရိုင် ပြောက်ကျားဌာနချုပ်စခန်းသို့ ကောင်းမွန်စွာရောက်ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း သတင်းတည်း။

ထိုနေ့ ညနေဘက်တွင် တောင်ဆိတ်စခန်း ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်ထံမှ ကြီးမဲ့

ကြေးနန်းသတင်းတစ်ခု ပို့လိုက်သည်။

“ရဲဘော်ချန်ပင်းနှင့် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်တို့ကို ဂျပန်ဖမ်းသွားသည်ဟု ဆိုသည်။ လွတ်မြောက်သွားကြသည်ဟုလည်း ဆိုသည်။ သတင်းမတိကျသေး”

စကားဝှက်ဖြင့်ပို့လိုက်သော သတင်းကို ကျွန်မက စကားပြေပြန်ရေးရင်း များစွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ၏။

နှစ်ယောက်လုံး ဘေးကင်းကြပါစေဟုလည်း ဆန္ဒပြုမိနေသည်။ ထိုနေ့မှာ မှတ်မှတ်ရရ ဩဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့...။

ထိုနေ့ည ရှစ်နာရီနှင့် ရှစ်နာရီခွဲအချိန်များတွင် လန်ဒန်ဘီဘီစီနှင့် ဒေလီ အေလ် အိန္ဒိယရေဒီယိုအသံလွှင့်ဌာန နှစ်ခုလုံးက...

“ဂျပန်နိုင်ငံ ဟိရိုရှီးမားမြို့ပေါ်သို့ အမေရိကန်လေတပ်က အဏုမြူဗုံးကြဲချ လိုက်သည်”ဟု ကြေညာချက် ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

၁၉၄၅ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့သည် ကျွန်မအဖို့ တိုက်ဆိုင်မှု အလွန်များ သည့်နေ့ပါတကား။

ကျွန်မသည် ရဲဘော်ချန်ပင်း၊ ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်တို့ သတင်းကို အတိအကျ သိလိုစောဖြင့် ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်ရှိရာ တောင်ဆိတ်စခန်းသို့ အခွင့်ရတိုင်း ကြီးမဲ့ ကြေးနန်းနှင့် မေးနေမိသည်။

ဗိုလ်မှူးအော်စကာထံသို့လည်း ရဲဘော်ချန်ပင်းနှင့် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်တို့ သတင်းကို ကျွန်မက ပို့လိုက်ပြီးနောက် အတိအကျ သတင်းရအောင် နှစ်ဖမ်းရန် လည်း တိုက်တွန်းလိုက်၏။

ဩဂုတ်လ ၉ ရက်နေ့ည ရေဒီယိုသတင်းတွင် ဂျပန်နိုင်ငံ နဂါးစက်မြို့ကို လည်း အဏုမြူဗုံးကြဲချလိုက်ကြောင်း ကြားရပြန်သည်။

လူတိုင်းပင် အဏုမြူဗုံးကြဲချသည့် သတင်းကို စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။ ရဲဘော်ချန်ပင်းနှင့် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်တို့သတင်းမှာ အဏုမြူဗုံးသတင်း အောက်တွင် ‘ပီ’နေတော့သည်။

ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ဂျပန်က ခြွင်းချက်မရှိ လက်နက်ချလိုက်ပြီ ဟု သတင်းပေါ်ထွက်လာလေ၏။

ကိုလံဘိုဌာနချုပ်ကလည်း ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်မှတစ်ဆင့် မလေးနိုင်ငံရှိ ဗြိတိသျှ စစ်ရေးတာဝန်ခံ အရာရှိအားလုံး စစ်ပြေငြိမ်းအမိန့်ကို လိုက်နာရမည်ဟု အမိန့်

ထုတ်လိုက်သည်။

ဤအတောအတွင်းတွင်ပင် စင်ကာပူမြို့ရှိ ဂျပန်တပ်မှူးကို...

“မိမိသည် ခြွင်းချက်မရှိ လက်နက်ချခြင်းကို ကန့်ကွက်ကြောင်း၊ မိမိသည် စစ်ကို ဆက်လက်တိုက်ခိုက်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း” ရေဒီယိုမှနေ၍ ကြေညာချက် ထုတ်လိုက်၏။

ကျွန်မတို့က မည်သို့လုပ်ရမည်မသိတော့ဘဲ ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်ထံ လှမ်းမေး၍ ညွှန်ကြားချက် တောင်းနေရတော့သည်။

ဤသို့ အခြေအနေရှုပ်ထွေးနေစဉ် ကိဒါးခရိုင် ကမ်းခြေသို့ စွယ်ယောင်ပြ တက်လာသော မဟာမိတ်တပ်အချို့နှင့် ဂျပန်တပ်များ အပြင်းအထန်တိုက်နေ ကြပြီ...

ကိဒါးခရိုင် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့ကလည်း ဂျပန်ကို ဝိုင်းညှပ်၍ တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေပြီ။

မလေးနိုင်ငံ အနောက်ဘက်ပင်လယ်ကမ်းခြေ ဒစ်ကဆင် ဆိပ်ကမ်းမြို့ တစ်လျှောက်၌ မဟာမိတ်တပ်များ အလုံးအရင်းဖြင့်တက်လာပြီဟူသော သတင်း များ ပေါ်ထွက်နေ၏။

ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်သည် မလေးနိုင်ငံဆိုင်ရာ အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်း စစ်ဌာန ချုပ် ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သည့်အတိုင်း ပြဿနာပေါင်းစုံကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်း နေရသည့်အချိန်...

နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေး အလွန်ရှုပ်ထွေးနေသည့်ကာလ...

ထို့ကြောင့် ကျွန်မက အကြိမ်ကြိမ်ထပ်၍ ညွှန်ကြားချက် တောင်းနေသော် လည်း နေမြဲနေရာတွင်သာ နေရန် ညွှန်ကြားနေသည်။

စင်ကာပူမြို့မှ ဂျပန်တပ်မှူးက ခြွင်းချက်မရှိ လက်နက်ချခြင်းကို လက်ခံ ပါပြီဟု ရေဒီယိုမှ ထပ်မံကြေညာသည့်ရက်တွင် ကျွန်မထံသို့ ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်ထံမှ အမိန့်ရောက်လာသည်။

ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်သို့ အမြန်ဆုံး လာရောက်သတင်းပို့ပါ ဟူသော အမိန့်။

ကျွန်မသည် ရရာယာဉ်ရထားဖြင့် ကွာလာလမ်ပူမြို့တော်သို့ လာခဲ့သည်။ မလေးနိုင်ငံဆိုင်ရာ အာရှအရှေ့တောင်ပိုင်း စစ်ဌာနချုပ်သို့ ရောက်သွား

သောအခါ ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ် ယခုပင် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်စခန်းသို့ ထွက်သွားသည်ဟု သတင်းရသည်။

သို့ဖြင့် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်စခန်းသို့ ကျွန်မ ရောက်လာခဲ့၏။

ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်သည် ဂျပန်စစ်ပုလိပ်စခန်းအောက်ထပ် တမံတလင်းပေါ် တွင် ပြန်ကျဲနေသော အလောင်းများကို တစ်လောင်းစီ ငဲ့၍ ကြည့်နေလေသည်။

ကျွန်မက ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်ဘေးတွင် ဒူးထောက်၍ထိုင်လိုက်ကာ ဖက်ဆစ် ဂျပန်တို့ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ပျောက်နေကြပြီဖြစ်သော အလောင်းများကို အလျင်စလိုကြည့်လိုက်၏။

ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်း။

ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်။

ကျွန်မသူငယ်ချင်းမ နယ်လီ။

မျိုးနွယ်စုယဉ်ကျေးမှုကို လေ့လာရန် ဝါသနာထုံသော ရော်ဘင်ဆင်။

ရော်ဘင်ဆင်တို့နှင့်အတူပါသွားသော ဂျက်။

ဂျက်နှင့် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်သူ ဂျော်ဂျီ။

ဂျော်ဂျီ၏ဦးလေး ရာဘာခြံပိုင်ရှင် စမစ်။

ဗိုလ်မှူးဒေးဗစ်နှင့်အတူ ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့်လာခဲ့သော ရဲဘော်အနက်။

ကျွန်မတို့အား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သော ဆကိုင်အမျိုးသားကြီး မဟာနတ်။

ကျွန်မတို့၏ကျေးဇူးရှင် ဆကိုင်သူကြီး ‘ပါ-ဘလင်ကင်’

ကျွန်မသည် တစ်ဦးစီ၏မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ငိုလည်းမငိုမိ၊ ရိုက်လည်း မရိုက်မိ။

ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်းနှင့် ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်တို့၏ အလောင်းများကို ဒုတိယ အကြိမ် ပြန်အရောက်၌ ကျွန်မက နောက်တွင်ပိုးလာသော ကျောပိုးအိတ်ကို တမံတလင်းပေါ်တွင် ချလိုက်ပြီး...

စီးကရက်ထုပ်၊ စီးကရက်ဘူး၊ ဆေးတံသောက်ဆေးဘူးနှင့် ဆေးတံကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ဆေးတံသောက်ဆေးဘူးနှင့် ဆေးတံကို ရဲဘော်ကြီးချန်ပင်း၏ ခေါင်းရင်း နားတွင် အသာအယာချလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် စီးကရက်ထုပ်နှင့် ငွေရောင်စီးကရက်ဘူးကို ရဲဘော်လင်ဘိုစိန်၏

ခေါင်းရင်းဘက်တွင် ချထားလိုက်သည်။

ဤသို့ချအထားလိုက်တွင် ကျွန်မရှေ့တည့်တည့်၌ လာ၍ရပ်လိုက်သော
ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကို မြင်လိုက်ရ၏။

မော့၍ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာတစ်ခုလုံးတွင် မျက်စိပေါက်ကလေး
တစ်ခုကိုသာ ချန်လျက် တစ်ခေါင်းလုံး ပတ်တီးစည်းထားသော...

ညာလက်တစ်ချောင်းလုံးတွင်လည်း ပံတ်တီးစည်းကာ အဝတ်ဖြူဖြင့်
စလွယ်သိုင်းထားသည့် ဗိုလ်မှူးအော်စကားကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်သည် ခြွင်းချက်မရှိ လက်နက်ချသွားလေပြီ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးလည်း ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

ကျွန်မသည် ကျွန်မချစ်သူအော်စကာနှင့် မသေမပျောက် ပြန်၍ တွေ့နေ
ရပါပြီ။

သို့သော် ကျွန်မ မပြုံးနိုင်ပါ။

ဆယ်ပြည်ထောင် လာ၍ချော့သော်လည်း ကျွန်မ ပြုံးနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

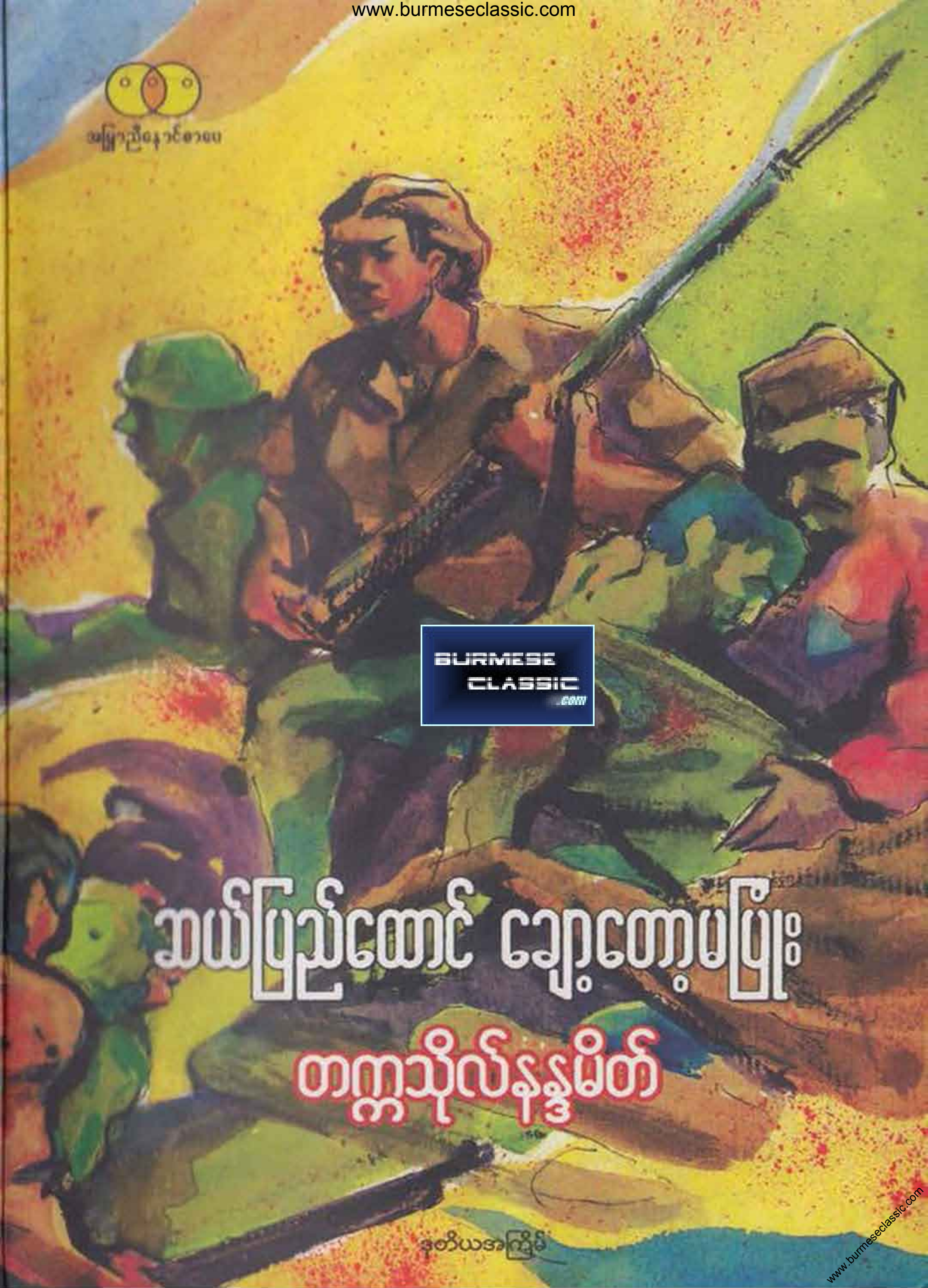

ယုံကြည်ချက်စခန်း
ရန်ကုန်

တက္ကသိုလ်နဂါးမိတ်
၉-၇-၁၉၇၇

အမျိုးသမီးအဖွဲ့

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဆယ်ပြည်ထောင် ချော့တော့မပြုံး

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

ဒုတိယအကြိမ်